

AŞK MESLEĞİNİN KARA SEVDALILARI GAZETECİLER

PROLAB

Rekordmen
SKOR

Rekordmen

Zor şartlarda dahi görevleri uğruna hiç bir fedakarlıktan kaçınmayan değerli basın mensuplarımızın 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Gününü kutlarız.

10 OCAK

ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ KUTLU OLSUN

Şark'tan Gelen Lezzet

Merkez: Araboğlu Makası, Sahibiata Mh. M. Muzaffer Cad. Saray İşhanı No : 12 / A MERAM / KONYA - **Tel:** 0 332 352 80 89

Yazır: Yazır Mh. Sultan Cad. No: 27 / G SELÇUKLU / KONYA - **Tel:** 0 332 290 99 78

İstanbul Cad. Şubesi: Aziziye Cad. Aziziye Mh. Konak İşhanı No: 11 / F KARATAY / KONYA - **Tel:** 0 332 353 26 22

Emniyet Şubesi: Musalla Bağları Mh. Telgrafçı Hamdi Bey Cad. No: 12 / A SELÇUKLU / KONYA - **Tel:** 0 332 353 26 22

Cin Cin **ELEKTRONİK**

İLETİŞİME DAİR HER ŞEY

KONYA ANKARA KARAMAN AKSARAY NEVŞEHİR NIĞDE KIRŞEHİR KIRIKKALE BOLU KAYSERİ

cincinelektronik.com | cincin.com.tr

0850 303 42 43

Kablo
TURKSAT

Kablo ses

YENİ NESİL EV TELEFONU

Kabloses'e geçin, kesintisiz
HD ses kalitesi ve ayda 3,99 TL'den
başlayan fiyatlarla doya doya

KONUŞUN,

Şarjı ve çekim gücünü

UNUTUN

☎ 0850 804 4444

turksatkablo.com.tr

/turksatkablo

10LAR

KONYA
Yenigün

GAZETESİ YEREL
SÜRELİ ÜCRETSİZ EKİ

Yıl: 6 Sayı: 72

YENİBAHAR İLETİŞİM
YAYINCILIK REKLAM VE SAN.
TİC. A.Ş. ADINA SAHİBİ
MUSTAFA ARSLAN

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
ABDULLAH AKİF SOLAK

GENEL KOORDİNATÖR
FAHRİ ALTINOK

GRAFİK TASARIM
ONUR KALKAN

SAYI EDITÖRYAL EKİBİ
RASİM ATALAY
MEHMET ALİ ELMACI
MUHAMMED ESAD ÇAĞLA

REKLAM KOORDİNATÖRÜ
İBRAHİM BÜYÜKHARBUT
ALİ ARSLAN

HALKLA İLİŞKİLER
HARUN YILMAZ

BASKI TARİHİ
OCAK 2020

İLETİŞİM
Musalla Bağları Mahallesi
Dereboyu Sokak 10/1
Selçuklu/KONYA
444 5 158
www.konyayenigun.com

BASKI

FAHRİ ALTINOK
Genel Koordinatör

10 OCAK'A YAKIŞAN ÇALIŞMA

Gazetecilere sosyal ve ekonomik haklar sağlayan 212 sayılı yasanın 10 Ocak 1961 tarihinde kabul edilmesiyle birlikte, ülkemizde her yıl 10 Ocak tarihi "Çalışan Gazeteciler Günü" olarak kutlanmaktadır.

Demokrasinin vazgeçilmez unsurlarından olan basın, ülkemizin demokratik gelişimine katkıları büyüktür. Türk basını, ülkemizin kalkınma ve gelişme sürecinde bilgilendirme yoluyla kamuoyu oluşturma görevini yerine getirerek, demokrasinin vazgeçilmez temel unsurları arasında layık olduğu yeri almıştır.

Gazetecilik, bir iş ve meslek olmakla birlikte aynı zamanda yapılan işin niteliği ve vasfı itibarıyla bir kamu hizmetidir. Kamuoyunu bilgilendirmek adına doğru haber verme, tarafsızlık, objektiflik, özel hayata ve kişilik haklarına saygı gibi değerleri içerisinde bulunduran önemli bir mesleği icra eden gazeteciler, vatandaşın en doğal hakkı olan zamanında doğru ve eksiksiz bilgi almasını sağlayarak milletin vicdanına ses olmaktadır.

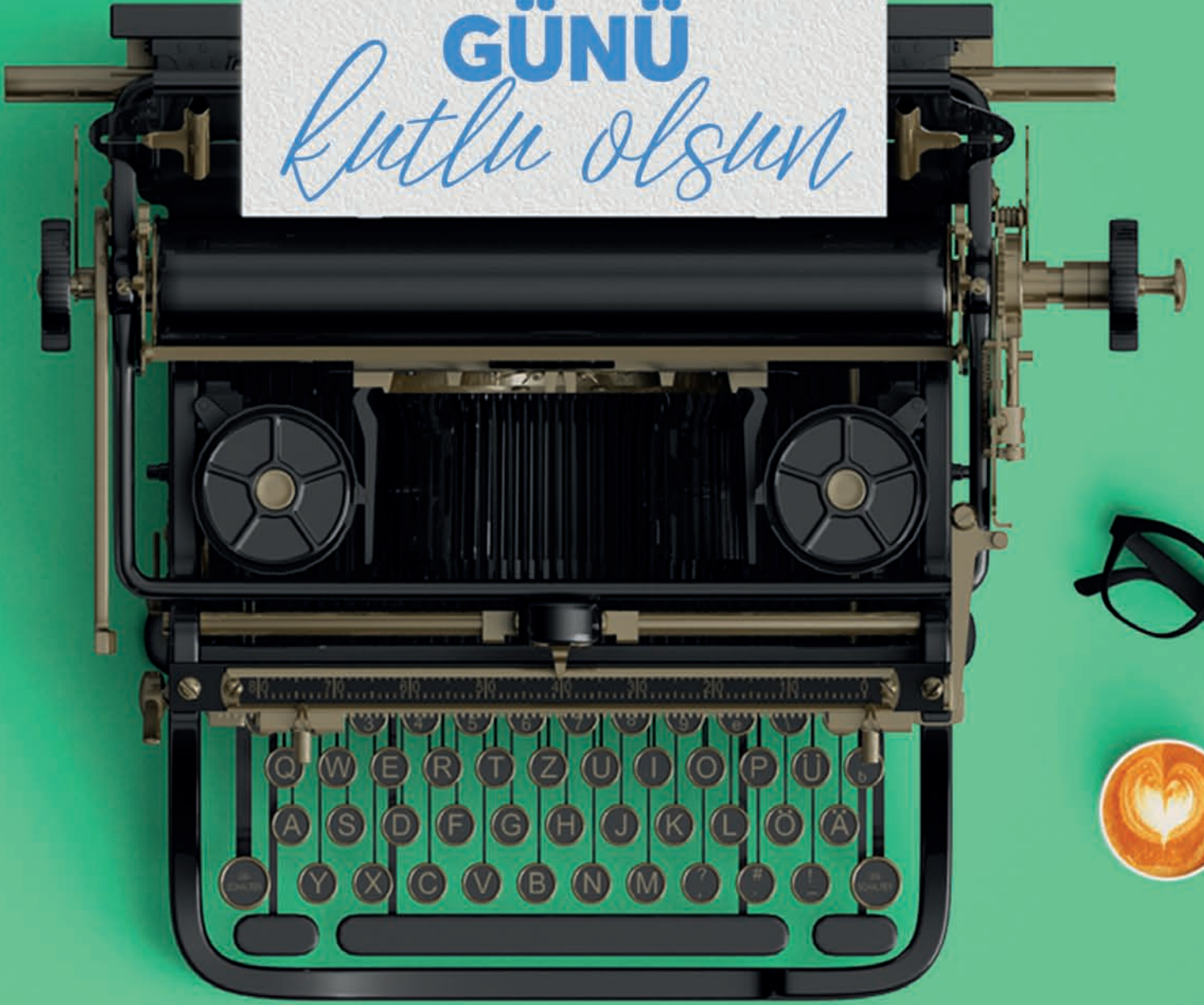
10'LAR Dergisi olarak 2020 yılında yine özel bir sayıyı sizlerle buluşturmanın heyecanını yaşıyoruz. Dergimizin Ocak sayısı '10 Ocak Çalışan Gazeteciler' gününe özel olarak yayınlandı. Konya Yenigün Gazetesi olarak yayınlarımız ile Konya'da fark yaratmaya devam ediyoruz. 10'lar Dergisi Ocak sayımızda biz gazetecileri ele aldık. Dergimizde Konya'ya hizmet etmiş gazeteci büyüklerimizin yanında, Konya basınında görev yapan meslektaşlarımızın röportajları hâkim. Yenigün Gazetesi olarak Konya'da ekip arkadaşlarımız ile birlikte 10 Ocak Gazeteciler Günü özel ekimiz ile farkımızı ortaya koymanın mutluluğunu yaşıyoruz. Dergimiz bu özel sayısı ile arşivlik bir eser olarak yerini alacak.

Bu çalışmada bizlerden desteklerini esirgemeyen meslek büyüklerimize, meslektaşlarımıza, firma sahiplerimize çok teşekkür ediyoruz. 10'Lar Dergisi olarak yeni çalışmalarda buluşmak temennisi ile hepinize sevgilerimi iletiyorum. Sağlıcakla kalın

10 OCAK 10 OCAK 10 OCAK 10 OCAK 10 OCAK 10

ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ

Kutlu olsun

CÜNEYİT ORHAN TOPRAK

Konya Valisi

YEREL BASIN BÜYÜK KATKI SAĞLIYOR

Gazetecilik, fedakârlık isteyen, şartları ağır olan önemli bir meslektir. Temel işlevi insanlara bilgi akışını sağlamak ve "toplumsal olaylara ayna tutmak" olan medya, demokrasilerin vazgeçilmez unsurlarından biridir.

İletişim ve haberleşme alanlarında yaşanan hızlı gelişim ve dönüşümle birlikte bilgiye ve habere erişim kanallarının arttığı ve hızlandığı günümüz dünyasında, basın mensupları; demokratik bir toplumun en başta gelen haklarından olan doğru ve tarafsız haber alma özgürlüğünü sağlayarak çok önemli bir görevi icra etmektedir.

Günümüzde bilgi ve haberlerin en hızlı yayıldığı kanalların başında gelen sosyal medya; hayatımıza sağladığı kolaylıkların yanında yoğun bir bilgi kirliliğine sebebiyet vermesi ve kötü amaçlı kullanıma çok açık olması sebebiyle, oldukça hassas bir noktada bulunmaktadır.

Toplumda fitne ve fesat çıkarmaya yönelik provokasyonların önüne geçmek, bunu amaçlayan odakların emellerine ulaşmalarına mani olmak noktasında basın mensuplarımız; ilkeli, doğru ve

tarafsız habercilik anlayışı ile çalışarak, halkın haber alma hakkını sağlayan ve toplumun genel talep ve görüşlerini kamuoyuna yansıtma görevini üstlenen, vatandaş ile yönetim arasında köprü vazifesi gören yönüyle milletin duygularına tercüman olmaktadır.

Özellikle kamuoyunun doğru ve zamanında bilgilendirilmesinde basın mensuplarına çok büyük görev ve sorumluluklar düşmektedir. Bu kapsamda Ülkemizde, bölgemizde ve İlimizdeki gelişmeleri doğru şekilde algılayıp yorumlayarak halkın bilgilendirilmesinde yerel gazetelerin etkin bir rolü bulunmaktadır.

Bununla birlikte İlimizin sosyal, kültürel ve ekonomik gelişmesi ve kalkınması için yürütülmekte olan çalışmalar ve projelerin paylaşılması ve kamuoyu tarafından sahiplenilmesinde de yerel basının katkısı büyük olmaktadır.

Bu duygu ve düşüncelerle; İlimizde kamuoyunun gözü kulağı olan, ilkeli ve tarafsız yayıncılık anlayışı ile görev yapan tüm basın çalışanlarına teşekkür eder, 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Gününü kutlar, sağlık ve esenlikler dilerim.

SUMAK
Group

SMC SUMAK
DEĞİRMEN MAKİNELERİ & MILLING MACHINES

PAYİDARTS

SUMAK MAKİNE
Carpet Cleaning Machines

SUMAK METAL
CNC LAZER KESİM-BÜKÜM

UÇAN HALI YIKAMA

AS

Zor şartlar altında bile görev bilincini kaybetmeyen, üstün gayreti ile habercilik anlayışından ödün vermeksizin fedakarca çalışan gazetecilerimizin gününü kutlarız.

UĞUR İBRAHİM ALTAY
Konya Büyükşehir Belediye Başkanı

KONYA MEDYASI ÜLKEMİZ YEREL MEDYASININ LOKOMOTİFİDİR

Gazetecilik, fedakârlık isteyen, şartları ağır olan önemli bir meslektir. Temel işlevi insanlara bilgi akışını sağlamak ve "toplumsal olaylara ayna tutmak" olan medya, demokrasilerin vazgeçilmez unsurlarından biridir.

İletişim ve haberleşme alanlarında yaşanan hızlı gelişim ve dönüşümle birlikte bilgiye ve habere erişim kanallarının arttığı ve hızlandığı günümüz dünyasında, basın mensupları; demokratik bir toplumun en başta gelen haklarından olan doğru ve tarafsız haber alma özgürlüğünü sağlayarak çok önemli bir görevi icra etmektedir.

Günümüzde bilgi ve haberlerin en hızlı yayıldığı kanalların başında gelen sosyal medya; hayatımıza sağladığı kolaylıkların yanında yoğun bir bilgi kirliliğine sebebiyet vermesi ve kötü amaçlı kullanıma çok açık olması sebebiyle, oldukça hassas bir noktada bulunmaktadır.

Toplumda fitne ve fesat çıkarmaya yönelik provokasyonların önüne geçmek, bunu amaçlayan odakların emellerine ulaşmalarına mani olmak noktasında basın mensuplarımız; ilkeli, doğru ve

tarafsız habercilik anlayışı ile çalışarak, halkın haber alma hakkını sağlayan ve toplumun genel talep ve görüşlerini kamuoyuna yansıtma görevini üstlenen, vatandaş ile yönetim arasında köprü vazifesi gören yönüyle milletin duygularına tercüman olmaktadır.

Özellikle kamuoyunun doğru ve zamanında bilgilendirilmesinde basın mensuplarına çok büyük görev ve sorumluluklar düşmektedir. Bu kapsamda Ülkemizde, bölgemizde ve İlimizdeki gelişmeleri doğru şekilde algılayıp yorumlayarak halkın bilgilendirilmesinde yerel gazetelerin etkin bir rolü bulunmaktadır.

Bununla birlikte İlimizin sosyal, kültürel ve ekonomik gelişmesi ve kalkınması için yürütülmekte olan çalışmalar ve projelerin paylaşılması ve kamuoyu tarafından sahiplenilmesinde de yerel basının katkısı büyük olmaktadır.

Bu duygu ve düşüncelerle; İlimizde kamuoyunun gözü kulağı olan, ilkeli ve tarafsız yayıncılık anlayışı ile görev yapan tüm basın çalışanlarına teşekkür eder, 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Gününü kutlar, sağlık ve esenlikler dilerim.

Gıba

LOKUM VE ŞEKERLEME

Halkın haber alma ve doğru bilgi edinme hakkına, ülkenin barış, huzur ve güven ortamının güçlenmesine katkı sağlayan tüm gazetecilerin

10 OCAK ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ'nü kutlarız.

ABDULLAH AKİF SOLAK

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

GAZETECİLİK KARAKTER İŞİDİR!

Zor ve meşakkatli bir yolculuğun adıdır gazetecilik...

Sevdası olan, heyecanı olan yapabilir ancak bu mesleği. Para kazanmak istiyorsan bu mesleğe asla girmeyeceksin.

Bu yüzden gazeteciliği meslek aşkı olan yapmalı.

Gazetecilik saygın bir meslek olmanın yanında, Türkiye'nin yaşadığı siyasi ve iktisadi gelişmeler gazeteciliği daha önemli hale getirmiştir.

Türkiye'nin Kurtuluş mücadelesinde radyonun ve yazılı basın nasıl büyük katkılar sunmuşsa, darbe dönemlerinde de basın büyük etkiler oluşturmuştur.

Son olarak 15 Temmuz hain FETÖ darbe girişiminde de basının devletin ve milletin yanında yer alması, basının ne kadar önemli bir unsur olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur.

Bu anlamda Türkiye'de gazetecilik her zaman önemli olmuş, saygı duyulan, itibarlı bir meslek haline gelmiştir. Ancak son yıllarda üzümlere söylemek gerekirse, gazetecilik mesleği itibar noktasında ciddi kırımlar yaşamıştır. Daha önce entelektüel, oldukça donanımlı insanların yaptığı bu mesleğin için boşaltılmıştır. Yazarlar, çizerler, program yorumcuları siyasi görüşleri ne olursa olsun, daha önce daha donanımlı, dişe dokunur cümleler kurar insanlardan oluşurken; şimdi iki kelam söyleyebilen, iki satır yazabilen kişiler "Ben gazeteciyim" diyebiliyor, bu kişiler televizyonlarda, gazetelerde boy gösterebiliyor. Dolayısı ile gazeteciliğin ciddiyeti azalıyor, itibar zedeleniyor.

Herkesin gazeteci olduğu bir dönemde, gazeteciliğin önemini daha artırması gerekirken, bu itibar kaybı meslek açısından büyük kayıp olarak değerlendirilebilir.

**

Türkiye'de yaşanan siyasi gelişmelere bağlı olarak gazeteciliğin dikkatleri üzerinde toplayan bir

meslek olması, toplumun bakışında da büyük oranda etkili oldu.

Sözlerimin başında anlattığım gibi Türkiye'nin siyasi hayatına farklı devletler ve guruplar adına yön vermeye çalışan bir gazetecilik anlayışı, maalesef ki gazeteciliğe olan inancın kaybolmasına neden oldu.

Bu bağlamda gazeteciliğin, milli ve manevi bir duruş gerektirdiği gerçeği bir kez daha ortaya çıkmış oldu.

"Kalem Silahşörü" olanlar, gazeteciliğin toplum nezdinde değerini ve itibarını kaybetmesine neden oldu.

Gazetecilik yapmakla, devleti veya milleti satmak arasında ince bir çizginin olduğunu farkedemeyen bazı sözde gazeteciler, her dönemde bu ülkeye ciddi zararlar vermişlerdir. Bu durum gazeteciliğin bir "karakter" işi olduğunu daha iyi anlamamıza vesile olmaktadır.

**

Günümüz gazeteciliği ekonomik anlamda ciddi sıkıntılar yaşamaktadır. Ekonomik bağımsızlığı olmayan bir basın "Özgür" olamaz. Bu anlamda, yaşanan ekonomik sorunlar, basının hür ve kendi iradesiyle haber alma ve yapma iradesini sekteye uğratmaktadır. **Bunun için basının ekonomik sorunlarının giderilmesi şarttır. Bu bağlamda zorlu bir süreçten geçse de basın, önemini yitirmeden hayatiyetine devam edecektir.**

**

10 Ocak Çalışan Gazeteciler günü vesilesiyle, basın sektörünün tüm sorunlarının ortadan kalkmasını diliyor, basın meslek ilkelerinden taviz vermeden meslek hayatımızı sürdürmemiz gerektiğini yeniden hatırlatıyor, önemli bir iş yaptığımızın farkında olarak devletimiz ve milletimiz için faydalı işlere imza atmamız gerektiğini bildirerek, tüm basın camiasının gününü kutluyorum. Sevgi ve saygılarımla...

Basın ahlak ve meslek ilkelerine bağlı olarak, kamuoyunun bilgilendirilmesi ve yönlendirilmesinde büyük rol üstlenerek, kamuoyu oluşumuna katkı sağlayan değerli basın mensuplarımızın bu özel gününü en içten dileklerimizle kutlarız.

Gazeteciliği hayat, gazeteciye de hava ve su olarak yorumlayan KGC Başkanı Sefa Özdemir, "Son dönemde gazetecilik mesleğine ilişkin olumsuz düşüncelerime rağmen bir daha hayata gelsem, yine gazeteci olurum" dedi

GAZETECİLİK HAYAT, GAZETECİ HAVA VE SU GİBİDİR!

1990 yılından bu yana Konya'daki farklı gazete ve televizyonlarda gazetecilik mesleğini icra eden, 2002 yılından bu yana da gazetecilik mesleğinin sivil toplum yapılanmasında aktif bir şekilde yer alan Konya Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Sefa Özdemir, mesleki tecrübelerini aktardı.

1967 Sarayönü Özkent doğumlu olan Sefa Özdemir, lise eğitimini tamamladıktan sonra 1990 yılında alaylı olarak gazetecilik mesleğine Konya Postası Gazetesi'nde başladığını söyledi. 2010 yılına kadar çalışıp Konya Postası'ndan emekli olduğunu dile getiren Özdemir, "Daha sonrasında şimdiki adı Kanal 42 olan Konya Televizyonu'nda çalıştım. O dönem Mustafa Arslan'la birlikte Konya Televizyonu'nun uyduya çıkması için yoğun bir çaba harcadım. Bir süre görev yaptıktan sonra Sun TV ve Telgraf Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmenliğini yaptım. Konya Postası Gazetesi'nde çalışırken 2002 yılında Konya Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığı'na seçilmiştim. 2012 yılında bir dönem ara verdim.

O dönem işlerimizin yoğunluğu ve Konya Gazeteciler Cemiyeti'nin yeniden yapılanması süreci nedeniyle böyle bir karar almıştık arkadaşlarımızla. 2015 yılında tekrar bu göreve getirildim. Bu tarihten itibaren de hem Konya Gazeteciler Cemiyeti Başkanı olarak, hem de Türkiye Gazeteciler Konfederasyonu Başkan Yardımcısı olarak görevlerimi sürdürüyorum. 2010 yılına kadar aktif olarak habercilik yaptım. Ama 2010 ve sonrasında daha çok idari işler ve STK kısmında hizmet vermeye çalıştım. Halen de bu çalışmalara devam ediyorum. Türkiye genelinde konfederasyonumuzun teşkilatlanması aşamasında ciddi emeklerimiz oldu. Şunu gururla söyleyebilirim

ki, Konya Gazeteciler Cemiyeti, Türkiye genelindeki cemiyetler içerisinde yapmış olduğu çalışmalar ile ilk 5 içerisinde yer alır" ifadelerini kullandı.

Gazetecilerin sivil toplum yapılanması içerisinde yer alan bir isim olarak sektörde çalışanların maddi ve manevi haklarının korunması ve yeni kazanımlar elde edilmesi için yapılan faaliyetlerden de söz eden Sefa Özdemir, "Mesela bizim çalışmalarımızla Basın İlan Kurumu'nun yönetiminde 10 yıldır Mustafa Arslan temsil edilmektedir. Mesleki sorunların takibinde ve çözümünde ciddi çalışmalar yaptık. En son yerel basın için büyük öneme sahip olan icra ve iflas ilanlarının yerel gazetelerde yayınlanmamasına dönük bir süreç vardı. Bu

sürecin aşılmasında Basın İlan Kurumu'ndaki arkadaşlarımızla birlikte Konya Gazeteciler Cemiyeti'ni ve Türkiye Gazeteciler Konfederasyonu'nu temsilen ben bulundum. Burada önemli çalışmalar yaptık, dosyalar sunduk ve nihayetinde icra ve iflas ilanlarının yayınlanmasına devam edilmesini sağladık" dedi.

GEÇMİŞTE GAZETECİLİK DAHA ÖZGÜRCE YAPILIYORDU

Gazetecilikte geçmiş dönem ile bugünün kıyaslamasını da yapan Sefa Özdemir, "Şunu açık yüreklilikle söyleyebilirim ki, 1990'lı yıllarda gazetecilik daha özgür bir şekilde yapılabiliyordu. Hatta daha öncesine giderseniz gazeteciliğin daha iyi yapıldığını örnekleriyle görebiliriz. Gazetecilik mesleğindeki dejenereasyon 1990'lı yıllarda başladı, 2000'li yıllarda daha büyük bir ivme kazandı. Gazeteciliğin ivmesini yitirmesinde özel televizyonların yaygınlaşması, sonrasında internet mecrasının yaygın bir şekilde kullanılır

hale gelmesi bunda etkili oldu ama asıl siyaset kurumu maalesef çok fazla girdi gazeteciliğin içine. Şu an Türkiye geneline baktığımız zaman yaygın medyanın kahir ekseriyetinin hükümetin yanında, küçük bir bölümünün de karşısında durduğunu söyleyebiliriz. Anadolu medyasını bunun dışında tutsak da, ekonomik şartların daha güç hale gelmesine bağlı olarak onların da yerelde gazetecilik yapmakta zorlandıklarını söyleyebiliriz. Bizi üzen tarafı şu, bu sıkıntılar içerisinde kendimizi yenileyelim derken, özellikle iktidarın kendi medyasını oluşturma çabasıyla gazetecilik yapmak isteyenlerin çok ciddi zorluklarla karşı karşıya kaldıklarını görüyoruz.

1990'lı yıllarda gazeteciliğe baktığımız zaman spor sayfaları için en az 2 muhabir, diğer sayfalar için ise en az 4 muhabir çalışırdı. Şu an 1 veya 2 muhabirle iş yapan gazeteler var, bu bir gerçek. Açıkça söylemek gerekirse, gazetecilik yapıyoruz demeye ben utanır oldum. Yapamıyoruz maalesef, yaptırılmıyor. Bu aynı zamanda gazetecilik mesleğinin geçmişteki saygınlığının da yitirilmesini beraberinde getirdi. Mesleğe dışardan bakanların bakış açısı da yaptığımız işe bakarak değişiyor.

İnternet, kontrolsüz bir mecra haline geldi. Özellikle internet mecrası güveni sarsan en önemli alan oldu. Burada yapılan hatalar, verilen yanlış haberler neticesinde inandırıcılık yitiriliyor. Tabi dolayısıyla buradaki itibar kaybı, gazetecilik mesleğinin icra edildiği gazete ve televizyon gibi diğer mecralarda da kendini gösteriyor. Bu süreci üzümlenerek takip ediyoruz" ifadelerini kullandı.

HEYECANLA BAŞLAYIP, MESLEĞİ BIRAKMAK ZORUNDA KALANLAR VAR

"Şu gerçeği kabul etmemiz lazım, artık teknolojinin önünde durmak, direnmek mümkün değil" diyen Özdemir, "Yani internet mecrası kısmen günümüzün ama geleceğin gazetecilik mecrası olarak belirdi. Buradaki en büyük sıkıntı internet yasasının olmayışı. Gazetecilerin ekonomik özgürlüklerini de kazanması lazım. Kamu kaynaklarına bağlı olarak gazetecilik yapacak olursak, mevcut durumumuzu da koruyamaz, daha kötü hale geliriz. Bir kere basın yasasının değişmesi gerekiyor. Gazetecilik yapacak insanların kalemlerinin özgür olması için öncelikle ekonomik şartlarının düzelmesi gerekiyor. Ama mevcut ekonomik şartlarda da en büyük darbeyi yiyen meslek

kolu gazetecilerdir. Mesela, döviz dengesinin bozulması ile birlikte ülke genelinde çok sayıda yayın grubu kapanmak zorunda kaldı. Şartlar bu şekilde devam ettiği sürece bunların devamı da gelecek. Tabi bu aynı zamanda meslekte istihdam olanları da doğrudan etkiliyor. Meslekte bir gelecek göremeyenler gazeteciliği tercih etmekten imtina edecekler. Ki gazetecilik mesleğine büyük bir heyecanla başlayıp, sonrasında şartları göz önünde bulundurarak heyecanını yitirmiş hatta meslek değiştirmek zorunda kalmış olan birçok meslektaşımız var" diye konuştu.

TOPLUM ELEŞTİRİYE KAPALI BİR HAL ALDI

Gazetecilik mesleğini hayat, gazeteciyi ise hava ve su olarak betimleyen Özdemir, "Gazetecilerin varlığı hayattır, ama insanlar bunu çoğunlukla fark edemez. Şimdi bakıldığında dikkate alınmayan, takip edilmeyen bir boyuta getirilmeye çalışılıyor. Yerel yönetimler ve genel idareyle aranızda bir problem yoksa varlığınız kabul ediliyor. Aksi bir durumda ise yalnızlığa itiliyorsunuz. Bu da tek taraflı medyanın doğmasına yol açıyor. Aslında bu kimsenin faydasına değil. Yapılan yanlışları göstermiyorsa medya kuruluşları hem topluma karşı görevini yerine getirmiyor, hem de aslında idarecilere de zarar veriyor demektir. Eleştiriye kapalı bir toplum haline geldik. Bunu aşmamız gerekiyor ki gazeteciler de tam manasıyla görevini yapabilsin.

Gazetelerin çıkması için gösterilen gayretler, o dönemdeki mücadelelerimizin hepsi aynı bir anı, hepsi aynı bir güzellikti. Bir köyün sağlık ocağı yoksa sizin yaptığınız bir haberle birlikte oraya sağlık ocağının yapılması, bir yol yoksa yaptığınız bir haberden sonra yolun yapılması, bu süreçte gazetecilerin aktif olarak yer alması belki mesleğimizin toplum yararına en önemli çalışmasıydı. Sizden bilgi alınıyor, süreci takip etmenizi sağlanıyordu. Ben, son dönemde gazetecilik mesleğine ilişkin olumsuz düşüncelerime rağmen dünyaya tekrar gelsem yine gazeteci olurum. Gazetecilik bir aşk mesleğidir. Ekonomik açıdan çok tatmin etmeyebilir, ailenizin zamanından alabilirsiniz. Ama düzgün ve dürüst bir gazeteciyseniz, toplumun beklentilerine karşılık verirsiniz ve toplum sizi kabullenir. Bu da işin en güzel yanındır" diyerek sözlerini tamamladı.

TUTKUUYLA YAPILAN MESLEK:

GAZETECİLİK

Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Ahmet Kalender, Gazetecilik mesleği boyunca yaşadığı deneyimlerini paylaştı. Gazetecilik yapacak gençlere tavsiyelerde bulundu

Prof. Dr. Ahmet Kalender, Konya'nın Sarayönü İlçesine bağlı Ladik Mahallesi'nde doğdu. 1984 yılında Ankara Gazi Üniversitesi Basın ve Yayın Meslek Yüksekokulu Gazetecilik ve Halkla İlişkiler bölümüne başladı. 1988 yılında Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Bölümünden mezun oldu. 1988 yılında Konya'da bulunan Konya Postası Gazetesi'nde çalışmaya başladı. 9 ay kadar Konya Postası Gazetesi'nde çalıştıktan sonra Ankara'ya gitti. Ankara'da Ana Vatan Partisi Genel Merkezinde çalıştı. Oradan ayrıldıktan sonra Eti Bank'ın Halkla İlişkiler Birimi'nde çalışmaya başladı. Eti Bank'ta çalışırken geçici görevle Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde

si'nde Başbakanlık Basın ve Halkla İlişkiler departmanında çalışmaya başladı. 1989 yılında Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Halkla İlişkiler Ana Bilim Dalında yüksek lisansa başladı. 1997 yılında Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Halkla İlişkiler bölümüne Öğretim Görevlisi olarak geldi. 1993 yılında yüksek lisans eğitimini tamamladıktan sonra tekrar aynı yerde Doktora eğitimine başladı. 1998 yılında Doktora eğitimini tamamladıktan sonra Selçuk Üniversitesinde Yardımcı Doçent oldu. Daha sonra da Selçuk Üniversitesinde Doçent ve Profesör oldu. Halen Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı olarak görev yapıyor.

'SEVEREK OKUDUĞUM BİR BÖLÜMDÜ'

Gazetecilik ve Halkla İlişkiler bölümünü severek okuduğunu belirten Prof. Dr. Ahmet Kalender, "Aktif olarak Gazeteciliğe ilk başladığım zaman 1988 yılının Ağustos aylarıydı. Kendim gönüllü olarak istediğim iki bölüm vardı. Bir tanesi Hukuk, diğeri ise Gazetecilikti. Hukuk ve Basın Yayın ağırlıklı tercih listemi doldurdum. Yani birilerinin baskısıyla değil de kendim isteyerek okuduğum ve severek yaptığım bir meslekti. Biz bu meslekte mektepli olarak yetiştik ve mesleğin inceliklerine ve donanımına dair bilgileri üniversite süresinde

edinmiş oldum. Gazetecilikte bilindiği gibi Alaylı yetişme türü de var. Alaylılar biraz daha usta-çarak ilişkisini ön plana çıkarıyor. Mesleki bilgiyi çalıştıkları süre boyunca ediniyor. Tekrar bir meslek seçme şansım olsa yine de Gazetecilik mesleğini icra etmek isterim. Çünkü severek okuduğum bir bölümdü ve kısa sürede olsa severek çalıştığım bir meslekti. Gazetecilik mesleğimden ötürü bir pişmanlığım olmadı. Günümüzde bile Gazetecilik çok fazla maddi getirisi olan bir meslek değil. Zaten Gazetecilik yapılacağı zaman tutkuyla yapılması gerekiyor. Amacınız sadece halkı doğru bilgilendirmek olması gerekiyor. Diğer etkenler ikinci planda kalması gerekiyor. Bu şekilde icra edilen gazetecilik tutkuyla yapıldığından dolayı gerçek gazeteciliktir. Tabi ki gazeteciliğin manevi getirileri var” ifadelerini kullandı.

‘OKUNACAK EN GÜZEL BÖLÜMLERDEN BİR TANESİ’

Prof. Dr. Kalender, “Gazetecilikten farklı bir mesleğe geçmemin sebebi Ankara’daki hocalarımın buraya gel yüksek lisans yaparsın gibi tavsiyeleri oldu. Herhangi bir sıkıntım ya da pişman-

lığım olduğu için bırakmadım. Gazetecilik mesleğini yapsam da yamasam da iyi ki bu bölümü okumuş bitirmişim diyorum. Hatta sözel alanlar içerisinde okunacak en güzel bölümlerden bir tanesidir. Gazetecilik mesleğini icra edenlerin hepsi biliyor. En başta yorucu bir iş. Gazeteciliğin saati yoktur. Sürekli döngü içerisinde olan bir meslektir. Bugüne ait işlerinizi bitirdiğinizde bile yarını düşünmeye başlarsınız. Bir tane haberim vardı. Geçmiş yıllarda elektrik faturasını ödemediği bir siyasi parti teşkilatının elektriğini kesmişlerdi. Gerekli araştırmaları yaptırdıktan sonra bu haberi yapmıştım. Haber yayınlandıktan sonra gazetemizin 650’ye yakın abonemizin 400’e yakını abonelikten çıkmıştı. En çok zorlandığım haberim o oldu diyebilirim. Ama her şeye rağmen ben bu mesleği bırakayım da başka bir meslek yapayım diye düşünmedim. Zaten gazetecilik mesleği de alışıldığı zaman kolayca bırakılan bir şey olmuyor. Yorucu olsa bile çok zevkli bir meslek. Hatta gazetecilik yapmayacağım diye mesleği bırakıp başka meslekte yapamam deyip tekrar gazeteciliğe dönen insanlar bile gördüm” dedi.

‘MESLEĞE YENİ BAŞLAYANLARA TAVSİYELER’

Meslekte geçirdiği süre boyunca edindiği tecrübeleri paylaşan ve mesleğe yeni başlayan gençlere tavsiyeler veren Prof. Dr. Kalender sözlerine, “Mesleğe başlayacak olan kişilere tavsiyem bu mesleği yapmak istiyorlarsa sabırlı olmaları gerekir. İlk başladıkları zaman belki 1-2 yıl çok sıkıntı çekecekler. Maddi anlamda olsun manevi anlamda olsun problemlerle karşılaşacaklar. Bir müddet zaman geçirdikten sonra, mesleğe alıştıktan sonra önleri açılacaktır. Ekmeklerini yedikleri kuruma sadık olmaları gerekir. Üzerine düşen görevleri hakkı ile yerine getirecek. Kurumun kaynaklarını ihtiyacı olanı kadar kullanacak. Mesleğe yeni başlayan gençler 1-2 yıl kendilerinden fedakarlık ederek çalışmaya devam ederse, çok iyi yerlere geleceğini temenni ederim” diyerek söz verdi.

'GAZETE, İNSANLARIN YÜREĞİNİN SESİDİR'

Gazeteciliğin önemine dikkat çeken Hanefi Aytekin, "Gazete bir ülkenin insanların yüreğinin sesidir. O sesi yüreklerinde her zaman duymak isterler. Güçlerini, enerjilerini de o sestən alırlar. O sesin adil, düzenli, ilmi çalışmalar yapması lazım" dedi

Konya'nın en yaşlı gazetecisi unvanına sahip olan Hanefi Aytekin, gerek gazetecilik sektöründe gerek memurluk hayatında bulunduğu vazifelerde önemli işlere imza attı. Ziraatçı olmasına rağmen dönemin Nafia (Bayındırlık) Müdürlüğü'nde memur olarak göreve başlayan Aytekin, araştırmacı olması nedeniyle kendine farklı bir yol çizdi. O dönem şehirlerin il haritalarının olmamasının büyük bir eksiklik olduğunu gören Aytekin, bu alana el atarak, Konya'nın il haritasını çizdirdi. Bu görevi birkaç kişinin de desteğiyle başarıyla tamamlayan Aytekin,

Türkiye'de bir ilke imza atarak, sonrasında 6 ilin daha haritasını çizmeyi başardı. Böylece önemli bir başarı elde

eden Aytekin, Konya'da parlayan bir isim haline geldi. Harita çalışmasının ardından birçok kitap çalışması ortaya koyan Aytekin, bir şekilde basınla da tanışmış oldu. Yeni Konya Gazetesi'nde yazı yazmaya başlayan Aytekin, Valilik Basın Müşavirliği görevini de yürütmeye başladı. Böylece basınla daha içiçe olan Aytekin, o dönem münfesih hale gelen Gazeteciler Derneği'ni yeniden ihya etmek için çalışma başlattı. Yeni bir tüzük hazırlayarak Konya Bölge Gazeteciler Cemiyeti'nin kurulmasını sağlayan Aytekin, bir süre burada başkanlık görevini yürüttü. Sonrasında cemiyet başkanlığını bırakan Aytekin, Konya Gazeteciler Cemiyeti Onursal Başkanı payesine sahip olmakla birlikte halen Cemiyet'in bir üyesi. Yeni Konya Gazetesi'nin ardından Yeni Meram Gazetesi'nde yazmayı sürdüren Aytekin, aralıksız 67 yıl yazılar yazdı. Daha yakın zamana kadar yazılarını sürdüren Aytekin, ömrüne sığdırdığı çok sayıdaki çalışma nedeniyle şuan mutlu olduğunu belirtiyor.

HARİTA DÖNÜM NOKTASI OLDU

Konya'nın en yaşlı gazetecisi unvanına sahip olan 90 yaşındaki Hanefi Aytekin, hayatına ve gazetecilik mesleğine dair önemli değerlendirmelerde bulundu. Ziraat okulu mezunu olduğunun bilgisini paylaşan Aytekin, buna karşın Nafia (Bayındırlık) İl Müdürlüğü'nde memur oldu. Burada çalışmalarını sürdüren Aytekin'in hayatı, Yeni Konya Gazetesi sahibiyle tanışmasıyla farklı bir boyut kazandı. Süreci anlatan Aytekin, şunları söyledi, "Yeni Konya Gazetesi'nin sahibi Mustafa Naci Gücüyener'di. Kırmızı Kütüphane'de onlarla dost olduk.

Gazeteye ara sıra giderdim, böylece yazmaya başladım. Medyanın içine tam olarak çekilmem Konya İl Haritası'nın yapımıyla başladı. 67 vilayette özel il haritası olan tek il Konya oldu. Nafiacı olduğum için teknisyenlere görev verdim ve haritayı çizdiler. Tarihi eserler, anıtlar, kervansaraylar, madenler, hüyükler tüm bu bilgileri haritaya işledim. Dönemin Müze Müdürü Mehmet Önder de destek oldu bu projeye. Bu haritanın bir ihtiyaç olduğunu hissettim ve bu haritayı çizdirdim. Bedesten içerisinde Sakalioğulları Kitabevi vardı oraya da uğradım. Daireyle ilgili alışverişleri oradan yapıyorduk. Bir gün oraya uğradım, ben Konya haritası çizdim baskıya hazır hale getirdim ama param yok nereye bastıracağım bilmiyorum dedim. Osman Küçüksakallı da buna ihtiyaç var dedi. Haritayı benim bastıramayacağımı söyledi, paramın yetmeyeceğini söyledim. Bu konuda Sakalioğulları'nın ehil olduğunu söyledi ve haritayı beraber basturalım dedi. Masraflarını vereyim, basturalım, satmaya başlayalım, masrafımı çıkarayım, kara geçmeye başlayınca da parayı paylaşalım dedi. Ben de tamam dedim. İstanbul'a Arkan Kitabevi'ne gittik. Haritayı orada gösterdik. Oradakiler de şaşırıyorlar, Türkiye'nin ilk haritasını bastırıyorsun bu çok önemli bir iş dediler. Ama İstanbul'da bu baskı basılamaz dediler. Ama yardımcı olacaklarını söylediler. Milano'da renk ayarlamalarını yaptıracağız dediler. Sonra Milano'ya gönderdiler. Renk ayarlamaları yapıldı haritanın sonra İstanbul'da renkli baskı yapan tek yer olan damga pulu basan matbaaya götürdük, orada harita basıldı. Baskı masrafı olarak 1964'ün parasıyla 20 bin TL gitti. Benim maaşım o zaman 200 liraydı. 20 bin TL'yi Osman Küçüksakallı ödedi. Haritalar basıldı

Konya'ya geldi, dönemin Valisi Nebi Karatekin'e götürdüm. Vali'ye dedim ki ben matbaaya harita bastırıp emir verin bu harita makamınızda olsun dedim. Hemen Vali bey emir verdi, haritayı odasına taktı. O dönem İlk Genel Meclisi İdari Müdürü de bendim bir gün telefon geldi, Vali beyden talimat geldi her okula o haritadan verilecek. Harita başına bir bedel belirlendi ve Meclis'ten karar çıktı, 1000 tane harita satıldı 35 bin TL ödediler bize. Osman Küçüksakallı'ya 20 bin TL'yi verdim kalanını da yarıya böl yarıya ver dedim o şekilde parayı böldük. Bir arabam olsa diye hayal kurardım, o paraya araba aldım. Sonrasında haritalar birçok yere satıldı."

BİRÇOK PROJEYE İMZA ATTI

Konya İl Haritası'nın ardından 6 ilin daha haritasını yayınlayan Aytekin, büyük ses getirdi. Aytekin'in ismi tanınmaya başlarken, bu sayede yeni projeler de arka arkaya gelmeye başladı. Yaptığı çalışmalarını anlatan Aytekin, şunları söyledi, "Karaman, Adana, Mersin, Antalya, Afyon, Konya olmak üzere 7 vilayetin haritasını yayınladık. Ben ziraatçıyım ama bir araştırmacıyım. Böylece okullarda Hanefi Aytekin ismi yayıldı. Büyük bir atılım oldu. İçişleri Bakanlığı konuyu inceledi ve çok beğendi. Harita Genel komutanlığı haritaların telif haklarının bana ait olduğunu tescilledi. O haritaların satılmasıyla damla damla gelen parayla çocuklarıma ev, araba almak yerine Meram'da Hanefi Aytekin İlköğretim Okulu yaptırıldı. Bu okul 40 yıldır eğitim hayatını sürdürüyor. Sonrasında

Konya İl Atlası'nı yayınladım. Milli Eğitim İnceledi ve ders aracı olarak tescilledi. Benim bu atılımımdan dolayı cumhuriyetin 50. Yıl kutlamalarında hazırlanacak yılın hazırlanması görevi bana verildi. 1973 Konya İl Yılığımı hazırladım. Konya Valileri isimli bir kitabım yayınlandı. Tüm bu çalışmalar nedeniyle ön plana çıkmış olduk. Konya-Karaman şehitleri ve şehitlikleri kitabını hazırladım. Bu kitabın satışlarından elde edilen gelirlerin de mal varlığı sıfır olan şehit ailelerine verilmesini istedim. O dönem 80 bin TL para toplandı ve Mehmetçik Vakfı eliyle Türkiye genelindeki şehit ailelerinin içinden mal varlığı sıfır olanlara bu para dağıtıldı. 20'ye yakın projeye imza attık, en büyük eserim de yaptırdığım okul. Şimdi yeni

GAZETELER GÜÇLÜ OLMALI

Gazetecilik üzerine kısa ama öz değerlendirmelerde bulunan Aytekin, "Gazete bir ülkenin insanların yüreğinin sesidir. O sesi yüreklerinde her zaman duymak isterler. Güçlerini, enerjilerini de o sestense alırlar. O sesin adil, düzenli, ilmi çalışmaları yapması lazım" dedi. Gazetelerin daha güçlü olması gerektiğini bunun için de birleşmelerinin doğru olacağına değinen Aytekin, "Gazeteler bir olursa daha güçlü olur. 11 gazete olacağına 1 olsun 2 olsun ama güçlü olsun. Birlik beraberlik varken ayrılık neden?" diye konuştu.

bir proje düşünüyorum, okulun çevresinde benim arazilerim var, o arazilerle o okulun bahçesine mini bir AVM ve mini bir mescid yaptırılmıyordur. Böylece örnek bir çalışma olmuş olacak. Parola Vatan diye bir piyes çalışması yaptım. ABD'de bir üniversitede bilim kurulu varmış ve bu Parola Vatan isimli piyesin kitabı o kurula gitmiş. Milli bir piyes

olarak adlandırılmış ve ismin o kurulda geçmiş. Çok duygulanmıştım."

GAZETECİLER CEMİYETİ SERÜVENİ

Bir dönem Valilik Basın Müşavirliği görevini yürüten Aytekin, bu görevi nedeniyle basınla daha içiçe olmaya başladı. Bu dönemde feshedilen Gazeteciler Derneği'ne el atan Aytekin, "İl Genel Meclisi İdare Müdürlüğü yürütürken dönemin Valisi beni Valilik Basın Müşavirliği görevine getirildi. Böylece basının da içine girdim. Rahmetli Gazel'le, İhsan Kayseri ile filan tanıştık. Bana dediler ki, Vilayet basın müşavirisiniz bizim elimizden tutun Gazeteciler Derneği münfesi hale geldi yardımcı olun dediler. Ben Emniyet Müdürü'nün yanına gittim, Cemiyeti ihya etmek istiyordum dedim. Onlar da biz o dosyayı biliyoruz o dosya iflah olacak gibi değil dediler. Yeni bir tüzük hazırla, onu getir dediler. Ben de Konya Bölge Gazeteciler Cemiyeti tüzüğü hazırladım ve açıldı. Bir süre başkanlık görevini sürdürdüm sonrasında bıraktım. Konya Gazeteciler Cemiyeti Onursal Başkanı payesi verilen biri oldum.

67 sene basının içinde kaldım. Menderes'in vasiyetini ben yazdım. Ulusal basına intikal etti bu yazı. Konya'daki bütün iktisadi kuruluşlara yol gösterdim. Konya Gazeteciler Cemiyeti'nin omurgasını ben hazırladım. Cumhuriyet dönemi valilerinden 16'sına baş danışmanlık yaptım. Hepsinin görüşü farklıydı ama ben hepsinin sevgisini kazandım. Ben tarafsızlık ilkesini savundum o şekilde emekli oldum" ifadelerini kullandı.

KONYA BASININA HİZMET EDİP VEFAT EDEN GAZETECİLER

Adil Güciyener

Ahmet Afif Evren 1910-1977

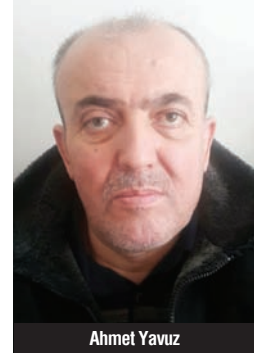
Ahmet Bahçıvan Takva 1907-1975

Ahmet Güldağ

Ahmet Naim Bülbül 1942-1999

Ahmet Yavuz

Ali Akgül 1964-2007

Ali Galip Yazan

Ali İhsan Tuna 1928-1965

Ayşe Bağrıaçık 1975

Aysi Şasi

Besim Ergun

Cahit Özdemir

Celalettin Kışmır 1919-2008

Cevat Ömek

Emin Ergene 1926-1971

Enver Şevki Botsalı 1930-1991

Erol Tokay

Galip Yenikaynak

Halil Uslu

Hasan Basri Elmas

Hasan Hulki Amil Keymen

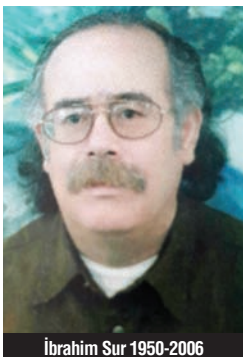
Hasan Hüseyin Korucu

Hasan Hüseyin Tanrıverdi

Hikmet Akkuş 1970

İbrahim Sur 1950-2006

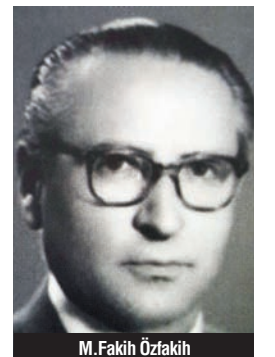
İbrahim Yıldırım

Koray Ekener 1942-1992

M. Besim Ergun

M. Fakih Öztakih

Mahmut Sural 1914-1987

Mahmut Şevket Eskil 1909-1985

Mazhar Yusuf Babalık 1886-1930

Mehdi Halıcı 1927-2008

Mehmet Gazel 1947-1997

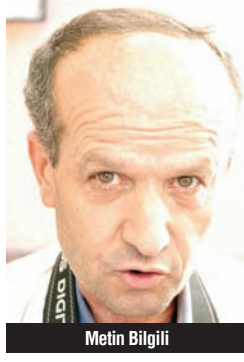
Mehmet Muhlis Koner 1886-1957

Mehmet Önder 1926-2004

Mehmet Vural

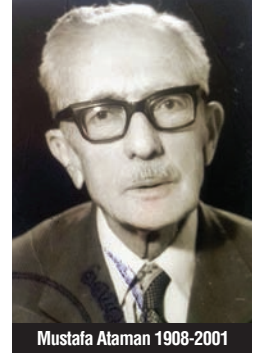
Metin Bilgili

Muhittin Güzelkılınç 1918-1993

Muhtar Bedir 1938-1994

Mustafa Ataman 1908-2001

Mustafa Ertaş

Mustafa Naci Gücüyener

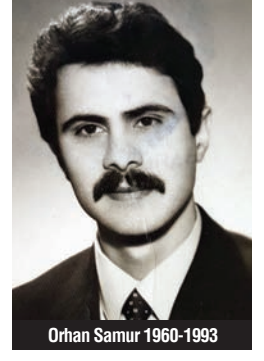
Namık Ayas 1325-2001

Nevin Çalışkan

Orhan Berk

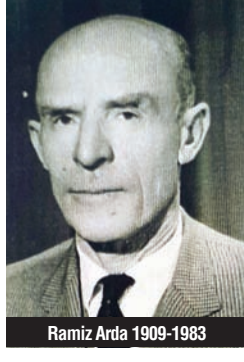
Orhan Samur 1960-1993

Osman Adarsa 1967-2015

Ömer Karadeniz

Ramiz Arda 1909-1983

Ridvan Bülbül

Rıza Poçan

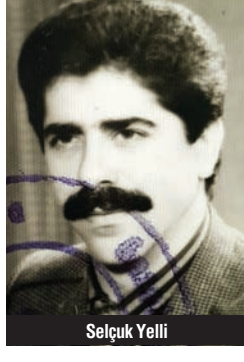
Sefa Yedidağ

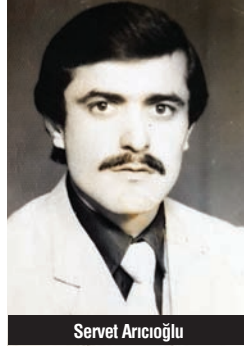
Selahattin Cezmi Alpay 1928-2001

Selçuk Es 1911-1980

Selçuk Yelli

Servet Arıcıoğlu

Seyit Küçükbezirci

Sofu Tuğrul 1923-2002

Suad Abanaazır 1921-2003

Şenol Demirbaş

Tahir Bozkır

Yalçın Dikilitaş 1944-2004

Yusuf Harmancı

Ziya Tanrikulu 1932-1978

Gazeteci Hasan Can, "Gazetecilik ile birçok sorunun çözümüne katkı sağladım. Bu durumlar sebebiyle büyük takdirler kazandım" dedi

GAZETECİLİĞE ADANMIŞ BİR İSİM

1932 doğumlu olan ve İlkokulu bitirmesinin ardından başladığı İvriz Köy Enstitüsünü tamamlayan ve Köy Enstitüsünde eğitim alırken Gazetecilik mesleğine ömrünü adayan Gazeteci Hasan Can, Gazetecilik mesleğine giriş hikayesini anlattı. Can genç gazeteci adaylarına kendilerini geliştirmelerini ve meslek büyüklerini takip etmelerini tavsiye etti.

Hasan Can kimdir?

Bendeniz öncelikle ifade edeyim ki Konya bölgesinin en yaşlı faal gazetecilerindeyim. 88 yaşındayım. Ermenek- Esentepe Lemus köyünde 1932 yılı Haziran ayında arpa tarlasında doğdum. İlkokulu köyümde bitirdikten sonra İvriz Köy Enstitüsüne girmek için Ermenek'te açılan sınavı kazanıp kaydoldum.

Gazetecilik mesleğine nasıl başladınız?

O zaman 5 yıllık olan İvriz Köy Enstitüsünde bizlere sadece okuma yazma öğretmiyorlardı. Halkın sorunlarını paylaşmayı, halk ile bütünleşmeyi de öğretiyorlardı. Okulda ders saati dışındaki zamanlarda isteyen öğrencilerin fotoğraflarını da çekiyordum. Çok kişi fotoğraf çektiyordu. Çektiğim fotoğrafları, ailesinden para gelmeyen yoksul aile öğrencilerine çekilen fotoğrafları sattırıyordum. Onlar da harçlık kazanıyorlardı. Benim bu türlü davranışlarım okul idaresi tarafından takdir ediliyordu. Bu arada ilçe merkezindeki gazete bayisinden gazete getirip öğretmenlere ve diğer memurlara satıyordum. Kazandığım paranın bir parçasını yine harçlığı olmayan öğrencilere veriyordum. Bu olay beni gazete muhabirliğine ısındırdı. Rahmetli Rıdvan Bilbul'un haftalık olarak çıkardığı gazeteye haberler gönderiyordum. Rıdvan Bey bazı haberleri, ulusal yayın yapan gazetelere veriyormuş. Bir ara Hürriyet

Gazetesinden muhabirlik için teklif geldi ve kabul ettim. Hürriyet'e gönderdiğim bazı haberler Anadolu Ajansı Müdürlüğünün dikkatini çekmiş. Oradan da muhabirlik teklifi geldi. Kabul ettim. Ereğli'de Emniyet Müdürlüğünün halk tarafından yakılması- nın ayrıntılarını TRT'ye bildirdim. Bir süre sonra TRT Yurt Haberleri Müdürü rahmetli Basri Balcı bana muhabirlik verdi. Böylece 41 sene TRT'nin 42 sene Anadolu Ajansı- nın, 29 sene Hürriyet Gazetesi'nin Ereğli temsilciliğini yaptım.

Genç gazeteci adaylarına tavsiyeleriniz nelerdir?

Hürriyet Gazetesi'nin, Anadolu Basın Birliğinin, TRT'nin Anadolu Ajansı'nın üyesi bulunduğum Basın Konseyi'nin düzenlediği tüm seminerlere katıldım. Seminerlerde çok sayıda duayen basın mensuplarıyla tanıştık. Onların fikirlerinden yararlandım. Genç gazetecilerimizin de benim çalışmalarım- dan, fikirlerimden yararlanmalarını naçizane öneriyorum.

Sizin için gazetecilik ne ifade ediyor?

Yukarıda ifade ettiğim üzere İvriz Köy Enstitüsünden aldığım eğitimin dürtüsü ile çevrede birliğin, beraberliğin, kardeşliğin hakça paylaşmanın tesisinin kurulmasına büyük özen gösteriyorum. İçme suyu sıkıntısı içinde bulunan dokuz köyün sorununu gazetecilik kimliğim ile çözdüm. Takdir ve teşekkür kazandım. Halkın örnek alması amacıyla binlerce fidan diktim. 5 tane orman kurdum. Gazeteci kimliğimle çevre incelemesi yaparken Ereğli ile Karapınar arasındaki Karacağ içindeki asırlar önce oluşan yer altı şehirlerini keşfettim. Ünlü gazeteci arkadaşım sadettin Teksoy'un verdiği destekle turizm literatörlüğüne kaydımı geçirdim. Yerli ve yabancı turistler gelip gidiyorlar.

10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü Kutlu Olsun

'GAZETECİLİK BU DÖNEMİN ÇANAKKALE SAVUNMASIDIR'

Gazeteciliği ulvi bir meslek olarak yorumlayan Nuh Albayrak, "Ben gazeteciliği bu dönemin Çanakkale savunması, Viyana Kuşatması olarak görüyorum" değerlendirmesinde bulundu

Konya'nın yetiştirdiği önemli gazetecilerden olan Nuh Albayrak, kendi tabiriyle 'çırak' olarak girdiği gazetecilik mesleğinde başarıdan başarıya koşarak bugün tüm Türkiye'nin dikkatle takip ettiği bir gazeteci haline geldi. Sayfa sekreterliği, haber müdürlüğü, yazı işleri müdürlüğü, genel yayın yönetmenliği gibi gazeteciliğin birçok alanında önemli hizmetlerde bulunan Albayrak'ın, gazetecilik mesleğini önemli bir ideal olarak görmesi ve bu bakış açısıyla mesleği sürdürmesi, Türkiye'nin dünya üzerinde politik duruşunu da ortaya koyuyor. "Ama ben gazeteciliği bu dönemin Çanakkale savunması, Viyana Kuşatması olarak görüyorum. Emperyalist Haçlılarla artık savaşlar meydanlarda değil, medyalarda cereyan ediyor. Onun için her türlü sıkıntıya değer, çünkü yapılan iş çok değerlidir" diyen Albayrak, gazeteciliğin ne denli önemli bir meslek olduğunu anlamaya ve anlatmaya yetiyor.

**Kısaca kendinizden bahseder misiniz?
Nuh Albayrak kimdir?**

Konya'nın Ilgın kazası Aşağı Çiğil nahiyesinde doğdum. İlk ve orta öğretim eğitimimi Konya'da aldıktan sonra üniversite için 1976 senesinde İstanbul'a geldim ve bir daha çıkmadım. Dört yıllık flörtten sonra mantık evliliği yaptığımız inşaat mühendisliğine bir yıl katlanabildim ve ilk fırsatta ilk aşkım olan gazeteciliğe döndüm. 40. Yıla yaklaşıyorum, zaten zor olan bir mesleği çoğu zaman çok zor dönemlerde sürdürmeye çalıştık. Ama her şeye rağmen; tekrar meslek seçme durumunda olsam hiç tereddüt etmem.

Gazetecilik/Yazarlık hayatına nasıl giriş yaptınız?

Seydişehir Endüstri Meslek Lisesi'nde edebiyat öğretmenimiz merhum Rifki Kaymaz'ın özel ilgi ve teşvikleriyle okumaya ve yazmaya başladım. Okullar arası yarışmalarda dereceler birincilikler aldım. Yazılarım farklı yerel gazetelerde yayınlandı. Sonra ilçede yayınlanmakta olan Seydişehir Postası gazetesinde yazılarım yayınlandı. Bu amatör heyecan benliğime işlemiş ki, eğitimini gördüğüm meslekteki bir yıllık icraattan sonra "çırak" olarak başlayıp uzun bir yolu kat etmeyi göze alarak gazeteciliğe döndüm.

Gazetecilik/Yazarlık anlamında ne tür çalışmalar yaptınız? Hangi kademelerde görevlerde bulundunuz?

1981 senesinde Türkiye gazetesinin, 'gazetecilik' sayılmayan Teknik Servis biriminde, dizgiden çıkan yazıları; gazetecilerin çizdiği sayfa planına göre yerleştirmekten ibaret olan "pikajörlük"le mesleğe yaklaşmaya çalıştım. Buradaki birkaç yıllık mesaiden sonra pikaj, montaj ve kameradan oluşan birimin başına Teknik Müdür olarak atandım. Ama benim gönlümde yatan, üst kattaki yazı işlerinde "çırak" olmaktı. Nitekim birkaç sene sonra teknik müdürlüğü bırakıp şefsekreter merhum Hasan Karakaya'nın yanında gazeteci çıracı olarak başladım. Öncelikli hedef orada "çırak" olarak varlığını sürdürebilmektir. Çünkü genellikle kısa bir çıraklık süresinden sonra insanlar, "Bu arkadaşın gazeteci olmaz" damgasıyla matbaaya veya tebeşir imalatı servisine gönderiliyordu. Önce çırak olarak kalmayı başardım. Sayfa sekreteri olduktan sonra da uzun yıllar farklı birim ve sayfalarda meslek icra ettikten sonra birkaç yıl sorumlu yazı işleri müdürlüğü, haber müdürlüğü, 12 yıl yazı işleri müdürlüğünden sonra genel yayın müdürlüğü görevine getirildim. Aynı gazetede teknik servis çıraklığından en tepe noktaya tırmanıp yedi yıl da bu görevi yürütenim, özellikle de herhangi bir kademede en küçük bir iltimas olmadan; tamamen doğal akış içerisinde cereyan etmesinin mesleğe yeni başlayan gençlerimiz için önemli bir motivasyon olacağı kanaatindeyim. Onun için biraz ayrıntılı anlattım. Nuh Albayrak köyden gelip, alaylı biri olarak dışardaki yangın merdivenlerinden en üst kata tırmanmayı başarmışsa, şimdi adeta "asan-sör" imkanlarıyla başlayan gençlerimiz çok daha rahat başarır. Sadece gayret ve sebat yeterli. . .

Yerel basın sizin için ne ifade ediyor? Yerel basını sektörel anlamda nasıl tarif edersiniz?

Bendeniz, yeni yüzyıla birlikte artık "yerel basın" diye bir mefhum kalmadığı kanaatindeyim. Başka bir ifade ile eskiden gazetelerin algı oluşturma alanı, dağıtım alanı ile sınırlıydı. Oysa dijital devrimden

sonra bir yerel gazete bırakın "ulusal"ı "küresel" bir etki alanına kavuştu. "Yerel" ibaresi sadece "basılı gazetenin dağıtıldığı alanı" tanımlayan izafi bir kavram olarak kaldı. Nitekim, yerel gazetede yer alan çok orijinal veya çok stratejik bir haberin çok kısa bir süre sonra dünya gündemine oturduğu çok görülmüştür.

Gazetecilik/Yazarlık sizin için ne ifade ediyor?

Ulvî bir hedefi, bir davası olmayan hiçbir faaliyet ömür çürütmeye değmez. Gayem sadece maişetimi kazanmak olsaydı, yukarıda methiyeler düzdüğüm gazetecilik mesleğini asla yapmazdım. Bu zorlukları yaşayacağıma insanların midesine hitap eden bir iş seçer; midemi doldururdum. Ama ben gazeteciliği bu dönemin Çanak-kale savunması, Viyana Kuşatması olarak görüyorum. Emperyalist Haçlılarla artık savaşlar meydanlarda değil, medyalarda cereyan ediyor. Onun için her türlü sıkıntıya değer, çünkü yapılan iş çok değerlidir.

Kimse bilmediği bir konuyu kamuoyuyla paylaşmak, veya o konuya kendinizce farklı bir bakış açısı getirmek nasıl bir duygu?

Gerek önemli bir haberi gerekse stra-

tejik bir fikri paylaştığımız zaman, hayırlı bir işe vesile olduğumuzu düşünebiliyorsanız, "Ben bu yayınlamla vatana millete katkı yapıyorum" diyebilirsiniz, yüzbinlere; milyonlara katlanan bir memnuniyet duygusu yaşarsınız.

Yazmak veya kamuoyuna bir konu hakkında bilgi aktarmı yapmak şehre veya ülkeye ne tür bir katkı sunuyor? Düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Çağımızda bütün küresel operasyonlar, yerel manipülasyonlar algı yönetimi ile yapılmaktadır. Uluslararası veya ulusal, dışardan veya içeriden, genel veya yerel; kurgulanmakta olan herhangi bir oyunu; zamanında iyi okuyarak deşifre etmek bir darbeyi veya dolaylı işgali engellemek; bertaraf etmek gibi bazen bir ordunun bile gücünün yetmeyebileceği büyüklükteki bir işi başarmanızı sağlayabilir.

Ulusal medya sektöründe ve metropol bir şehirde çalışmanın zorluklarını yaşadınız mı? Adapte olma noktasında ne tür sorunlarla karşılaştınız?

Malum; büyük denizin dalgası da büyük olur. Lakin, (hikmetini pek anlayabilmiş değilim ama:) atalarımız da "Boğulacaksan büyük denizde boğul" demişler. Sanırım

sıkıntılarının çok olmasıyla birlikte imkan ve alternatiflerinin de çok olması sebebiyle zorluklara katlanmak kolaylaşıyor. Ama tekrar söylüyorum bizim meslekte "metro-pol" mefhumu artık izafidir.

Konyalı bir isim olarak, ulusal medya sektöründe yer almanız ve tüm Türkiye tarafından tanınan bir isim olmanız çevrenizce nasıl karşılandı?

Pek kimsenin umurunda değil. Etrafımdakilere "Ben kamuya mal olmuş bir adamım" türünden serzenişte bulunsam da, "O işler burada geçmiyor" cevabını alıyorum. Zaman zaman sabahları kahvaltı hazırlıyorum, alışveriş yapıyorum, çöp atıyorum. En zoru da, yıkanan perdeleri tekrar komişlere takıyorum. Ziyaret etmekte geciktiğim zaman ağabeyimden fırça yiyorum.

Çalıştığınız kurumda veya bulunduğunuz ortamlarda Konya'yı pozitif anlamda etkileyecek çalışmalar yürütüyor musunuz?

Gazetecilik sektöründe ve siyasetteki yoğun "Albayrak" soyadlıların tamamını Karadenizli olması ve bendenizin de "haşmetli" sayılabilecek bir buruna sahip olmam ve oldukça süratli konuşmam sebebiyle hemen herkesin Karadeniz-

li Albayrak'ların hemşerisi olduğumu zannetmesine rağmen ısrarla, "Hayır, ben Konyalıyım" demeyi başı başına bir hizmet olarak telakki ediyorum.))

Ulusal medya sektöründe yer alan bir Konyalı olarak, hem sektörel hem de genel gündeme ilişkin Konya'daki gelişmeleri takip ediyor musunuz?

Sektörden ziyade genel gündemle ve Konya'dan ziyade "Konyalılar"la ilgili gelişmeler kendisini mecburen takip ettiriyor zaten:)

Sektörel anlamda bundan sonraki hedefleriniz nelerdir?

Meslek olarak "gazetecilik" günden güne gelişiyor. Hatta hiç komplekse kapılmadan ifade etmek gerekir ki, şimdiki şartlarda yetişen gençlerin çoğunun benden daha iyi bir gazeteci olduğunu rahatlıkla ifade edebilirim. Ama özellikle son yıllarda mesleğimize bizzat meslektaşlarımız tarafından ciddi anlamda "enfeksiyon" bulaştırıldı. Onun için artık bence çok iyi bir gazeteci olmaktan ziyade, nerede konumlanacağını bilmek çok daha önemli hale geldi. Yoksa Haçlı-Siyonist ittifak, kendi gazetelerimizi ve kendi gazetecilerimizi kullanarak bize operasyon çekiyor. Genç meslektaşlarımıza bu yönde katkıda

bulunmayı çok önemsiyorum.

Gazetecilik hayatınıza ilişkin unutamadığınız herhangi bir anınızı bizimle paylaşır mısınız?

1980 darbesinden sonra; Kenan Evren'in "Devlet Başkanı" olduğu 1981 yılıydı. Birinci sayfanın sol üst kenarında Evren'in portre fotoğrafı, simetriğinde de uzaya fırlatılan Kolombiya Uzay Mekiğinin fotoğrafı vardı. Mürettip yanlışlıkla, "Devlet Başkanı Kenan Evren" ifadesini uzay mekiğinin altına, "Fırlatılmadan önce" ifadesini de Kenan Evren'in altına koymuş ve gazete de böyle basılmıştı.

Sektörde önemli bir konuma gelmiş isim olarak, sektöre yeni girenlere tavsiyeleriniz ne olur?

Bir kere, sıradan ve standart olanlara artık bu meslekte yer yok. Her kardeşimiz, temel eğitimin aldıktan sonra hatta alırken, kendisine seçeceği bir alanda derinlik kazanmalı. Ortadoğu, Afrika, Arap âlemi gibi dünyanın düğümlendiği bölgelerde olup bitenleri, kaynağından öğrenip doğru bilgiler üzerine, (sahip olduğu bilgi ve derinlik sayesinde) doğru analiz bina edemeyen gazeteci, Batı mecralarının; geleceğimizi öğüttüğü kirli değirmenlerine su taşımaktan öte bir şey yapamaz.

zade®

Hayattaki
dengenin
keyfine
varın!

6 ALTI AŞAMADA
KUSURSUZ
ÜRETİM

Ayçiçek Yağı
Sunflower Oil

RASİM ATALAY
Yazı İşleri Müdürü

KIYMETLİYİZ, KIYMETİMİZİ BİLMELİYİZ

Kıymetli meslektaşlarım, değerli meslek büyüklerim, ağabeylerim ve kardeşlerim...

Bir 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nde daha birlikte olmanın buruk da olsa mutluluğunu yaşıyoruz.

Buruk olduğunu söylüyorum çünkü, mesleki anlamda yaşadığımız zor günler hepinizin malumu...

Diğer yandan bir önceki yıl birlikte olduğumuz ve bu yıl vefat ettikleri için aramızda olamayan meslektaşlarımızın yokluğunun hüznünü de içimizde yaşıyoruz.

Allah ölmüşlerimize rahmet, sağ olanlarımıza hayırlı ve bereketli ömürler versin...

Yine ekonomik koşullar nedeniyle aramızdan ayrılmak, yayın hayatına son vermek durumunda kalan gazeteler oldu. Gazeteci meslektaşlarımızın ekme kapılarının kapanmış olması da bizleri üzen bir diğer husustur...

Tüm bu olumsuzluklara rağmen bu yıl 10 Ocak tarihinde bambaşka bir heyecanı yaşıyoruz içimizde...

Çünkü bu yıl Konya Yenigün Gazetesi olarak Konya basınına önemli bir hizmet sunmanın gururunu yaşıyoruz.

Düzenli olarak yayını tüm zorluklara rağmen sürdürdüğümüz 10'LAR dergimizde her ay farklı bir sektörü enine boyuna değerlendirip, o sektörü kayıt altına almanın çabasıdayız.

Bu sayımızda ise kendimiz için, meslektaşlarımız için, Konya basını için tarihe not düşülecek, Konya'daki basın kültürünü canlı tutacak, unuttuklarımızı hatırlatacak, hayatta olanlarımızın meslek hikayelerini içinde barındıracak önemli bir kültür hizmetine imza attık...

Basın olarak bir görevimiz de arşiv olmak, tarihi not etmek ve kayıt altına almak...

Bugüne kadar kimleri tarihe not edip arşivlerine gizlemedi ki bu sayfalar...

Bu düşünceden hareketle Konya'daki meslektaşlarımızın da hayat hikayelerini, meslekte yaşadıkları zorlukları, mesleğimizin dünden bugüne değişim ve gelişim sürecini ve geleceğe dönük bakış açısını değerlendirelim dedik...

Zorlu ama bir o kadar da zevkli bir mutfak sürecinin ardından ortaya damaklarda enfes bir lezzet sunacak olan bu ürünü ortaya çıkarmış olduk.

Bu süreçte röportaj taleplerimizi geri çevirmeyip iş yoğunluklarına rağmen bize zaman ayıran tüm meslektaşlarımıza, meslek büyüklerimize sonsuz şükranlarımızı sunuyoruz.

Tabi eskilerin hikayelerini dinlerken bir noktada da kendimize dönüp bakma fırsatı bulduk bu çalışma esnasında.

İster ekabir deyin, ister Konya tabiri ile gubuz... Ama şu bir gerçek ki, gazeteciler olarak kıymetli insanlarız. Gelin görün ki bu kıymetimizin kendimiz bile farkında değiliz...

Bu zaman zarfında özellikle eski gazetecilerin hikayelerini dinledikten sonra kendimin kısacık mesleki tarihime baktım. 2008 yılını Mart ayında merhaba demiştim bu mesleğe... Daha dün gibi hatırlarım bacaklarım titreye titreye gazeteye başladığımı...

Dile kolay 12 yıl olmuş...

Bu zamana kadar üzerimde emeği geçen tüm ağabeylerimden, ustalarımın Allah razı olsun diyerek bitiriyor ve sizi meslek büyüklerimizin hatıralarıyla başbaşa bırakıyorum.

Allah'a emanet olun...

ergül

Üstlendikleri her görevi,
her koşulda sürdürmeye
çalışan basın çalışanlarının
10 OCAK ÇALIŞAN
GAZETECİLER GÜNÜ
kutlu olsun.

Gazeteci Haşmet Öyken, "Gazeteci her yerde aynıdır. Gazetecilik belirli evrensel kuralları içerisinde yapılır zaten. Bunu okur gazete ilişkisi içerisinde de değerlendirmek gerekir" dedi

'GAZETECİLİK BELİRLİ EVRENSEL KURALLARI İÇERİSİNDE YAPILIR'

Uzun yıllardır gazetecilik mesleğini icra eden Haşmet Öyken Gazetecilik mesleğine başlayışını, Gazetecilik mesleğinin geleceği, genç gazetecilere tavsiyelerini, Yerel medya'nın geleceğini anlattı.

ÖNCELİKLE SİZLERİ TANIYABİLMİYİZ?

Ben Haşmet Öyken 1960 Konya doğumluyum. 1975 yılında yeni Konya Gazetesinde muhabir olarak göreve başladım 1983 yılında Yazı İşleri Müdürü oldum. Demokrat ve Vatan gazetelerinin Konya temsilciliklerini yaptım. Ercan Anklı'nın çıkarttığı Nokta Dergisinde Arda Uskan, Korhan Atay, Ergun Hiçyılmaz ile birlikte çalıştım. Konya'da belki de en şanslı gazetecilerden biriyim. Mahmut Sural, Sırac Aydıntaşbaş, Feyzi Halıcı, Erol İlday, Nail Bülbül, Mahmut Sural, Metin Berberoğlu, Ridvan Bülbül, Ahmet Sarı, Uğur Özteke, Seyit Küçükbezirci, Suad Abanazır, Hasan Kaymıkaya, Samim Türe, Faruk Şahin, Ahmet Tezcan, Sofu

Tuğrul, Adil Gücüyener, Galip Yenikaynak, Ethem Öyken, İbrahim Sur, Feyyaz Caner, Cihat Yazıcı, Selçuk Es, Celalettin Kışmır, Namık Ayas gibi Konya Gazetecilik tahine miza atmış gazeteci ve köşe yazarlarıyla birlikte gazetecilik yaptım. 1996 yılında Gücüyener ailesinin sektörden çekilme kararı üzerine Hüseyin Oğuz ile birlikte gazeteyi devraldık daha sonra ben Yeni Konya Gazetesini Hüseyin Oğuz'a bırakarak KTV televizyonunu devralan Özkaymak ailesine katıldım. KTV televizyonunda Genel yayın yönetmenliği yaptım. Daha sonra Söz adlı haftalık bir dergi çalışması yaptık Göksel Bozdoğan ve Ali Sakal arkadaşlarımızla. Ridvan Bülbül yönetimindeki Konya Gazeteciler Cemiyetinde uzun yıllar Genel Sekreterlik yaptım. 2003 yılında Antalya'da Söz'ü günlük gazete olarak çıkarttım. 2004'de Antalya Ekspres gazetesinde çalışmaya başladım 2008'da gazeteyi devraldım ve halen Antalya Ekspres'te gazetecilik yaşamıma devam ediyorum

GENÇ GAZETECİ ADAYLARINA TAVSİYELERİNİZ NELERDİR?

İletişim Fakültelerinde okuyan arkadaşlarımıza tavsiyelerimizden önce,

iletişim fakültelerine bir kaç söz söylemek gerekir. Her yıl yüzlerce mezun veren fakültelerde yetişen arkadaşlarımız bu gün değişik sektörlerde çalışıyor artık. Hiçbir pratiği olmayan arkadaşlarımız piyasaya sürülüyor. Gazetelerimiz, dergilerimiz ve ajanslarımızın kapıları bu çocuklarımıza açık olmasına rağmen üniversitelerimizle ne yazık ki iyi diyaloglar sağlayamadık. Akademik kadrolar başka bir kafada biz başka bir kafadayız. Her ne kadar gazetecilik mesleğinin teorik bilgileri veriliyorsa bir o kadarda gazetelerde pratik yapılması gerekiyor. Genç arkadaşlarımız gelip hiçbir kaptisi, egosu olmayan ve hala yönetimlerin başında bulunan bizlerle çalışmalarını gerekiyor. Üniversitelerde anlatılanları biliyorum. Bu sektörden umudunu kesmiş akademik kadrolarla bir yere varamayız, Tüm dünyada olduğu gibi bizde de gazetecilik dijitalle doğru kaydı ve bu kayma devam edecek. Bu sektörde çalışan hepimiz de bunu köpürtüyoruz. Bundan sonra gazetecilik, tabletlerle, telefonlarla ve bilgisayarlarla yapılacak diye. En zor zamanlarımızı yaşıyoruz. Ne zamanki gazeteciler iktidarla ilişkilerini azaltır o zaman gazeteciliğin geleceği daha parlak olacaktır. Ancak iktidarlara vıcık vıcık

bir birliktelik içerisinde olan imtiyaz sahipleri ile bağımsızlık gazetecilik çürümeye mahkum olacaktır. Bu gün ortada koşulsuz alkışlarla küfürbazlardan oluşan bir medya ordusu var. Biz bir taraftan bu durumu izlerken öte yandan dışında kalamıyoruz sanki. Böyle bir durumda okuyucunun da dengesi bozuldu. İster istemez bizi kafasına göre bir kefeye koyuyor ama doğru ama yanlış. Öte yandan sosyal medya ile herkesin muhabir olduğu bir sürece hızla ilerliyoruz. Belki de bize burada

düşen görev vatandaşın sosyal medyadan yaydığı bu ham haberleri araştırıp doğru bir şekilde kamuoyuna aktarmak olacak. Belki de bizim işimiz bitti herkes kendi yayın organının sahibi oldu.

YEREL MEDYA İLE İLGİLİ GÖRÜŞLERİNİZ NELERDİR

Yerel medya ile ilgili söylenecek söz kalmadı ne yazık ki. Böyle giderse hepimiz kapılarımıza kilit vurup kepenkleri indireceğiz. Basın İlan Kurumu (BİK) yaptırımları, matbaa girdilerinin yüksekliliği, vergi, SGK giderleri hepimizin belini büktü. Tüm bunlara gazetecilik mesleğinin dibe çakılması, abone ve okuyucu kaybetmelerini ekleyip kötüye giden ekonomi yüzünden reklam verenin yılsonu bütçelerinde yerel medyayı dışarıda bırakmasını eklersek durumumuz ciddi kötü.

GAZETECİLİK MESLEĞİNİN GELECEĞİNİ NASIL BULUYORSUNUZ?

Son döneme kadar gazetecilik dördüncü kuvvetti. Eleştiren, yanlışları göz önüne seren, şeytanın gör dediğini gören, halkı olup bitenden haberdar eden, saygın ve güvenilir bir meslekti.

Halkın gözünde itibarlıydı, siyasetçisinden, iş adamına kadar istediğini yaptırabilen bir profil çiziyorduk. Halk adına eleştiriyorduk, yanlışları düzeltmek için haberler yapıyorduk, bu haberleri kamuoyuna sunuyorduk.

Halkta bizi böyle görüyordu. Ne yazık ki bu gücü bu gün sermaye sahipleri eline geçirdi. Kamuoyu da bizi artık böyle görmüyor. Patronun güdümünde bir gazetecilik profili ortaya çıktı. Tabi İstanbul basını ile yerel basını ayrı tutmak gerekiyor.

Hala Anadolu'da direnen ve onurlu gazetecilik yapmaya çalışan arkadaşlarımız var. Hem bunların sayısı az hem de güçlü bir sermaye yapısına sahip olmadıkları için zor günler geçiriyorlar. Mevcut şartlarla da Anadolu medyasının tekelleşmesine, sermayenin eline geçmesine çanak tutuluyor.

Dünyadaki gazetecilik ile aramızda fazla bir fark olduğunu düşünmüyorum. Gazeteci her yerde aynıdır. Gazetecilik belirli evrensel kuralları içerisinde yapılır zaten. Bunu okur gazete ilişkisi içerisinde de değerlendirmek gerekir. Almanya'nın Nürnberg kentinde bir yerel gazetenin abone sayısı 300 binin üzerindedir. Ne yazık ki biz gazete okuyan bir toplumdan her geçen gün uzaklaşıyoruz. Bana kalırsa hiçbir zaman gazete okuyan bir toplum da olmadık.

"GAZETECİLİK OTURDUĞU YERDEN YAPILACAK İŞ DEĞİL"

Konya basınına 60 yıla yakın emek vermiş, birçok gazetecinin yetişmesinde emeği olan Nail Bülbul ile güzel bir söyleşi... Konya'nın hafızası olan Nail Bülbul'un genç gazetecilere bir de tavsiyesi var... "Gazetecilik oturduğu yerden yapılacak bir iş değil. Objektif olsunlar. O zaman başarılı olurlar"

**Gazeteciliğe nasıl başladınız?
Hangi gazetelerde çalıştınız?**

Bülbul: Spora olan merakım beni basın mesleğinin içine itmiş oldu. Daha ilkokuldayken şeker kâğıtlarından çıkan futbolcu resimlerini biriktirirdim. Futbolu çok seviyordum. O dönemler babamın almış olduğu bir radyomuz vardı. Pazar akşamları, uluslar arası futbol hakemi ve spor yazarı olan Sulhi Garan'ın yayınladığı "Spor Saati"ni büyük bir merakla dinlerdim. Bir akrabamız olan Ankaralı Abdullah ağabey oynadığı için Konya Gençlerbirliği taraftarı idim. Aynı zamanda Fenerbahçeliydim de. O kadar tutkundum ki o dönem için zor da olsa Fenerbahçeli futbolcuların fotoğraflarını getirtmiştim. Fenerbahçeli olmama rağmen, bütün İstanbul takımlarının resimlerini keser biriktirir hatta kadrolarını ezbere sayardım. Elime geçen bütün dergi, mecmua ve gazetelerdeki sporla ilgili haberleri keser saklardım. İstanbul'da yayımlanan "Türkiye Spor" gazetesinde pek çok şehirden spor haberlerinin yer aldığını görünce bende de bu gazeteyle Konya'dan haber gönderme fikri doğdu. Çünkü şimdiye kadar Konya ile ilgili herhangi bir haber yer almamıştı gazetede. Daha çok İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa gibi şehirlerden haber çıkıyordu. Gazeteye, Konya'dan sporla ilgili haberler vermek isteğimi bildiren bir mektup yazdım. Ve zarfın içine bir de haber koydum. Gazete talebimi olumlu karşıladı. Gönderdiğim haber "Konya'da Gül Kupası Atletizm Müsabakaları" başlığıyla çıktı. Bu benim için spor yazarı olarak mesleğe girişimde özendirici oldu ve bundan sonra da gazeteyle haber göndermeye devam ettim. Bir haber göndermek için saatlerce postanede beklediğimi ve pek çok masrafı kendim üstlendiğimi bilirim. Türkiye Spor gazetesinde yazılarım yayınlamaya devam ederken, yerel gazetelerde de spor içerikli haberler yayınlama fikri hasıl oldu. Bunun için "Yeni Konya" gazetesine gö-

rüşmek için matbaasının bulunduğu binaya gittim fakat yetkili kimseyi göremediğim için oradan çıkıp "Yeni Meram" gazetesine gittim. O zamanki yazı işleri müdürü İstanbullu Tacettin Öney'e gazetede spor yazıları yazmak isteğimi söyledim. Bana cevabı "Peki, yaz getir" oldu. Başka hiç bir şey söylemedi. Ben de ertesi günü bir yazı yazdım ve öğle tatilinde Tacettin Bey'e getirdim. Sadece "Tamam" dedi, yazıyı aldı. Gene hiçbir şey söylemedi. O zamanki idareciler artık ne düşünüyorlarsa; ilk günden yüz-göz olmayım diye mi düşündü bilemiyorum. Fakat ertesi günü yazım gazetede isimsiz olarak çıktı. Ben yazılarımı gazeteyle götürmeye devam ettim. Her yazım çıkıyor ama adım yer almıyordu. Tacettin Bey'le de herhangi bir samimiyetim olmadığı için ben de bir şey soramıyordum. Derken bir gün bana: "Nail Bey, ismim neden çıkmıyor diye merak etmiyor musun?" dedi. Ben de: "siz bilirsiniz" cevabını verdim. "Acaba sebat edecek misin, adın gazetede çıktığı için sağa-sola hava atacak mısın?" diye seni denedim" dedi. "Bu işe meraklı olduğumu anladım bundan sonra adımı yazının altına yazacağım" dedi. 1955 senesinden itibaren de yazılarım "Yeni Meram" gazetesinde yer aldı. Uzun yıllar bu gazetede yazdıktan sonra, Konya'da çıkan Yeni Konya, Yeni Meram, Sabah ve Şehir Postası gazeteleri birleşme kararı aldı ve 1963'te "Yeni Konya" adıyla tek bir gazete çıkmaya ve ben de bu gazetede spor müdürü olarak görevime devam ettim. Yirmi beş yıl çalıştığım Ticaret Borsası'ndan emekli olduktan sonra gazetecilik mesleğine daha çok yöneldim. Eskiden çıkan yerel gazetelerde sporla ilgili sadece üç, beş satırlık kısa haberlere yer verilir. Ve bunlar da genellikle düzensiz bir şekilde çıkardı. Şimdiki gibi bir okulu olmadığından gazeteciliği de bana öğreten olmadı. Türkiye genelinde çıkan gazete ve dergileri takip ederek bu mesleği yapmaya çalıştım. Gazetecilik bir heves işi. Türkiye Spor, Yeni Meram, Yeni Konya,

Türkiye'de Yarın çalıştığım yerel gazetelerdir. Bunların yanında Günaydın, Dünya, Yeni İstanbul, Cumhuriyet, Foto Spor, Gün, Son gibi gazetelere de Konya'dan spor haberleri gönderdim. Belediye ve Ticaret Odası'nın çıkardığı pek çok dergi ve kitapta tarihî yazı ve resim ve makalelerim yer aldı.

**Gazeteciliğinizin yanında sporcu yönünüzün de olduğunu biliyoruz.
Biraz bahsedebilir misiniz?**

Evet. 1952 yılında ilk lisansım, o zaman sarı-yeşil forma rengi olan Konyaspor'a çıkmış oldu. Bunun yanı sıra millî bisiklet ve uluslararası atletizm hakem lisanslarına sahibim. Zaman zaman antrenmanlara katılıyor ve maçlarda oynuyordum. 1954 senesinde memuriyete başlamamla birlikte, mesai saatleri içinde çalışmalara katılmam güçleşti ve futbolu bırakmak zorunda kaldım. Bu zorunlu bırakış, dediğim gibi beni yazmaya yönlendirdi. Sporla ilgili çeşitli demeklerde idarî kadrolarda görev aldım. Böylelikle hem memuriyet hayatıma devam ettim hem de çok sevdiğim spordan uzaklaşmamış oldum.

Meslekle alakalı hangi görevlerde bulundunuz?

1955'den 1967 senesine kadar Bisiklet Federasyonu Merkez Hakem Komitesi'nde üye ve başkanlık yaptım. 1981-1988 yılları arasında Konya İl Temsilcisi, Türkiye ve Romanya'daki Balkan Şampiyonaları ile Bulgaristan, İsviçre ve Yugoslavya'da yapılan yarışlarda hakem, uluslararası Türkiye, Akdeniz, Karadeniz ve Kıbrıs turlarında yarış komiseri, birçok defa Türkiye pist ve yol şampiyonalarında hakem olarak görev üstlendim. Futbol ve atletizm tertip komitelerinde çalıştım. 1980'den sonra üç dönem başkan yardımcısı olarak Konya Gazeteciler Cemiyetinde görev aldım. 1982 yılında

merhum Ahmet Yüzbaşıgil başkanlığındaki Konyaspor yönetim kurulunda basın sözcüsü olarak yer aldım. Hâlen on beş numara ile Konyaspor'un hayatta olan en eski genel kurul üyesiyim. Ayrıca, Konya'da Türkiye Spor Yazarları temsilciliğini faaliyete geçirerek, 1987 yılına kadar bu görevi sürdürdüm ve T.S.Y.D. Konya Şubesi'nin temellerini atmış oldum.

Meslekte o dönemin zorluklarından bahsedebilir misiniz?

Şimdiki gibi modern baskı makineleri yoktu. Posta, telefon gibi haberleşme araçları da bu kadar gelişmiş değildi. İstanbul'a göndereceğim bir haberi ya gece üçte Adana'dan gelen posta arabasına ya da otogara gidip Ankara arabasının şoförüne veriyordum; üzerine de uçakla gidecek pulu yapıştırıyordum ki Ankara'dan İstanbul uçağına yetişsin haber ertesi gün gazetede çıksın diye. Bunlar aynı zamanda habercilik hileleri de oluyor. 1960'lı yılların başında gazeteler hâlâ el ile diziliyor, spor haberleri iç sayfalarda yer alıyordu. Yeni Konya gazetesi intertyp makinesi aldı. Sayfalar kurşun harflerle yazılmaya başlamıştı. Ben de Konya'da ilk defa olarak Yeni Konya gazetesinde tam spor sayfası hazırlamaya başladım. Hatta çalıştığım gazetenin dizgisini yapan arkadaşlar grev yapmaya başladılar. Ben de gazeteye geldim yaptığım haberin dizgisini bile kendim yapmaya başladım. Grevdeki arkadaşlar "Yahu biz grev yaptığımızdan ne anladık sen böyle dizgini bile kendin yapacaksan" diye bana ikazda bulununca "ilk sayfa boş çıkabilir ama benim spor sayfam tam çıkacak" demiştim. Türkiye'de Yarım gazetesinde çalıştığım dönemde yazı işleri müdürü Cengiz Dönmez tek başına hazırladığı gazeteyi zor şartlarda çıkarıyordu. Kendisi askere gidince gazeteyi çıkarma görevi bana düştü. Epey bir müddet gazeteyi rahmetli kardeşim Ahmet Naim Bülbül ve yine rahmetli Faruk Şahin'in yardımıyla hiç ara vermeden, tatil yapmadan çıkarmaya devam ettim. Akşam oynanan bir maçın fotoğraflarını çekiyor, filmi banyo edip karta bastıktan sonra Larende Caddesi'nden Tahtatepen'e giren sokakta klişelerini yaptırıp, gazeteye gelerek haberini de yapıyordum.

Eski Konya ile ilgili pek çok yazı yazdınız. Bu makaleleri kitaplaştırmayı düşünüyor musunuz?

Bülbül: İşin açıkçası bu konuda bir düşüncem yok. Şöyle ki yok: Her dakika bir yerlerde boy göstermek pek uygun değil bana göre. Bu anlamda insanların sıklık istemiyorum. Ancak teşvik olursa "bu yazıları kitaplaştıralım; bir kitap haline getirelim" diye bir teklif gelirse değerlendirmeyi düşünürüm.

Unutmadığınız bir hatıranızı anlatır mısınız?

Bu kadar uzun yılda elbette ki hatıra da çok olur ama, şu anımı anlatayım. 70'li

Şimdiki Konya ile eski Konya'yı karşılaştırır mısınız?

Şehircilik olarak şimdiki Konya eskiye nazaran daha modern. Caddeleri filan daha düzenli. Fakat artık eski insan ilişkileri kalmadı. Yardımlaşma, komşuluk yok. Topraklık'ta otururken başımız vardı. Üzümler olduğunda hatırlıyorum, elimize birer sepet üzüm verirler, şehre gelirken bunu filan teyzene götür, filan amcanın dükkânına bırak derlerdi. Herkes kendinde olanı başkalarına ikram ederdi. Vesile abla diye bir komşumuz vardı. Bu komşu kadın, mahallede kimin düğünü olursa düğün yemeğini yapmaya yardım ederdi. Hiç karşılık beklenmezdi. Bahar temizliklerinde komşular toplasın sırayla her gün birinin evi temizlenirdi. Yine birlikte erişte keserler, şehriye yuvarlarlardı. Damlarda kayısı yararlarlardı. İlişkiler böyle sıcak bir şekilde devam ederdi. Ninem mahallede varlıklı bir kadındı. Borç para istemeye gelirler, ninem de yardımcı olmaya çalışırdı. Seksenlik denir eskiler bilirler; bir takısı vardı, incisi vardı. Annemin de beşi bir yerde altınları vardı. Bunlar düğün yapacak komşular tarafından götürülür, geline takarlar, bir ay sonra filan geri getirirlerdi. Kimse, kimse hakkında kötü düşünmezdi. Bu kadar hava ve çevre kirliliği olmazdı. Trafik yoktu. Gürültü yoktu. Bu bakımlardan eski Konya'yı özleyorum.

yıllarda Afganistan Kralı, eşi, yanlarında bir takım heyetle birlikte Konya'ya ziyarete geliyorlar. Mevlâna Müzesini filan geziyorlar. Valinin makamında oturuluyor. Kral bir tarafta, hanımı, tercümanı ve yanındakiler bir tarafta. Bakım hanımın olduğu tarafta bir hareketlenme var, bende tam hizalarındayım, dışarıya çıktılar bende peşlerinden tabii ki. Hanımın kulağındaki küpenin teki yok. Çok da değerli bir küpe imiş. Hemen müze arandı ve küpe bulundu. Diğer gazeteci arkadaşlar durumu fark edinceye kadar ben tek küpeli halini bir de küpe bulduktan sonraki kulaklarındaki iki küpeli halinin de

fotoğrafını çekmiş oldum. Tek kulağı küpeli fotoğrafı sadece bende olmuş oldu. Burada mühim olan tek kulağı küpeli haliydi zaten.

Gazeteciliğe heves eden arkadaşlara ne tavsiyelerde bulunursunuz?

Bülbül: Bir insan yaptığı işi sevecek. Sadece gazetecilik değil, hangi iş olursa olsun böyle. Şu iş bitse de gitsek çabası olmasın genç arkadaşlarda. Ben de sizin benle konuştuğunuz gibi benden büyük gazetecileri dinlerdim. Onların söylediklerini kapı ağzında oturarak sesimi çıkarmadan izlerdim. Bilgilerinden faydalanmaya çalışırdım. Genç arkadaşlar da dinlesinler. Arşiv oluştursunlar. Bir gazeteci için arşiv çok önemlidir. Devamlı çalıştığı için beyin ve göz yaşlanmazmış. Bunu kullanmaya özen gösterebilirler. Araştırma yapınlar. Gerekirse iki saat fazla çalışınlar. Gazetecilik oturduğu yerden yapılacak bir iş değil. Objektif olunlar. O zaman başarılı olurlar.

Nail Bülbül kimdir?

O zamanın şartlarında ulaşım imkânlarının zor olması sebebiyle liseyi 2. sınıfta bırakmak zorunda kaldı. Şimdi Kızılay Hastanesi'nin inşa edildiği, eskiden Ticaret Borsası olan yerde memuriyete başladı. 1979 yılında, yirmi beş yıl burada çalıştıktan sonra emekli oldu. Bülbül, kısa bir süre de Konyaspor'da futbol oynadı. Yoğun çalışma temposunun içinde antrenmanlara çok katılmadı ve takımdan ayrıldı. Spora olan merakı, 1954 yılında onu yerel gazetelerde spor yazıları yazmaya yöneltti. Bu tarihten sonra çeşitli yerel gazetelerde yazmaya devam eden Bülbül, pek çok yerel gazetede spor sayfaları hazırladı ve ulusal gazetelerin Konya temsilciliğini yaptı. Sporla ilgili çok sayıda federasyon ve komitede görevler üstlendi. Pek çok defa "Yılın Gazetecisi" ödülünü aldı. Gazetecilik alanında pek çok gencin yetişmesine de yardımcı olan ve Konya Gazeteciler Cemiyeti üyesi olan ve Merhaba Gazetesi'nde aktif gazetecilik hayatını sonlandıran Bülbül, Evli, dört çocuk babası ve yedi torun sahibidir.

Yazmanın, insanlara bu vasıta ile bilgi vermenin oldukça önemli olduğuna dikkat çeken Konya'nın önemli kalemlerinden Erol Sunat, "Yazı yazmayı sevenler için, yazı yazmak hayatının vazgeçilmezi olanlar için yazarlık, hayatın bir gayesi, bir parçasıdır. Onun içindir ki, yazmak benim için bir yaşama sevinci" dedi

'YAZMAK BENİM İÇİN YAŞAMA SEVİNCİ'

Konya'nın önemli kalemlerinden biri olan Erol Sunat, 1999 yılında gazetelerde yazı yazmaya başladı. Konya ve ülke gündemine dair önemli yazılar kaleme alan Sunat, kısa sürede ses getiren bir isim haline geldi. Yazmaya Konya'nın yakından tanıdığı kültür adamlarından Mehmet Ali Uz'un aracılığıyla başlayan Sunat, o günden buyana yazmayı hiç bırakmadı. Çeşitli konularda binlerce makale ve yazı dizisi ortaya koyan Sunat, yazarlığı engin bir okyanus olarak tarif ediyor.

HALKIN VE HAKKIN SESİ OLMALI

Yazmanın önemli bir eylem olduğuna dikkat çeken Sunat, bir yazarın üslubuna özen göstermesi gerektiğini söyledi. "Yazar tespit ettiği yanlışları, haksızlıkları, görül-meyenleri, görülmek istenmeyenleri, dile getirilmeyenleri yazmalıdır" diyen Sunat, önemli bir noktaya dikkat çekti. Sunat, bir yazarın Hakk'ın ve halkın sesi olması gerektiğini savundu.

Kısaca kendinizden bahsedebilir misiniz? Erol Sunat kimdir?

1951 yılında Manisa-Soma'da doğdum. 1974 yılında Bursa Eğitim Enstitüsünden mezun olduktan sonra, Gümüşhane-Aydın-Afyon-Manisa- Nevşehir- Giresun ve Konya illerinde Öğretmenlik, Müdür Başyardımcılığı, Lise

Müdürlüğü ve 14 yıla yakın İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü görevlerinde bulundum 2000 yılında emekli oldum. 1999 yılından itibaren Konya Postası, Aksaray Egemen, Konya Egemen, İleri ve Yeni Meram Gazetelerinde köşe yazarlığı, Konya Vizyon Dergisi Genel Yayın Yönetmenliği ve Editörlüğü yaptım. Halen Pusula Gazetesinde köşe yazarlığı yapmayı sürdürmekteyim.

Gazetecilik/Yazarlık hayatına nasıl giriş yaptınız?

1999 yılında, Konya Postası Gazetesi'nde "Şiir Demeti" köşesinde şiirlerim 4-5 ay yayınlanmıştı. Aynı yılın 24 Kasım'ında Öğretmenler Günü ile ilgili yazmış olduğum yazı sonrası, Gazetenin o dönemde Genel Yayın Yönetmeni olan Mehmet Ali Uz'un daveti ve desteğiyle köşe yazarlığına başladım. Bugün 20 yılı aşan bir süredir günlük köşe yazıları yazmanın vesilesi Mehmet Ali Uz Ağabeydir. Kendisine sizlerin de aracılığıyla selamlarımı, saygı ve hürmetlerimi sunuyorum.

Bu meslekle ve/veya sektörle ilgili düşünceleriniz nelerdir?

Gazetecilik ulvi bir meslek. Ben Haberci değilim. Gazeteci değilim. Gazetecilik apayrı bir şey. Haberci kardeşlerimin gaze-

telerine haber yetiştirmek için heyecanla ve coşkuyla, severek koştukları, zor ancak zor olduğu kadar da, hareketli ve meşak-katli bir meslek. Bana gelince, Gazeteciliğin köşe yazarlığı dalında 20 yıldır binlerce makale yazmak nasip olan bahtiyarlardan birisiyim.

Gazetecilik/Yazarlık anlamında ne tür çalışmalar yaptınız? Hangi kademelerde görevlerde bulundunuz?

Yazarlık engin bir okyanus gibi. Yazmak istedikten sonra o kadar çok konu var ki. Konya kültürü ağırlıklı, Hz. Mevlana ağırlıklı, siyaset ağırlıklı, Konya Tarihi ağırlıklı Konya basınında, haber sitelerinde, dergilerde bugüne kadar binlerce makale yazmak nasip oldu. Ayrıca yazı dizileri, araştırma yazıları, dergi yazıları ve şiirler yazdım. Gazete ve dergilerde Genel Yayın Yönetmenliği ve Editörlük yaptım.

Gazetecilik/Yazarlık sizin için ne ifade ediyor?

Yazı yazmayı sevenler için, yazı yazmak hayatının vazgeçilmezi olanlar için yazarlık, hayatın bir gayesi, bir parçasıdır. Onun içindir ki, yazmak benim için bir yaşama sevinci. Köşe Yazarı yapmış olduğu tespitlerle, sesini duyuramayan insanların sesi, ulaşılmayan makamlara ulaşmaya vesile satırların ve cümlelerin bir aktarıcısıdır. Dinlediğimiz gönlü kırık, boynu bükük insanların dilek ve şikayetlerini sütunlarından ulaşması gereken yerlere ulaştırandır köşe yazarı. Bunu başarabiliyorsa ve başarabiliyorsa ne mutlu bize.

Gazetecilik/Yazarlık sektöründe günümüzde yaşanan sorunları veya eksiklikleri nasıl tarif edersiniz?

Yazar üslubuna dikkat etmeli. Amiyane ifadelerden, küfür ve hakaret içeren ifadelerden ve cümlelerden kaçınılmalıdır. Yazar yağ çekmeyi şiar edinen biri değildir. Bir makamı, şahsı, kişiyi anlatırken, onun yaptıklarını sütunlarına aktarırken, övgünün dozajını, ölçüsünü kantarını şaşırılmamalıdır. Yazar tespit ettiği yanlışları, haksızlıkları, görülmeyenleri, görülmemeyenleri, dile getirilmeyenleri yazmalıdır. Hakkın ve halkın sesi olmalıdır.

Bir gazeteci veya yazar olmak için ne tür çalışmalar yapılmalı? Ya da hangi vasıflara sahip olunmalı?

Yazar, yazmayı sevmelidir. Okumayı ve araştırmayı sevmelidir. Yazdığı yazılara olumlu ya da olumsuz eleştiriler gelebilir. Olumsuz tavırlar yazarı yazmaktan vazgeçirmemelidir. Gazeteci ya da yazar olmanın bu işi sevmekten geçtiği unutulmamalıdır. Bu işin günümüzde okulları varsa da, gazetelerde çalışarak, ilgili okullarda okuyarak çok başarılı olanlar var. Bu işin altyapısının okumak ve araştırmakla elde edilebilen bir birikim olduğunu düşünüyorum.

Kimsenin bilmediği bir konuyu kamuoyuyla paylaşmak, veya o konuya kendinizce farklı bir bakış açısı getirmek nasıl bir duygu?

Haberci olmanın, yazar olmanın en ince noktası, belki de püf noktası burası. Bakmakla görmek arasındaki o ince noktayı görebilen haberci ya da yazar, öyle bir konuyu manşetine taşır ki, o yakaladığı ayrıntı, onu hem mesleğine bağlar hem de fark yaratan bir insan olma özelliği kazandırır.

Yazarın yazılarının okunması, etkisi, işaret ettiği konulara, dönüşlerin olması, problemlerin çözümünde katkısı bulunması, yazara şevk verir, heyecan verir. Okur o kaleme inanır ve güvenirse, yazar için o duyguyu anlatabilmek mümkün değildir. Çünkü kelimelere, cümlelere sığmaz!

Yazmak veya kamuoyuna bir konu hakkında bilgi aktarmı yapmak şehre veya ülkeye ne tür bir katkı sunuyor? Düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Kamuoyunu aydınlatacak yazılar yazmazsanız, keleklerden, böceklerden, çiçeklerden yani havadan sudan yazarsınız. Yazınızı okuyanda olmaz, inandırıcı olma özelliğinizi de kaybedersiniz. Yazdığınız yazıların, yapmış olduğunuz tespitlerin gerekçeleri sağlamsa, yazdığınız yazının arkasında duruyorsanız, yazı ve yapmış olduğunuz tespitler yapılan yanlışları, eksiklikleri ortaya çıkarıyorsa, şehrinize, ülkenize katkınız mutlaka olur.

Yazmak eyleminin içinin boşaldığını düşünüyor musunuz?

Yazmak eylemin içinin boşalıp boşalmaması, yazıyı yazan kadar, yazılan yazılara gazetesinde yer verecek olan Gazetenin sahibi ve sorumlularıyla doğru orantılı. Özellikle yerelde, Gazeteleri sürükleyen yazarların yazılarına yer veren gazete sayısının her geçen gün azaldığını görüyoruz.

Gazeteyi sürüklemek, her Allah'ın günü övülmesi lazım gelenleri övmek, yapılan her ne varsa biri bin göstermek demek değil! Övgü ve aferin almak için yazılar yazılıyorsa, yazmak eyleminden bahsedemezsiniz. Yazmak eyleminin içinin boşalıp boşalmamasının, basının tamamen kendi inisiyatifinde olduğunu düşünüyorum.

İnternet mecrası ve sosyal medya yapılarının gelişmesiyle birlikte gazeteciliği ve yazmak kavramlarını nasıl değerlendirirsiniz?

İnternette birlikte, yazarlar ve gazeteciler bir anlamda vitrine çıktılar. Okur, beğeni ve yorumunu net bir şekilde yapmaya başladı. Son günlerde pişti olan yani harfi harfine aynı manşetle çıkan gazetelerimizin sayısında artış düşündürücü. Ve bu manzara kamuoyunda ve Sosyal Medyada çok eleştirildi. Gerek haberciler, gerekse

Geçmişteki bir Gazeteci/Yazar ile günümüzdeki Gazeteci/Yazar olgusu arasında bir fark olduğunu düşünüyor musunuz? Soruya daha da açıklık getirecek olursak, 2000'li yılların öncesinde Gazeteci/Yazar olmak entelektüel bir birikimi beraberinde getiriyor, kamuoyunda da bu şekilde karşılık buluyordu. Bu algı günümüzde de devam ediyor mu?

Böyle bir fark elbette var. Geçmişteki yazarlar kalem erbabı insanlardı. Kalemleri hakkı ve hakikati savunurdu. Geçmişin gazetecileri, yazarları çok daha cesurdular. İçlerinde efsane isimler vardı. Entelektüel birikimleri fevkaladeydi. Bugün bir Burhan Felek yok! Hasan Pulur yok! Ahmet Kabaklı yok! Yazarların okuttuğu, sattırıldığı, tirajlarını etkilediği gazeteler vardı. Onların yazdıklarını defalarca okurduk! Bugün, yazarların okunurluk derecesine bir bakın! Bir onlara verilen değeri düşünün, birde bugünkülere! Yerelde köşe yazarlarının ne şekilde değerlendirildiğinin takdirini de size bırakıyorum.

de yazarlar sosyal medyanın odağındalar. Eskisinden çok daha fazla göz önünde-ler. Daha güzel, daha ilgi çekici haberler yapmak ve toplumu ilgilendiren yazılar yazmak zorundayız diye düşünüyorum.

Daha çok hangi konular üzerine yazılar yazmayı tercih ediyorsunuz? Bu tercihi yaparken hangi kriterlere göre hareket ediyorsunuz?

Biz yerel basında yazan insanlarız. Yerel basındaki meseleler okurun çok daha fazla ilgisini çekiyor. Yerel siyaset, özellikle kültür, tarih, kurumların vatan-daşı isyan ettiren yaklaşımları, söz verip de yapılamayanlar ilgi alanım. Şehri sürekli dolaşyorum. İnsanları dinliyorum. Yazdıklarım kendi kanaatlerimden çok, kendi insanımızdan birebir dinledikle-rim. Şahit olduklarım, basın toplantıları,

toplantı izlenimleri, röportajlar, toplantı sonrasındaki görüşmeler üzerine kurulu bir çalışma sürdürüyorum. Benim kriterim ve önceliğim Konya.

Bir Gazeteci/Yazarın toplumu doğru yönlendirme ve doğru yola sevk etme gibi bir görevinin olduğunu düşünür müsünüz? Bu açıdan bakılınca Konya ve Türkiye'deki medya sektörü ve kalemleri millilik konusunda nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bizim görevimiz toplumu yönlendir-mek değil. İnsanları kıskırtmak, tahrik etmek hiç değil. Bizim görevimiz sadece ve sadece tespit yapmak, bu tespitleri kamuoyu ile paylaşmak, kurumlara ve sorumlulara bir anlamda ışık tutmak, in-sanların dertlerini ve sıkıntılarını ulaştırma noktasında köprü vazifesi görmek!

Ben, bütün gazetelerimizin kardeş olduğunu düşünenlerdenim. Ülkemizi ve şehrimizi ilgilendiren ortak milli hassasi-yetler noktasında istisnasız hepsinin, elini taşın altına koyacaklarından da eminim.

Sektöre yeni girecek olan genç beyinlere ne tür tavsiyelerde bulunursunuz?

İster alaylı, ister mektepli olsun genç arkadaşlarımız bu işin mutfağı olan, gazete ve televizyonlarda daha öğrencilik yıllarından itibaren mutlaka çalışmalı ve çalışmaktan vazgeçmemeli. Bu işin içinde olmalılar. Gazetecilik ve yazarlık seven için bambaşka bir dünya. Uykusuz kalmaya, haber peşinde koşmaktan yorulmamaya, yazmaktan sıkılmamaya varsanız, buyurun gazeteciliğe, buyurun yazarlığa. Bu şehirde haberde çok, yazacak konuda.

**MEKAN ÖZBEYT
İNŞAAT**

"Hayalinizdeki Mekanları İnşa Ediyoruz"

10 Ocak Gazeteciler Günü Kutlu Olsun

Tarım ve hayvancılık noktasında önemli çalışmalar yürüttüklerini belirten Konya Karaman Tarım Kooperatifi Birliği Yönetim Kurulu Başkanı Seyit Mehmet Dağ, yaptıkları çalışmalarla birçok hedefi gerçekleştirdiklerini söyledi

ÜRETİCİYE DESTEK VERİYORLAR

Seyit Mehmet Dağ
Konya Karaman Tarım Kooperatifi
Birliği Yönetim Kurulu Başkanı

Konya Karaman Tarım Kooperatifi Birliği kurulduğu 2012 yılından itibaren önemli çalışmalar sürdürüyor. 7 adet kooperatifin girişimi ile kurulan Birlik, Kalkınma Kooperatiflerini bir çatı altında toplamak amacıyla kuruldu. Konya ve Karaman'da yaklaşık 14000 birim kooperatif ortağına hizmet veren Birlik, üreticiye yardımcı olmayı amaçlıyor. Çalışmalar hakkında açıklamalarda bulunan Konya Karaman Tarım Kooperatifi Birliği Yönetim Kurulu Başkanı Seyit Mehmet Dağ, şunları kaydetti, "Birliğimiz kuruluş amacı olarak önceliği üreticiye yardımcı olmaktır. Bu kapsamda üreticinin; Çiğ Süt destekleme icmalleri ve Buzağı Destekleme icmallerinin hazırlanmasında gerekli hassasiyeti göstermektedir. Bunun yanı sıra 2012 yılında Tarım ve Orman Bakanlığı,

Eğitim Yayın ve Yayınlar Dairesinden almış olduğu Tarımsal Danışmanlık Yetki Belgesiyle bünyesinde istihdam sağladığı Ziraat Mühendisi-Tarım Danışmanları; üreticilerin toprak hazırlığından ekime, ekimden hasada kadar bütün ürünleriyle birebir ilgilenmektedir. Kış şartlarının olumsuz geçtiği dönemlerde ise üniversitenin değerli akademisyenleri ve yem firmalarının değerli hayvan besleme uzmanlarının destekleriyle eğitimler düzenlenmektedir. Tarım ve Orman Bakanlığı aracılığıyla çağrıya çıkan Kırsal Kalkınma Yatırımlarının Desteklenmesi Projeleri Kapsamında üreticilerin makine-ekipman ihtiyaçları doğrultusunda projeler hazırlayarak üreticinin devlet teşviklerinden yararlanması sağlanmaktadır. Bu bağlamda Avrupa Birliği destekleri IPARD çağrı programlarını da yakından takip edilmekte olup üreticiyle birebir proje analizi yapılmaktadır. Tüm bunlara ilaveten Tarım ve Orman İl Müdürlüğü, Kop İdaresi, MEVKA, Toprak Su Çölleşme ile Mücadele Araştırma İstasyonu gibi kurumlar ortaklığı ile birçok projede yer almaktadır. Bu projeler doğrultusunda, Meslek Okulları ve diğer Sivil Toplum kuruluşların ortaklıklarıyla, yurt dışındaki kooperatiflerin işleyişleri incelenmiştir. 2014 yılı itibarıyla Özel bir Banka ile yapılan proje doğrultusunda uygun kredi koşullarında üreticilerimize Yurt içi ve Yurt dışındaki Hastalıklardan

Ari İşletmelerden Gebe Düve Temini yapılmıştır. TÜYAP aracılığıyla önceki yıllarda gerçekleştirilen Tohumculuk, Sulama ve Hayvancılık Fuarlarına katılım sağlayan Birliğimiz yurt dışından getirmiş olduğu hayvanları gösterip, özelliklerini anlatarak yapmış olduğu özel banka projesinden üreticilerin yararlanması sağlamıştır.”

BİRÇOK HEDEFE ULAŞILDI

Birliğin kuruluşundan buyana bitkisel ve hayvancılık üretim noktasında birçok hedefi gerçekleştirdiğine dikkat çeken Dağ, “Bundan sonraki süreçte ise; üreticileri münavebeli ekim ve sözleşmeli ekim yapmaya teşvik etmek ve bu teşvikler sonucunda üretilen ürünlerin paketlenmesi ve tüketiciye en sağlıklı ve uygun fiyatta ulaştırabilmesi için kooperatif marketleri kurulması çalışmaları ve buna ilaveten hal yasasının kooperatiflere verilmesi için gerekli çalışmaların yapılmasıdır. Ayrıca kooperatiflerimizin bankalar ile yaşamış olduğu kredi sorunlarına çözüm olabilmek adına gerekli bütün çalışmaları yapılmaktadır. Birliğimiz kurulduğu günden bu yana kısa sürede çok yol almış ve birçok projede adını duyurmuştur. Bundan sonraki süreçte de aynı hedefler doğrultusunda çalışarak üreticinin yararına projeler üretmeye devam edecektir” ifadelerini kullandı.

Gazetede gördüğü bir ilanla mesleğe başlayan Uğur Özteke mesleki tecrübesi ile bugün Konya Basınına hizmet ediyor. Gazetecilik sektöründe 40 yılını geri bırakan Uğur Özteke 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Gününü ve meslekte 40. yılının ardından duygularını anlattı. Gazeteci Uğur Özteke, Ben Dinazor Değilim (!) başlığı ile meslekte 40. yılını değerlendirdi

BEN DİNAZOR DEĞİLİM (!)

Basında 40 küsur yılı geride bırakanın hem de, kimse kusura bakmayacak, alınmayacak, küsmeyecek ve de fesatlanmayacak amma iyi bir yerlerde sürdürülebilmenin gururu içerisinde hala hayattan, gazetecilikten büyük keyif almanın şükürü içerisindeyim.

Yine klasik ve meslektaşların gücemesin ama kendimizi hala kandırmaca oyunu olarak "Gazeteciler Bayramı" yapıyoruz.

Yıllardır içimde yaşadığım ağır gerçeği buradan bir kez daha kamuoyu ile paylaşmak isterim.

Atalarımızın, ancak sonradan uydurma değil bizim atalarımızın söylediği atasözlerinin yüzde yüzlük yaşanmışlıklarından dolayı doğruluklarını tartışmam, tartıştırmam.

Ne demiş nur içerisinde yatasıca büyüklüğümüz "Terzi kendi söktüğünü dikemez" ...

Terzilerimiz kendi söktüklerini diker ya da dikemez, o bu mesleği ayakta tutmaya çalışan çilekeş insanların bileceği şey.

Benim bildiğim de biz gazetecilerin bu toplumda yaşayan herkesin ama herkesin hem derdine derman olabilme adına yazarsız, konuşursuz, elçilik ederiz, gel gelelim kendi derdimizi değil konuşmak, değil yazmak, değil bir yerlere havale edebilmek, iç dünyamızda düşünmek dahi istemeyiz.

80 li yıllar öncesi ve 90 lara kadar bunu yapan gazeteciler solcu gazetecilerdi. Milliyetçi ve muhafazakâr bir insan olarak o dönemlerde bu insanları hep kınardım. Söylediklerini kendi iç dünyamda tartışmaya dahi açmazdım.

Şimdi benim için acı geç kalmış bir itiraf cümlesi "İnanın o solcular mesleğimiz adına o gün doğrusunu yapıyorlarmış..."

Lafı siyasetten kurtarıp başlığımıza gelecek olursak...

Ben mesleğe başladığım günlerde teleks vardı. Haberleşme teleks üzerinden yapılırdı.

Fotoğrafları siyah beyaz olarak

çekerdik. Bu filmleri makara kutusundan karanlık odada çıkartır kendimiz keser sonra da sarardık. Fotoğrafları çektikten sonra yine karanlık odaya girer önce filmi yıkardık. Filmı yıkayıp kuruttuk sonra hatta işimiz acil ise filmi çizmemek için samanlı kağıt ile silderdik.

Niye?

Çabuk kurusun diye.

Filmı ışıktaki dikkatlice inceler beğendiğimiz filmi karesini karta basmak için tekrar karanlık odaya girer bu kez karta basardık.

Karta bastıktan sonra o yıllarda Konya'da yanılmıyorsa tek olan klişeciye giderdik. yine hafızam beni yanılmıyorsa adıda Nazar Klişe idi. Burada klişeci ustasının nazına katlanır "niye geç geldin?" diye fırçasını yerken sabırla bekler, klişeyi aldıktan sonra koşarak tekrar gazeteye giderdik.

Haber başlıklarını tek tek rahmetli Emin usta dizirdi. Haber metinleri kurşunlardan dökülür. Üzerinden kağıda geçirilir tashihi yapılırdı.

Daha buna benzer bir sürü olayın ardından gazete siyah-beyaz olarak elimize gelirdi.

Sadece gazetelerin adı kırmızı yada sarı gibi renkli olarak çıkardı. Zaten bunlarda çok önceden basılmış şekilde beklerdi.

Fax cihazının büroya kurulduğu günü ve haberi daktilo ile yazdığımız kağıt parçasının o cihazın içinden öbür tarafa geçmesini, öbür taraftan yazılı bir habere

rin o kutunun içinden çıktığı anı o büyük mutluluğumu ise hala yaşarım.

Bunları görelili yaşayalı kaç yıl mı oldu? 45 yıl bile olmadı.

Bunları sizlerle paylaşırken bırakın iletişimci öğrencilere bunları anlatırken, onların bana bakışlarından inanın kendimi mağara devrinde ki dinazorlar gibi hissederim.

Yok beyler bu hala yakın tarihin bir hatırası.

Kusura bakmayın da bende dinazor filan değilim.

İşte basında da bu uzay filmlerdeki ışınlama gibi hızlı geçişin gelinin son noktasında bugün en son teknolojiyi de kullanmanın hazzını yaşıyorum. Meslektaşlarımızla yaşıyoruz.

Teknolojide uydurduğumuzuz. Amenna ve Saddakna.

Emek, basın özgürlüğü, demokratik ve demokrasi haberciliği konusunda ise inanın 45 yılın gerisindeyiz.

Bu son cümle var ya 45 yıl önce solcuların kullandığı benim de kızıp asla kabul etmediği bir cümle gibi oldu. Öyle oldu ise herkesimden başta da solcu basın mensubu çilekeş insanlardan özür dilerim. Hakkınızı helal edin.

O zaman gelin ne olur bana izin verin ben o mağaraya hızla aşlanmakta olan bir dinazor olarak geri dönmek istiyorum.

Bayram mı?

Bayram ise, mutlu kutlu ve hayırlı olsun sizlere inşallah

T M M O B

MİMARLAR ODASI
KONYA ŞUBESİ

MİMARLAR ODASI
KONYA ŞUBESİ

Basın çalışanları halkın sesidir.

Zor şartlar altında milletimizi gündemden haberdar etme görevini layıkıyla yerine getiren basın mensupları, teknolojik gelişmeler sayesinde günün her anında bizlere bu imkanı sağlamaktadır. Bununla birlikte kamu kurumları ile vatandaş arasında da iletişim köprüsü kurulmasına vesile olmaktadır. Bu vesile ile toplumsal sorumluluğunu yerine getiren tüm basın mensuplarınının 10 Ocak Çalışan Gazeteciler gününü tebrik ediyor, çalışmalarında kolaylıklar diliyoruz.

YUNUS ALTINBEYAZ
Spor Yazı İşleri Müdürü

MESLEĞİ DİNLEMELİK

Ne büyük talihsizlik, hayalini kurduğun noktaya ulaştığında, artık o hayali kuran kişi olmamak. 'Hayal kur' der bize kitaplar. Hayal kur ve peşinden git. Büyük lafları olan sözde büyük adamlar, afili sözler fııldar kulağımıza; "Kendine güven. Çok çalışırsan mutlaka başarısın"

Oysa gerçekler o kadarda masalsı değil. Gazeteciliğin çocukluk hayalim olduğunu söylesem yalan söylemiş olurum sanırım. O kadar uzağım ki çocukluğuma, hatırlamıyorum hayallerimi. Belki de her çocuk gibi elime geçen haberleri yazanlara öykünmüşümdür. Televizyonda gördüğüm simalara. Belki güzel konuşan birine takdir ile bakmışımdır, belki de sevdiğim bir ünlüye o kadar yakın olmasını kıskanmışımdır bir muhabirin.

Sonrası herkes gibi. Tabi yol ayrımlarında verdiğim kararlar beni bugüne sürüklerken ne düşündüğümü, ne hissettiğimi de hatırlamıyorum. Gazetecilik mesleğini yapmak için bir başka nitelikli mesleği bıraktığıma göre aslında kararlıymışım bir hayli.

Fakat ne büyük talihsizlik, yola çıkarken hayal kuran çocuk ile yolun sonundaki adamın aynı kişi olmaması. Dönüp ilk gençliğimden hesap sorsam var

mı çaresi? Gazeteciliğin, 'başarılı insanların daha az başarılı insanlarca hikayelerinin yazılması' eylemine dönüştüğü bir dönemde bu mesleği yapmak ister miydim? Artık cevabını duymaktan hoşlanmayacağım sorular sormamaya gayret ediyorum kendime...

Bütün bu duygularım, elbette bu mesleğe olan saygısızlığımın bir ifadesi değil. Manevi hazzı için pek çok şeyden vazgeçtiğimiz gazetecilikten, maneviyatı da çalmalarının bir sistemi sadece. Aksine özellikle geçmişte yapılan gazeteciliğe çok büyük saygım var. Halen meslek büyüklerimizin anlattığı hikayeleri dinlemekten çok büyük keyif alıyorum.

Bu çalışma da benim gibi hissedenler için adeta bir kaynak. Konya basınına hizmet etmiş, Konya'dan çıkıp İstanbul'a adım atmış meslektaşlarımızı tanımak, onların dünyasına ziyarete bulunmak için büyük fırsat. Herkesi yazıp kendini yazamayan, gerekli gereksiz herkesi fotoğraflayan ama kendinden fotoğraf istenildiğinde şaşkınlıkla bakan, kendinden başka herkese ve her şeye emek veren meslektaşlarımızı hatırlamak adına büyük bir adım. Umarım bu adım meslektaşlarımızın gönlüne atılmış bir adım olur...

10 Ocak Çalışan Gazeteciler Gününüz kutlu olsun...

Kahveniz Soğumadan Poliçeniz Hazır

Cepten, Tabletten veya Acenteniz Sigorta Center'dan
Kahveniz Soğumadan Poliçeniz Hazır Olsun

www.2asigortacenter.com

S **Sigorta Center**
"sektörün lideri"

Gelişen teknolojiyle birlikte elinde akıllı telefonu olan hemen herkesin gazeteci olduğunu söyleyen Recep Çınar, yeni nesil gazetecilerin de bu durumdan etkilenerek habere gitmekten ziyade haberi beklediğini söyledi

ESKİDEN HABERE GİDİLİRDİ,

ŞİMDİ HABER BEKLENİYOR!

Konya basınının emektarlarından biri olan ve özellikle spor gazeteciliğinin önemli isimlerinden olan Recep Çınar, mesleğe nasıl başladığını, mesleki tecrübelerini, unutamadığı hikayeleri ve gazetecilik mesleğinin geleceğine ilişkin fikirlerini paylaştı. 1 Ocak 1958 yılında Konya'nın Karatay ilçesine bağlı en eski mahallelerinden biri olan Sedirler Mahallesi'nde dünyaya gelen Recep Çınar, spora ve gazeteye olan merakı nedeniyle babasının mesleğini yapmayıp gazeteye başladığını anlattı.

'BENİM GAZETECİLİKTEKİ OKULUM YENİ MERAM'

"Benim bu meslekteki ilk okulum da, ortaokulum da, lise de, üniversitem de Yeni Meram Gazetesi'dir" diyen Recep Çınar, "1973 yılında mesleğe Yeni Meram Gazetesi'nde başladım. Tabii bahsettiğim yıllarda gazetecilik bugünkü anlamdaki gazetecilik değildi. Haberi toplamak, fotoğraf almak, sayfalara yerleştirmek şimdiki kadar pratik olmuyordu. Benim görevim, Yeni Meram Gazetesi'nin spor sayfalarını bağlamaktı. Bu işi yapana mürettip deniyor. Uzun yıllar mürettip olarak çalıştıktan sonra muhabirlik yapmaya başladım. O dönemlerde rahmetli Mehmet Gazel, İbrahim Sur gibi isimler vardı. Cihat Yazıcı, Sabit Horasan gibi isimlerin de benim üzerimde emeği oldu. Haklarını vermek gerekirse, Cihat Yazıcı bana mesleki anlamda çok şey kazandırdı. Sayfa tasarımı konusunda iddialıyım, güzel sayfa tasarlarım. Bu konuda beni yetiştiren de Cihat Yazıcı oldu" dedi.

GAZETECİLİĞE VE SPORA OLAN AŞKIM, BENİ BU ALANA SÜRÜKLEDİ

Kendisinin gazeteye ve gazeteciliğe farklı bir merakı olduğunu söyleyen Recep Çınar, "Çocuk yaşlarımdayken iyi hatırlıyorum, yola atılmış gazete sayfalarının başında dikilir, o gazeteyi baştan sona okurdum. Sonra ise çekip gitmezdim. Nasıl ki yola atılmış bir ekmeğe nimetini ezilmesin diye oradan alıp bir kenara bırakırsınız, ben de ekmeğe saygı gösterircesine gazeteye saygı gösterir, onu atıldığı yerden alıp yol kenarına düzgünce bırakırdım. Yani çığnemesine gönlüm razı gelmez, birileri okursun isterdim.

Gazetecilik mesleğine olan aşkım aynı ölçekte spora da vardı. Gazeteciliğe nasıl başladığımı hikayesini anlatacak olursam, Yeni Meram Gazetesi'nin eski yeri Mevlana Caddesi'ndeydi. Benim de babamın aynı cadde üzerinde halıcı dükkanı vardı. Gazeteye aramızda sadece birkaç dükkan

vardı. Tabii babam beni dükkanında eğitmek, esnaflığı öğretmek istiyor, sürekli iş yerinde olmamı istiyordu. Ama Yeni Meram Gazetesi de beni sürekli çekiyor, cezbediyordu. O nedenle de günümün büyük bir bölümünü gazetede geçiriyordum.

Hatta öyle ki, zaman zaman eski Konyasporlu futbolcular Yeni Meram Gazetesi'ne gelirlerdi. Ben de hemen arkalarından gazeteye giderdim. Benim gazeteciliğe ve spora olan ilgimi orada çalışmadığım dönemlerde de gazetenin sahibi Mustafa Yalçın Bahçıvan ve çalışanların hepsi bilirlerdi. Tabii spora olan ilgim neticesinde daha çocukluk yıllarımdayken çok güzel top

oynardım. Mahallemizde amatör kümede oynayan abilerimiz vardı. Beni çok beğenirlerdi. Kaç defa babama gelip "Mehmet abi bu çocuğu ver bize, bu çocuğun iki ayağı da altın" demişlerdi.

Mustafa Yalçın Bahçıvan ile babam dükkan komşusu olduğu için arkadaşlardı. Ben de dükkan durmayınca babam beni götürüp kendi elleriyle gazeteye teslim etti. Gazetecilik serüvenim böyle başladı. Ben bu mesleğe başladığımda daha 13-14 yaşlarımdaydım" ifadelerini kullandı.

GAZETECİLER SPORCULARI DEĞİL, SPORCULAR GAZETECİLERİ ARARDI

Meslekteki anılarından da kısaca söz eden Çınar, "Yeni Meram Gazetesi'nde İbrahim Sur, Yazı İşleri Müdürü'ydü. Ekip çok sağlamdı. O dönem Yeni Meram ve Yeni Konya en iyi iki gazeteydi. Konyaspor tarihinde ilk defa 1986-87 yıllarında Çolakoviç'in Teknik Direktörlüğü'nde

yurt dışında kampa gitti. Tabi o zamanlar habere ulaşmak zor olduğu için gazeteciler arasında da haber atlatmaya dönük tatlı bir rekabet vardı. Yeni Konya Gazetesi'nin Spor Muhabiri Mehmet Yenikaynak, kampa gidecekti. Bunu öğrenince bizim de gitmemiz gerektiğini söyledim. Mustafa Yalçın Bahçıvan'ı ve İbrahim Sur'u zor ikna ettim. Otobüsle Konya'dan çıkıp kampa futbolcular ve teknik heyetle birlikte gittik. Oradan telefonla haber geçebiliyorduk sadece. Şimdiki gibi fotoğraf gönderebilecek bir altyapı yok.

O zamanlar spor muhabirleri çok etkiydi. Sporcular, kendileriyle röportaj yapmamız için bizim peşimizden koşarlardı. Gazeteci el üstünde tutulurdu, kıymetliydi. Şimdi ise tam aksine döndü iş, sporcular isterse yapılır, istemezse yapılamaz.

Yugoslavya'ya gittik, takımla beraberiz. Benim koltuk arkadaşım, Yugoslavya'dan yeni transfer ettiğimiz Tomiç adındaki kaleciydi. Adam o zaman 38 yaşındaymış, da bize 28 yaşında diye göndermişler. Konya'dan çıkıp önce Gaziantep'te hazırlık maçı yaptık. Maçtan önce bizim teknik direktörle Gaziantep'in teknik direktörü konuşmuşlar, aman demiş bizim teknik direktör, sonuç ne olursa olsun bizim kaleciyi öv... Maçı 3-1 kaybettik. Tomiç'in yediği goller evlere şenlik. Tomiç beklenebilir veremeyince ben Tomiç'i araştırmaya başladım. Yugoslavya'da yerel takımlarla hazırlık maçları yapıyoruz. Orada Türkçe bilen biriyle sohbet ederken, Tomiç'in nasıl biri olduğunu sordum. Meğer Tomiç, futbolu 10 sene önce bırakmış, biz 10 senedir top oynamayan kaleciye kaleyi emanet etmişiz. Diğer yandan Türk topçular da Tomiç'e gazetecilerle iyi geçinmesi gerektiğini söylemişler. Çünkü, gazeteciler o zaman yazıp çizdikleriyle futbolcuları rahatsız edebiliyordu. Kampta futbolcular bir gün serbest bırakıldı. Tabi kimse Yugoslavya'yı bilmiyor Tomiç'ten başka. Futbolcular da onunla çıkıp gezmek istiyor. Akşam dışarı çıkacağız. Otelin lobisinde bir köşede Mehmet Yenikaynak ile ben, diğer tarafta da Konyasporlu futbolcular var. Tomiç kapıdan göründü, biz de çağırдық,

takım arkadaşları da çağırıldı. Tomiç bizi görür görmeyiz yanımıza geldi. Takım arkadaşlarına da dönüp, "Bunlar gazeteci, bunlar yazar, bunlara dikkat etmek lazım" dedi. Yani futbolcu arkadaşlarını bırakıp bizim yanımıza gelmeyi tercih etti. O kadar etkimiz vardı eskiden" dedi.

MERHABA'DA GÜZEL İŞLERE İMZA ATTIK

"1990'lı yıllarda Türkiye'de Yarın Gazetesi'nin ismi Merhaba olarak değişti. Ebubekir Sarı isminde birisi de oraya yönetici olmuş. Bir gün Yeni Meram Gazetesi'ne çıktı geldi. Öncesinde de Ebubekir Sarı ile tanışıklığımız vardı. Hemen ayaküstü görüştük orada. Yeni bir oluşum içinde olduklarını söyledi. Benim aklımı çeldi söyledikleriyle. Parası da cazip olunca ayaküstü bağlandım. Yeni Meram'da aldığım ücretin neredeyse 3 katı kadar para teklif etti. Şartlar çok cazipti, kafaya takım gideceğim. Mustafa Bahçıvan'la görüşüp, Merhaba Gazetesi'ne gitmek istediğimi söyledim. Epey dil döktü, beni kalmaya ikna edemedi. Evlenmişim de daha çok para lazım. Rakam da iyi olunca Merhaba'ya başladım. Merhaba'da da uzun yıllar Nail Bülbül ile çalıştık. Merhaba Gazetesi'nde de uzun yıllar emek harcadık, alın teri döktük. Yeniğün Gazetesi Sahibi Mustafa Arslan, o zamanlar Merhaba'nın hem Genel Yayın Yönetmenliği'ni hem de sahipliğini yapıyordu. Birlikte çok güzel işlere imza attık. Ben, uzun yıllar gazetenin Spor Müdürlüğü'nü, sonrasında da Genel Yayın Yönetmenliğini yaptım. Merhaba'dan da emekli oldum. 3 dönem TSYD Konya Şube Başkanlığı, Konyaspor ve Anadolu Selçukluspor Asbaşkanlığı görevlerinde bulundum. Boks Federasyonu'nda halen Asbaşkanlık görevim devam ediyor. Aynı zamanda TSYD Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesiyim."

ALAYLIYIM, KEŞKE MEKTEPLİ DE OLSAYDIM

Yeni nesil gazetecilere de tavsiyelerde bulunan Recep Çınar, "Öncelikle bu işi dürüstçe yapmak lazım. Alaylı bir gazeteci olarak keşke bu işin mekteplisi olabilsey-

Gazetecilik mesleğinde teknolojinin şimdiki kadar gelişmediği dönemlerde bu işi tüm zorluklarına rağmen büyük bir özveri ile yaptıklarını dile getiren Recep Çınar, ilk haberinin hikayesini de paylaştı. Çınar, "Benim ilk haberim Konya İdman Yurdu takımının kamp haberi idi. Takımın hocası da Köksal Gürler'di yanlış hatırlamıyorsam. Cihat Yazıcı, Köksal Gürler'le söyleşi yapmamı istedi. Gittim habere. İlk haberi kara kalemle kağıda yazdım. Cihat Yazıcı'ya teslim ettim. Tabi biliyorum ki daha meslekte çok amatörüm. Haber dili yok, noktalama ve imla kuralı diye bir kaygım yok. Benim yazdığım haber o şekliyle çıkmayacak. Ama beni teşvik etmek için çok güzel olmuş, eline sağlık dedi. Öylece spor haberciliğine başladım. Spor haberciliğinde de beni yetiştiren en önemli isimlerden biri Sabit Horasan oldu. Benim üzerimde çok büyük emeği var" diye konuştu.

dim diyebilirim şimdi. Ama bu dönemdeki gazetecilikle ilgili de bir eleştirim var, eskiden habere gidilirdi, şimdi haber bekleniyor. Bence gazetecilik mesleğindeki en büyük sıkıntı bu. İletişim fakülteleri fayda sağladı mı, evet büyük fayda sağladı. Ama iletişimin gelişmesi mesleğimizi baltaladı. İletişim teknolojileri gazetecilik mesleğinin çok çok önüne geçti.

Yine geçmişe dönüp baktığımızda gazetelerin ne kadar büyük kayıpta olduğunu daha iyi anlayacağız. Bir örnek verecek olursak, eskiden maç günlerinin ertesi günü gazeteler yok satardı. Sadece bir gazetenin Konya'daki bir günlük tirajı 13-14 bine ulaşırdı. Şimdi Konya'da yayın yapan 14 gazetenin toplam tirajı bile bu kadar olamıyor. Deplasman maçlarında sonuç alabilmek için gazetenin önünde 200-300 kişi beklerdi. Anlık aldığımız sonucu bekleyenlerle paylaşırdık. Şimdi ise hemen herkes gazeteci. Elinde akıllı telefon taşıyan herkes foto muhabiri, herkes gazeteci. Bu da işi kıymetsiz hale getirdi. Kimden haber alınır sorusunun cevabı gazeteydi. Ama şimdi gazeteciler taraftardan bile sonra haberdar olabiliyor. Bu manada yazılı basın geleceğinden çok da umutlu değilim" diyerek sözlerini tamamladı.

Konya Basınına ömrünü vermiş isimlerden biri Sabit Horasan. Uzunca bir dönemin canlı tanığı. Yıllarca farklı gazetelerde hemen hemen her görevde bulunmuş bir isim. 'Bir aşk ve sevgi işi' olarak tanımladığı meslekte 50. yılına yaklaşmış bir meslek büyüğü. "Gazeteci olunmaz, gazeteci doğulur" genel görüşüne göre, o gazeteci olarak doğanlardan...

GAZETECİ OLUNMAZ, DOĞULUR...

O, mesleğe yeni başlayanların Sabit abi'si oldu yıllarca. Onu yakından tanımayanların hayatına bile dokunacak kadar üretken bir meslek büyüğü olarak zihinlere kazandı. Konya'nın köklü gazetelerinde başlayan Gazetecilik hayatında, mesleğin bütün alanlarına el izini bıraktı. Yıllarca ulusal gazetelerin Konya muhabirliğini yaptı. Konya spor basınına duayen isimlerinden Sabit Horasan, gazeteciliğin doğuştan bazı özellikler gerektirdiğine inananlardan.

Sizleri Konya Basının 'Sabit Abi'si Sabit Horasan'ın hikayesini dinlemeye davet ediyoruz...

Sabit Horasan Kimdir?

Karatay ilçesi, İpekler köyünde (mahallesi) 7 Şubat 1950 yılında Dünya'ya geldim, Ali bey - Fatmaana çiftinin 10 çocuğundan 8'incisiyim. Konya'ya 1957 yılının son baharında göç ettik. O tarihten buyana Konya'da ikamet etmekteyim. Mahmut Şevket Paşa İlkokulu, Karma Ortaokulu ve Karatay Lisesi'nde öğrenim gördüm. Karatay Lisesi'ni 1969-70 döneminde bitirdim. Okulun ilk mezunlarındanım. Yaşamımı, Atatürk İlke ve devrimlerine bağlı olarak sürdürdüm. Hiç kimseyi örnek almadım. Hep kendim oldum. Adalet içerisinde kaldım, Demokrasiden sapmadım.

Gazeteciliğe ne zaman ve nasıl başladınız?

Gazeteciliğe, 1972 yılı Mayıs ayın başında, 200 lira maaşla Yeni Konya Gaze-

tesinde düzeltmen (tashihiçi) olarak başladım. 3 ay sonra muhabirliğe geçiş yaptım ve maaşın 240 liraya yükseldi. Gazete de iki yıl kadar karanlık oda sorumlusu (film banyosu, fotoğraf basımı) olarak da görev yaptım.

O yıllar ile bugünkü koşulları karşılaştıracak olursak, arasında dağlar kadar fark olduğunu söyleyebilirim. Maaşlar az, ancak para değerli olduğu için alım gücü daha yüksekti. Bununla birlikte, o yıllarda ajanslar yaygın olmadığı için haber sıkıntısı had safhadaydı. Sayfaları genelde özel haberlerle doldururduk. Hatta, bazen çevre iller de ki trafik kazalarını takla attırarak Konya'da olmuş gibi verdiğimiz günlerde olurdu. Ancak, hem haber kalitesi, hem de köşe yazarları ve köşe yazılarının kalitesi bugünün kat kat üzerindedir. İçlerinde Milli mücadele dönemlerinde gazetelerde köşe yazarlığı ve gazetecilik yapmış, çok iyi köşe yazarlarıyla çalıştık.

Kariyeriniz nasıl devam etti? Hangi kurumlarda çalıştınız?

Basın içerisinde 3 yerel gazete ve 2 ulusal basın da çalıştım. Yeni Konya Gazetesi'nde 1972 yılında başlayan görevim 1976 yılı Ocak ayı ortalarına kadar devam etti. O günlerde Disk'e bağlı Basın-İş sendikası gazetede örgütlediğimiz ve grevci işçilere destek olduğum için patron tarafından işten çıkartıldım. Yeni Konya Gazetesi'nden ayrıldıktan sonra, mesleğe ilk başladığım yıl birlikte çalıştığımız ve daha sonra Tercüman Gazetesi temsilciliği yapan İhsan Kayseri arkadaşın davetiyle 3 ay kadar adı geçen gazetenin bürosunda görev yaptım.

Mayıs ayı başında, Lise dönemlerindeki grup arkadaşlarımdan, mesleğe bizden daha önce Yeni Konya Gazetesi'nde başlayan ve daha sonra matbaacılık yapan Selçuk Demirel arkadaşın davetiyle yeni kurulan ve 19 Mayıs 1976 tarihinde yayın hayatına başlayan Konya'nın Sesi Gazetesi'nde spor Müdürü olarak göreve başladım. 12 Eylül 1980 ihtilali öncesi zor koşullarda görev yaptık Konya'nın Sesi Gazetesi'nde. Siyasi gazete olması nedeniyle gazete bürosunun giriş katındaki matbaaya üç kez bombalı saldırı yapıldı.

Konya'nın Sesi Gazetesi'nde Spor Müdürü olarak başlayan görevim Yazı İşleri Müdürlüğü, karanlık oda sorumluluğu ile devam etti. Tabi ki, Spor servisindeki görevi sonuna kadar bırakmadım. Zaman içerisinde, mürettep işçilerinin ortadan kaybolmasıyla sayfa başlayıcısı

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

olarak çalıştım. Konya'nın Sesi Gazetesi'nin 1981 yılı Mayıs ayında satılmasıyla gazetenin ismi Anadolu'da Bugün olarak değiştirildi. Ancak, o ortamda görev yapamayacağım gerçeğiyle Haziran ayı sonunda görevi bıraktım.

Bu arada, Yeni Meram Gazetesi'nden Spor Müdürü olarak teklif aldım ve 1 Temmuz 1981 tarihinde orada göreve başladım ve Yeni Meram'daki görev sürem 28 yılın sonunda 1 Temmuz 2009 tarihinde sona erdi. Yeni Meram Gazetesi'nde ki görev sürem içerisinde 1983 yılında başlayarak 25 yıl boyunca Cumhuriyet Gazetesi Konya temsilciliği görevini gururla sürdürdüm.

Gazetecilik yaşamınızda unutamadığınız anılarınızı bizimle paylaşabilir misiniz?

Gazetecilik yaşamımda, yaşamış olduğumuz anıların sayısını unuttum dersen yanılmamış olurum.

Hangisini anlatayım ki.. Kulüp yöneticileriyle yaptığımız münakaşaları mı, dağa kaldırılmak tehdidini aldığım günü mü? Bir maçta rakip takım futbolcularından yediğim dayağı mı? Basketbol maçında gazeteci arkadaşlarımızın polisler tarafından darp edilmesini protesto etmek için Emniyet Müdürlüğü önünde oturma eylemi yaptığımız mı? Kelle koltukta çalıştığımız ve her an ölüm tehditleri aldığımız Konya'nın Sesi Gazetesi'nin faşistlere tarafından basıldığı anı mı? Gazete matbaasına bomba atılması sonucu üç ay sonra Emniyet Müdürlüğü 1. Şube ekiplerince gözaltına alındığım ve 6 saat boyunca nezarete kaldığım geceyi mi? Patronun

Gazetecilik bir sevgidir, bir aşktır. Bir işte başarılı olmanız için önce o işi sevmeniz gerekir. Gazetecilikçe bir söz vardır, 'gazeteci olunmaz doğulur' diye. Sanırım ben doğuştan bu özelliklere sahiptim. 1982 yılı Mayıs ayında başlayan Gazetecilik görevim boyunca parasal konuları ikinci plana iterek görev aşkıyla çalıştım. Hiç bir zaman yarımcı zihniyeti taşımadım. Görevimi en iyi şekilde sürdürdüm. Dahası, gazetecilik gönül işidir. Bu bilinç içerisinde çalıştım.

büyük oğlu Ali Naci'nin öldürüldüğü akşamı mı? Yeni Meram Gazetesi'nde protesto için 3 ay maaş almadığımız dönemi mi? Konyaspor'un şampiyonluğu kaçırdığı son maçın ardından taraftarların Yeni Meram Gazetesi'nin Mevlana Caddesi üzerindeki binasını basarak taş yağmuruna tuttuğu akşamı mı?

Evet, yüzlerce anı. Hangi birini anlatayım ki.

Genç gazeteci arkadaşlarımıza tavsiyeleriniz nelerdir?

Gençlere öncelikli önerim, Gazeteciliği sevmeleridir. İçlerinde meslek aşkı yoksa başarılı olamazlar. Sadece para veya çevreye hava atmak için gazetecilik yapılmaz. İkinci önerim, dürüst ve adaletli olmaları. Hangi gazete de veya kimin yanında çalışıyor olurlarsa olsun, basın etiğinden asla ayrılmamalılar. İlkeli olsunlar, kişilerin, grupların, partilerin adamı değil, halkın adamı olmayı tercih etsinler. En önemlisi de, kalemlerini kırsınlar ama asla satmasınlar.

İnsan onuru ve şerefi için yaşar. Bunu asla unutmazınlar.

Belediyecilik hizmetlerinin tanıtılması ve pazarlanmasında Konya'nın önemli isimlerinden olan Ahmet Bilgiç, yaptığı işi severek yaptığına dikkat çekti. Bilgiç, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın, "Aşkla çalışan yorulmaz" sözünü hatırlatarak başarıya giden yolun anahtarını anlattı

'AŞKLA ÇALIŞAN YORULMAZ'

BAŞARININ SIRRINI ANLATTI

Yapılan herhangi bir işte başarılı olmanın 3 önemli kuralına değinen Bilgiç, "Ben işimi keyif alarak yapıyorum. Sevdiğim bir iş çünkü. Başarının sınırı bence şu; azim, mesleğe sevgi, meslekle ilgili değer yargılarına saygı. Bunları gösterirsen meslekte başarılı olursun" dedi. Bilgiç, gerek Selçuklu Belediyesi'nde gerek Büyükşehir Belediyesi'nde hizmetlerin anlatılması noktasında ortaya konulan başarılı tablonun nedenlerini de paylaştı. Bu başarının ardında pazarlanan ürünün ve Başarılı Belediye Başkanlarının olduğunu vurgu yapan Bilgiç, şöyle devam etti, "Bir pazarlamada pazarlamadaki argüman çok önemli. Altını satmakla, tenekeyi satmak arasında fark var. Hizmetin, şahsın ne kadar arkasında durduğunla ilgili bir durum. Uğur İbrahim Altay başkanımızın anlatılmasında, halkla ilişkilerinde bir başarı var mı evet var. Ama bu pazarlama başarısından ziyade, başkanın kişiliğine, karakterine, Konya'ya bakışına, dürüstlüğüne, buna inanıyorsan başarı var. Buna inanmıyorsan başarı yakalayamazsın. Pazarlamada şöyle bir durum var, inanmadığın bir ürünü satmaya çalışırsan batarsın. Ticaretin sonucudur bu. Ama inandığın bir malzemeyi satarsan, arkasında durabilirsin. Bence bu başarı onunla da ilgili. Belediye başkanlığı görevinde Uğur Başkan iyi bir isim. İyi bir ismin Halkla İlişkilerini veya PR'ını yapmak da daha kolay. Başarının gelmesinde en büyük sebebi Uğur Başkanla Konya arasında bir aşk var. Bir samimiyet var. Bu da başarıyı getiriyor. Başkana rağmen PR yapamazsınız. Aynı dili konuşmanız lazım, aynı duyguları düşünmeniz lazım."

Basın ve Halkla İlişkiler alanına Selçuklu Belediyesi'nde giriş yapan ve yaptığı işlerde kendini geliştirerek adım adım basamakları tırmanan Ahmet Bilgiç, bugün Konya'da belediyecilik hizmetlerinin pazarlanması ve tanıtılması noktasında en önemli isimlerden biri olarak anılıyor. Selçuklu Belediyesi'nde 3 belediye başkanıyla çalışan ve farklı görevlerde hizmet veren Bilgiç, bugün Büyükşehir Belediyesi Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Daire Başkanı olarak görevini başarıyla sürdürüyor. Daha çok Belediye hizmetlerinin yürütülmesi, tanıtılması ve pazarlanması noktasında ön plana çıkan Bilgiç, yaptığı işin doğası gereği aynı zamanda basınla da hep içiçe. Bu anlamda, basınla olan ilişkileri de başarıyla sürdüren Bilgiç, hem basın sektörü hem de meslek serüveni hakkında önemli detayları paylaştı. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın "Aşkla çalışan yorulmaz" sözünü hatırlatan Bilgiç, bu anlamda işini severek yaptığına dikkat çekti.

'ÖNÜMÜ AÇAN İDARECİLERLE ÇALIŞTIM'

1978 yılında Beyşehir'de doğan Büyükşehir Belediyesi Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Daire Başkanı Ahmet Bilgiç, 7 yaşında geldiği Konya'da eğitim hayatına başladı. İlkokul, imam hatip ortaokulu ve ticaret lisesinde eğitim görmesinin ardından Gaziantep Üniversitesi İdari Bilimler Fakültesi'nde üniversite hayatına başlayan Bilgiç, başarıyla tamamladığı üniversite hayatının ardından İletişim Fakültesi'nde Yüksek Lisans yaptı. 1999 yılında girdiği Selçuklu Belediyesi'nde dönemin Basın Müdürü Ali Düz'le birlikte meslek hayatında yeni bir dönemin başladığına

işaret eden Bilgiç, sektöre giriş serüvenini şöyle paylaştı, "Ben İdari Bilimler mezunu olduğum için İsmail Öksüzler döneminde Hesap İşleri'nde işe başladım. O dönem yeni birini kabullenmek istemediler. O zamanlar aynı zamanda hobi olarak radyoda programcılık yapıyordum. Bir program sunumunda Selçuklu Belediye Başkan Yardımcısı Ali Düz Bey, o zaman Basın Müdürüydü. Dönemin Hesap İşleri sorumlusuna Ali Bey "Sizce böyle bir arkadaş var ben çalışmak istiyorum onunla" demiş. Böylece Ali Bey'in yanına gittim. Sene 1999. Ali Bey bana "bilgisayar kullanmayı biliyor musun?" diye sordu. Biliyorum dedim. Bana bir şeyler verdi yazmamı istedi. Ben Ticaret Lisesi mezunu olduğum için 10 parmak biliyorum. Yazdım, Ali Abi "tamam mükemmel" dedi. Ben böylece Basın Bürosu'na başladım ama basın ne iş yapar bilmiyorum. Sadece hobi olarak yaptığım radyoculuğu biliyorum. Ali Abi bana fotoğraf nasıl çekilir, haber nasıl yazılır, montaj nasıl yapılır onları öğretti. O zamanlar kurslar veya insanın kendini yetiştirebileceği fazla bir alan yok. Bir bilgisayar dergisine abone oldum o dergiye takip ederek bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum. Allah razı olsun Ali Abinin büyük destekleri var, hem sabretti hem gelişmemize vesile oldu. Adem Esen başkanın da büyük emekleri var. Tam mesleği yeni öğrenme aşamasındayken bizlerin önünü açtı. Ben şöyle şanslıyım, vizyon olarak insanın önünü açabilecek belediye başkanları ile çalıştım. Uğur İbrahim Altay başkan, bizim tam gelişme döneminin bittiği anda bize görev verdi, vizyon olarak önümüzü açtı. Bize her zaman güvendi, bu güveni hissettiğiniz zaman daha çok çalışmanız gerekiyor. Bu anlamda Uğur Başkan bizim daha vizyonla çalışmamızı sağladı. Güzel

bir seyirdi. Basın Yayın Halkla İlişkilere ilk geldiğimde fotoğraf çekmeyi bilmiyordum, montaj yapmayı bilmiyordum. Oradan başlayıp bütün bunları yaparak çalışmış olmak büyük avantaj sağlıyor. Ekibin nerede hata yapabileceğini, nerede problem var bunu bilebiliyorsunuz. Gerçekten fotoğraf makinesi çantasını ilk taşıdığım günleri hatırlıyorum, billboardlar yoktu afiş astığımız günleri hatırlıyorum. Aynı bir şükür vesilesi. İyi idarecilerle çalıştık, mesleğe küsmedik. Bize hep destek oldular. Uğur İbrahim Başkan ilk geldiğinde hata yaptığımızda üzülürdük ve şunu derdi; çalışan insan hata yapar. Çok hatalar yaptık, ama sağ olsun idareciler bu hataları yapıcı olarak gördüler. Böyle olunca mesleğimizi sevdik. Severek yapmazsanız bu işi yapmanın imkanı yok zaten. Biz memur gibi çalışmıyoruz zaten. Bu anlamda sevmesmeniz bu işi yapamazsınız."

'AŞKLA ÇALIŞAN YORULMAZ'

Bilgiç, yaptığı işin ekip ruhuyla başarabileceğine dikkat çekti. Bunun için ekibi ve yapılan işi sevmenin önemine değinen Bilgiç, "Selçuklu Belediyesi'nde Çanakkale Projesi'ni ortaya koyduk. 50 bin çocuğu Çanakkale'ye götürdük. Operasyonun her bir adımı çok önemliydi. Ekip bunu sevmese yapamazdı. Aşk olmasa olmazdı. Cumhurbaşkanımız diyor ya: "Aşkla çalışan yorulmaz" diye. Çok doğru" diye konuştu.

'BU MESLEK DİKKAT ETMEYİ GEREKTİRİYOR'

Konya basınıyla hep içiçe olduğunu belirten Bilgiç, çalıştığı süreç boyunca basınla herhangi bir sorun yaşamadığını söyledi. Bunun yanında, göz önünde olan bir isim olmanın kendisine önemli avantajlar getirdiğini dile getiren Bilgiç, şunları söyledi, "Bu alanda çalışmak farklı bir şükür vesilesi. Göz önünde olmak özel hayatına da çok dikkat etmek gerektiriyor. Göz önünde olan insan daha dikkatli davranıyor. Sıra beklersen sırada yer verirsin, toplu ulaşımında yer verirsin, kılık kıyafetine dikkat edersin. Trafik kurallarına ekstra uyarısın. Ekstra bir incelik, insani boyut kazandırıyor göz önünde olmak. Bu da bir şükür vesilesi bence. Böyle bir mesleğin varsa dikkat ediyorsun."

'DEVLETİN GÜLER YÜZÜ OLMAMIZ GEREKİYOR'

Son yıllarda devletin yapısının değiştiğinin altını çizen Bilgiç, bu duruma ayak uydurmak ve bu olumlu tabloya destek vermek amacıyla çaba gösterdiklerini söyledi. Konuyla ilgili önemli tespitlerde bulunan Bilgiç, "Devletin memur yapısı değişti. Devletin misyonu, vizyonu değişti son 10 yılda. Eskiden doktora bir şey diyemezdim. Herhangi bir kurumda memurlarla, belediye başkanlarıyla, idarecilerle görüşmezdim. Şimdi belediye başkanı çaya davet

ediyor. Biz devletin güler yüzü olmak zorundayız. Devletin şefkatini göstermek zorundayız. Bu manada çok devletçiyim. Biz böyle yaparak, devletin misyonunun değiştiğine destek olmamız gerekiyor. Bir vatandaşın bize dua etmesi devlete dua etmesi demek. Eskiden iyi yöneticiler özel sektörde olurdu şimdi iyi yöneticiler devlet kademesinde. Çok genç bakanlarımız, belediye başkanlarımız, idarecilerimiz var. Devlet gençleşti" ifadelerini kullandı.

UĞUR BAŞKAN'IN VERDİĞİ GÜVEN

Yaklaşık 9 yıldır birlikte çalıştığı Büyükşehir Belediye Başkanı Uğur İbrahim Altay'ın kendisine sağladığı güvenin hayatındaki kırılma noktası olduğuna işaret eden Bilgiç, "İdareci bütün işi tek başına yaparsa idareci olamaz. İdarecinin bize göstereceği bir vizyondur. Bize hedef gösterir. "2023'te Konya nerede olacak" bize bunun hedefini gösterir, bu hedefe yürüyecek olan bizleriz. Uğur Başkan'ın şöyle bir sözü var: "Ben koşarım, ekibin de benimle koşmasını isterim" der. Yürürsen arkada kalırsın. Ekip çalışmasının önemi bu. Uğur Başkan ekip çalışmasına çok önem verir. Bizim bir animamız var; Başkan ilk geldiğinde ne iş yaptığımızı anlatıyoruz ona. Bana ne iş yaptığımı sordu, ben de anlattım. Biliyorsunuz Uğur Başkan İnşaat Mühendisi ev bana "inşaattan anlar mısın" diye sordu? Anlamam dedim. "Bir ev alacağında ne yaparsın" dedi? "Bir inşaatçıya, mimara gösteririm" dedim. Sonra bana; "şu sizin yaptığınız işten ben de anlamam o zaman herkes işini yapacak" dedi. Bu kırılma noktasıydı belki de. Bu konuşma bana çok güven verdi. Yani Uğur Başkan yetkiyi verir, bunun karşılığını da sorar" ifadelerini kullandı.

KONYA BASINI GEREKTİĞİNDE BİR OLABİLİYOR

Konya basınıyla ilgili düşüncelerine yer veren Bilgiç, önemli değerlendirmelerde bulundu. "Yeni nesil gazetecilikte basın meslek ilkesinin eskiye nazaran düşüştü olduğunu düşünüyorum" diyen Bilgiç, bu olumsuzluklara rağmen Konya basının diğer illere göre oldukça kaliteli ve başarılı olduğuna da dikkat çekti. Konuyla ilgili Bilgiç, şunları kaydetti, "Ali Düz Abi beni bir gazeteye gönderdiği zaman, Sefa Özdemir, Uğur Özteke gibi abilerimize gittiğimizde, biz büyük bir edeple, kısmen korkuyla konuşurduk. Bir basın toplantısına gelen basın mensuplarını geçmişle karşılaştırıyorum, oturuşunu, kalkışını, tavrını düşününce değişiklikler görüyorum. Bu anlamda edep ve adapla ilgili bir şeylerin de konuşulması gerektiğini söylemek gerekiyor. Bu meslek zor bir meslek. Mürekkep kokusunu alınca birdaha bırakamazsın. Bu mesleğin götürüleri var, bir de getirisi var. Gazetecilik önceleri daha saygın bir meslekti. Bu saygınlığın yeni nesil gazetecilik sistemi ile birlikte bir eğilmeye doğru gittiğini düşünüyorum. Önceden gazeteci

abilerimiz bir cümle kursun, bir şeyler söylesinler de o cümleden bir şeyler öğrenelim diye düşündük. Ama şimdi bu abilerimiz aynı şeyleri söylese de dinleyen sayısı yok. Habere ulaşmak önceden emek istiyordu, bu emeğin bir karşılığı vardı. Muhabirin gitmesi gerekiyor, fotoğraf çekmesi gerekiyor, yazması gerekiyor bir emek vardı. Okuyucu da gazeteyi alıyordu, bir emek harcıyordu, okuyordu. Dolayısı ile iki taraflı bir emek vardı. Şimdi dijital fotoğraf makinesi çekiyorsun, gönderiyorsun okuyucu da dijitalden okuyor. Dolayısı ile samimiyet kayboldu. Gazete kağıdının samimiyeti kayboldu. Gazeteleri okuduğumuz, kestiğimiz, arşivlediğimiz bir sistemden şimdi tek tuşla bütün haberlere ulaştığımız bir noktaya geldik. Gazete bambaşka bir samimiyet. Ama bunlara rağmen Konya'da gazetecilik çok iyi. Konya'da Türkiye'nin en köklü gazete kültürüne ait bir şehir. Bir de Konya gazetecileri biraraya gelebiliyor. Mesele Konya ise, mesele memleket ise rakip de olsa da biraraya gelebiliyorlar. Bu gerçekten çok önemli ve bundan dolayı Konya basınına teşekkür etmek lazım. Konya basını birlik beraberlik içinde mesele devlet, bayrak, memleket olunca herkes düşüncesini, rengini bir kenara bırakır, tek bir ses olur. Allah bunu bozmasın. Bu anlamda diğer illerdeki gazetelere bakınca Konya gazeteciliği halen çok kaliteli. Baskısı, içeriği kaliteli. Dijital gazeteciliği yarım adım geç takip ettik ama o açığı da kapattık. Şuanda internet haberciliği noktasında da ulusal kokan gazetecilik yapan kuruluşlarımız var."

SOSYAL MEDYA ETKİSİ

Günün koşullarına ve yaşanan gelişmelere ayak uydurmayı başaran Bilgiç, aynı zamanda iyi de bir sosyal medya kullanıcısı. Bunu Belediye hizmetlerinde de güzel bir şekilde ortaya koyan Bilgiç, sosyal medya ve internet üzerine yaptığı değerlendirmede şunları söyledi, "Son 5-6 sene meslekte sistem değişti. Budan önce meslekte daha çok emek vardı. Bir haberi duyurmak için, lansman yapmak için daha çok çalışmak gerekiyordu. Şimdi sosyal medya çıktı, daha çok sosyal medyaya eğilmek gerekiyor. O dönem bedenen çok çalışıyorduk şimdi zihnen çok çalışıyorsunuz. 10 sene önce akşam 17.00 olunca

mesai bitirdi. Şimdi gece 02.00'de olsa sosyal medyadan son dakika haberler alıyorsun. Son 10 yıla kadar gündüz halkla ilişkiler vardı şimdi 24 saat halkla ilişkiler var. Bu insanı yoruyor. Hem yoruyor hem de insanı mekanikleştiriyor. İnsan ilişkilerini de mekanikleştiriyor."

FOTOĞRAF ÇEKMEYİ VE ARŞİVLEMİYİ SEVİYOR

Bilgiç aynı zamanda iyi bir fotoğrafçı. Lise yıllarından buyana fotoğrafa ilgisi olan Bilgiç, sektöre girdikten sonra bu ilgisini güzel bir hobiye dönüştürdü. Hem fotoğraf çeken hem de fotoğrafları arşivleyen bir isim olan Bilgiç, fotoğrafla ilgili şu düşüncelere yer verdi, "Üniversite yıllarında fotoğrafçılığa merakımız oldu. Fotoğrafçılık o zaman pahalıydı, bizim de yapma şansımız yoktu. Ama hep fotoğraf sevgisi içimde oldu. Meslekte olup elime fotoğraf makinesi alınca ister istemez farklı bir noktaya kayıyorsun. Eski makinelerde deklanşöre basınca daha tok bir ses gelirdi şimdiki dijital makinelerde yok o ses. O sesle birlikte bu ilgi daha da arttı. Uzun süre fotoğraf çektim, hem hobi amaçlı hem yardım amaçlı. Fotoğraf çekmeye böyle başladım, arşivlemeye de başladım. Daha bu noktada bir çalışma yapmadım ama sonrasında bir albüm yapmayı düşünüyorum. Elimde çok fotoğraf var. Müsait olduğumda bir gün fotoğraf makinesini elime alıyorum dağa çıkıyorum hem spor oluyor hem fotoğraf çekiyorum. Hem de yaratılışın güzelliğini de görmüş oluyorsun. Aynı ağacı hem yazın hem kışın çekiyorsun, bu yaratılış görmüş oluyorsun. En çok Konya Tropikal Kelebek Bahçesi'nde fotoğraf çekmeyi seviyorum. Kendimi profesyonel olarak görmüyorum ama fotoğraf çekmeyi seviyorum."

GÜZEL ANILAR BİRİKTİRDİ

Meslek hayatında güzel anılar biriktirdiğine dikkat çeken Bilgiç, bu konuda da çalışma yaptığını anlattı. İsmail Öksüzler, Adem Esen ve Uğur İbrahim Altay'la olan birçok yaşanmışlığın olduğuna dikkat çeken Bilgiç, "Anılarımız yazıyorum, bir çalışma yapıyorum. Aden Esen Bey'le, İsmail Öksüzler Bey'le, Uğur Başkanla yaşadığımız çok güzel anılar var" diye konuştu.

meram

çıtır simit®

BİZİMLE KAZANMAYA *Vari mısınız?*

2003 yılından bu yana, kaliteden ödün vermeyen ürün-hizmet anlayışımız ile çıktığımız yolda, durmadan çalıştık. İşimize olan inancımız ile 17 yılda ulusal çapta bir marka haline geldik. Fakat yetinmedik. Büyük bir aile olmanın bilinci ile her zaman kazanmaya ve kazandırmaya odaklandık.

Sizde Meram Çıtır Simit'e katılarak bu büyük ailenin bir parçası olmak ve yepyeni bir kazanç dönemine girmek için

HAREKETE GEÇİN!

ZKC
GRUP

444 8 312

www.meramcitisimit.com

Web Sitemize QR Kodundan Ulaşabilirsiniz.

Gazeteci- Yazar Mustafa Balkan, "Gazeteci, Diyojen gibi elinde fenerle karanlığa ışık tutan kimsedir. Her mesleğin kendine göre zor ve kolay tarafları vardır" dedi

'GAZETECİ KARANLIĞA IŞIK TUTAN KİMSEDİR'

Gazetecilik mesleğinde 40. yılını geride bırakan Mustafa Balkan Gazetecilik mesleğine giriş hikâyesini, kendisi için gazetecilik mesleğini ne ifade ettiğini, genç gazeteci adaylarına mesajlarını ve tavsiyelerini, Konya'da uzun zamandır gazetecilik mesleğini icra ederken unutamadığı anılarını anlattı.

Gazetecilik mesleğine nasıl başladınız?

Konya Endüstri Meslek Lisesi Elektronik Bölümü son sınıfta okurken, rahmetli babamdan lehim tabancası almasını istemiştım. Çünkü radyo ve televizyonların içini merak ediyordum, onların arkalarını açarak merakımı gidermeye çalışıyordum. Bu arada arkadaşlarımdan bozulan cep radyolarını tamir etmeye başlamıştım. Rahmetli babamdan lehim tabancası almasını istemiştım. Bu arzum yerine gelmeyince elektronik mesleğine olan aşkım sönmeye, sevgim de daha sonra giderek azalmaya başladı. Bu olay beni kitap, gazete ve dergi okumaya sevketti. Gazete ve dergilere gönderdiğim yazı ve denemelerim okur ve "genç kalemler" köşelerinde çıkmaya başlayınca; gazetecilik ve yazarlığa olan merakım daha da artmaya başladı. Tercüman gazetesi ve Yangı dergisinin okur köşelerinde yorumlarım çıktı. Yazarlığa ise, 26.5.1979 tarihinde İlimde, Kültürde, Sanatta Hamle gazetesinde Genç Kalemler köşesinde "Milliyetçilik Anlayışımız" başlıklı yazıyla başladım. 1980'den sonra İstanbul'da haftalık çıkan Yeni Düşünce gazetesinin Konya "fahri muhabiri" olarak gazetecilik mesleğine kendi imkânlarıyla

devam ettim. Konevi Dergisi'nde yazı işleri müdürlüğü yaptım. Ahmet Özhan gibi tanınmış sanatçılarla röportajlar yaptım. Milliyet gazetesi Konya Bürosunda kısa süreli haber spor muhabirliğinden sonra 1986'da Konya Postası Gazetesi'nde "muhabir" kadrosuyla sigortalı olarak çalışmaya başladım. Konya Postası benim ilk mektebim. O yıllarda Gözyaşı Dergisi'nde haber müdürlüğü de yaptım. Konya Postası'nda kısa sürede muhabirlikten yazı işleri müdürlüğüne yükseldim. Bir haber yüzünden istifa ederek ayrıldım. Daha sonra Merhaba Gazetesi'nde yedi sene yazı işleri müdürlüğü görevini üstlendim. Konya'nın Sesi, Rasyonel Haber ve Ana-

dolu Telgraf gazetelerinin kurucu yazı işleri müdürlüğünü yaptım. Ekonomi gazetesi Kobi Enerji'nin genel yayın yönetmenliğini üstlendim. Hâkimiyet ile Memleket gazetelerinde muhabir ve yazı işleri müdürlüğü yaptım. Pusula gazetesinde köşe yazarlığının yanı sıra araştırma-inceleme dosyaları hazırladım. Bağımsız ve serbest gazeteci olarak mesleğimi STK'larda "basın danışmanı" olarak sürdürmekteyim. Yazılarım bazı haber siteleri ile kendi sosyal medya hesabımda çıkmaktadır. Hollanda Türkiye Derneği ile birlikte 2004-2006 yıllarında başlattığımız Gençler İçin Demokrasi Okulu ve Sivil Toplum Okulu'nun proje koordinatörlüğü görevini başarıyla yürüttüm. Konya STK başkanlarıyla yaptığım röportaj ve söyleşilerden oluşan ilk kitabım 2006 yılında "Konya'da Sivil Hayat" olarak yayımlandı. Kitap çalışmalarından bazıları şöyle: Osmanlı'dan Cumhuriyet'e, Cumhuriyet'ten Günümüze Konya Basın Tarihi, Osmanlı'nın İzinde Balkanlar, Son Kale Konya, Düşündürten Yazılar, Gazeteci Gözüyle Mevlânâ, Tarihe Yolculuk. Yönetim kurullarında görev aldığım ve üyesi olduğum sivil toplum kuruluşları ise Konya Gazeteciler Cemiyeti (KGC), Türkiye Yazarlar Birliği (TYB), Sevgi Pınarı Derneği, Konya Aydınlar Ocağı.

Genç gazeteci adaylarına mesajlarınız ve tavsiyeleriniz nelerdir?

Gazete ve dergi çıkarmak eskiden zordu. Entertip dizgi makinesi, klişe ve tek baskı dönemlerinde daha da meşakkatli idi. Hem gazetenin hem de derginin hazırlanma safhaları, günümüz bilgisayarları

ve web ofset baskı teknikleri olmadığı için çok zor ve yorucu idi. Meselâ ben, Konya Postası'nda üç işi birden yapıyordum. Daktilo ile hem köşe yazımı yazıyor, hem gazetenin birinci sayfasını çiziyor, hem de muhabirlerin çektikleri siyah beyaz filmleri karanlık odada banyo ediyor ve argandizörde tab ettikten sonra klişeciye gönderiyordum. Bilgisayarlar, yeni ofset baskı makinelerinin devreye girmesi ve teknolojinin ilerlemesiyle gazete ve dergi işleri kolaylaştı. Şimdi tek kişiyle dergi, 4-5 kişiyle gazete çıkarmak mümkün! Genç gazeteci ve muhabir arkadaşlara tavsiyem şu: Bol bol okuyunuz, bilgi ve genel kültürünüzü konferans, sohbet ve meslekî kurs ve çalıştaylara katılarak geliştiriniz. Kendinizi devamlı güncelleyiniz. Herşeyden önce iyi bir dinleyici olunuz ve not tutması ile çabuk yazmasını biliniz. Heyecanınızı hiçbir zaman kaybetmeden iri ve diri tutunuz. Gazeteciliğin A'sından Z'sine kadar geçmişini öğreniniz. Sonra o meslekte ihtisas yaparak ilerleyiniz. Genç bir adama sormuşlar; ne iş yaparsın, diye. O da cevap vermiş; abi her işi yaparım. Artık bu devir kapandı. Muhakkak bir yabancı dil (İngilizce, Fransızca, Almanca, Arapça, Rusça, Çince, Japonca, Farsça...) öğreniniz. Gazetecilik (muhabirlik) mesleğinde ihtisaslaşınız. İyi bir ekonomi muhabiri, iyi bir tarım muhabiri, iyi bir bilim muhabiri, iyi bir savaş muhabiri, iyi bir genom muhabiri, iyi bir sağlık muhabiri, iyi bir sosyal medya editörü, iyi bir sayfa editörü, iyi bir polis (güvenlik) muhabiri olabilirsiniz. Sevmediğiniz bir işi asla yapmayınız. Gazetecilik mesleğini severek, isteyerek ve can-ı gönülden yapınız. Ya değilse başarılı olmanız mümkün olmadığı gibi kısa zamanda sükût-u hayale uğrarsınız. Birde muhabirliği bir başka mesleğe veya devlet dairesine "atlama taşı" olarak kullanmayınız. 59 yıldan beri kutlanıla gelen 10 Ocak Gazeteciler Günü kutlu olsun. Bir şiir var. "Bayram gelmiş neyime" diye. Türkü olarak da bestelenmiş. "Gazeteciler Günü gelmiş neyime, bir acı sızı düşer yüreğime Bi'bak işsiz şu gazeteci kuluna, Gazeteciler Günü gelmiş neyime Elâlem açıklama yapar, tebrik eder, yere göğe sığdıramaz olur. Gazeteciler Günü gelmiş neyime, gör, bak bir halime ne'ur."

Konya'da uzun zamandır gazetecilik mesleğini icra ediyorsunuz. Görevinizi yaparken unutamadığınız anılarınız var mı? Var ise hatıralarınızı bizimle paylaşır mısınız?

Olmaz olur mu? Hayatımda hiçbir zaman kolay işe talip olmadım. Elbette bir zamanlar gazeteciydik. Bazen ayın başında bazen de ortasında maaş alırdık. Yani, alın terimiz ile hakkımız olan parayı kazanırdık. Kimseye muhtaç olmadım bu yüzden. Bir zamanlar gazeteciydik. Her gittiğimiz yerde itibar görürdük. . . Bir cinayet haberi takibi için karakola gittiğimizde, cinayet veya kaza mahalline vardığımızda amirinden memuruna kadar herkes "gazete-

cilik" mesleğine saygıda kusur etmezdi. Gazeteciler olarak biz de onlara saygısızlık yapmazdık. Haber alma özgürlüğü çerçevesinde ellerindeki bilgiyi gazeteciyle paylaşırlardı. Karşılıklı güven esastı. Şimdi öyle mi ya. . . Hiç unutmuyorum. Konya Postası'nda Halil Çin'in rektör olduğu bir dönemde Selçuk Üniversitesiyle ilgili bir haber yapmış ve manşet atmıştık. Sevgili meslektaşım Mustafa Güden buna şahittir. O haber üzerine gazete binasına kadar Rektör Yardımcısı gelmiş, özür beyanında bulunmuş ve "Fikri hür, vicdani hür, irfanı hür nesiller" yetiştirmenin ne kadar önemli olduğu bir daha ortaya çıkmıştı. Bu anımı hiç unutamam. Bir diğer hatıram ise; "Doğanhisar'da menfur olay!" başlığıyla dokuz sütuna manşetten bir haber yapmıştık. TÖBDER'li bir sınıf öğretmeninin küçük kız çocuklarına "ırza tasaddi" suçunu işlediğine dair iddiaları belgeleriyle ortaya koymuştuk. Bu haber sebebiyle karşı tarafla mahkemelik olduk. Araştırdığımda söz konusu kişinin vukuatının ilk değil, Ereğli'de de aynı vukuattan bir dosyası daha ortaya çıkmıştı. Beş - altı defa Konya Asliye Ceza Mahkemesi'nde duruşmaya katıldım ve her duruşmada hâkim benden haberin kaynağını istemesine rağmen kaynağımı hiç açıklamadım. 1990'da görülen son duruşmada ben, "Bilirkişi" talebinde bulundum. Ankara'dan gelen bilirkişi raporuyla o davadan beraat ettim. Yalnız, müşteki durumunda bir cami imamının kızı da vardı. Dosya Akşehir'e kaydırılınca, öğretmenden şikâyetçi olan öğrenci ve evebeynlerin birer birer poliste verdikleri ifadelerini savcılıkta nasıl değiştirdikleri hayretime gitmişti. Halbuki ben, o haberle, o çocukların namus ve iffetlerine bir hâle gelmemesi için gayret etmiştim. Haklı olduğum bir davada haksız duruma düşmekten "vicdani hür bilirkişi" eliyle son anda kurtulmuşum. 28 Şubat Darbesi'ni gerçekleştiren zihniyetin Konya uzantıları olan o dönemin valisi, milli eğitim müdürü, savcılar ve hâkimleriyle de; "başörtüsü"nü savunduğumuz, el ele beyaz yürüyüşe destek verdiğimiz, başörtülü olarak okuma hakları ellerinden alınan imam hatipli ve üniversiteli kız talebelerin haklı mücadelelerini savunduğumuz için 5-6 defa ağır cezada yargılandığım gibi DGM'lik te olmuşum. Mustafa Arslan Bey'le 28 Şubat zihniyetine karşı çok mücadele verdik. Korkusuzca yazılar yazıyor, manşetler atıyor ve 28 Şubat zihniyetinden hesap soruyorduk. Bunlardan daha güzel hatıra olabilir mi?..

Yerel medya zor durumlar geçiyor. Yerel medyanın geleceği ile ilgili düşünceleriniz nelerdir?

İnternet, dijital bir dünyada sosyal medya fenomeniyle köy haline gelen sanal bir dünyada yaşamaya doğru zorla iteklenen insana, insanımıza ve insanlığa; kabul etmeliyim ki, daha çabuk (hızlı bir şekilde) ulaşarak diyalog kurabilme şansını bize vermişti. Bu sayede dünya-

Sizin için gazetecilik ne ifade ediyor?

En son söyleyeceğimi ilk başta söyleyeyim. Bana göre gazeteci, Diyojen gibi elinde fenerle karanlığa ışık tutan kimsedir. Her mesleğin kendine göre zor ve kolay tarafları vardır. Gazeteciliği ve muhabirliği ilk önceleri çok kolay zannemiştim. Bu mesleğin künhüne vardığımda hiç de o kadar kolay olmadığını anladım. Cumhurbaşkanına, Başbakanına, bakanlara, milletvekillerine, Valiye ve Belediye başkanları ile karşınıza aldığınız siyasetçiye, sanayici ve iş adamına soru sormanın ne kadar zor bir şey olduğunu gazeteci olduğum zaman ve sonradan edindiğim tecrübeyle anladım. Anlamakla kalmayıp yaşadım da... Muhatabınız kim olursa olsun soruyu sorabilmek için o günkü gündemi, muhatabınızın kim olduğunu, özgeçmişini bilmeniz ve tanımanız gerekiyor. Bu bilgi/bilgiler size her zaman değer katar. Sizin katma değerinizin soruyu soruşunuzdan anlaşılır. Soruyu iyi sormalısınız ki muhatabınızdan tam cevabını alabilirsiniz. 5N1K kuralını hiçbir zaman unutmayacak ve hayatınıza değer katması için her zaman uygulayacaksınız. Ya değilse... Peygamber kelimesi Farsça'da "haber veren" demektir. Biz Türkler bunu "peygamber" olarak almışız. Bildiğimiz gibi Allah, insan toplulukları, kabileleri, ümmetleri arasından seçtiği seçkin kullarını "elçi" olarak görevlendirmiştir. Bütün peygamberler, Allah'tan Cebrail vasıtasıyla aldıkları vahiyleri (emirleri) kendi ümmetlerine tebliğ etmişlerdir. Görevleri (misyonları) bundan ibarettir. Devamlı sınanmışlar ve çeşitli sebeplerle imtihan edilmişlerdir. Bütün peygamberler, Cenab-ı Hakk katında tek hak din olan İslâm'ı tebliğ etmişler, gönderildikleri toplumları sapkın yoldan doğru yola gelmeleri için uyarmışlardır. Son nebî ve resul Muhammed aleyhisselâm da, bütün insanlığı aydınlatmak hak yola iletmek için vazifelenmiştir idi.

Beni gazeteciliğe iten önemli unsurlardan birisi de bu olmuştur. Kendi kendime doğru, iyi ve güzel haber ve yazılarla toplumu, halkı ve insanları pekâlâ aydınlayabilirim dedim. Aslında idealim "Müslüman" kişiliğe sahip iyi bir insan olmaktır. Gazetecilik bana çok cazip geldiği için bu mesleği "ikinci idealim" olarak seçtim. Maaşı az olmasına ve bütün zorluklarına rağmen.

nın bir diğer ucunda ne olduğuyla ilgili haber alabiliyor, anında haberleşebiliyor, derdini sanal platformlarda paylaşarak insana keyif verici geçici bir duygu da olsa "beğen"i kazanabiliyorsunuz. Bu dijital ortamdan müsbet mânâda yararlanmak/ yararlanabilmek olumlu bir şey. Haberin doğruluğu, bilgilerin sahil olup olmadığı açısından değerlendirildiğinde en az sizin kadar endişe duymuyor da değilim. Bu arada haberler ile köşe yazılarının zevkle okunması son derece hoş olmakla birlikte, okunmadan 'tık'lanmasından veya 'beğen'i toplamasından hiç de o kadar memnun kaldığım, hoşuma gittiği söylenemez. Bunun yanı sıra tek kişiye dahi ulaşmak, kullandığım kelimelerle onu etkilemek/ etkileyebilmek, kötü şeylerden caydırabilmek bana son derece mutluluk da veriyor. Mahallî sorunlar karşısında halkı bilgilendiren, bilinçlendiren ve kamuoyu oluşturan, yaygın basına malzeme sağlayan, doğrudan halkla iç içe yaşadığı için bölgeye önem veren araçlar ve kuruluşlardan olan Yerel Basın, bu saatten sonra aslına rücu eder ve edebilir mi? Bulut veya nesnelere interneti devreye girdiğinde değil yerel medyanın, yaygın medyanın bile geleceğinden endişe duyar hale geliyorsunuz. İktidar veya hükümet değişikliklerinde medyada meydana gelen kıvrımlar, reklâm pastasının bölüşülmesinde ortaya çıkan rekabet ve tiraj problemlerinin yerini görüntülü medyada reyting aldı. Bütün Türkiye'de olduğu gibi Konya'da da yerel basın 80'den sonra yeniden yapılandı. Doksanlı yıllarda yaygın basında görülen tekelleşme, yerel medyada bariz olarak görülmemekle birlikte holdinglerin devreye girmesiyle birlikte 'reklâm veren el'le 'alan el' arasında; "parayı veren düdüğü çalar" hesabı bir yakınlaşma da olmuştur. Mahallî basının teknoloji sorunu, eğitim sorunu, haber alma sorununun yanı sıra halk tarafından yeterli ilgi görmemesi de bir başka sorundur. Yaygın basının ek olarak yerel sayfalar çıkarması da mahallî basına olan ilgiyi azaltmaktadır. En önemli problem ise kaynak sorundur. Yani ekonomik bir krizde ayakta zor duran yerel basının özgür ve hür olmamasıdır. Bence asıl üzerinde

durulması ve tartışılması gereken husus da budur. Aslında küreselleşen bir dünyada yerel olguların ne şekilde yer alacağı basını etkileyen öğelerden biri olarak karşımızda durmaktadır. İnternet haberciliğinin hızı da yerel basını zor durumda bırakan bir diğer unsurdur. Günümüzde Konya gazeteleri neden can çekişmekte ve birer birer neden kapanmaktadır? Yalnızca resmî ilan almak için çıkan gazetelerin sayısı da az değildir. Gazeteleri çıkaranların büyük bölümünün asıl işi ise, matbaacılıktır. Gazetecilik ikincil iş olarak görülmektedir. Konya basınının birinci sorunu ahlâkî olup, ikincisi ekonomik sorun, üçüncüsü ise makine ve teçhizat sorundur. Bu üç sorun yerel basının gelişimini etkilediği gibi okuyucunun gazetelere bakış açısında da etkili olmaktadır. Yayın politikası, haber anlayışı ve haber takip olayları da yaşanan sorunların bir başka uzantısıdır. Konya basını örgütsüz ve sahipsizdir. Konya basını resmî ilanlar ve belediye reklamlarıyla zor ayakta durmaktadır. Konya basını kendi arasında alternatif oluşumlara gitmek zorundadır. Bunlar arasında güçlü bir İnternet Gazeteciliği gelmektedir. Sosyal medyayı nasıl kullandıkları da önemli ve ele alınması gereken bir diğer önemli husustur. Geleneksel gazeteciliğin tamamen yok olacağı ve silineceği kanaatinde değilim. Kâğıdın olmadığı, mürekkep kokusunun duyulmadığı sanal bir ortamda bilgisayardan mı, cep telefonundan mı yoksa gerçek gazete sayfasını okumak mı daha sağlıklı, daha hoş, daha iyi ve daha güzeldir. Konya basının geleceğini parlak görenlerdenim. Tek örgüt çatısı altında birliktelik oluşturdukları... Bu birlikteliği ekonomik güce dönüştürdükleri... Eğitimli muhabirlere değer verdikleri... İşinin ehli sayfa editörlerine kıymet biçtikleri... Ahlâkî, ilmî, millî, dinî (İslâmî) bir yayın politikası oluşturdukları... Birbirlerinin kuyusunu kazmayan, hoş görüntüyle, sevgi ve saygıyla baktıkları...

Emeğe, alın terine değer vererek çalışanlar arasında adaletle muamelede buldukları zaman Konya medyasının yıldızı devamlı parlayacaktır"

Basın mensubunun halk adına gören, gözlemleyip kamuoyuna taşıyan, bunu yaparken zamanından, ailesinden fedakârlıkta bulunan ve adeta kamu görevlisi olarak kutsal bir görevi yerine getiren toplumun sesi olan değerli basın çalışanlarının 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutlarız,

Abdullah DÖLEK

Tarihi Bedesten Eğitim Kültür Yardımlaşma Derneği

GAZETECİLİK DÖNÜŞEBİLİR

AMA DEĞERİNİ YİTİRMEZ!

Geçmişinde uzun yıllar gazetecilik yapan, Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde 18 yıl akademisyenlik yapan Prof. Dr. Mustafa Şeker, teknolojiyle birlikte gazeteciliğin de dönüştüğünü ancak değerini yitirmediğini söyledi

Ankara'da farklı gazetelerde uzun yıllar gazetecilik yaptıktan sonra işin akademik boyutuna yönelen, Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde binlerce öğrencinin gazetecilik alanında yetişmesine vesile olan, Konya'da geçirdiği 18 yılda yerel gazetelerin de gelişmesi sürecine katkıları olan Prof. Dr. Mustafa Şeker, gazetecilik serüvenini Yeniğün'e anlattı. Gazetecilik mesleğinin gelişim sürecini de değerlendiren Prof. Dr. Mustafa Şeker, iletişim fakültelerinin bulunduğu şehirlerdeki yerel gazeteler için büyük bir avantaj olduğuna işaret etti.

Prof. Dr. Mustafa Şeker kimdir, sizi tanıyabilir miyiz?

Ben 1968 yılında Silifke'de doğdum. Liseden sonra Ege Üniversitesi İletişim Fakültesinde yani o zamanki adıyla Basın Yayın Yüksek Okulunda okudum. Gazetecilik, televizyonculuk yaptım. 1996 yılından sonra da Selçuk Üniversitesinde akademisyen olarak çalışmaya başladım. 2014 yılına kadar Konya'da yaşadım. Bu tarihten Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesine atandım. Halen bu görevime devam ediyorum.

Gazetecilik mesleğine nasıl başladığının hikayesini öğrenebilir miyiz?

Gazeteciliğe öğrenciliğim sırasında başladım. 1984'te İzmir'de okumaya başladıktan sonra, hevesli bir öğrenci olarak sektördeki stajyer muhabirlik fırsatlarını değerlendirdim. Birkaç küçük gazeteden sonra 1986 yılında Akajans Bölge Müdürliğünde gece muhabiri oldum. Ağırıklı

olarak bölgedeki muhabirlerden gelen haberleri redakte edip teleks ile Ankara'ya geçiyorduk. Akajans, Tercüman gazetesinin kuruluşuydu. Bulvar gazetesi ve Yankı dergisi ile aynı çatı altındaydı. Akajans ile Tercüman gazetesinin İzmir temsilciliği aynı binanın farklı katlarında idi. Bu bina mali sıkıntı nedeniyle satın alınca kiralanan binada Akajans ve Tercüman ekipleri aynı mekanda çalışmaya başladık. Sonra beni de Akajans yanında Tercüman'ın gece muhabiri olarak görevlendirdiler. Aktif olarak şehir haberlerini takip ettiğim bir iki yıl geçti. 1988'de mezun oldum okuldan. Aynı yıl Ankara'da yayımlanan Yeni Düşünce gazetesinde çalışmaya başladım. Muhabirlik ve sonra editörlük yaptım. Daha sonra Milliyetçi Çizgi ve Hergün gazetelerinde çalıştım. 1996 yılının sonunda da gazeteciliği bırakıp akademiye geçtim.

Gazetecilik yaptığınız dönemlerde başınızdan geçen, unutamadığınız ya da sizi derinden etkileyen bir olay oldu mu?

Tabii, ilk yıllarda gece muhabirliği sırasında karşılaştığımız bazı cinayetler, kazalar, parçalanmış cesetler vs. genç bir

insan olarak beni çok etkilemiştir. Örneğin bir baba cinnet getirip karısını ve çocuklarını kesmişti. Onların kurbandaki hayvanlar gibi boğazlarından çıkan ses tellerini hatırlarım zaman zaman. Elbette eğlenceli anılarımız da olmuştur. Gazetecilerin birbirini işlettiği olaylar, haber atlatmalar, atlama-lar gibi. Gazeteciliğin tembellik kaldırmayacağına ilişkin bir anım var mesela. Gece muhabiri olarak şehir gazetesi basılınca kadar çalışıyorduk. Gece 3 gibi servisle

bırakıyorlardı eve. Ben de öğrenciyim aynı zamanda. Sabah okula gidiyorum. Sakin bir gece geçiyordu. Son otobüsle eve döndüm. O gece İzmir yakınlarına küçük bir uçak düşmüş. Tabii bazı gazeteler takip etmiş. Bizde yok. Ertesi gün epey bir azar işitmişim. Ama bu sonraki hayatımda iş ciddiyeti konusunda hep hatırladığım bir ders oldu. Bir de slayt fotoğraf banyosuyla ilgili ciddi bir sorun yaşamıştım. Muhabirler Turgut Özal'ı takip etmişler tatilde. Muğla'da tatil yapıyordu. Semra Özal'ın mayolu fotoğraflarını çekmişler. Tercüman Özal'a muhalifti. Özal da gazeteyi batırmaya çalışıyordu. Arabayla filmi gece gazeteye getirdiler. Acilen banyosu yapıp, uçakla İstanbul'a yollanacak ve baskıya girecek. Karanlık oda görevlileri ayrıydı aslında ama gece biz de yapıyorduk banyoyu. Slayt banyosu bir saat kadar süren uzun bir işlemdi. Ben yaptım işlemleri ama filmler kırmızı kırmızı çıktı. Öylece gönderdik. Ertesi gün kıyamet koptu. Bu kadar uğraşarak çekilen fotoğraflar nasıl böyle banyo edilir diye. Genel yayın yönetmeni Taha Akyol'du. Ta ondan başlayarak soruşturma geçirdik. Tabii araştırdı ve kimin hatası olduğu ortaya çıktı. Karanlık odacılar banyoyu bayat bırakmışlar meğer.

Farklı gazetelerde farklı konumlarda görev aldınız ama bir süre sonra işin akademik boyutuna yöneldiniz. Bu yönelimin sebebi nedir?

Aslında benim akademiyle ilgili bir düşüncem yoktu. Okurken de gazetecilik yaptığım için zaten notları düşük bir öğrenciydim. 10 yıl kadar gazetecilik yaptım. Ulusal basında, Ankara'da Turgut Özal'lı yıllarda, muhabirlik, editörlük ve yayın koordinatörlüğü gibi aşamalarda çalıştım. Gazeteciliğin genel olarak içinde bulunduğu sıkıntılar elbette bir yaştan sonra daha sakin ve sağlam arayışları gündeme getiriyor. Bunun payı vardır. Diğer yandan benim çalıştığım gazeteler aynı zamanda ait olduğum ideolojik yapının yani MHP'nin yayın organlarıydı. Özellikle son dönemde çıkardığımız Hergün gazetesinde, yayın koordinatörü olarak çalışırken, gazetenin yapısı ve geleceğiyle ilgili farklı görüşlerimiz ortaya çıktı. Gazetenin sahiplik yapısıyla farklı düşündüğümüz için bıraktık görevi. Hergün'ün o zamanki sahibi Keçiören Belediye Başkanı Turgut Altınok'tu. Zaten sonra o da parti ve kulvar değiştirdi ve gazete de kapandı birkaç yıl sonra.

Konya'da uzun yıllar emek harcamış bir akademisyen olarak Konya basınına çok yönlü katkılarınızın olduğunu biliyoruz. Konya basını hakkındaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Konya köklü bir basın geleneğine sahip malum. Milli Mücadele yıllarına kadar giden bir geçmişi var. Sonraki dönemlerde de zaman zaman yüksek tirajların yakalandığı yıllar olmuş. Bizim geldiğimiz dönemde yine sayıca epey gazete vardı. Çalışanların çoğunluğu alaylı gazetecilerden oluşuyordu. İletişim Fakültesi mezun verdikçe, gazetelerde çalışan okulluların ağırlığı arttı. Aradan geçen yirmi küsur yılda en önemli değişiklik budur. Açılan, kapanan, el değiştiren gazeteler oldu. Tabii bu dönem içerisinde yerel televizyonlar ve radyolar, daha sonra internet medyası rekabete dahil oldu. Bu yazılı basın aleyhine işleyen bir süreçti. Tirajları, reklam gelirlerini etkiledi ve halen de etkiliyor. Diğer taraftan Konya'da siyasi rekabetin düşük düzeyde oluşu, belli bir görüşün ağırlıklı olarak seçimleri kazanıyor oluşu, medyadaki çeşitliliği de etkiliyor. Siyasi rekabetin yoğun olduğu şehirlerde yerel gazeteler de daha etkili ve güçlü olabiliyor.

İletişim fakültelerinin yerel medyaya, mesleğin gelişim ve değişim sürecine etkisi üzerine neler söylemek istersiniz?

Bizim öğrenciliğimiz zamanında iletişim fakülteleri sadece üç büyük şehirde vardı. Buradan mezun olanlar da

şanslarını okudukları şehirde değerlendiriyorlar, gelececeklerini oralarda kuruyorlardı. Konya taşrada iletişim fakültesi açılan ilk il olmuştu. Bunu diğer büyük iller izledi. Elbette iletişim eğitimi almış gazetecilerin yerel basına girişiyle nitelik arttı. Mesleğin evrensel kuralları, etik ilkeleri daha dikkate alınmaya başlandı. Fakat ne yazık ki, ekonomik baskılar ve teknolojik gelişmeler yerel basındaki bu olumlu gidişatın yeterli düzeye gelmesini engelledi.

10 Ocak Çalışan Gazeteciler günü sizin için ne anlama geliyor?

Şu son yıllarda ne yazık ki, kutlamaktan imtina ettiğimiz bir gün. Gazeteciler ve gazeteci adaylarının yüksek orandaki işsizliği nedeniyle bu günü hüznle geçiriyoruz. Diğer yandan çalışma şansını bulan meslektaşlarımızın da içinde bulunduğu ekonomik ve politik koşullar mesleğin sürdürülmesini güçleştiriyor. İleride daha özgür, daha müreffeh ve sorunlarını aşmış bir gazetecilik ortamı gelişir de, gönülden kutlarız inşallah.

Gazeteciliğin dünden bugüne değişimi sürecine bakarak yarınana ilişkin fikirleriniz nelerdir?

Gazetecilik demokratik sistemin vazgeçilmez bir parçasıdır. Gerçekten demokratik işleyişin olduğu ülkelerde, medya çok çok önemli bir kurumdur. Gazetecilik de en önemli mesleklerdendir. Türkiye'deki gazeteciliğin ve gazetecilerin sorunu, ülkenin demokratikleşme süreciyle bağlantılıdır. Demokrasiyi siyasetçiler, yöneticiler ve halk özümstedikçe, bir araç olarak kullanmak yerine yaşam biçimi haline getirdikçe çoğulcu yapı işlemeye başlayacak ve bu işleyişin temel altyapısını da basın oluşturacaktır. Teknolojik gelişmeler, mesleği dönüştürebilir. Elbette kağıda basılan gazetenin son dönemine geldiğimiz

kabul ediyoruz. Ama gazetecilik elektronik ortamda daha güçlü olarak sürecektir.

Genç gazetecilere mesleğe dönük tavsiyeleriniz nelerdir?

Gazetecilik çok zaman söylediğimiz gibi, bir tutku işidir. Bu işten heyecan duymayan, sevmeyen, kişilik olarak bu mesleğe uygun olmayanların yapabileceği bir iş değildir. İki satır yazısı, bir haberi çıktığı zaman mutluluk ve heyecan duyabilen kişilerin işidir. Kişi öncelikle bu mesleğe uygun olup olmadığına karar vermeli ve eğer devam edecekse, sert bir rekabete gireceğini bilmelidir. Bu rekabet bilginin ve deneyimin rekabetidir. Gazetecilikte para kazandıran emek değil, bilgi ve birikimdir. Dolayısıyla iyi bir gazeteci olmak için diğerlerinden daha fazla bilmek, en azından belli konularda daha fazla bilmek gerekir.

Sizin eklemek istedikleriniz varsa onları da öğrenebilir miyiz?

Konya benim hayatımın en uzun bölümünü geçirdiğim şehir. 18 yıl yaşadım burada. Yerel basınla ve gazetecilerle yakın ilişkilerimiz oldu. Özellikle iletişim eğitimi almış bir gazete sahibi olarak Mustafa Arslan'ın girişimleriyle önce Merhaba gazetesinde daha sonra Yeniğün'de katkılarda bulunma şansımız oldu. Yine Anadolu'da Bugün gazetesiyle benzer çalışmalar yaptık. Başkan Sefa Özdemir'in teveccühüyle Konya Gazeteciler Cemiyeti'nin birtakım etkinliklerinde yer aldık. Basın Yayın Enformasyon ve Basın İlan Kurumunun etkinlikleri çerçevesinde Konya ile ilgili işler yaptık. Şimdi biraz uzaktan da olsa Konya basınına takip etmeye çalışıyorum. Gelip gittikçe görüşüyoruz. Ve elbette Konya basınına daha iyi düzeylerde görmeyi umut ediyorum.

Lise yıllarında köşe yazısı yazarak girdiği sektöründe önemli işlere imza atan Gazeteci-Yazar Abdullah Leblebici, "Gazetecilik benim yaşam tarzım" diyerek gazeteciliğe verdiği önemin altını çiziyor

'GAZETECİLİK BENİM YAŞAM TARZIM'

Konya'nın yetiştirdiği önemli gazetecilerden biri olan Abdullah Leblebici, lise son sınıfta köşe yazısı yazarak adım attığı gazetecilik mesleğinde, önemli işlere imza attı. Köşe yazıları, ortaya koyduğu haberler ve yayın hayatına kazandırılan birçok çalışmada emeği olan Leblebici, mesleğini halen başarıyla devam ettiriyor. "Gazetecilik benim yaşam tarzım" diyen Leblebici, gazetecilik mesleğinden hiç pişmanlık duymadığını, gazetecilik sayesinde çevresine, şehrine ve ülkesine faydalı işler ortaya koyduğunu düşünüyor. Bu anlamda mesleğini seyerek icra ettiğini belirten Leblebici, gazeteciliğin önemli bir iş olduğunu belirterek, sektöre yeni girecekler için de önemli olabilecek değerlendirmelerde bulunuyor.

Kısaca kendinizden bahseder misiniz? Abdullah Leblebici kimdir?

22.11.1961 tarihinde Seydişehir'de doğdu. İbrahim Leblebici'nin oğludur. İlk, orta ve lise eğitimimi Seydişehir'de tamamladı. Askerlik görevini (1981-1983) Hakkari'de tamamladıktan sonra Eskişehir Anadolu Üniversitesinde İşletme Bölümünü 1990 yılında bitirdi. Gazeteciliğe ilgilisi, 1979 yılında Seydişehir Postası gazetesinde köşe yazarlığıyla başladı. Halen Seydişehir Postası gazetesinde Başyazarlığa devam etmektedir. 1984 yılında Seydişehir Belediyesi'nde memur olarak göreve başlayan Leblebici, O tarihlerde birçok il Belediyesi'nde bulunmayan Belediye Basın ve Halkla İlişkiler bölümünü kurdu ve belediyenin ilk bülteni olan Seydişehir'in Sesi gazetesini çıkardı. Belediyedeki görevinden ayrıldıktan sonra Aralıksız 7 yıl Seydişehir 2000 gazetesini çıkardı. Bu arada Konya Yeni Meram Gazetesinde kadrolu olarak muhabirlik ve Köşe Yazarlığı yapmaya başladı.

Yeni Meram Gazetesi'ndeki görevinin yanı sıra 22 yıl Anadolu Ajansı ve 20 yıl TRT temsilciliği yaptı. TRT'de görev yap-

tuğu sırada Başta Gezelim Görelim Programını olmak üzere, Tınaztepe Mağarasının tanıtımı için 2 belgesel çekimi ve yine Seydişehir ve bölge ile ilgili birçok belgesel çekiminin yapılmasını sağladı.

Bu esnada yaptığı haberler hemen hemen bütün günlük gazetelerde birçok kez manşetten yayımlandı. Yine Seydişehir'deki haberleri tüm televizyonlarda canlı yayınlar ile Türkiye'ye ve Dünya'ya duyurdu. Kaleme aldığı köşe yazılarıyla ve haberler ile Seydişehir'e ve bölgeye çok önemli eserler ve hizmetler kazandırdı. Halen, birçok internet gazetesinde, Merhaba haber, Seydişehir Postası ve Seydişehir Ajansı adlı internet gazetelerinde köşe yazıları yayınlanmaktadır. Gazetecilik görevi sırasında Seydişehir ve Seydişehir Şoför Eğitim Kitabı adında iki kitap yayımladı. Mehmet Önder'in kaleme aldığı Seydişehir Tarihi adlı kitaba çok büyük emeği geçti.

Türkiye'de il olacak ilçeler gündeme geldiği sırada, Seydişehir'in Vilayet olma başvuru raporunu hazırladı ve dosyayı zamanın Başbakanı Turgut Özal'a sunan heyetin içinde yer aldı. Pakistan'da yaşanan deprem sonrası depremezdelere yardım götürülen Konya heyetinde yer aldı Pakistan'da yaptığı haberler, Televizyonlarda haber oldu ve birçok

günlük gazetede manşetten yayımlandı. Son yıllarda spor yazarlığı da yapmaya başlayan Leblebici, Milli maçlar da dahil, birçok maçı canlı izleyerek bu konudaki görüşlerini kamuoyu ile paylaşmaktadır. Sürekli Sarı basın kartı sahibi olan Leblebici, iki çocuk babasıdır.

Gazetecilik hayatına nasıl başladınız?

Gazetecilik mesleğine Lise son sınıfta 1979 yılında Seydişehir postası gazetesinde köşe yazarlığı yaparak başladım. Seydişehir postası gazetesinde halen başyazarlık yapıyorum.

Bu meslekle ve/veya sektörle ilgili düşünceleriniz nelerdir?

Üzülerek ifade ediyorum, mesleğimizin saygınlığı kalmadı. Bu duruma biraz da biz gazeteciler getirdik. Ulusal basını temsil eden yazılı ve görsel basının sahipleri, yöneticileri, gazetecilik mesleğini bırakarak iş hayatına atılmakla başladı bu süreç. Daha sonra insanların özel hayatlarına, inançlarına müdahale etmeye başladılar. Yalan ve iftira dolu haberler izledi bunu, Sonuç olarak halkın gazeteciliğe ve gazetecilere bakış açısı tamamen değişti, Güven duymamaya başladı, sonuç olarak da bunun cezasını, Anadolu'da yerel basının temsilcileri olarak bizler çekmeye başladık, Zira ulusal yayında gazeteci ve yazara halkın ulaşma imkanı yok, ancak bizlere beş dakika da ulaşma imkanı var. Yani gerçek gazeteciliği Anadolu'da bizler yapıyoruz.

Gazetecilik anlamında ne tür çalışmalar yaptınız? Hangi kademelerde görev yaptınız?

Gazeteciliğe ilgim 1979 yılında Seydişehir Postası gazetesinde köşe yazarlığıyla başladı. Halen Seydişehir Postası gazetesinde Başyazarlığa devam ediyorum. 1984 yılında Seydişehir Belediyesi'nde memur olarak göreve başladım. O tarihlerde birçok

il Belediyesinde bulunmayan Belediye Basın ve Halkla İlişkiler bölümünü kurdum ve belediyenin ilk bülteni olan Seydişehir' in Sesi gazetesini çıkardım. Belediyedeki görevimden ayrıldıktan sonra Aralıksız 7 yıl Seydişehir 2000 gazetesini çıkardım. Bu arada Konya Yeni Meram Gazetesinde kadrolu olarak muhabirlik ve Köşe Yazarlığı yapmaya başladım. Yeni Meram Gazetesi' ndeki görevimin yanı sıra 22 yıl Anadolu Ajansı ve 20 yıl TRT temsilciliği yaptım. TRT de görev yaptığım sırada Başta Gezelim Görelim Programını olmak üzere, Tınaztepe Mağarasının tanıtımı için 2 belgesel çekimi ve yine Seydişehir ve bölge ile ilgili birçok belgesel çekiminin yapılmasını sağladım. Bu esnada yaptığım haberler hemen hemen bütün günlük gazetelerde birçok kez manşetten yayımlandı. Yine Seydişehir' deki haberleri tüm televizyonlarda canlı yayınlar ile Türkiye' ye ve Dünya' ya duyurdum. Kalem aldığım köşe yazılarıyla ve haberler ile Seydişehir' e ve bölgeye çok önemli eserler ve hizmetler kazandırdım. Halen, birçok internet gazetesinde, Merhaba Haber, Seydişehir Postası ve Seydişehir Ajansı adlı internet gazetelerinde köşe yazılarım yayınlanmaktadır. Gazetecilik görevi sırasında Seydişehir ve Seydişehir Şoför Eğitim Kitabı adında iki kitap yayımladım. Mehmet Önder' in kaleme aldığı Seydişehir Tarihi adlı kitaba çok büyük emeğim geçti.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Gazetecilik benim yaşam tarzım, Yaptığım işten hiç pişman olmadım, bir daha doğsam yine gazeteci olurum. Yaşadığım, ülkeye, çevrem, insanlara faydalı olduğumu düşünüyorum.

Gazetecinin, bir nevi kamu görevi yürüttüğü herkesçe kabul görmüş bir olgu. Bu konu hakkında neler söyleyebilirsiniz?

Gazeteciliğin kesinlikle bir kamu

Yerelde çalışan deneyimli bir gazeteci olarak, sektördeki deneyim sürecinize ilişkin neler söylemek istersiniz?

İnanıyorum en önemli olgu, güvenilir olmak, Bunun yanında senden kim yardım isterse istesin bu isteğe cevap vermek, yardımcı olmak, Yani insanların derdi ile dertlenmek. Kamuoyu bunu hissettiği zaman her zaman yanında oluyor.

görevi olduğunu düşünüyorum. Ama ifade ettiğim gibi son yıllarda güvenilirliği kaybettiği için, kamuoyu biz gazetecilere hak ettiği değeri vermemeye başladı, durum böyle olunca da, artık kimse bizlerin kamu görevi yaptığını inanmıyor.

Gazetecilik sektöründe günümüzde yaşanan sorunları veya eksiklikleri nasıl tarif edersiniz?

Günümüzde yaşanan en önemli sorun güven eksikliği, bir de kamu görevlilerinin,

idarecilerin, sivil toplum kuruluşlarının gazetecilere yeterli değeri vermediğini düşünüyorum. Bunun nedeni ise, yine aynı ifadeleri kullanacağım, Ulusal basın temsilcilerinin işi ticarete dökmeleridir.

Bir gazeteci olmak için ne tür çalışmalar yapılmalı? Ya da hangi vasıflara sahip olunmalı?

Gazeteci olmak için önce dürüst olmalı, kişilik haklarına saygılı ve en önemlisi merhametli olunmalı, bir haber yaparak geçici bir süre gündem oluşturabilirsiniz, ama önemli olan, gündem oluşturmak değil, kalıcı olmaktır.

Kimseyin bilmediği bir konuyu kamuoyuyla paylaşmak, veya o konuya kendinizce farklı bir bakış açısı getirmek nasıl bir duygu?

Kimseyin bilmediği bir konuyu kamuoyuna getirmek güzel bir duygu. Ama ben çalışmalarında kimseyin bilmediği bir konu topluma ve memleketime ve ülkeye faydalı ise gündeme getiririm. Dün böyle idi, bugün böyle, yarın da böyle olacak.

Yerel gazetecilerin bulunduğu bölgedeki toplumla olan ilişkilerini ve toplumun gazetecilere bakış açısını değerlendirebilir misiniz?

Yerelde olmanın avantajları olduğu gibi dezavantajları da var. En önemlisi yaşadığın bölgedeki insanlar sizi kendinden biri olarak görüyor. İstedikleri bir konuyu hemen gündeme getirmenizi, ya da kendilerine her konuda yardımcı olman gerektiği düşüncesi içinde hareket ediyorlar. Toplumla sürekli olarak iç içe yaşıyorsunuz. Gazeteye geçeyim, kimse ile muhatap olmayayım deme hakkınız yok.

Sürekli halkla birlikte, halkın içinde olmalısınız, aksi takdirde kısa süre içinde yok olur gidersiniz. Ben 35 yılı aşkın bir zamandır halkın içinde olduğum, derdi ile dertlendiğim için var oldum.

Yazmak veya kamuoyuna bir konu hakkında bilgi aktarımı yapmak şehre veya ülkeye ne tür bir katkı sunuyor? Düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Yazmaya başladığım 1979 yılından bugüne, benim için felsefe oldu. Yazmak deyince her konuyu da fikir beyan etmek olarak algılamıyorum. Önce yaşadığım çevrenin ihtiyaçları, bölgemi, sosyo-ekonomik, kültürel, sportif, eğitim ve sağlık yönleri ile ele alarak nasıl katkı yapabilirim düşüncesi ile hareket etmeyi hedef olarak koydum kendime. Toplum için bu hedeflerin yanı sıra, bireylerin, ihtiyaç ve taleplerini de göz ardı etmeden yazdım. Tabii en önemli konu, kişilik haklarına müdahale etmeden, özel hayata saygı, Yalan ve iftiradan uzak durmak ilkem oldu. Bir de çok okumayı benimsedim, halen her konuda okuyorum ve bilgi sahibi olmaya çalışıyorum.

Bir Gazeteci/Yazarın toplumu doğru yönlendirme ve doğru yola sevk etme gibi bir görevinin olduğunu düşünür müsünüz? Bu açıdan bakılınca Konya ve Türkiye'deki medya sektörü ve kalemleri millilik konusunda nasıl değerlendiriyorsunuz?

Gazeteci olarak toplumu yönlendirmekten ziyade, bilgi sahibi yapmanın daha doğru düşünce olduğuna inanıyorum. Zira dünya üzerinde yaşayan her bireyin mutlaka kendine has bir bilgisi ve birikimi vardır. Her bireye Saygı duyduğun zaman, bilgilerine de saygı duymuş oluyorsun.

Konya'daki medya sektörü konusunda fikir beyan etmenin yanlış olduğunu düşünüyorum. Zira her muhabir, gazeteci, köşe yazarı ve gazete sahibinin kendine göre bir ilkesi ve felsefesi vardır. Benim hepsine saygı duymam gerektiğinin bilincindeyim. Türkiye'deki medya sektörünü onaylamıyorum, şu andaki medya sahip olduğu düşüncenin, fikrin, siyasi görüşün eleştirilemez olduğuna inanıyorum.

Durum böyle olunca da doğruları bulmak mümkün olmuyor. Kazanmak için her yolun mübah olduğu düşüncesi ile hareket eden ulusal medya ya ne diyebilirim ki.

Sektöre yeni girecek olan genç beyinlere ne tür tavsiyelerde bulunursunuz?

Sektöre yeni girecek arkadaşlara, önce çok okumalarını tavsiye ediyorum.

Bu konuda kısa bir anımı anlatacağım. Pakistan depremi yaşandığında Türki-

ye'den yardım götüren heyetin içinde bende vardım. Orada Türk sahra hastanesini ziyaret ettik. Bizim hastanenin yanında hemen Amerikan sahra hastanesi vardı.

Bizim hastanenin önünde, yaralılar, kolu kırılan, ayağı kırılan, kafası yarılan onlarca depremzede beklerken, Amerikan hastanesi önünde bekleyen bir kişinin bile olmadığını görünce, tercüman vasıtası ile Pakistanlı yaralılara sordurdum, neden Amerikan sahra hastanesine gitmiyordunuz diye, Aldığım cevap beni çok şaşırttı.

"biz asla Amerikalılara güvenmeyiz, öleceksek Türk hastanesinin önünde ölelim" dediklerinde heyette bulunanlar olarak hepimizin gözleri doldu. İşte o zaman anladım Ülkemin büyüklüğünü, Bu büyüklük bize atalarımızdan miras, Genç gazetecilere bu mirasa sahip çıkmalarını ve gelecek nesillere aynen aktarmalarını istiyorum.

Güçlü gazeteci, güçlü basın kuruluşunun; güçlü basın kuruluşları da güçlü demokrasinin tesisini sağlamaktadır.
10 OCAK ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ KUTLU OLSUN

**ABAZLAR
OTOMOTİV**

'GAZETECİLİĞİ ÖZLÜYORUM'

Yaptıkları işin gazetecilikten farksız olmasına karşın, gazetecilik sektöründe çalışmayı her zaman özlediğini dile getiren Büyükşehir Belediyesi Basın Şube Müdürü Cemil Anıl Doğan, gazeteciliğin önemli bir meslek olduğunu vurguladı

Gazetecilik sektöründe birçok alanda verdiği başarılı hizmetlerle bilinen isimlerden olan Cemil Anıl Doğan, sektörü ve sektördeki hikayesini paylaştı. Lise yıllarında şiire olan ilgisiyle radyoyla tanışan Doğan, radyoyla birlikte de televizyon dünyasına oradan da gazeteyle atıldı. Radyonun ardından başladığı televizyonda sabah haberleri, ara haberler, ana haberler sunan, işin mutfağında birçok alanda çalışmalar yürüten Doğan, kısa sürede dikkat çekmeyi başardı. Yeni Konya Gazetesi'ne başladığı yıllarda ortaya

koyduğu tam sayfa haberlerle başansını taçlandıran Doğan, ses getiren röportajlar ortaya koydu. Doğan'ın ortaya koyduğu başarı yeni kapıların da anahtarını olurken, 2005 yılında girdiği Konya Büyükşehir Belediyesi Basın Birimi'nde birçok projede yer aldı ve Büyükşehir Belediyesi Basın Şube Müdürlüğü görevine getirildi. 2016 yılından bu yana aynı görevi sürdüren Doğan, gazetecilik sektörünün ciddi bir sektör olduğuna dikkat çekerek, bu mesleğin hiçbir zaman ölmeyeceğine vurgu yaptı.

RADYO, HAYATINI DEĞİŞTİRDİ

Büyükşehir Belediyesi Basın Şube Müdürü Cemil Anıl Doğan, mesleğe giriş hikayesini paylaştı. Lise yıllarında yazdığı şiirleri okumak için radyoculuğa başladığını belirten Doğan, bu adımın hayatını değiştirecek bir serüvenin başlangıcı olduğunu söyledi. Radyoyu kısa sürede sevdiğini ve kendisinde bir tutku haline geldiğini belirten Doğan, süreçle ilgili şunları kaydetti, "Radyoda program yaparken zamanla ses montajı, reklam

çekimlerini falan öğrendim. Bilgisayarlar sektörde yeniydi, bilgisayara yeni geçilmişken sesleri, müzikleri aktarmayı, reklam çekmeyi, efekt eklemeyi falan öğrendik. Sonrasında radyo hayatımız oldu. Geceleri radyoda kalmaya başladık. İşimiz gücümüz radyo oldu. O dönemde Yeni Konya Gazetesi'ni ve Yeni Konya Televizyonu'nu Hüseyin Oğuz satın almıştı. Orada sabah haberlerini sunacak birini arıyorlarmış bize söylediler, ben de yaparım dedim. Şu anki Kanal 42'ydi bu televizyon, ilk programa ben çıkmıştım. Bana televizyona başlarsan radyoyu bırakırsın demişlerdi ben "Radyo ilk göz ağrımız, bırakmam" demiştim. Ama öyle de oldu. Televizyon tüm günümüzü almaya başlayınca mecburen radyoyu bıraktık. Televizyonda sabah haberleri, ara haberler, sonra ana haberler, sonrasında siyasi programlar yaptık. Haber perforesi okumaya başladık. Sonrasında Yeni Konya Gazetesi'nde yazmaya başladım. 1 Ağustos 2004'te televizyon kapandı, gazetede devam etmeye başladım. Orada tam sayfa röportajlar yapmaya başladım. Rahmetli Sıtkı Bilgin o zaman yaşıyordu. 1958-60 arasında Belediye Başkanı olan merhum Bilgin, 1960 darbesinde Yassıada'da 4 ay kadar yatmış bir isim. Meram'daki meşhur Battı-Çıktı'yı da Sıtkı Bilgin yapmış. Merhum Bilgin'le tam sayfa röportaja başladık, arkasından farklı isimlerle tam sayfa röportajlar gelmeye devam etti. Rahmetli Haydar Koyuncu, Yılmaz Kulluk, Erbil Kuru gibi eski isimlerle röportajlar yaptık. Dikkat çeken tam sayfa röportajlar oldu. Daha sonra Büyükşehir Belediyesi Basın Müdürü Galip Bey belediyede çalışmaya çağırıldı. 2005 Eylül ayından beri de Büyükşehir Belediyesi Basın Müdürlüğü'nde çalışıyorum. Yıllarca haber metinleri, konuşma metinleri, röportajlar, gazetecilere bilgi notları yazdım, bültenler yaptık; yeri geldi fotoğraf, yeri geldi kamera kullandık. Haber montajı yaptık. Sunuculuk bile yaptım. 2016 yılından beri de Büyükşehir Belediyesi Basın Müdürlüğü görevini yürütüyorum."

'BASIN SEKTÖRÜ OLDUKÇA ZOR'

Sektörde edindiği tecrübelerle değişen Doğan, basın sektörünün sorumluluk isteyen zor bir sektör olmasına rağmen keyifli olduğuna vurgu yaptı. Bu anlamda kendini geliştirmenin sektörde tutunmak için zorunlu olduğunun altını çizen

Doğan, şöyle devam etti, "Zaman zaman karşılaşıyoruz, bir foto muhabiri benim işim fotoğraf çekmek başka iş yapmam diyebilir. Ama öyle bir şey söz konusu olmuyor bizim sektörde. İyi bir fotoğraf çektiysen, o fotoğrafın altına iyi bir metin de yazmak gerekiyor. Güzel bir görüntü çekiyorsun ama haberini de yazman gerekiyor. Bu işleri zevk alarak yapıyorsun çünkü seviyorsun. Ben Yeni Konya'da muhabirken, 1. sayfa tamamlanmadan eve gitmezdim. Bir süre sonra nasıl olsa duruyorsun diye 1. sayfanın tashihini verdiler. Sonrasında da 1. sayfayı sen yapacaksın dediler. Yeni Konya gibi bir gazetenin 1. sayfasını yapmak o yaşında benim için bir onurdu. Bazen insana yük gibi gelen, ya bu işi de mi ben yapacağım dediğin işler zamanla sana tecrübe olarak geri dönüyor ve iyi ki o işleri yapmışım diyorsun. Zaman zaman belediyede yoğunluktan dolayı bazı işler istediğimiz zamanda yapılamayabiliyor. Bu gibi durumlarda oturuyorum; montaj yapıyorum, haberi yazıp basına servisini yapıyorum, fotoğraf çekiyorum. Yaptığın işle ilgili tüm alanlarda bilgi sahibi olursan, yanında çalışan insanlar da kendisini geliştirmek zorunda kalırlar. Bu anlamda yaptığımız hiçbir işi yük olarak görmemek gerekiyor. Herkesin en iyi yaptığı iş, işi olmalı ama diğer alanlarda da bilgi sahibi olabilmeli."

'GAZETECİLİĞİ ÖZLÜYORUM'

Büyükşehir Belediyesi Basın Birimi'ne girdiği süreç boyunca, bir gazetecinin yaptığı tüm işleri yapmayı sürdürmesine rağmen, gazeteciliği özlediğini belirten Doğan, şu bilgilere yer verdi, "Gazeteciliği özlediyorum hatta hep şunu söylemişimdir; 'Bir gün belediyeden ayrılırsam bir gazetede çalışırım' diye düşünüyorum. Yerel gazeteleri ve televizyonları evim gibi görürüm. Radyo benim için başka bir şey, radyoyu gözlerim dolarak ha-

tırlandı. Ama bizim burada da gazetecilik olarak adlandırılmasa bile, fotoğraf, video, metinler, bültenler ortaya koyduğumuz için kısmen gazetecilik yapıyoruz. Ama gazetecilikle birlikte gençliğimi özlüyorum. Çünkü gençliğimdeki heyecan başka bir şey. O enerji şimdi yok. Radyoda program yaparken 2-3 saat boyunca konuşurduk. Hatta bazen eski kayıtları dinliyorum evde. Ama şimdi '2-3 saat konuşabilir miyim?' diye düşününce, asla konuşamam. Çünkü sorumluluklar var, hayat telaşı var. Bu anlamda özlüyoruz o günleri."

'GAZETECİLİK ÖLMEMEYEN BİR MESLEK'

Gazeteciliğin süreç içerisinde yaşanan gelişmeler nedeniyle bazı değişimlere uğradığını belirten Doğan, konuya şöyle açıklık getirdi, "Ben ilk gazetede muhabir olarak başladığımda dijital fotoğraf makinesi yeni çıkmıştı. Modern bilgisayarlar yavaş yavaş yaygınlaşıyordu. Bizden bir önceki dönem daha büyük zorluklarla, daha özverili bir şekilde gazetecilik yapmışlar. O zamanlar gazeteciliğin itibarı daha yüksekti. Günümüzde sosyal medyanın yaygınlaşması bu durumu değiştirdi. Sosyal medya büyük bir devrim bana göre. Ama yazılı çıkan bir gazete de her zaman ciddiyeti ve kurumsallığı temsil eder. Sosyal medyada birçok yalan ve saçmalığa şahit olabiliyorsunuz. Ama gazeteler bir emekle ortaya çıkıyor. Dergiler de o şekilde. Derginin mesela ben hiçbir zaman ölmeyeceğini düşünüyorum. Sosyal medyada 1 cümle yazmak var, ama diğer tarafta bir emek, mizanpaj, hazırlık ve denetim

var. O yüzden ben gazetecilik ölmez diye düşünüyorum, sadece şekil değişir."

'KONYA BASINI ÇOK GÜÇLÜ'

Konya basını hakkında düşüncelerine de yer veren Doğan, Konya basınından övgüyle bahsetti. Birçok şehir gezdiğini ve bu şehirlerdeki yerel basınları takip ettiğini dile getiren Doğan, Konya basınıyla ilgili şu düşüncelere yer verdi, "Konya basını ben bir aile olarak görüyorum. Farklı görüşte, farklı yapılar olsa da -ki bu çok normal- yerel anlamda Türkiye'nin en güçlü medya kuruluşları Konya'da. Güçlü internet sitelerimiz var. Güçlü gazetelerimiz, güçlü televizyonlarımız, radyolarımız var. Ekonomik süreçten kaynaklı bazı değişiklikler olsa bile, Konya basını birçok ilden ilerde. Haberlerle, mizanpajlarla, sorumluluk duygusuyla, hedef belirlemesiyle, yönetilmesiyle ulusal çok aratmayan basını var. Televizyonlarımız hakeza öyle. Ulusal çapta işler yapan televizyonlarımız var. Çok güzel, Türkiye'ye örnek olabilecek dergilerimiz var. Radyolarımız sessiz sedasız çok güzel işler yapıyor. Konya basını bir aile. Benim en büyük arzumu bu ailenin güçlenerek şehre değer katmaya devam etmesi."

'BASIN KONYA'YA BÜYÜK KATKILAR SAĞLIYOR'

Konya basınına güçlü olmasının şehre de avantajlar sağladığını vurgulayan Doğan, "Konya, belediye anlamında örnek bir şehir.

Konya basını, hem yaptığı haberlerle hem eleştirilerle sadece belediye olarak değil Konya'nın genel anlamda yaptığı tüm işlere olumlu katkı sağlamıştır diye düşünüyorum" diye konuştu.

GENÇLERE ÖNEMLİ TAVSİYELER

Doğan, sektörle ilgili gençlere de önemli tavsiyelerde bulundu. Zaman zaman üniversitelerin İletişim Fakülte-lerinden öğrencileri ağırladıklarını söyleyen Doğan, sözlerini şöyle sürdürdü, "Kapımız her zaman herkese sonuna kadar açık. Özellikle gençler bizler için, belediyemiz için, başkanımız için çok değerli. Biz gelen tüm arkadaşlara yardımcı oluruz. Olmak da zorundayız. Ödevleri için gelen öğrenci arkadaşlarla konuşurken hep şunu söyleriz; iletişim fakültesinden mezun olmak sizi iş sahibi yapmayabilir. İletişim fakültesinde okumak elbette önemli ama bunun kadar önemli olan bir şey de sektörde alın teri dökmek, sahada çalışmak. Konya'da yerel basın çok güçlü, çok fazla çalışacak yer var. ÜN TV büyük avantaj. İletişim fakültesi okuyan öğrencilerin 1. sınıftan itibaren yerel basında veya ÜN TV'de çalışmaları gerekiyor. Böylece kendilerini yetiştirebilirler. Birçok genç arkadaşımız kendini yetiştirip, ulusal çapta başarı elde ettiler. Konya'da kalıp yerelde başarılı olan arkadaşlarımız var. Bunların hepsi, daha öğrenciyken kendini yetiştirmiş arkadaşlardır. Bu işte sebat etmek, azmetmek, kendini geliştirmek önemli."

10 OCAK

ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ KUTLU OLSUN !

RAMADA[®]
PLAZA BY WYNDHAM
KONYA

Konya basınına uzun yıllar hizmet etmiş, büyük katkılar sağlamış Ahmet Tapu ile güzel bir söyleşi gerçekleştirdik. Ahmet Tapu, yerel basının önemine dikkat çekerek "Gazetecilik yaşamın bir parçası olmaktan da öte yaşamın ta kendisidir aslında" dedi

GAZETECİLİK YAŞAMIN KENDİSİDİR

Gazetecilik mesleğine nasıl başladınız?

Mesleğe 1976 yılında Konya Mühendislik Mimarlık Akademisi'nde öğrenci iken başladım. O yıllarda okullar olaylar nedeniyle sık sık eğitime ara verdiğinden boş zamanlarımı aynı zamanda dayım olan merhum duayen gazeteci Rıdvan Bülbül'ün yanında geçirirdim. Önceleri ufak tefek işlerle ilgilenirken sonraları merakım giderek artınca bana haber yazdırmaya başladılar. Bir temmuz günü Ulusal Basın Ajansı'nın Konya'da muhabir aradığını duydum. Rahmetli dayım oğlum gel seni muhabir yapalım dedi. Böylece mesleğe resmen başlamış oldum.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Bu soru çok önemli.. Birçokları gazeteciliği geçim kaynağı olarak yapılan bir iş olarak görür. Halbuki gazetecilik bir yaşam biçimidir. Hayatın bir parçası gibidir. Ne bir işçi ne bir memur gibi göremezsiniz kendinizi. Böyle olmazsa zaten başarılı olamazsınız. Gazetecilik yaşamın bir parçası olmaktan da öte yaşamın ta kendisidir aslında. Her çalışanın belli mesai saatleri vardır. Gazetecinin mesaisi ise 24 hatta 25 saattir. Zamanın çok önemi vardır. Günümüzde teknoloji maalesef mesleği bozmuş olsa da gerçek gazeteci için zaman mefhumu her şeyin önünde gelir. İlk haberi vermek ve atlatma haber yapabilmek gazetecinin en büyük başarısıdır.

O dönem ile bu dönem arasında kıyas yapar mısınız?

Gazetecilik her dönemde fedakarlık

isteyen ve çile çekmeye hazır olunması gereken bir meslektir. Aşk ile sevgi ile arzulu bir şekilde işe sarılmayan hiçbir gazeteci başarılı olamaz. Geçmişte karın tokluğuna değil açlığa bile razı olarak geçimini zar zor başka işlerle destekleyerek sağlamaya çalışan gazeteciler maddi sıkıntısı için değil manevi doygunluk için koştururlardı.

Meslekle ilgili unutamadığınız bir anınız var mı?

Soru çok yanlış aslında gazetecilik mesleğini icra edenlerin bir değil sayılamayacak kadar çok anısı vardır. TRT ve A.A da kaşeli muhabir kameraman olarak çalıştığım bir dönemde Konya Valisi rahmetli Kemal Katıtaş idi. Sabah erken saatte büroya geldiğimde telefon acı acı çalıyordu. Açtım karşımda Valilik Özel Kalem Ayten Abla karşımda Ahmet neredesin? Kadınhanı'nda kaza var. Sayın Valim olay yerine gitti geldi yetiş.. Hemen makinalarımı hazırladım ama araç yok nasıl gideceğim. Hemen Vali Kemal Katıtaş'ı aradım evinden... Figen hanım (kızı) çıktı. Ankara'ya gidiyor dedi. Çıkmadan görüşmem lazım dediğimde merdivenlerden geri dönen Vali Katıtaş (8Manevi oğlum diye severdi) "Ne var Yavrum ne diyorsun?" ile başladı. Aracım yok efendim kazaya gidemiyorum dediğimde Ankara'ya gidiyorum vekalet sende istediğin müdür ara sana bir araç göndersinler dedi ve telefonu kapattı. Bu olay hiçbir zaman unutamadığım anılarım arasında özel bir yere sahiptir.

O günlerde gazetelerin ve gazetecilerin çok önemli yerlerde bağlantıları olur ve çok saygı görürlerdi. Hatta gazetecileri sevmeyenler bile saygılı davranır hatta çekinirlerdi.

Bugün ise gazetelerin de gazetecilerin de değeri maalesef ayaklar altında. Eline makinayı alan muhabir oldu. Teknoloji gelişti ve şimdilerde TV lerede görüldüğü gibi vatandaş da muhabirlik görevi yapabiliyor. Maddi sıkıntısı had safhaya ulaşan sektör çok da ağır sayılmayan adımlarla sona doğru tabirimi mazur görün yok oluşa doğru gidiyor. Sosyal Medya ve Görüntülü Medya gazetelerin sonunu hazırlıyor. Reklamsız gazetenin yaşaması mümkün olmadığından ve gazeteye de hatırı için olanlar dışında reklam verilmediğinden maalesef acı son çok uzak görünmüyor. Bütün bunların yanında gazeteciliğin de gereği gibi yapılmadığını ve yandaş basın ile candaş basına döndüğünü de söylemeden geçemeyeceğim.

Gazeteciliğe yeni başlayacaklar için tavsiyeleriniz nelerdir?

Gazeteci olmak isteyenlere ilk tavsiyem bu işi seviyorlarsa yapsınlar. İletişim Fakültesini bitirdim ben gazeteci olacağım derlerse hiç başlamasınlar. Okumak öğrenmek ve bu işin ilmini almak elbette ki çok çok önemlidir ve olmalıdır. Ancak sadece okumak ve diploma sahibi olmak kişiyi gazeteci yapmaz. Belki yasalar önünden bilmem kaç ay kadroda görünerek Basın Kartı alabilir ama sadece kart sahibi olur. Gazetecilik yaşayarak ve bu mesleğe gönül vererek olunur. Mektepli olarak bu işe gönül verenlerin alaylı olarak da temelden yetişmeleri gerekir. Özellikle yerel basında görev yapacak arkadaşları maddi yönünü de çok iyi düşünmeleri gerekir. Günümüzde alaylı gazeteci

sayısı giderek çok azaldığından çok söylenecek bir şey yok. Ama illaki ben bu işi yapacağım diye yola çıkan ve öğrenerek başarıya ulaşan olamaz mı mutlaka olur. Ki onların önünde saygıyla eğilirim.

Ahmet Tapu Kimdir?

01.05.1957'de Konya-İlgın'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini İlgın'da tamamladı. Selçuk Üniversitesi Mühendislik ve Mimarlık Fakültesi'nde inşaat mühendisliği öğrenimi gördü.

1976 yılında öğrenciliğin yanı sıra amatör olarak gazeteciliğe başladı. Ulusal Basın Ajansı'nda profesyonel gazeteci olarak görev aldı. TRT, Anadolu Ajansı ve bazı yerel gazetelerde çalıştı. 1986 yılında Anadolu Ajansı'nın Konya'da Bölge Müdürlüğü'nü faaliyete geçirmesiyle birlikte burada kadrolu muhabir oldu.

Anadolu Ajansı Bölge Müdürlüğü'nde muhabirlik görevini yürütürken 1995 yılında Bölge Müdürü olarak görevlendirildi. 2000 yılına kadar bu görevini sürdürdü.

Anadolu Ajansı Bölge Müdürlüğü'nden 2000 yılı nisan ayında emekliliğini istedi. Daha sonra eski adıyla Yeni Gazete, şimdiki adıyla Hakimiyet Gazetesi'nde Genel Yayın Müdürü olarak görev aldı. 2015 yılında Konya'nın Sesi Gazetesi Genel Yayın Müdürlüğü görevine geçti. 2019 yılında da tam emekli oldu.

Konya Gazeteciler Cemiyeti'nde 3

dönem yönetim kurulu üyeliği yaptı. Türkiye Spor Yazarları Derneği üyeliği sürmektedir. İç Anadolu Beslenme ve Diyabet Derneği'nin ikinci başkanı olarak da görev yapmaktadır.

2004 yılı 28 Mart Yerel Seçimlerinde İlgın ilçesinden 19. dönem İl Genel Meclisi üyesi seçildi. 3 Dönem Basın ve Halkla İlişkiler, bir dönem Kültür ve Turizm, bir dönem Enerji ve Tabii

i Kaynaklar Komisyonu Başkanlığı görevlerinde bulundu ve 19. dönemde iki kez yapılan seçimlerde Meclis Başkan vekilliği görevine getirildi.

Konya Gazeteciler Cemiyeti ve Anadolu Ajansı Genel Müdürlüğü tarafından çeşitli dönemlerde başarılı haberciliği dolayısıyla ödüllendirildi

Sürekli Basın Kartı sahibi olup evli ve 2 çocuk babasıdır.

Konya basınına uzun yıllar hizmet etmiş, büyük katkılar sağlamış Ali Sait Öge ile güzel bir söyleşi gerçekleştirdik. Ali Sait Öge, gazetecilik için kendi işyerini kapattığını ifade ederek "Gazetecilik benim hayatımın bir parçası" dedi

GAZETECİLİK HAYATIMIN BİR PARÇASI

Gazetecilik mesleğine nasıl başladınız?

İlk mesleğim Kundura Frezeciliği idi Ben aslında kunduracılık mesleğinin bir kolu olan Kundura Frezeciliği yapıyordum. 1982 yılında Kunduracılar Sanayi Sitesindeki kendime ait iş yerim vardı. Yanımda 5 kişi çalışırdı. İşçilerimden birisi de Akşamları Yeni Konya Gazetesi'nde Kırmıcılık yapan gündüzleri benim yanımda kalfa olarak çalışan Ahmet Can isminde bir arkadaşı idi.

Ahmet uzun yıllardır Yeni Konya Gazetesinde çalıştığı için 'Olum ben senin gibi Kelikçi değil, Kasteciyim" diye hava atmaktan da geri kalmazdı.

Bende de o yıllarda bir şiir yazma merakı vardı. Yeni Konya Gazetesi'nde ise Kültür-Sanat sayfasında okuyucuların gönderdiği şiirler yayınlanıyordu.

Ben de Ahmet Can'a, 'Benim şiirleri de yayınlatsana gazetede' dediğimde, 'Ali Sait sen sayfayı hazırlayan arkadaşa bir ayakkabı ayarla ben de şiirlerini yayınlatacayım' demişti.

Belki değişik tarihlerde 10'a yakın şiirim yayınlandı ama bunun bedeli bana 25-30 çift ayakkabı olmuştu. Daha sonra benim gazetecilik mesleğine olan ilgim her geçen gün artmıştı. Sonunda Yeni Konya Gazetesi'ne gittik. Rahmetli Adil Gücüyenner abi uzun süren bir iknadan sonra kabul etti ve beni de Yeni Konya

Gazetesi'nde Kırmıcı olarak işe aldı.

Bir ara düşünmedim değil. Ben ne yapıyordum ya... Sanatımı bırakıyor, iş yeri sahipliğimi bir kenara itiyor, yanında o kadar işçi çalışırken sonunun ne olduğunu bilmediğim, sadece adının Kırmıcılık olduğunu duyduğum bir işe başlıyordum. Ne uğruna? Gazetecilik uğruna! Ne uğruna? Yanında çalıştırdığın kalfanın cebinde taşıdığı çakma bir 'Basın Kart'ına özenmen uğruna. Nihayetinde bir alıcı bulduk ve sadece gazeteci olabilmek hayali ile iş yerimi satarak Yeni Konya Gazetesi'nde mürekkep ve kâğıt kokusu ile yaşamaya başladım.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Gazeteciliğin benim için ne ifade ettiğini zannedersen yukarıda yazmaya çalıştığım birkaç satırda anlatmaya çalıştım. Gazetecilik benim için kendine ait iş yerini satın, sadece bir muhabir olabilmek hayali ile Kırmıcılıktan başlayarak bu günlere gelmek demektir.

Gazetecilik benim için gece demeden gündüz demeden, yaz kış yağmur çamur demeden motosiklet ile büyük bir heyecan ve aşk ile habere gitmek demektir. Gazetecilik benim için haber yazmayı bilmediğim bir günden Allah'a şükürler olsun bu gün bir kitap yazabilme konumuna gelebilmektir. Gazetecilik matbaaların o karanlık ortamlarından gerektiği kadar piştikten sonra çok güzel bir yerlere gelebilmektir. Kısacası gazetecilik benim hayatımın bir parçası demektir..

Genç gazeteci arkadaşlara tavsiyeleriniz ne olur?

Şunu hiçbir zaman unutmayın; "Gazeteci" olmak yürek ister, heyecan ister, fedakârlık ister, zorluklara göğüs germek ister, parasına puluna bakmadan çalışmak ister! Sizler

sosyal medyanın tuzağına düşmeden, onun sizi ele geçirmesine izin vermeden şartlarımız ne olursa olsun gazetecilik yapmak için çaba harcayın. Eğer sizler bu yolda giderseniz inanıyorum ki matbaa kokulu gazeteler hiçbir zaman bitmeyecek ve o güzel tarih kokan kâğıtlar raflarda ki yerini her zaman alacak. Gazeteciliğin me-saisi olmaz, gecesi gündüzü olmaz. Akşam evinde yemek yeme garantisi yoktur, gece sabaha kadar kesintisiz uyuma lüksün yoktur.

Eşinle dostunla bir yere gezmeye gitme, istediğin saatte istediğin yerde olma gibi bir şansın yoktur. Her an her şey olabilir.

Tüm bu zorluklara göğüs gerebilecekseniz bu mesleği seçin. Yoksa bilgisayar başında oturarak, mail ile Google ile MSN ile masa başı gazetecilik ile sosyal medyanın kurduğu tuzağa kapılarak bu mesleği yapacaksanız kendinizi hiç yormayın.

Unutmadığınız bir anınızı paylaşır mısınız?

Bir gün akşam saatlerinde polis telsizinden Yeni Kamyon Garajı kavşağında ölümlü trafik kazası anonsu geldi. Yıllardır motosiklet ile habere giderim. O anonsu da duyunca çok kısa süre içerisinde motosiklet ile bahse konu kaza yerine gittim. Serçe model tabir edilen küçük bir otomobil kum yüklü kamyon altında idi! İlk belirlemelere göre olay yerinde iki ex (Ölü) vardı. Ben olay yerinden kamyonun, taksiden, cenazelerden durmadan fotoğraf çekiyordum. Bu arada yaralananlar da Numune, hastanesine getirilmişti. Ben olay yerinde görüntüleri alırken, gazetede birlikte muhabir olarak çalıştığımız Hakan Markupçu da hastanede yaralıları çekiyordu. Bir ara Hakan gazetesinin telsizinden beni anons ederek acele hastaneye gelmemi istedi. Motosiklet ile hastaneye geldiğimde acil servisin önü ana baba günü idi. Kalabalığın içerisinde geçerek acil servisine girerdim. Hakanı gördüm yanına gittim. O arada

Hakan'ın yanında ailemizin en büyüğü olan Hamiyet ablam vardı. Ve iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Ben ablama, 'Abla ne oldu. Senin ne işin var hasta mısın' diye sorduğumda,

'Ali Latife (Ablamın kızı benim öz yeğenim) eşi ve arkadaşları ile kaza yapmış. Birileri ölmüş ama kimin öldüğünü söylemiyorlar. Ne olur içeri gir de bir bak' dedikten sonra yere yığıldı. İçeri girdiğimde ise yeğenim Latife, acil servisteki ilk müdahalesinin ardından ameliyata götürülüyordu. Ben yeğenimi o şekilde görünce fenalaşmışım. Yeğenim ise sedyede giderken bende yanında gidiyordum. Bir ara gözlerine açar gibi yapan yeğenim, "Dayı beni kurtar" dedi ve kendinden geçti. Benim olay yerinde fotoğraflarını çektiğim cenazeler ise birisi yeğenimin henüz sekiz aylık kocası Gökhan Algan diğeri de Recep isminde arkadaşları imiş.

Geçmiş ile bu günkü gazetecilik arasında kıyas yapar mısınız?

Bizim mesleğe ilk başladığımız yıllarda ki gazetecilik ile şu an ki gazetecilik arasında dağlar kadar fark var. Ben şahsen gazetesinin her alanında görev yaptım. Sonunda muhabir oldum. Altımda bir motor gece demeden gündüz demeden haber peşinde koşturuyordum. Dijital makine yok, internet yok. Siyah beyaz film, toplantıya gideceksin hazır metin yok. Not alacaksın sonra gazeteye gelip tekrar yazacaksın. Makinedeki filmi kopacak haber yarım kalmasın diye ya ceketinin kolunu ters çevirip filmi yakmadan çıkaracaksın ya bir aracın bagajını karanlık oda gibi kullanacaksın. Adli olaylarda fotoğraf bulmak için kılıktan kılığa gireceksin. Buna benzer yüzlerce örnek verebiliriz. Peki, şimdi böyle mi? Kesinlikle hayır. . .

Bir kere habere gitme gibi bir mecburiyetin yok. Elinde akıllı telefon olan herkes potansiyel bir gazeteci! Gerek basın üzerinde ki baskılar gerek basın sektörünün içinde bulunduğu ekonomik sıkıntılar

basının albenisini ortadan kaldırdı. Eskiden olduğu gibi gazetecilik merakı, hevesi, aşkı kalmadı. İletişim Fakültesini bitiren arkadaşlar mecburiyetten bu işi yapar hale geldi. Aslında gazetecilik mecbur kaldığı için yapılacak bir meslek değil.

İşte bizim dönemimizdeki gazetecilik ile şu andaki gazetecilik arasında ki fark bu.

Ali Sait Öge kimdir?

Ali Sait Öge, aslen Bozkır Ahırhlı olmamıza rağmen babamın öğretmenlik yaptığı Kulu'nun Kırkkuyu Köyü'nde 9 Şubat 1961 tarihinde dünyaya geldim. 1987 yılında Yeni Konya Gazetesi'nde Kırmacı olarak işe başladım.

Daha sonra 1990 yılında Merhaba Gazetesi'ne geçtim. Bu kurumda hiç ara vermeden 24 yıl görev yaptım. Daha sonra Kanal 42 Televizyonu Haber Müdürlüğüne geldim. Şu anda Konya Gazeteciler Cemiyeti Sorumlu Müdürü olarak mesleğimi devam ettiriyorum. Evli ve üç çocuk babasıyım.

ERKONSİAD

Ereğli Konya Sanayici İş Adamları ve Bürokratları Demeyi

10 OCAK
Çalışan Gazeteciler Günü
kutlu olsun.

Ar. Ali Süzgin

ERKONSİAD Kurucu Başkanı

İşimiz temizlik...

0.332 233 15 15 | promotto.com.tr

'YAZ GELİNCEYE KADAR' DİYE BAŞLADIM, BİR DAHA BIRAKAMADIM

Konya basınında uzun süre emek veren isimlerden biri olan şimdilerde Basın İlan Kurumu (BİK) Bursa Şube Müdürlüğü görevinde bulunan Osman Başeğmez, mesleğe başlayışındaki ilginç hikayeyi anlattı

Öncelikle sizi tanıyabilir miyiz, Osman Başeğmez kimdir?

11 Mart 1977 tarihinde Konya'da dünyaya geldim. Aslen Konya Akşehirli olmama rağmen, rahmetli babamın memuriyeti nedeniyle Konya'da doğdum. Eğitim hayatım Konya'da geçti. Lisans Eğitimi İktisat Bölümü'nde, Yüksek Lisans Eğitimi ise İletişim alanında Tanıtım ve Halkla İlişkiler Bölümü'nde yaptım. Mesleğe alaylı başlayıp, sonradan iletişim alanında donanımlı hale gelebilmek adına eğitimler aldım. Evli ve Üç çocuk babasıyım. Basın İlan Kurumu Bursa Şube Müdürlüğü görevini yürütüyorum.

Osman Başeğmez'in gazetecilik mesleğine nasıl başladığının hikâyesini öğrenebilir miyiz?

Her Anadolu çocuğu gibi bir yandan lise eğitimim devam ederken, bir yandan da hafta sonları ve yaz tatillerinde inşaatlarda çalışarak aile bütçesine katkı sunmaya çalıştım. Liseyi tamamladıktan sonra bir müddet daha inşaatda çalışırken kış bastırılmış işler tamamen durmuştu. Basın sektörüne adım atmam 1994 sonu, 1995 yılı başında gerçekleşti. O dönemde yerel televizyonlar ilgiyle izleniyordu. SUN TV Televizyonu'nda "Bünyemizde çalıştırılmak üzere bay-bayan elemanlar alınacaktır. Müracaatlar Şahsen yapılacaktır" şeklinde bir alt yazı geçiyordu. Bu alt yazıyı görünce, "Mevsim kış, inşaat sektörü durdu. Kışın inşaatda çalışmak imkânsız. Yaz gelinceye kadar SUN TV'de çalışırım, sonra yine inşaat sektörüne dönüş yaparım" düşüncesiyle müracaat ettim. İnşaat

aylığım (liradan 6 sıfır atılmadan önce) 3.5 milyon liraya geliyordu. Asgari ücret ise 850 liraydı. İş görüşmemi SUN TV Sahibi Sayın Esat Duysak beyle yaptım. İşe alındım. Hiçbir muhabirlik, kameramanlık, editörlük tecrübem yokken, ertesi gün elimde kamera ile haber takibine gönderildim. O dönemde, bana meslek içi eğitim verecek kimse de yoktu. Tamamen kendi denemelerim neticesinde tecrübeler edinerek kameramanlığı ve haber yazmayı öğrendim.

Dönemin koşullarında mesleki olarak çok hızlı diyebileceğim şekilde yükseldim. 1,5 yıl kadar sonra Haber Müdürlüğü görevine getirildim. Artık kendime çok daha güveniyordum, Duysak Ailesi de bana bir o kadar güvendiğini hissediyordum. Kısa zamanda meslekte yükselmek bana aynı bir motivasyon kazandırdı. SUN TV Haber Müdürlüğü görevim devam ederken, 1997 yılında NTV Televizyonu Haber Kanalı olarak kurulmuştu. O dönem NTV ekranında gün boyu, "Görüş, öneri ve eleştirileriniz için bizi arayın" notu izleyiciye sunuluyordu. Belirtilen numarayı aradım, Konya'da SUN TV'de çalıştığımı, aynı zamanda kurulan NTV Televizyonunun muhabirliği görevine talip olduğumu anlattım. Yurt Haberler Müdürü Vedat Yazıcıoğlu'na telefonu aktardılar. Vedat bey, o telefon konuşmasından sonra 17 yıl boyunca "Vedat Abimiz" olmuştu. O yıllarda İstanbul merkezli televizyonlar ve gazeteler, Anadolu'daki gazetecileri işleri düştüğünde kullanıp, sonra unutuplardı. Ancak Vedat Abi, yönünü ve pozitif ayrımcılığını hep Anadolu'nun çeşitli illerindeki muhabirlerinden yana kullandı. NTV'nin imkânlarını olabildiğince Anado-

lu'daki muhabirlerin kullanımına sundu. Bana göre, NTV'nin temelleri böyle güçlü atmıştı. O yıllar, internetin olmadığı, haber kasetlerinin şehirler arası otobüsler ile Ankara yada İstanbul'daki haber merkezlerine ulaştırıldığı yıllardı. Bir haberi çekip, yayına vermek, Ankara üzerinden en erken 6 saat, İstanbul üzerinden otobüse verilmesi halinde ise 15 saattti.

NTV, benim SUN TV'de tek maaşla geçim sıkıntısı çektiğim, sektörden ayrıлып, başka işlere yönelme fikrinin kafamı kurcaladığı yıllarda sektörde tutunmama vesile oldu diyebilirim. Anadolu'daki bir muhabire "iyi" denilecek ücreti NTV öderken, bir yandan da SUN TV'den aldığım maaşla refah seviyem yükselmişti.

Yerel kanalda televizyonculuk çok büyük özveri ve zaman isteyen bir meslekti o yıllarda. Sabah geliş saati belli, akşam çıkış saati belli olmayan, çoğu zaman gece de çalışılan bir iş koluymuştu. Öyle hatırlıyorum ki, 21:00-22:00'den önce televizyondan çıkamıyordum. Bu benim için bir şikâyet değil, yaşam biçimi haline dönüşüştü.

Ancak, yoğun aile baskısı nedeniyle evlilik vakti gelmişti. Televizyonculuk evli

bir kişinin yapacağı iş olmaktan çıkmıştı. Mayıs 1999'da bu fikrimi televizyon yönetimiyle konuştum. Helalleşerek SUN TV'deki çalışmama noktayı koydum. Bir haftalık düşününce dönüştü, o dönem sahipliğini Mustafa Alagöz'ün yaptığı Konya Postası Gazetesi'ne geçmiştim.

Artık bir elimde kamera, bir elimde fotoğraf makinesi hem NTV için, hem de Konya Postası Gazetesi için içerik üretiyordum. Yazılı basının önemini anlama, özgül ağırlığını tatma, yerel gazetesinin önemini kavrama imkânını Konya Postası'nda Mustafa Alagöz'ün patronluğunda anladım. O yıllarda yazdığımız tek sütunluk bir haber bile, çok ciddi etkileşim görüyordu. Sefa Özdemir, Ahmet Eser gibi çok iyi isimlerden oluşan bir haber merkezimiz, yanı sıra çok iyi bir sayfa sekreterlerimiz vardı. Konya Gazeteleri dostça bir rekabet içerisinde "en iyi" olma gayreti içerisindeydi. Konya Postası Gazetesi el değiştirip bir başka aileye geçtikten sonra ilk yıllarda motivasyonumuz bir kat daha artmış, daha tecrübeli hale gelmiştim. Birkaç yıl sonra aile içerisinde çok sık karar ve yönetim değişiklikleri nedeniyle motivasyonumuzda dalgalanmalar başlamıştı. Bu dalgalanmalar mesleki motivasyonumuzu olumsuz etkilemeye başlamıştı. Bu sırada üniversite eğitimimi tamamlamış, evlenmiş, iki çocuk babası olmuş, ancak askerliğimi henüz yapmamıştım.

Gazete yönetimi ile konuşarak, birikmiş izin haklarımı kullandıktan sonra askere gitme kararı aldım. İzinliken, bir gün dönemin Konya Ticaret Odası Başkanı Hüseyin Üzümler ve ortak dostlarımız aradı. Benim, gazeteden ayrıldığımı ve işsiz olduğumu düşünmüşler. Hüseyin bey Konya Ticaret Odası'nın Basın Müşaviri olmamı teklif etti. Bende, kendisine askere gideceğimi, bu nedenle gazeteden izin aldığımı söyleyince; "Askere her zaman gidersin, bizim senin gibi basın müşavirine ihtiyacımız var" dedi. Sonra gazeteden ayrılarak KTO Basın Müşavirliği görevine getirildim. Bura da çok güzel dostluklar edindim. Konya iş dünyasını yakından tanıma imkânı buldum. Bu görevim süresince Konya Ticaret Odası tarafından Karatay Üniversitesi'nin kurulması, kanunlaşması sürecine bizzat tanıklık etme imkânı buldum. Birileri o dönemde, üniversitenin arsası yok polemiklerini şehrin gündemine getirirken, ben arka planda atılan sağlam temellere şahitlik etmenin hazzını yaşadım. TBMM'de "KTO-Karatay Üniversitesi'nin kurulması" kanununun görüşmelerini hiç unutamam. Meclis TV'den gözlerimizi bir an olsun ayırmamıştık. Üniversitenin temel atma töreni hazırlıkları, sonrasında açılışı ve nihayetinde öğrencilerin üniversite koridorlarında yürümeleri çok kısa zamanda gerçekleşti. Konunun özünden sapmak istemem ancak, KTO Basın Müşavirliğim

görevimin yanında KTO-Karatay Üniversitemizin de ilk yıllarında başarılı bir Halkla İlişkiler Faaliyeti yürüttük. Bugün Üniversite çevresinden her geçtiğimde gururla o günleri hatırlıyorum.

KTO Basın Müşavirliği görevim devam ederken, yayın olarak çok güzel prestijli işlere imza attık. Kader çizgimizde Basın İlan Kurumu ailesine katılmak varmış. 2011 Temmuz ayında Basın İlan Kurumu'na

Konya Şube Müdürü olarak atandım. Bu benim için Onur duyduğum yeni bir başlangıç oldu. İnşaatı beden işçiliği sonrasında basın sektöründe 17 yıl fikir işçiliğinin ardından Allah nasip etti Basın İlan Kurumu'nda görev yaptım. Konya'daki şube müdürlüğü görevimin ardından, Kayseri gibi kadim bir şehre atandım. Burada yaklaşık 6 yıl Şube Müdürlüğü görevinde

bulundum. Kayseri'de gerek basın sektöründe, gerek şehrin diğer dinamikleriyle çok güzel dostluklarım oluştu. Ailemin ve benim hayatımda Kayseri'nin hep özel yeri vardır. Kayseri halkının misafirperverliğini, Türk filmlerinin sahnelerinde sergilenenin tam tersine olduğunu yaşayarak öğrendik. Kayseri basınının gelişimi için mesleki tecrübelerimi ortaya koydum. Görevim süresince Erciyes Üniversitesi İletişim

Fakültesi'ndeki hocalarımız ile çok iyi dostluklar kurdum. Bu dostluklarım mesleki anlamda kişisel gelişimime çok ciddi katkı sundu. Yüksek Lisans yapma imkânını buldum. Dönemin İletişim Fakültesi Dekanı değerli hocam ve dostum Prof. Dr. Hamza Çakır, bir gün ders çıkışında Odasına kahve içmeye çağırdı. Henüz kahveleri yudumlamadan, "Sektör tecrübelerin çok fazla. Bizim senin gibi sektörü tanıyan, bilen arkadaşlara ihtiyacımız var. Üniversite yönetiminden

kararını çıkarttıralım, seni fakültemizde hoca olarak görmek istiyoruz" teklifinde bulundu.

Bu teklif üzerine, "Hamza hocam, siz uygun gördüyseniz, emir telakki ederim" dedim. Genel Müdürlüğümüz ile üniversite arasında gerekli yazışmalar izinler alındı ve İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü son sınıf öğrencilerine iki dönem, "Basın-

da Çalışma Hayatı” dersine girdim. Bu sayede gençleri yakından tanıma imkânı buldum. Son sınıfların dersine girdiğimde, gençlerin neredeyse tamamında gelecek kaygısı vardı. Bu kaygıların gidermek için tecrübelerimi anlattım. Çok faydalı olduğumu düşünüyorum. Hiçbir hoca arkadaşımı eleştirmek için söylemiyorum, onların bilgi, birikim ve donanımlarına sonsuz saygı duyuyorum. 4 yıl boyunca teoriye doyan öğrencilerim karşısında pratiği anlatan birini görünce çok büyük ilgi gösterdiler. Benim tarzımı öğrenciler arasında konuşulması üzerine, benim dersime girmeyen, ancak beni dinlemek için gelen misafir öğrencilerim oldu. Bu faslı saatlerce anlatsam, yine bitmez. Üniversite öğretim görevliliğim ve Kayseri’deki çalışmalarımıza burada nokta koymakta fayda var.

Sonra Rabbim nasip etti. Hiç aklımda hayalimde yokken, Selçuklu Başkenti Konya’dan başlayan yolculuğumuz ve kader çizdiğimiz bizi Osmanlı’nın ilk Başkenti Bursa’ya getirdi. Anadolu’da pek çok gazete ofisini ziyaret edip, çaylarını içmiş, gözlemlemiş birisi olarak, Basınımızın en güçlü olduğu şehirlerden Bursa’ya hizmet etmek büyük bir onur. Hem mesleki açıdan onur, hem şehre hizmet etmek anlamında onur duyacağım bir durum. Basın denildiğinde, Bursa istihdama katkısı, kullandığı baskı tekniğinin kalitesi, Yeni Medya olarak nitelendirdiğimiz internet medyası ve sosyal ağlarla entegrasyonu alanlarında lider bir şehir. Bu derece avantajlarla dolu bir şehrin medyasına nasıl bir katkı sunabiliriz diye düşünürken, sektörün taze kana, yeni elemanlara ihtiyacı olduğunu tespit ettik. Bir ihtiyaç analiziyle sektörün fotoğrafını çektik. Bir yanda gazeteler, televizyonlar yeni genç personel arıyor, diğer yanda iletişim fakültesi mezunları iş bulamamaktan yakınıyordu. Bu açığı gidermek için “Yeni Nesil Gazetecilik Eğitim ve İstihdam Projesini” adını verdiğimiz bir çalışma başlattık. Sürece İŞKUR’u da dâhil ederek, iletişim fakültesi mezunlarını 15 gün

boyunca alanında uzman kişiler tarafından eğitime tabii tuttuk. Bunu ciddiyetle gerçekleştirdik. 23 farklı ders başlığında bir müfredat oluşturduk. Müfredatımız İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi tarafından onaylandı. 40’ar kişilik gençlerden oluşacak şekilde iki yıl üst üste bu eğitimi verdik. Kurumumuzun çok değerli katkıları ve ekip arkadaşlarımız ile bunu başardık. Basın İlan Kurumu Bursa Şube Müdürlüğümüzün çalışmalarını bugün Bursa Basınında 90’ın üzerinde genç kardeşimizin işe başlamasını sağladık ve İŞKUR’dan da sektöre yaklaşık 1 milyon liralık bir desteği aktarmış olduk. Kayseri’de dersine girdiğim gençlerin bir kısmını Bursa’da işe girmeleri konusunda katkı sunmak tarifi imkânsız bir mutluluk kaynağı oldu bizler için. Şu anda de sektör içi eğitimlerimize Genel Müdürümüzün destekleriyle devam ediyoruz. İnternet Gazeteciliğinin gelişimine katkı sunmak için bu ay sonunda Bursa’da bir program organizasyonumuz var.

Bu program vesilesiyle Genel Müdürümüz Sayın Rıdvan Duran’ı da Bursa’da misafir etme ve sektör temsilcilerimizle buluşturma imkânımız olacak. Ben bu vesileyle Genel Müdürümüze bize güç veren değerli katkılarından dolayı teşekkür ediyorum.

Gazetecilik yaptığınız dönemlerde başınızdan geçen, unutamadığınız ya da sizi derinden etkileyen bir olay oldu mu?

Şimdi geriye dönüp baktığımda, gerçekten unutulmaz pek çok acı tatlı anılarımızı biriktirdiğimizi anlıyorum. Elbette pek çok anımız var. Rahmetli Necmettin Erbakan ile ilgili bir anımı bu vesileyle aktarmış olayım. Malumlarımız olduğu üzere Konya’mız 2000’li yıllara kadar Milli Görüş’e hep sahip çıktı. Hocasını hep başına bastı. Erbakan Hoca’nın Konya ile muhabbetine, Konya’nın da Erbakan Hoca’ya olan sevgisine pek çok defa ga-

Gazeteciliğin dünden bugüne değişimi sürecine bakarak yarınna ilişkin neler söylemek istersiniz?

Gazetecilik işin doğasında bir değişim olmasa da, uygulanışında baş dön-düren gelişmeler yaşanıyor. Elbette ki bilişim teknolojilerinden, bilgisayarların akıllı telefonların günlük hayatımızı olduğu gibi gazetecilik mesleğini ko-laylaştırmasından bahsediyorum. Artık anlık ileti ve iletişimin olduğu, anında geri bildirimlerin yapılabildiği bir anı yaşıyoruz. Hem analog, hem de dijital dönemi yaşayan bir gazeteci olarak de-ęişimi tüm hücrelerimizde yaşıyoruz. Öyle tahmin ediyorum 1997 yılıydı. NTV Genel Merkezinde, Genel Müdür ve üst düzey yöneticilerin katıldığı, yurt muhabirlerinin de davet edildiği bir toplantıya görevli olarak katılmış-tım. Söz dönüp dolaşp, NTV'nin bün-yesinde niçin bir gazete yok. NTV niçin bir gazete kurmuyor. Gazete kurulsa çok ciddi başarı elde eder fikri konuşul-du. Genel Müdür fikirleri dinledikten sonra hiç unutmam şunları söylemişti: "Arkadaşlar çok yakın gelecekte gaze-teler bugünkü gibi popüler olmayacak. Belki gazeteler artık kâğıda basılma-yacak." demiş ve elindeki ajandayı göstererek, "Bu büyüklükte bir cam olacak. Bütün gazeteleri bu cam-dan okuyacağız. Bu nedenle gazete yatırımını doğru bulmuyoruz" demişti. Başkalarını bilmem ama, benim o günkü ufkumla, "Bu cama bu görüntü nasıl yansiyacak? Sinyaller bu tavani, duvarı aşp, nasıl bu cama ulaşacak?" diye düşünmekten kendimi alamamıştım. O dönemde çağın cihazı sahibi olmak, çok büyük statü göstergesiydi. Cep telefonları milletvekillerinde belki vardı. En etkili iletişim aracı ki o da kitle iletişim aracı olarak değerlendirilemez, faks cihazıydı. Bugün geldi-ğimiz noktayı anlatmaya bile gerek yok. Herkes yaşıyor. Neredeyse hiç okuma yazma bilmeyen 3-4 yaşındaki çocuklar tabletleri, akıllı telefonları kullanabiliyor. Gelecekteki gazetecilik konusunda pek çok tahayyülümüz var. Ancak sınırlarını kestirebilmek neredeyse imkânsız. Bu gerçeği kabul ediyoruz. Ancak her şeye rağmen basılı gazetenin verdiği tadı hiçbir tablet veya telefon vermiyor. Basılı kitaptan okunan bir makale, tablette o kadar da lezzetli gelmiyor. İşin vahim yanı bana göre, toplum akıllı telefon-lardan okuduğunu zannediyor. Bir cümlelik capslar ile gündem oluşturu-labiliyor. Konular derinlemesine takip edilmiyor. Belki bu röportajımız bile birilerine göre çoktan demode oldu. Ben her şeye rağmen bu işe gönül veren meslektaşlarımızın bu mesleği hakkıyla sürdürmeye devam edeceği-ne inanıyorum. İnternet teknolojisinin bize sunduğu avantajları sonuna kadar kullanarak, sınırları ortadan kaldırarak çok daha güzel işlerin yapılmaya devam edeceğine inanıyorum.

zeteci olarak şahitlik etmişizdir. Rahmetli Hoca öyle hatırlıyorum hayatı boyunca üç defa siyasi yasaklı oldu. Bunlardan biri de 28 Şubat sürecinden sonra 1998 yılında Refah Partisi kapatıldıktan sonra siyasi yasaklı oldu. Merhum Erbakan o dönemde yapılan seçimlerde siyasi yasağı nedeniyle seçimlere katılıp katılamayacağı günlerce tartışılmış gündem olmuştu. Rahmetli Hoca'nın hukukçuları, siyasi yasağının ba-ğmsız aday olmasına engel teşkil etmediği kanaatini ortaya koymuştu. Bu kanaatle-rini adaylık müracaatına birkaç gün kala iyiden iyiye dillendirmeye başlamışlardı. Tamamen sezgilerimle hareket ederek, adaylık müracaatının yapılacağı son gün Konya İl Seçim Kurulu Başkanlığı önün-de sabahdan itibaren elimde kameramla beklemeye başladım. Benden başka ne bir kameraman vardı nede bir gazeteci. Mesainin bitmesine 10 dakika kala Seçim Kurulu'nun bulunduğu sokakta Hoca'nın (Yanlı hatırlamıyorsam RP Plakalı) maviye çalan Mercedes aracı görüldü. Hemen kayda giderek Hoca'nın aracının Seçim Kurulu önüne gelişini, Hoca'nın araçtan inişini ve içeriye girişini görüntüledim. Tüm televizyonların flaş haber olarak kullanacağı görüntü bir tek bende vardı. NTV'ye Erbakan Hoca'nın bağımsız adaylık müracaatını canlı telefon bağlantısıyla aktarmıştım. Seçim Kurulu'ndan çıkışında, Rahmetli Erbakan Hocamın adaylık mü-racaatıyla ilgili kısa açıklamasını çekmek bana nasip olmuştu. Bu başarımdan dolayı pek çok övgü ve takdir aldım. Konuya dair son bir not olarak ifade etmiş olalım, Erba-kan Hoca'nın bağımsız Konya Milletvekili adaylığı o dönemin zihniyeti tarafından kabul edilmemiş, seçimlere girememişti. Şayet girmiş olsaydı Erbakan Hoca Kon-ya'dan yeniden bağımsız seçilirdi.

Genç meslektaşlarınıza mesleğe dönük tavsiyeleriniz nelerdir?

Bir kere genç kardeşlerime peşin peşin şunu ifade etmeliyim. İnanıyorlarsa, bu mesleği seviyorlarsa kesinlikle yapmaya devam etsinler. İster basılı gazetelerde, ister internette gazetecilik yapınlar, kesinlikle kendi içeriklerini kendileri üretsinler.

Başkalarının ürettiği haberlere editöryal dokunuşların onlara hiçbir katkısı olmaz. Çünkü o dokunduğları, sitelerine, gazete-lerine koyduğları haberler belki, binlerce sitede de yayınlanıyor. Ancak kendisinin çektiği bir fotoğraf, video, yazdığı bir haber başka... Kendi özgün içeriğini üreten bir gazeteci, hiçbir zaman benim ifademle, "aç ve açıkta kalmaz" mutlaka çok çok iyi yer-lere gelir. Bir kere kendi içeriğini ürettiği için ilişki ağı, bir başka ifadeyle dostlarının sayısı artar. Ajansın ürettiği bir haberi kullanmak o gazeteciye bir şey kazandı-rmaz. Bu işi yapan, çeken, yazan kazanır. Kendimden örnek vermek istemezdim ama, ben bunun belki en somut örne-điyim. Genç meslektaşlarımız, kendilerini dijital fotoğrafçılık, metin yazarlığı konu-larında geliştirsün. Video kurgu ve montajı mutlaka öğrensin. Bu alanda Basın İlan Kurumumuz başta olmak üzere, iletişim fakültelerimizin yaptığı eğitimlere mutlaka ama mutlaka katılınsın. Dünya medyasını çok kolay takip etme imkânları var. Onların tarzlarını incelesin. Mutlaka ama mutlaka en az bir yabancı dil öğrensin.

10 Ocak Çalışan Gazeteciler günü sizin için ne anlama geliyor?

"10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü" bu çileli mesleğin hatırlanması, eskilerin yad edilmesi, rahmetli olmuş meslek büyüklerimizin ruhlarna Fatihalar bağış-lanması ve gazetecilerin bir günde olsa hatırlanması adına güzel. Benim için de 10 Ocak gazeteciler günü yıllardır evime ek-mek götürdüğüm mesleğim adına bir onur günü. Ben bu vesileyle görevini hakkıyla yerine getiren, ülkemizin, milletimizin birlik ve beraberliğinin yanında duran tüm meslektaşlarımızın 10 Ocak Çalışan Gazete-ciler gününü şimdiden kutluyorum.

Sizin eklemek istedikleriniz varsa onları da öğrenebilir miyiz?

Beni hatırlayıp, bana bu imkanı verdi-điniz için gazetenize teşekkür ediyorum. Bu vesileyle tüm Konyalı hemşehrilerimize selam ve saygılarımı sunuyorum.

Hangi sektörde olursa olsun akademik bilginin yeterli olmadığına dikkat çeken Selçuklu Belediyesi Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürü Zafer Kemal Şahin, "Teorik bilgide sorun yok onu alıyoruz zaten ama pratik önemli olan. Bunun içinde sahada olmak gerekiyor" dedi

'SAHANIN TOZUNU YUTMADAN OLMUYOR'

Selçuklu Belediyesi Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürü Zafer Kemal Şahin, gazetecilik, sektör ve bir kurumun basın müdürü olarak basınla olan ilişkilerle ilgili değerlendirmelerde bulundu. Severek ve isteyerek okuduğu İletişim Fakültesi'nden mezun olduktan sonra, sektöre Selçuklu Belediyesi'nde adım atan Şahin, burada farklı kademe ve görevlerde çalıştıktan sonra son olarak Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürü olarak görevini sürdürüyor. Kurum olarak yerel basının önemini bildiklerini ve buna göre hareket ettiklerini kaydeden Şahin, bu anlamda Konya yerel basınının oldukça güçlü bir yapıya sahip olduğunu söyledi. Sektörde bir yerlere gelmek için akademik bilginin yeterli olmadığına dikkat çeken Şahin, sahada olmanın ve buranın tozunu yutmanın insanı pişirdiğini vurguladı.

YAZILI BASIN BİR KÜLTÜR

2012 yılından bu yana Selçuklu Belediyesi'nde çalıştığının bilgisini veren Şahin, görevi dolayısı ile sürekli yerel basınla içiçe olduklarını söyledi. Bu anlamda Konya yerel basınla önemli bir işbirliği içerisinde olduklarını belirten Şahin, "Yanımızda o şehrin yerel basını

olmadığı sürece yaptıklarımızı insanlara anlatmak zor. Bu nedenle Selçuklu Belediyesi'nin bir kültürü var; yerel basınla hiçbir sorunu yok. Biz yaptığımız hizmetleri aktarmak için yazılı basını önemsiyoruz. Çünkü yazılı basın bir kültür. Herkes gazete okuyor, her eve gazete giriyor. Bu anlamda en büyük destekçimiz yerel basın. Bu nedenle biz de ilişkilerimizi yerel basınla iyi tutmayı amaçlıyoruz o doğrultuda gidiyoruz" dedi.

BİRÇOK GÖREVDE YER ALDI

Selçuklu Belediyesi'ne başlama süreciyle ilgili bilgiler veren Şahin, 2012 yılında başlayan serüvende, birçok görevlerde bulunduğunu söyledi. Buna ilgili bilgiler paylaşan Şahin, "Basın Birimi'nde başladık. Daha Konya'yı tanımadan işimize başlamış

olduk. 2012-2016 yılları arasında haber servisinde çalıştım. Kamera, montaj, metin yazarlığı yaptım. Ağırlıklı olarak haber servisinde çalıştım. Bir süre idari büroda çalıştım. O zamanlar benim idari büroda ne işim

var diye düşünüyordum. Ahmet Bilgiç abimize, Ali Düz abimize o dönem belki hayıflandığımız oldu. Ancak şimdi anlıyorum ki bizi bir yerlere hazırlamışlar. Bir süre Hizmet Masası'na baktım. Daha sonra belediye içerisindeki müdürlüklerin değişimiyle birlikte Basın Birimi'nde devam ettik. Sonrasında Tanıtım Organizasyon Birimi'ne geçtim. Belediyenin kültürel aktiviteleri, tanıtım organizasyonları gibi projelerin içerisinde bizzat bulundum. Ahmet Bilgiç abimizin Büyükşehir Belediyesi'ne geçmesiyle bize bu görev nasip oldu ve son 2 yıldır da Basın Müdürlüğü görevini yürütüyorum ve daha önce yaptığım tüm işlerin idaresini sağlamaya çalışıyorum" diye konuştu.

BAŞKA BİR İŞ YAPAMAM

İşini çok sevdiğini ve severek yaptığını vurgulayan Şahin, "Ben alaylı değilim, okulluyum. Üniversiteyi de isteyerek tercih ettim. Severek yaptığım bir iş. Ben işe geliyorum diye gelmiyorum buraya. Standart 8'de gelelim akşam 5'te gidelim mantığına değilim. Hatta boş zamanlarımda bile odama geliyorum ve acaba başka ne yapabiliriz diye düşünüyorum. Başka bir iş yapabileceğimi düşünmüyorum" ifadelerini kullandı.

KONYA BASINI ÇOK GÜÇLÜ

Konya yerel basınıyla ilgili düşüncelerini de aktaran Şahin, "Birçok şehirde yaşama fırsatı buldum. 40'a yakın şehir gezdim. Bu nedenle birçok şehri hakkında fikir sahibiyim. Bu anlamda Konya yerel basın anlamında çok güçlü diye düşünüyorum. Bu çok fazla sayı var o yüzden güçlü anlamında değil, Konya basını hakikaten nitelikli.

Bu noktada Konya yerel basını güçlü, kurumlarla olan ilişkileri de oldukça iyi" diye konuştu.

KENDİMİZE DÖNMEMİZ GEREKİYOR

Sektörün yaşadığı sorunlara değinen Şahin, şunları kaydetti, "Tüm mesleklerin sorunu bu; niteliği kaybediyoruz. Nitelikli eğitimin, insani ilişkilerin, kurumlarla ilişkilerin belki de en nitelikli olduğu dönemleri gören son jenerasyonlardanız diye düşünüyorum. Bugün bir üniversitenin bir fakültesinde bulunan 300 öğrenciden pek azı ben burayı isteyerek seçtim diyebiliyor. İstedığımız bölümleri okumuyoruz. Ya da kazandığımız bölümle ilgili çok büyük beklentilere giriyoruz ve sonrasında hayal kırıklığına uğruyoruz. Bu işin okulunu okuyan bir üniversiteli olarak diyorum ki, o matbaanın tozunu yutmadan bir şeyler olmuyor. Biraz sürünmek gerekiyor dışarda. Okuduğumuz okul bize meslek kazandırmıyor sadece bizim o mesleği nasıl öğrenebileceğimizi öğretiyor. Türkiye'nin en güzel bölümleri oku, en güzel üniversitelerini bitir, oradaki bilgilerle olmuyor sadece. Kendimize

BİR AİLEYİZ

Selçuklu Belediyesi'ndeki görevleri sebebiyle kurumuna aynı bir parantez ayıran Şahin, "Selçuklu'daki bendeki en güzel özellik bir aile olmamız. Ben Ali Düz abinin altında birçok şey öğrendim. Daha sonra Ahmet Bilgiç'ten birçok şey öğrendim. Biz devlet memuruysanız görevimiz neyse onu yapalım düşüncesi olabilir ama ciddi manada bu Selçuklu Belediyesi'nde gerçekten öyle değil. Burada bir silsile var. Biz güzel insanlardan bu işi öğrendik. Güzel insanlardan öğrendiklerimizi de güzel bir şekilde yürütmeye gayret ediyoruz" değerlendirmesinde bulundu.

dönmemiz gerekiyor bu noktada. Sadece basın için değil bu tüm sektörler için böyle. Hassasiyetlerimizi yitiriyoruz. Bunu kaybettikçe hangi meslekte olursak olalım köreliyoruz. Biz iletişim fakültesinden çıktuktan sonra RTÜK'e başkan olurum diye düşündüm. İdeal var heves var falan. Bizim çocukluk yıllarımızda Irak, İran bölgesinde olan savaşlar hep gündemdediydi ondan dolayı belki aklımda savaş muhabiri olmak vardı. Ama nasip olmadı. Bizim sektör keskin bir bıçak. Biraz emek göstermek gerekiyor. Buraya gelen öğrencilerden de gördüğüm şu; okulu

bitirelim de hemen bir şey olalım diye düşünüyorlar. Ama öyle bir dünya yok. Biraz emek vermek lazım, sabretmek lazım. Herkesle ilişkileri düzgün tutmak gerekiyor. Şehirdeki bütün organizasyonları takip etmek gerekiyor. Tabi bunlar bir hedefi olan öğrenci için geçerli. Eğer iyi bir gazeteci olacağım diyorsa bunları yapmak lazım.

Teorik bilgide sorun yok onu alıyoruz zaten ama pratik önemli olan. Bunun içinde sahada olmak gerekiyor. Şuan imkanlar daha fazla. En büyük sermaye arkadaşlık, insanlarla iyi ilişkiler. Üniversite bu anlamda bulunmaz nimet. Sosyal çevre çok önemli. Kendilerini geliştirme noktasında gereken adımları atmaları. Özellikle yabancı dil noktasında. Metin yazma çok önemli bir konu. Sosyal medyadan sonra metin yazma olayı bitti. İnsanlar artık çok hızlı bir şekilde bilgi paylaşmak istediği için kısa ve öz içerikler yazıyorlar. Teknolojiye açık olmaları. Üstümüzdeki kabuğu kırmamız gerekiyor. Saygıyı, sevgiyi yitirmeden, yolumuza devam etmeliyiz."

Uzun yıllar boyunca Konya basınında emek harcayan isimlerden biri de Yaşar Toy. Şimdilerde Kontv'nin Genel Yayın Yönetmenliği görevini yapan Yaşar Toy'un meslek hikayesini kendi dilinden dinledik:

KÜÇÜKKEN SORDUKLARINDA 'SPIKER OLMAK İSTİYORUM' DERDİM

'Herkes gibi bana da sordular; büyüünce ne olmak istersin?' diye. 'O yıllarda kimsenin alışık olmadığı bir cevaptı benimkisi, spiker olmak istiyordum demiştim ve çokta karşılık bulmamıştı elbette.

İşte hikâyenin başlangıcı, geleceğe dair adımlarıma yön vermeye ve neden böyle bir mesleği istediğimi anlatmaya çalıştığım yıllardı. Ortaokul sıralarında yöneltilen bu türden sorulara, ya doktor ya mühendis ya öğretmen ya avukat olmak istiyordum cevabı vereceksiniz, ya da soranın kafasından geçirdiği ve o dönemin popüler mesleklerinden birini tercih edeceksiniz. Hal böyle olunca yalnız kaldığınızı ve rüzgâra karşı yürüdüğünüzü fark ediyor, nasıl olur da bu anlayışa rağmen yol alabileceğinizin hesaplarını yapıyorsunuz.

Hesap yapsanız da özetle; süreci işletiyor, sınavlara girip çıkıyor, kısa yoldan meslek sahibi olmak istiyor ve standardın dışına çıkmadan beklentilere karşılık vererek rahata ermeniz gerekiyor. Her ne kadar bu süreçlerden geçerek yoluma devam etsem de, hiçbir zaman içimdeki sese kulaklarımı tıkamadım ve en nihayetinde, 1995 yılında üniversite öğrencisi olduğum yıllarda Aksaray'da bir yerel radyoda program yapmaya başladım. Böylece hedeflerim doğrultusunda ilk somut adımlarımı da atmış oldum. Kontv

Program Yapımcılığı, sunuculuğu, Program Müdürlüğü, izleyici temsilciliği görevlerinde bulundum. 3 farklı yerel kanalda görev aldım, yine 3 farklı ulusal kanalda muhabirlik yaptım. Halen Kontv Genel Yayın Yönetmenliği görevini yürütüyorum.

Cesaretli, kararlı ama en önemlisi tutarlı olmanın ve inancın bu süreçte ne kadar önemli olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. O yıllarda tereddütlerim ağır basmış olsaydı, sevdiğim bir işin adamı olamayacak, çelişkilerle ve keşkelerle yaşamaya devam edecektim.

Çünkü, 'neden olmayalım, neden bizlerden birileri olmasın, neden bizim gibi düşünen, bizim gibi bakan birileri ekran karşısında, mikrofon başında olmasın soruları temel çıkış noktam olmuş' bu işin elit bir zümrenin tekeli kurtarılması gerektiğine inanmıştım. İnanmıştım ama etrafımı inandıramamıştım, zaman geçtikçe haklılığım anlaşılrsa da ben görevimi yapmanın ve sağlığım elverdikçe de yapacak olmanın huzuru içindeydim. Buradan hareketle şunu gönül rahatlığıyla ifade edebilirim ki, geride kalan 25 yılda duruşumu bozmadan, korkmadan, sulandırmadan yeteneklerim ve öz güvenim doğrultusunda yürüyüşüme devam ettim.

Yaşadıklarım bana çok şey öğretti ve olgunlaştırdı. Şimdi; 22 yaşında ekran karşısına çıktığım ilk heyecanla işimi yapıyor, genç meslektaşlarıma örnek olmaya çalışıyorum. Tecrübe kolay kazanılmıyor ama bazen birikimlerimizi çok kolay harcayabiliyorsunuz. O bakımdan yeni nesil iletişimcilere şunları tavsiye ederim:

İmha etmenin değil ihya etmenin yollarını arayacak, işinizin hakkını vereceksiniz.

Size, apoleti seyirciniz, dinleyiciniz ya

da okuyucunuz vermeli.

Buradan bakarsanız ve küçük hesapların adamı olmazsanız rahat eder, muradınıza erersiniz.

Ahlaklı ve samimi olmalısınız ,yoksa yanar döner biri olarak hafızalarda yer edersiniz.

Özetle, omurgalı olun, omurgalı yaşayın, omurgalı hatırlanın. Sığ düşünmeyin, bağınaz olmayın, satmayın-satılmayın.

Hülasa, dogmaların değil, doğruların gözü, sesi ve kulağı olunursa , gazetecilik ,işte o zaman gazetecilik olacak. Bugün maalesef tekeli zihniyetin acıları ile kıvrıyor ve bir çıkış yolu arıyoruz. 15 Temmuz sürecinde gösterilen topyekûn mücadele ve duruş bizlere nasıl güç vermişse, asgari müştereklerde ve ülkenin menfaatleri doğrultusunda yine aynı yerde durabilmeli, eleştirel bakış tarzımızla da sorgulayıcı anlayışımızı sergileyebilmeliyiz.

Ömre bedel işlerle var olmak ve baki kalan bu kubbede hoş bir sada bırakmak önceliğimiz olursa, hep beraber mutlu olacağımızdan kimsenin şüphesi olmasın.

Ne diyor Şair Bestami Yazgan;

Çiçeklerle hoş geçin,
Balı incitme gönül.
Bir küçük meyve için
Dalı incitme gönül.

Konuşmak bize mahsus,
Olsa da bir güzel süs,
'Ya hayır de, yahut sus.'
Dili incitme gönül.

Sevmekten geri kalma,
Yapan ol, ykan olma,
Sevene diken olma,
Gültü incitme gönül.

Başın olsa da yüksek,
Gözün enginde gerek,
Kibirle yürüyerek
Yolu incitme gönül.

Mevlâ verince azma,
Geri alınca kızma,
Tüten ocağı bozma,
Kültü incitme gönül.

Dokunur gayretine,
Kaşma hikmetine.
Sahibi hürmetine
Kulu incitme gönül.

Sağlıcakla kalın.

Basın yayın organları içerisinde çalışan muhabirinden, sayfa editörüne, yazarlarından, matbaasında çalışan tüm gazetecilerimizin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutlar, hayatlarında sağlık ve başarılar dilerim.

BEKİR KAĞNICIOĞLU

10 OCAK ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜNÜZ KUTLU OLSUN

DSYB KONYA'YA
YENİ ET ENT
TESİSİ KUR

Konya'da et sektörü
tesise kavuşuyor.
Yetiştiricileri Birliği
modern et entegrasyon
düğmeye bastı.

SÜTTEK
ANTİBİYOTİK
EDEBİLİ

Konya Damızlık Sığır Yetiştiricileri Birliği Başkanı Edip Yıldız bu alanda Türkiye'de ilk kez uygulandığını söyledi.

Tüm gazetecilerimizin
**10 Ocak Çalışan
Gazeteciler Günü'nü**
kutlar çalışmalarında
başarılar dilerim

GAZETECİ, ŞARTLARA GÖRE

POZİSYON ALMAMALI!

Konya'da basın sektöründe uzun süre ter döken Çetin Oranlı, genç gazetecilere tavsiyelerde bulunarak, "Şartlara göre pozisyon almanın doğru olmadığına, temel prensipler çerçevesinde hareket edilmesi gerektiğine inanıyorum" dedi

Konya'da uzun yıllar gazetecilik mesleğini icra eden, başarılı işlere imza atan, birçok gazetecinin yetişmesinde emeği olan Çetin Oranlı, gazetecilik mesleğindeki serüvenini anlattı. Gazetecilik yaptığı dönemdeki anılarından da bahseden Oranlı, gazeteciliğin tatmin etme oranı en yüksek mesleklerden biri olduğunu söyledi.

Merhaba bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Merhaba. Ben Çetin Oranlı. 1974 yılında Ordu'nun Kumru ilçesinde doğdum. İlk, orta ve lise tahsilini Kumru'da tamamladıktan sonra Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nden mezun oldum. Daha sonra aynı üniversitenin Enstitüsü Gazetecilik Anabilim Dalı'nda yüksek lisansını yaptım. Halen Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Gazetecilik Anabilim Dalı'nda doktora yapıyorum.

Üniversite öğrencisi iken önce Milli Ga-

zete'nin Konya bürosunda görev yaptım. Daha sonra da Mustafa Arslan'ın yönetimindeki Merhaba Gazetesi'nin kadrosuna dahil oldum. Toplam 16 yıl görev yaptığım Merhaba Gazetesi'nde 10 yıl boyunca Yazı İşleri Müdürlüğü görevini üstlendim. Siyaset, kültür başta olmak üzere gazetecilik yaptığı dönemde yüzlerce röportaj gerçekleştirdim. Konya Televizyonu'nda televizyon programları yaptım. Yazı dizileri, köşe yazıları ve söyleşiler başta olmak üzere, gazetecilik çalışmalarından ötürü çok sayıda ödül aldım. Çeşitli panel ve toplantılarda gazetecilik, yerel basın ile sorunları üzerine sunumlar yaptım. Konya sanayisinin gelişim ivmesini 60 bölümden oluşan 'Başarı Öyküleri' isimli yazı dizisi ile gündeme taşıdım. 'Başarı Öyküleri' ASKON Genel Merkezi tarafından Türkiye genelinde 'en iyi yazı dizisi' (2005 yılı) seçildi. Ankara Gazeteciler Cemiyeti ve Türkiye Yazarlar Birliği üyesiyim. İki dönem Konya Gazeteciler Cemiyeti Genel Sekreterliği görevini ifa ettim. 2012 yılından bu yana Basın İlan Kurumu'nda çalışıyorum. Sırasıyla Ordu ve Tokat'ta Basın İlan Kurumu Müdürlüğü yaptım. Şu Halen aynı kurumda Mersin İl Müdürlüğü görevini ifa ediyorum.

İlk kitabım, 'Olaylar ve Kişisel Tecrübe Işığında Gazetecilik' Mart 2016'da, ikinci

kitabı 'Sözün Ardı-İz Bırakan Söyleşiler' Şubat 2017'de, memleket esintilerinin yer aldığı üçüncü kitabı Demir Kepenkli Ev-Anadolu Hikâyeleri ise 2018 yılı Nisan ayında yayımlandı. Son kitabım Ruha Dokunan Patiler ise 2019 yılı Nisan ayında okurlarla buluştu. İngilizce biliyorum ve Sürekli Basın Kartı sahibiyim.

Gazetecilik mesleğine nasıl başladınız?

Gazetecilik alanında amatör düzeyde ilk başlangıcı henüz lise öğrencisi iken ilçemiz Kumru'nun 15 günde bir yayımlanan gazetesinde yaptım. Yazım dünyasına ve fotoğraf ilgim beni gazetecilik alanına çekince, Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nü tercih ederek, burada öğrenime başladım. Konya'da birinci sınıftan itibaren önce Milli Gazete bürosunda çalışmaya başladım. O esnada Merhaba Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmeni Mustafa Arslan ile tanışarak genç iletişimcilerin sektöre kazandırılmasına yönelik çalışmaya dahil oldum ve Merhaba Gazetesi'nde çalışmaya başladım. Meslekteki ustamız olan Mustafa Arslan'ın yönetimindeki Merhaba o dönemde bir gazetecilik uygulama okulu gibiydi. Özel haber, söyleşi üretimine dayalı yoğun bir çalışma temposunun içerisindeydik. Gazeteciliği severek yapıyor ve ciddiye alıyordum. O nedenle gece gündüz demeden çalıştım. Hep özel haber, söyleşi ve dosya haberler peşinde koştum. Belki bu yoğun atmosfer bizi yordu ama 'işleyen demir pas tutmaz' derler. O nedenle çalışmanın her zaman yararını gördüm.

Çetin Bey, bu mesleği yaparken olmazsa olmazlarınız nelerdir, yani gazetecilik prensiplerinizi var mıdır, varsa nelerdir?

Her şeyden önce dürüstlükten, meslek ahlakından asla kopmamak gerektiğini düşünüyorum. Şartlara göre pozisyon alınmanın doğru olmadığına, temel prensipler çerçevesinde hareket edilmesi gerektiğine inanıyorum. Ben gazetecilik hayatımda vicdanıma sığmayan bir şeyi yapmamaya gayret ettim hep. Hata yapmış olabilirim. İnsan her zaman hata yapar. Ama böyle bir durumda da, onarmayı, özür dilemeyi bilmek gerekir. Örnek vermek gerekirse; bir yazı veya haberde karşı tarafın görüşüne ihtiyaç duyuluyorsa mutlaka alınmalı. Bir iddia varsa, bunun doğruluk derecesi araştırılmalı, iyice emin olduktan sonra haber yapılmalı veya köşe yazısı yazılmalı. Karşı tarafın görüşünün alınmadığı bir haberin ayaklarından birisi eksiktir. Gazetecilik mesleğinde her zaman kul hakkına

girilme ihtimali yüksektir. Bu nedenle hassasiyetle hareket edilmeli, habere veya yazıya konu olan insanlarla empati kurma becerisini de geliştirmeliyiz. Bir diğer unsur da gazeteci sürekli kendisini geliştirmeli. Çok okumalı, yabancı dil öğrenmeli, meslekteki gelişmeleri izlemeli. Mevlana'nın çok sevdiğim bir sözü var; "Testinin içinde ne varsa, dışına o sızar."

Çetin Bey, gelecek gazetecilik hakkında neler düşünüyorsunuz?

Mesleğin hızlı değişim ve dönüşüm geçirdiği bir dönemin içerisinde yaşıyoruz. Basılı gazeteciliğin sektördeki payı azalıyor. Yılların gazeteleri ve dergileri basılı yayıncılığa son veriyor, dijital alana doğru kayıyor. Gazetecilik mesleği biçim değiştirecek ama hep devam edecektir. Sektörde dijital evrilmeye uyum sağlamaktan başka çare yok.

Meslek hayatınızda sizi derinden etkileyen bir anınız oldu mu? Olduysa sizi nasıl etkiledi?

Elbette 20 yıllık mesleki geçmişimde çok sayıda anım var. Bunlardan birisi; henüz İletişim Fakültesi'nde öğrenci iken ve gazetemde de muhabir olarak görev ifa ederken, yaptığım bir röportaj nedeniyle Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanmamızdır. 28 Şubat Süreci yaşanıyor ve Rahmetli Hasan Celal Güzel ile Ankara'ya giderken yaptığım röportaj çok ses getirmişti. İletişim Fakültesi öğrencisi, genç bir gazeteciye karşısında gören Ağır Ceza Reisi, bize, "Evladım" diye hitap ediyordu. Yargılama süreci ilerlerken, çıkan bir kanun sayesinde

de dava düşmüş oldu. Ancak henüz yolun başında böyle bir tecrübe yaşamak, insanı ürktürse de şimdi çok daha değerli ve anlamlı.

Bir diğer unutamadığım anım da, yine 28 Şubat Süreci'nin etkilerinin en yoğun olduğu dönemde, Selçuk Üniversitesi'nde başörtüsü yasağının başladığı gün, Kampüs Kapısı'nda saldırıya uğramamdır. Baskıcı, jakoben bir dönemdi... Başörtülü öğrenciler içeriye alınmıyordu ve ben Kampüs kapısında ağlayan kız öğrencilerin fotoğraflarını çekerken, üniversitenin özel güvenlik görevlilerinin saldırısına uğramıştım. O dönemde rakibimiz olan bile mesleki duyarlılık gösterip, saldırıya en sert tepkiyi göstermiş, özgür gazetecilikten yana tavır koymuştu.

İyi bir iletişimci olmak ve iletişim okumak isteyen gençlere ne önerirsiniz?

Her şeyden önce bu alanı tercih eden gençlerimizin insan sevgisi ve iletişim becerisi olmalıdır. İnsan sevgisi olmadan, iletişim becerisi de olmaz. O nedenle ikisi arasında bağlantı kuruyorum. İnsanlara önyargısız bakmayı başarmak gerek.

'Sorgulanmayan hayat yaşanmaya değer' demiş ünlü bir düşünür. Soru sormak, sorgulamak, cevap aramak gerek. Merak duygusu varsa gazetecilik mesleği başta olmak üzere iletişim alanlarında verimli bir şekilde çalışmak mümkün olur. İkincisi; yukarıda da ifade ettiğim gibi, testinin içini doldurmak gerek. Yani mesleki alan başta olmak üzere çok okumak, gündemi takip etmek lazım.

40 yılı aşkın bir süredir Kadınhanı'nda gazetecilik yapan, yaygın haber ajanslarının temsilciliğini yürüten Gazeteci Yazar Yalçın Dinç, mesleğin dünden bugüne gelen sürecini ve yarına ilişkin fikirlerini paylaştı

GAZETECİLİK, MESLEKTEN ÖTE BİR HAYAT TARZI

1 962 Konya Kadınhanı'nda doğan, gazeteciliğe 1978 yılında başlayan Yalçın Dinç, meslekteki serüvenini anlattı. O dönemlerde Konya'da iki gazetenin yayın yaptığını ve kendisinin de Yeni Konya Gazetesi'nin o dönemde sahibi olan Gücüyener ailesiyle tanışıklığının olduğunu dile getiren Yalçın Dinç, "Kadınhanı'nda bir çocuk kuyuya atılmış. Ben de o zamanlar gencim tabi. Aradılar, bu haberi yap dediler. Gidip o haberi yaptıktan sonra benim için gazetecilik serüveni başlamış oldu. O günden bu yana belki binlerce haber yapıp, yine binlerce köşe yazısı yazdım" dedi.

'GAZETECİLİKTE NESİL DE ŞEKİL DE DEĞİŞTİ'

Gazeteciliğin farklı bir meslek; meslekten öte bir hayat tarzı olduğunu söyleyen emektar gazeteci Yalçın Dinç, "Şimdilerde kokusu pek alınmasa da gazetede

matbaanın baskısından kaynaklı tiner boya karışımı değişik bir koku vardır. Bu koku, sanki bağımlılık yapıyor. Bu koku benim de kanıma kadar işlemiş ki, kendimi gazeteden ya da gazetecilik mesleğinden ayrı düşünemiyorum. Hep doğru haberler yapmaya çalıştım meslek hayatım boyunca. İnsanlara doğruları ve güzeli göstermeye çalıştım. İnsanları kötüye teşvik edecek bir şeyse, o haberin doğruluğu var ise de emsal teşkil etmesin diye o haberi yaptıktan geri durdum. Gazetecilik dediğim gibi benim için meslekten öte bir hayat tarzı. Ben lise mezunuyum ama kendi tanımımla sokak gazetecisiyim. Yani alaylı gazetecilerdenim. Bu devirde o dönemdeki gazeteciler yok artık. 1980 öncesinde iki çeşit gazeteci vardı bana göre. Bir kısım gazeteciler gerçekleri her şeye rağmen halka yansıtırlardı. İkinci grup ise ne şiş yansın ne de kebab der, orta halli gazetecilik yaparlardı. 1980 sonrasında ise üçüncü bir gazetecilik türü türedi. Bunu Türkiye

geneli için söylüyorum, üçüncü tür, yanlış, halka doğruları değil, ekonomik gücü elinde bulunduranların söylediklerini yansıtan bir gazetecilik oldu. Beni Konya'da da Kadınhanı'nda da bilirler. Ben 1980 itibarıyla Anadolu Ajansı'nın, eskiden Doğan Haber Ajansı'nın ve şimdiki Demirören Haber Ajansı'nın temsilciliğini yapıyorum. Yakamızı hala bırakmadılar. Demek ki yaptıklarımızla bir güven oluşturmuşuz ki, peşimizi bırakmamışlar. Bu da benim için bir gurur vesilesi" dedi.

HABER ATLATMAK İÇİN TATLI BİR YARIŞ VARDI

"Eskiden tabi gazetecilik şimdiki gibi kolay değildi. Masa başı habercilik diye bir terim dahi yoktu" diyen Dinç, "Çünkü masa başından haber yapabilmek mümkün değildi. İnternet yoktu, iletişim bile şimdiki gibi yaygın değildi. Bu beraberrinde gazeteciler arasında haber atlatma

yarışını da getiriyordu. Biz kurumlarımızı temsilen habere gittiğimiz zaman haber atlatma çabası içinde olurduk. Bir köyümüzü su basmış, evler bile su altında kalmıştı. Orada bir telefon bulduk. Telefonda haberin bilgilerini gönderdik. Tabii televizyondan bu bilgiler üzerine görüntü olmasa da haber verildi. Bu büyük bir başarıydı o dönem için. Şartlar zorlaştığında pratik zekasını kullanan bir adım öne geçebiliyordu. Tabii günümüzde bunlar kalmadı” dedi.

'GAZETECİLİĞİN SAYGINLIĞI TEKNOLOJİYE YENİLDİ'

İnternetin yaygınlaşması ile birlikte hemen herkesin sosyal medya üzerinden gazeteci olduğunu söyleyen Yalçın Dinç, "Gazetecilik, büyük bir sanattır. Hani denir ya yasama, yürütme, yargı ve ardından medya gelir diye. Hakikaten o dönemlerde öyleydi. Şehirleri ya da ilçeleri yönetenler, gazeteciye önemser, onların yazdıklarından tedirgin olabilirdi. Bunu kötü manada söylemiyorum. Gazeteciler o zaman sıkı bir denetim mekanizmasıydı. Ama şimdi herkes gazetecilik yapabiliyor bir yerde. Birkaç kare fotoğrafın altına birkaç cümle yazıp sosyal medyada paylaştığımız zaman hızlı bir gazeteci olabiliyorsunuz. Tabii eğrisi doğrusu tartılıp düşünülmeden yapılan bu iş, gazeteciye olan güveni de gazetecilik mesleğine duyulan saygıyı da yok olma noktasına getirdi.

Biz bu zamana kadar dürüst çalıştık, dürüstlüğümüzden taviz vermedik. Kimseye kıyak olsun diye kalem oynatmadık. Vali kızarmı, milletvekili küser mi diye hiç düşünmedik. Taraf

olmadık diyemem taraf olduk ama, yönetilenden yana, halktan yana tavır aldık. Bu belki de halkın içinde olduğumuz içindi. Kimse üzerine alınmasın ama fakülteden mezun olduktan sonra piyasaya giren gazetecilere baktığımda ben şahsen eski itibarı yeniden getirecek bir yapı göremiyorum. Gazetecilik dürüst bir şekilde yapılır. Gazetecinin en önemli işi dürüst bir şekilde haber vermektir. Bundan taviz verilirse işte o zaman itibar zedelenir. Tabii diğer yandan saygı göstermek gerekir ki, saygılığınızı koruyabilin. Bizler yaşımız ne kadar ilerlemiş olsa da bir büyüğün, bir devlet adamının yanına girerken hala önümüzü ilikliyoruz. Bu neden, her şeyden önce mesleğimize duyduğumuz saygıdan. Yeni nesil bence bu noktada da biraz geri kalıyor. Ahlaki değerleri korumazsak bu döner dolaşır, bir şekilde mesleğimizi bulur, itibarımızı zedeler. O nedenle dediğim gibi dürüst olmalı ve ahlaki değerlerimizi unutmamalıyız” diyerek sözlerini tamamladı.

'CESETLER İÇİNDE YARALI TAŞIDIĞIMIZ GÜNÜ UNUTAMAM'

Mesleğin doğası gereği gazetecilerin sürekli insanlarla iç içe olduklarını ifade eden Dinç, "İnsanların en iyi zamanlarında da en kötü zamanlarında da yanlarında oluyoruz. Yaşanan bir olaya ilk biz şahit oluyoruz. Benim iş yerimin üstünde evim var, Devlet Hastanesi de hemen karşı tarafta. Başhekim bir gece geldi, kaza var birlikte gidelim dedi, gittik. Yolcu otobüsü ile iki kamyon çarpışmış. Bir tarafta insan cesetleri, diğer tarafta telef olmuş hayvanlar. 22 kişi o kazada hayatını kaybetmişti. Artık gazeteciliği bir kenara bırakıp yaralılara yardımcı olmaya, onları taşımaya çalışıyorduk. O an insan tabii yaşadığı olayın farkına varamıyor. Ama sonrasında bu ortamı düşündüğünüzde ne kadar ağır bir tablonun içinde olduğunuzun farkına varıyorsunuz. Tabii bu sürekli devam edince bir süre sonra en kötü anları bile doğalmış gibi karşılayabilecek kadar soğukkanlı hale geliyorsunuz” ifadelerini kullandı.

Konya basınına uzun yıllar hizmet etmiş, büyük katkılar sağlamış M. Ali Köseoğlu ile güzel bir söyleşi gerçekleştirdik. Köseoğlu, yerel basının önemine dikkat çekerek Yerel basın şehrin umut ve moral veren sesidir” dedi

YEREL BASIN ŞEHRİN UMUT VE MORAL VEREN SESİDİR

“Bizim yapmaya çalıştığımız, kendimize biçtiğimiz görev budur: Şehrini tanı, sev, savun; şehrin insanına moral ve umut taşı.”

M. Ali Köseoğlu kimdir?

Süleyman ve Raziye Köseoğlu'nun üç çocuğunun sonuncusu olarak Konya'da doğdu. Genç yaşta gazetecilik ve yayıncılığa başladı. Hasan Kuvvet ve Ahmet Aka ile birlikte çıkardıkları Eylül dergisinin altı sayısının editörlüğünü yaptı. Bülent Sönmez yönetimindeki Aşiyen dergisinin sahipliği ve yazı işleri müdürlüğü görevinde bulundu. Çeşitli radyolarda kültür-sanat yönetmeni ve genel yayın yönetmeni olarak çalıştı. Sanat sayfası editörlüğü yaptığı Yeni Konya'da bilahare getirildiği yazı işleri müdürlüğünü (1998-2000), Hakimiyet (2003-2007) ve Memleket (2007-2016) gazetelerinde sürdürdü. 2016 yılı Şubatında Muğla Basın İlan Kurumu Müdürlüğüne atandı.

Köseoğlu'nun yazı, söyleşi ve şiirleri Çerağ, Eylül, Aşiyen, Mavi Kuş, Martı, Yitik Düşler, Düş Çınarı, Yedi İklim, Dergâh, Hece, Ardiç, Uzak Ülke, Mahalle Mektebi, MinikaGo, Diyanet Çocuk, Beyaz Bulut gibi dergilerde yayımlandı.

Bir süre İlkkitap Yayınları'nın şiir editörlüğünü yürüten Köseoğlu'nun ilk kitabı Her Aynalık Bir Aşk (2006) da aynı yayınevince yayımlandı. Konya Büyükşehir Belediyesi tarafından yayımlanan (2012) İyilik Yap İyilik Bul kitabının yayın yönetmenliğini, Konya Büyükşehir Belediyesi Kültür Dairesi'nin süreli yayın organı şehir kültürü dergisi K+'nın editörlüğünü, KOSKİ yayını Konya Çeşmeleri (2012) adlı kitabın da metin yazarlığını üstlendi. Son yıllarda çocuk edebiyatı sahasında da masal ve şiirler kaleme alan Köseoğlu'nun çocuk şiirleri Dört Mevsim Dört Yaprak adıyla (2016), Muğla'yı anlama denemelerinden oluşan yazıları da Menteşe'deki Muğla adıyla (2019) kitaplaştı.

Konya Gazeteciler Cemiyeti üyesi olan ve TYB Konya Şubesine 3 dönem (2012-2016) başkanlık eden Köseoğlu'nun, Gülşah Hanım ile evliliğinden Süleyman Süheyl ile Muhammet Vefa adlarında iki oğlu vardır.

Gazetecilik mesleğine ne zaman başladınız?

Aslında mesleğe beni yönlendiren saikler kısa da olsa anlatarak bu soruya öyle cevap vermek isterim. Liseden sonra 1995 yılında AKRA FM'in Konya stüdyosunda çalışmaya başladım. Burada 'Türkü Kervanı' isimli programı hazırlayıp sundum. Daha sonra Ribat FM'de önce Kültür-Sanat Yönetmeni sonra da Genel Yayın Yönetmeni olarak görev yaptım. Yazıya ve şiire olan merakımın yanı sıra bu merak ilerletebileceğim imkânları buldum. O yıllarda Mustafa Arslan ağabeyimizin Genel Yayın Yönetmeni olduğu Merhaba Gazetesi'nde Ahmet Aka dostumuz 'Kültür-Sanat' sayfası hazırlıyordu. Bir yandan radyoda benzer içerikte programlar yaparken Merhaba Gazetesi'nin Kültür-Sanat Sayfasında da ürünlerimizi yayınlıyorduk. O dönemde Ahmet Aka ve Hasan Kuvvet'le birlikte editörlüğünü 6 sayı yürüteceğim 'Eylül' dergisini çıkardık. Bütün bunlar bir yandan yerel kültürel değerlerimizle diğer yandan da ulusal çapta isim yapmış değerlerimizle tanışmama vesile oluyordu. Derken, 1997 yılında Yeni Konya Gazetesi'nden teklif aldım. Kültür-Sanat Sayfası hazırlayacaktım. Bunu yaparken Genel Koordinatör olarak Dr. Ahmet Atılgan hocamız gazetedeki görevlendirildi. Hocam, gazetenin musahihlik görevini de bana tevdi ettiler. Böylece hem bildiklerimi uygulama imkânı buluyor hem de yeni şeyler öğreniyordum. Yeni Konya Gazetesi'nde 1999 yılında kısa bir süre Yazı İşleri Müdürlüğü yaptıktan sonra askere gittim. Askerlik sonrası Hakimiyet Gazetesi'nde Yazı İşleri Müdürü olarak başladığım görevi 4 yıl sürdürdüm. Daha ben askere gitmeden, kuracağı gazetede birlikte olmamız teklifinde bulunan

Adem Alemdar ağabeyimiz, gazeteyi nihayet kurmuştu. Hakimiyet Gazetesi'nden ayrıldıktan sonra teklifini yineledi ve böylece 9 yıl boyunca Yazı İşleri Müdürü ve Genel Yayın Yönetmeni olarak Memleket Gazetesi'ndeki sürecimiz başladı.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Aslında yazının benim hayatımdaki yerine benzer bir yere sahip. Yazıyordum ve bunu gazetecilikle sürdürme imkânı bulmuştum. Gazetecilik, hem derin üzüntüler hem de coşkun sevinçler yaşadığım, umutlandığım ve umut kırıklıkları ile yol aldığım bir meslek. Bu meslekte insanlara çok yakınsınız, her şeye çok yakınsınız, sorumluluklarınız var. İnsanlar elinizde sihirli bir değnek olduğunu sanarak kucağınıza özellikle dertlerini, kederlerini bırakıyorlar. Oysa değnekte yani kalemde bir sihir yok. Bütün sorumluluk gazetecinin omuzlarında... Üstesinden gelmeye, mümkün olduğu kadar onurlu bir duruş ortaya koymaya çalıştım. Bu gerçekten zor oldu. Ve fakat elbette 'zorlukla beraber bir kolaylık' da vardı...

Mesleğe başladığınız dönem ile bu dönemde yapılan gazetecilik arasında kıyas yapar mısınız?

Yani kendi bakışımından anlatacak olursam; mesleğe dâhil olduğum zamanlarda ve kendimi taşıma çabamda yazmak önemli bir yerdedi. Gazeteciliğe beni sürükleyen şey de bu idi. Yerel gazetelerde kıymetli yazarlar vardı, üstelik bunların okuyucuları da... Ahmet Aka'yı ve Mustafa Arslan abiyi biraz önce zikrettim... Ahmet Efe, Nuri Baş, Yalçın Dikilitaş, Seyit Küçükbezirci, İbrahim Sur, Nail Bülbül,

Mehmet Ali Uz, Veyis Ersöz, Ali Işık, Zeki Oğuz, İbrahim Dıvarcı, Mustafa Balkan, Hüzeyme Yeşim Koçak gibi isimler yazarlık vasıflarıyla gazeteye güzel bir anlam yükliyordu. Abdullah Harmanlı ve Mehmet Akif Kuruçay gibi şair ve yazar arkadaşlarımız da bu halkaya dâhil oluyordu. Şimdi bu isimlerden bazıları rahmetli oldular, bazıları da halen yazmayı sürdürüyorlar... Mesleğe girdiğim anda ben de bu çizgide bir yayıncılık anlayışı ortaya koymaya çalıştım. İbrahim Demirci, Bülent Sönmez, Mustafa Uçurum, Hasan Özönder, Duran Çetin gibi yazar dostlarımızın, ağabeylerimizin yazılarını yayımlamak için ihtimam gösterdim. Bu arada genç isimleri de kendilerini yetiştirmeleri için teşvik ettim. Tabii habercilik aynı bir iş ama televizyon ve internetin baskın bir şekilde hissedildiği zamanlarda, düşünce tarafında durarak mesleğin niteliğine bir nevi kan pompalamaya çalıştım.

Gazeteciliğe yeni başlayacaklar için tavsiyeleriniz nelerdir?

Günümüzde 'duayen' denilen meslek büyükleri giderek azalıyor. Aslında gazetecilik, bir yandan İletişim Fakülteleri ile ikame edilirken diğer yandan da tıpkı geleneksel meslekler gibi usta-çırak ilişkisiyle nitelikli bir şekilde yürütülebilir. Özellikle İletişim Fakültesi'nde okuyan gençlerimiz bu işi yapacaklarsa, okulları bitmeden yerel gazetelerimizle temas kursunlar. Okulları bittiği halde şehrindeki yerel gazete ve gazetecileri tanıma-

yan gençlerle karşılaşıyoruz. Hem İletişim okuyup hem de iletişime geçmemek nasıl izah edilebilir bilemiyorum.

Meslekle ilgili unutamadığınız bir anınız var mı?

Nil Burak mı söylüyordu: "Alkış duydum, ihaneti gördüm / Sesim de oldu, sessizliğimde"... Yerel gazeteleri ve gazetecileri önemli kılan bir özellikleri de şehirleri ile ilgili yaptıkları ataklar ve savunmalarıdır. Yaygın basın İstanbul ve Ankara dışında diğer şehirlerdeki güzel gelişmeleri çok kolay sayfalarına taşımazlar. Böyle olunca da yerel basın şehrin pozitif, umut ve moral veren sesidir. Bizim yapmaya çalıştığımız, kendimize biçtiğimiz görev de budur: Şehrini tanı, sev, savun;

şehrin insanına moral ve umut taşı. Mesele; 2013 yılında Turkcell'in mobil uygulaması Turkcell Seyahat'te Konya imajına dönük olarak "Tehlikeler" başlığı altında "Kentte giyiminize ve davranışlarınıza dikkat etmenizde fayda var" gibi nahoş bir cümle vardı. "Turkcell'in Çekim Gücü" başlıklı bir yazı kaleme aldım. Yazı, Konya kamuoyunda dikkat çekti. Sosyal medyada da #TurkcellKendinegel hastagi oluştu. Çok geçmeden Turkcell'deki yetkililer beni arayarak özürlerini iletiler, programdaki uygunsuz ifadeleri kaldıracaklarını beyan ettiler. Bunun halka açık bir özür olması gerektiğini ve Konya imajına yönelik bu olumsuzluğu bertaraf edebilecek yerel ve yaygın basın kuruluşlarında imaj reklamları yayınlanmasının doğru olacağını ifade ettim. Bunun üzerine "Sayın M. Ali

Köseoğlu, Bugün gazetenizde yer alan "Turkcell'in Çekim Gücü" başlıklı yazınızda Turkcell Seyahat uygulamasında yer alan önemli bir konuya dikkat çektiğiniz için öncelikle teşekkür ederim. Köşenizde yer verdiğiniz haklı eleştiriyi derhal dikkate alıp, ilgili ifadeleri kaldırdık. İçerikleri hazırlayan iş ortağımızı konuyla ilgili uyardık. İçerik süreçleriyle ilgili tedbirleri sayenizde tekrar gözden geçiriyoruz. Bu tür bir yanlışın tekrarlanmaması için bundan sonrasında çok daha fazla hassasiyet göstereceğimize emin olabilirsiniz. Şahsınızda tüm Konya halkından özür dileleriz. Bilginize sunarım" yazılı, Kurumsal İletişim Direktörü Filiz Karagül Tüzün imzalı bir mektupla Konya kamuoyundan özür dilendi.

Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Dr. Öğretim Üyesi
Adem Demirsoy Gazetecilikte geçirdiği süreci anlattı.
Dr. Öğretim Üyesi Demirsoy, "Gazetecilik gönül işidir" dedi

GAZETECİLİK GÖNÜL İŞİDİR

27 Şubat 1961'de Konya'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Konya'da sırasıyla Devrim İlkokulu, Karma Ortaokulu ve Karatay Lisesi'nde tamamladı. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi İktisat Bölümü'nde lisans, Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde "Konya'da Basının Gelişmesi ve Yeni Konya Gazetesi" başlıklı teziyle yüksek lisans ve "Konya Basınında Afif Evren (1922-1977)" başlıklı teziyle doktora eğitimini bitirdi ve doktor unvanını aldı. Gazeteciliğe 1989 yılı Eylül ayında Anadolu Ajansı Genel Müdürlüğü'nde stajyer muhabir olarak başladı. Şubat 1990 yılından itibaren AA Konya Bölge Müdürlüğü'nde muhabir olarak görev aldı. 1995 yılında Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik bölümünde uzman olarak görev aldı. 2019 yılı Temmuz ayında Dr. Öğretim Üyesi olarak atandı. 1993-1997 yılları arasında Konya Gazeteciler Demeği'nde yönetim kurulu üyeliği yaptı.

'BİR GAZETE İLANI MESLEĞE İLK ADIMIM OLDU'

Dr. Öğretim Üyesi Demirsoy, "Prof. Dr. Caner Arabacı, Prof. Dr. Bünyamin Ayhan ve Prof. Dr. Hakan Aydın ile birlikte Konya Basın Tarihi adlı bir eseri kaleme aldık. Ayrıca Ayhan ile birlikte yaptığım 1960'dan günümüze Konya'da Yerel Gazetecilik adlı çalışması Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi'nde, Konya Gazeteciler Cemiyeti adlı çalışması Cemiyet Dergisi özel sayısında yayımlandı. Konya Ticaret Odası İpek Yolu Kitabı'nda çeşitli makalelerim yer alırken, Konya Ansiklopedisi'ne yerel basın üzerine maddeler yazdım. Gazeteciliğe başlamam tamamen tesadüf. Bir gazete

ilanı sonrası başvurduğum Anadolu Ajansı'nda yazılı ve sözlü sınavlarını geçtikten sonra 1989 Eylül ayında Genel Müdürlük iç haberler ve ekonomi servislerinde stajyer muhabir; 1990-1994 yılları arasında Konya Bölge Müdürlüğü'nde muhabir olarak görev yaptım. Yani meslekte alaylı sayılıyorum" dedi.

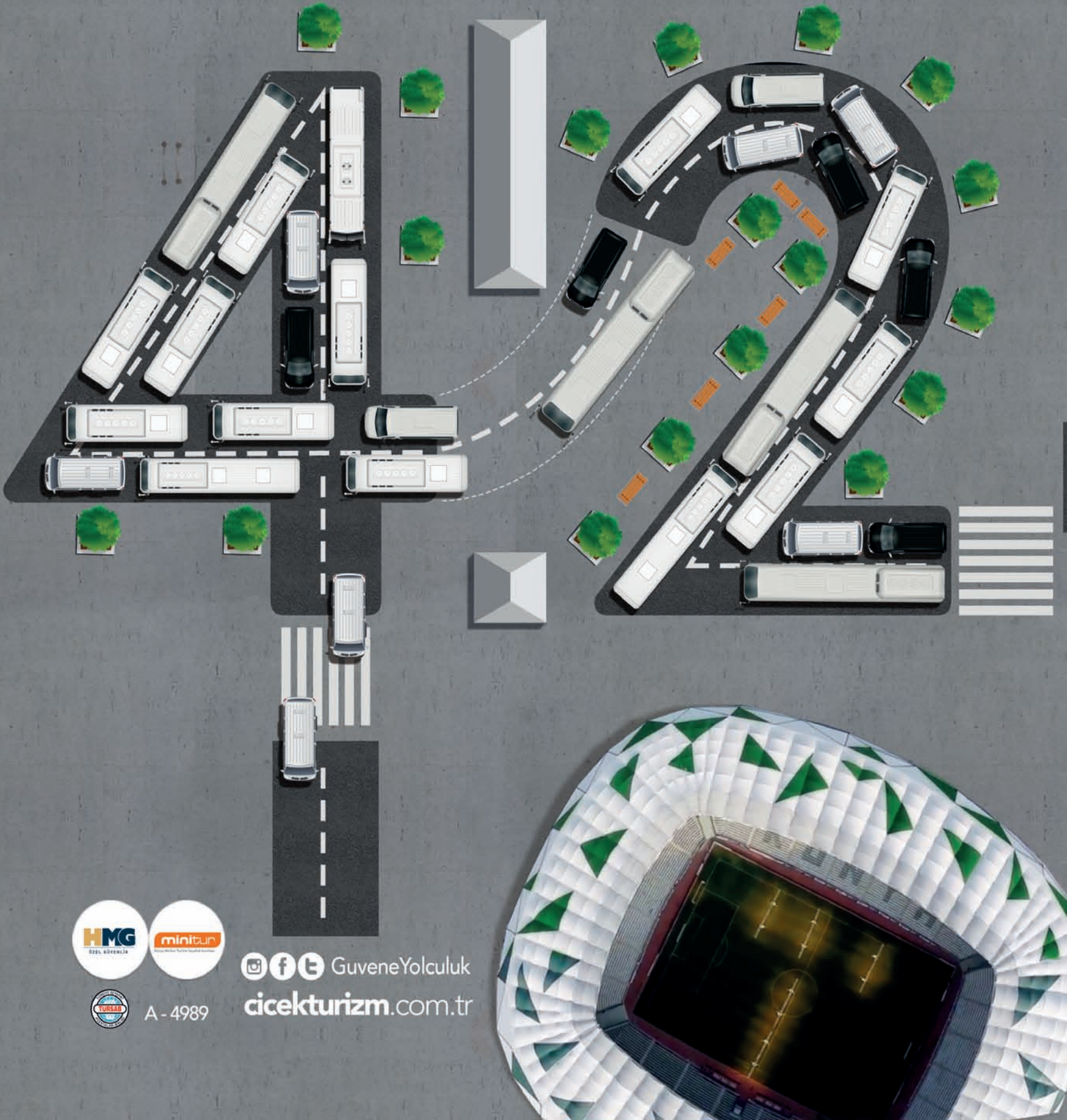
'ALAYLI GAZETECİLİĞİN MEKTEPLİ GAZETECİLİKTE FARKI OLMAMASI GEREKİR'

Normalinde alaylı gazeteciliğin mektepli gazetecilikten farkı olmaması gerektiğini vurgulayan Dr. Öğretim Üyesi Demirsoy, "İkisi de mesleği bir süreç sonrasında öğreniyor. Biri akademik süreç içinde, diğeri haberi yaşayarak öğreniyor. Okullu gazetecilerde mesleğe başladıktan sonra alaylı oluyorlar. Ne kadar kurallarını öğrenseniz de haberi yaşamadıktan sonra tam manasıyla yetişmiş olmazsınız. Tekrar bir meslek seçme imkânınız olsa yine gazetecilik mesleğini seçerdim. Çünkü gazetecilik gönül işidir. İnsan içinden gelerek yapar. Çalıştığım süre boyunca meslekten ayrılmayı hiç düşünmedim fakat bırakmak zorunda bırakıldım. Geçmişte edindiğim deneyimlerimle genç gazeteci arkadaşlara çok okumak, çok araştırmak ve Asla pes etmemek gerektiğinin altını çizmek istiyorum" şeklinde konuştu.

42, bu
topraklarda
sevdaanın
adıdır.

ÇİÇEK TURİZM
güvene yolculuk...

0 (332) 324 48 48

A - 4989

   GuveneYolculuk
cicekturizm.com.tr

Konya Ticaret Odası Basın ve Halkla İlişkiler Müdür Yardımcısı Mustafa Akgöl, "Gazetecilik topluma karşı büyük sorumlulukları olan bir meslek dalıdır. Bunun bir parçası olmak gurur verici ama bir o kadar da zor ve omuzlara ağır yük yükler size" ifadelerini kullandı

'GAZETECİLİK SORUMLULUKLARI OLAN BİR MESLEK DALIDIR'

Konya basınında uzun süre emek veren isimlerden biri olan şimdilerde Konya Ticaret Odası Basın ve Halkla İlişkiler Müdür Yardımcısı olarak çalışmalarını sürdüren Mustafa Akgöl gazetecilik nasıl başladığını ve gazetecilik mesleğini gerçekleştiren başından geçen ilginç anılarını anlattı.

MUSTAFA AKGÖL KİMDİR?

Konya'nın Ilgın ilçesinde doğdu. Yeni Konya Gazetesi ve Tercüman Gazetelerinde muhabirlik yaptı. Konya Gazeteciler Cemiyeti üyesidir. Basın Birliği üyeliği ve Kısa ÇESAB olan Çevre Sağlığı Birliği'nde Yönetim Kurulu üyeliği yaptı. Konya Telsiz Amatörleri Cemiyeti üyesidir. Konya Gazeteciler Cemiyeti bünyesindeki Konya Haber Dergisi'ni gazeteci arkadaşları ile birlikte ilk defa renkli olarak yayımladı. Ravza Dergisi'ni yayımladı. Yeni İpek Yolu Dergisi ve Konya Kitabı Yazı İşleri Müdürlüğü halen devam ediyor. Birçok gazete ve dergide köşe yazıları, makaleleri haber ve fotoğrafları yayımlandı. Konya kültürü ve ekonomisi ile ilgili yayınların editörlüğünü, yazı işleri müdürlüğünü ve sanat yönetmenliğini yaptı. Fotoğraf dalında birinciliği, haber dalında ikinciliği bulunmaktadır. Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesi Kamu Yönetimi bölümünden mezun oldu. Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Halkla

İlişkiler ve Tanıtım alanında Yüksek Lisans yaptı. Konya Ticaret Odası Basın ve Halkla İlişkiler Müdür Yardımcısı olarak görevini yürütmektedir.

GAZETECİLİĞE NASIL BAŞLADINIZ?

Gazetecilik çocukluk hayalimdi. Yazma merakım vardı. Bir gazetenin nasıl yayımlandığı merak ederdim. İlçemizde uzun yıllar hizmet veren bir matbaayı, basılan bir gazetenin hazırlanma ve baskı aşamasını takip ettim. Mürekkep kokusunu bu matbaada aldım. Gazeteciliğe fiili olarak başlamam ise Yeni Konya Gazetesi'nde yayınlanan "Muhabir aranıyor" ilanı üzerine başladı. Müracaat ettim, bir müddet deneme amaçlı çalıştırılmak üzere, yapacağım haberlere göre daha sonra kadroya alacaklarını, yani 212 sigorta ile başlatılmak üzere söylediler. Ben de memnuniyetle kabul ettim. Yeni

Konya o dönemde Konya'nın basın-yayın okulu niteliğindedi. Ben bu meslekteki eğitimimi Yeni Konya'da aldım. Zaten bu dönemde Türkiye'de İletişim Fakülteleri yok denecek kadar azdı, henüz yeni kurulmaya başlanmıştı. Siyah beyaz ve sarıma filmlerin kullanıldığı, film banyosunun, fotoğraf tab'ının, fotoğraf baskı ustalarının ya da muhabirlerin yaptığı bir dönemdi bizim gazetecilik yaptığımız dönem. Kartvizit ve fatura gibi küçük baskı işlerinin yapıldığı entertip dizgi makinalarının kullanıldığı, tipo baskı ve ofsete geçiş dönemiymi 90'lı yıllar. Gelecek yıllardaki hızlı değişimin habercisi gibiydi bu yıllar. Zaten peş peşe ofset baskı ve web ofsete, dijital baskı dönemine hızlı bir geçiş yaşandı. Hepimiz bu dönemi takip etmekte zorlandık, halen de zorlanıyoruz. Emniyet ve belediye bültenlerini saymaz isek gazetenin tamamının özel haberden oluştuğu bir dönemi yaşadık. Yani gazeteciliğin zor ve zahmetli olduğu 90'lı yıllar. Çünkü bu dönemde yapılan her haberde fazlasıyla emek vardı, zahmet vardı. Bugün de emek ve zahmet var ama bilgiye, kaynağa ulaşmak daha kolay.

SİZİN İÇİN GAZETECİLİK NE İFADE EDİYOR?

Benim yaşamımın tamamını etkileyen bir unsur, aşk. Gazeteler halkı bilgilendirme görevinin yanı sıra haksızlıklara ve hukuksuzluklara karşı mücadele veren müesseselerdir. Gazeteciler ise bunun öncüsüdür. Gazetecilik topluma karşı büyük sorumlulukları olan bir meslek dalıdır. Bunun bir parçası olmak gurur verici ama bir o kadar da zor ve omuzlara ağır yük yükler size. Bir olayı aydınlatmak, bir sorunun çözümlenmesine katkıda bulunmak, yaşanan bir haksızlığın, hukuksuzluğun önüne geçecek bir habere imza atmak mutluluk vericidir bir gazeteci için. Yerel gazeteler de kıt imkanlarla bu anlamda daha çok fedakarlık yapan kuruluşlardır. Bağlı bulunduğu şehrin kültürel, ekonomik, sosyolojik, siyasal ve toplumsal hassasiyetlerini, değerlerini bilen, sahip çıkan, yazan ve çizen kuruluşlardır. Çünkü yaygın basın sizin mahallenizdeki bir eksiği, aksayan bir otobüs seferini, patlayan bir kanalizasyonu, tarihi eserdeki küçük bir tahribatı yazmayabilir. Ama

yerel gazete şehre sahip çıkmak çok daha fedakârdır. Bu nedenle son dönemde zor günler geçiren yerel gazetelere toplum olarak sahip çıkmalı ve onlara destek olmalıdır diye düşünüyorum. Bu kadar zor ve meşakkatli bir meslek olan gazetecilik gönül işidir. Bir daha dünyaya gelsem yine bu mesleği yapmak isterdim. Gazetecilik heyecan verici, monotonluğu asla kabul etmeyen, değişimin hızlı olduğu, haz veren bir meslek dalıdır bana göre. Bu mesleği sahada aktif olarak yapmaktan daha çok heyecan duyuyordum. Ancak ekonomik sebeplerden dolayı kurumsal basını tercih etmek zorunda kaldım. İlk dönemlerde alışmamıştım. Ama bağlı bulunduğum kurumun bir yayın yapıyor olması, benim kurumsal alanda kalmamı sağladı. Gazetede çalışma dönemim az. Kurumsal basında geçirdiğim dönem daha çok. Ama her zaman basın camiası içerisinde kurumsal basına geçmiş birisi olarak Konya basınının sorunlarını çok iyi bilen ve aidiyet hissedilen birisiyim.

GENÇ GAZETECİLERE SEKTÖRDE BAŞARILI OLMALARI İÇİN TAVSİYELERİNİZ NELERDİR?

Dünyada basın, yaygın bir dijital dönüşüm evresine girdi. Gazetecilik de bu anlamda bir evrim geçirdi. Halen de bu süreç devam ediyor. Son 30-40 yıllık sürece baktığımızda iletişim alanında ve teknolojiye akıl almaz değişim, dönüşüm bu mesleğin nereye doğru evrileceği ile ilgili kafaları karıştırdı. Dünyada ve Türkiye'de yaygın ve yerel basın ne şekilde konumlanacağına dair bir zorlanma süreci yaşıyor. Her geçen yıl gazete okunma oranları azalıyor, dijital platforma kaymalar hızlandı. Ancak şunu söyleyebilirim ki basılı yayıncılık bir gün son bulsa bile habercilik hiçbir zaman bitmeyecektir. Bu nedenle iyi haber yazabilmek, iyi fotoğraf çekebilmek güzel araştırma haberleri yapabilmek halen önemini koruyor, okuyucuyu cezbediyor. Günümüzde haber kaynağı daha çok ve çeşitli. Aslında bu bir gazeteci için iyi bir avantaj kullanılabilirse. Geçmişte olduğu gibi, günümüzdeki değişim gazetecilik alanında da özgün trendleri beraberinde getirdi. Bu alanlardan birisi de veri işleme haberciliği. Son yıllarda hızla yükselen ve popüler hale gelen bir alan. Yine ekonomi

UZUN YILLARDIR SEKTÖRÜN İÇİNDESİNİZ. SEKTÖRDE UNUTAMADIĞINIZ BİR ANINIZ VAR MI?

Aslında bu mesleğin her anı bir anıdır. Ama hafızamda yer eden birkaç anımı paylaşmak isterim. Mesleğe başladığımda gittiğim ilk haberde ağaç kesenleri çektiğim için balta ile kovalanmıştım. Olay yerinden kaçmam yerine neden baltalı adamı fotoğraflamadığımı sorgulandı. Ve bundan dolayı büyük bir fırça yemiştım. O an bu mesleği hiç de kolay bir meslek olmadığını anladım.

Mesleğe ilk başladığım yıllarda polis adliye muhabirliği daha ön planda idi. Doğanlar Mahallesi'nde işlenen bir cinayetin haberinin tüm detaylarını elde ederek yerel ve yaygın basına haber atlatmıştım. Haber atlatmak basında o zaman muhabirler ve gazeteler arasında önemli bir prestij kaynağıydı. Bu olay beni çok heyecanlandırmıştı. Bu da biraz acemi şans idi bence.

Yine Konya'da işlenen uluslararası boyutu olan bir cinayetin aydınlatılmasında benim çektiğim fotoğraflar kullanılmış ve bu cinayetin çözülmesine yardımcı olmuştu. Bu da ilginç bir anıydı bu meslekte benim için. Çalıştığım gazetede bir belediye başkanının soyadını yanlış yazmış ve yayınlamıştık. Başkan ertesi gün soluğu gazetede almıştı. Bunun kendisine hakaret olduğunu ifade etti. Çünkü soyadı farklı bir anlama bürünmüştü. Haklıydı, sehven de yapılmış olsa telafisi zor bir hataydı. Özürlü diledik. Ama olan olmuştu. Bu olay beni çok etkilemişti.

Sonra tüm yerel ve yaygın basında yakalayabildiğim ne kadar haber hataları varsa toplayarak arşiv yapmaya başlamıştım. O tarihten bu yana hatırı sayılır bir arşiv oluştu. Bir zamanlar benim için fobi olan bu durum zamanla hobi haline gelmişti. Şimdi bol miktarda hatalı haber kupürü koleksiyonum var. İnşallah yakında bunu kitaplaştıracam.

haberciliği, sağlık haberciliği önemli bir alan. Genç gazetecilere tavsiyem; yeni medya dediğimiz bu dijital dönüşüm sürecine çabuk adapte olup, kendilerine bu alanda uzmanlaşmalarını, mümkünse veri işleme ve değerlendirme haberciliği, ekonomi gazeteciliği, sağlık haberciliği gibi alanlara yönelmeleri. Bugün de ileriki yıllarda da bu alanlar daha çok önem kazanacak. İletişim okuyan bir gazetecinin iktisat, işletme, ekonomi, sağlık ya da veri işleme gibi alanlarda da eğitim alarak uzmanlaşmasının kendisine bir farklılık kazandıracağına inanıyorum.

UZUN YILLARDAN BU YANA GAZETECİLİK MESLEĞİNİZİN ARDINDAN KONYA TİCARET ODASI'NDA BASIN YAYIN BİRİMİNDE GÖREV ALIYORSUNUZ. BURADA NE GİBİ ÇALIŞMALAR İMZA ATTIYORSUNUZ?

KTO, Konya aidiyetine önem veren, şehrin ekonomik, kültürel ve tarihi birikimini çok iyi arşivleyebilen, değerlendiren ve bunu tanıtmaya gayretinde olan bir kurum. Dolayısıyla böyle bir kurumda üretken olmamak mümkün değil. Sadece bizim basın ve halkla ilişkiler alanına baktığımızda birçok çalışma yaptığımız söyleyebilirim. Yeni İpekyolu Dergisi, Konya'nın hafızası sayılabilecek bir dergi. 33 yıllık yayın hayatı olan zengin içerikli bir yayın. Konya'ya dair geçmişten günümüze ne ararsanız bu dergide bulabilirsiniz. Her yıl yayımlanan Konya Kitabı, Konya'nın zengin bir birikimini yazılı hale getiren bir eser. Konya ansiklopedisi niteliğinde bir seri. Konya'nın Kaybolmuş ve Kaybolmaya Yüz Tutmuş Meslekleri, Konya Ticaret Tarihi, Konya Göçleri. Konya Medyası gibi hacimli her sayısı 700-800 sayfalık bir eser serisi. Konya Ticaret Odası fotoğraf arşivinde de farklı bir kurum. Yayınlarda, dergide sayısız makale fotoğraf yayınlanır. Konya fotoğrafları ile ilgili de iki kitap yayınlandı. İki kitabın çalışmasında da yer aldım. Konya'nın hemen hemen 1800'lü yılların sonundan itibaren çekilmiş tüm fotoğrafları bu kurumun arşivine girmiş durumda. Yapılan çalışmalarla şehrin fotoğraf hafızası olabilecek önemli bir birikim elde edildi. Biz eski Konya fotoğraflarından kitap, broşür, takvim gibi pek çok çalışmayı basılı hale getirdik. Bizim hazırladığımız bu yayınlardaki fotoğrafları Konya'da bazen bir lokantanın duvarında, bir vitrinde, evlerde, işyerlerinde rastladığımda çok mutlu oluyorum. Bu güzel eserlerin yazı işleri müdürlüğünü genel yayın yönetmenliğini yürütüyorum. Sahada aktif gazetecilik kadar heyecanlı olmasa da kurumsal alanda böylesine önemi çalışmaların içinde olmak heyecan verici. Güzel çalışmalar yapıyoruz. Yeni İpek Yolu dergisi ismi tescilli, marka haline gelmiş bir dergi. Konya'nın kültür, sanat, tarih, ekonomi pek çok alanı ile ilgili çalışmalarını bu yayında bulabilirsiniz. Kitap, dergi hazırlarken ve Hazırladığımız yayınlarda Konya ile ilgili her geçen gün yeni bir şeyler daha öğreniyoruz. Konya derin ve güzel hazinelere sahip bir şehir. Konya'nın en ünlü efsanelerinden birisine göre de Konya bir zamanlar denizdir. Konya'nın 1.8 milyon yıl ile 10.000 yıl arasında ortalama derinliği 15-20 metre olan ve yaklaşık 4.300 km²'lik bir alanı kaplayan buzul bir gölle kaplı bir iç deniz olduğu, Takkeli Dağ tepesinde gemi bağlamaya mahsus halkalar bulunduğundan, Konya vaktiyle su altında yani büyük bir göl veya deniz iken üzerinde seyirüsefer eden gemilerin buraya yanaşıp bağlandığı efsanesi beni çok şaşırtmıştı. Efsanede olsa karşımıza çıkan bu çalışmalar aslında gazetecilik açısından değerlendirildiğinde iyi bir tarih haberciliği diye düşünüyorum.

THE CELTIC FUTBOL TAKIMI DA YEŞİL-BEYAZ,
ANCAK; HERKES HANGİ TAKIMI TUTACAĞINI İYİ BİLİR!
BİZİ BİLDİĞİ GİBİ!

oses
OLSA DA
YESEK

oses
Çiğ köfte

oses.com.tr

osesonadoyumolmaz

onadoyumolmaz

osesonadoyumolmaz

0542 620 82 02

GAZETECİLİK HEVESLE YAPILAN YÜREK İŞİDİR

Konya basın tarihinde bir dönemin Adı Galip Yenikaynak. Yerel gazetelerin şehrin en büyük markaları olduğu dönemde efsaneleşmiş bir meslek büyüğü. Ve böyle bir ismin oğlu olmak gibi bir şansı, onun çıraklığını yapma gururu ile taçlandırmış bir evlat. Mehmet Yenikaynak tanımlıyor: Gazetecilik hevesle yapılan bir yürek işidir

Ölümünden yıllar sonra bile ismi unutulmadı Galip Yenikaynak'ın. Onun dönemine yetişememiş. Kaleminden çıkan bir yazıyı bile okumamış gençlerin dahi ismini bildiği bir efsane. Konya'nın basın tarihinde bir dönemin adı. Efsane gazeteci Galip Yenikaynak'ın oğlu ve onun tedarisatından geçmiş bir gazeteci olarak Mehmet Yenikaynak babasını ve Konya basını anlattı.

EN GENÇ TSYD ÜYESİ

1966 yılında Konya'da doğdum. İlkokul, Ortaokul ve Liseyi Konya'da okudum. Daha sonra Ankara Gazi Üniversitesi Gazetecilik Bölümü okudum. Gazi Üniversitesi'ni 4. Sınıfta terk ettim. Gazeteciliğe başlamam şu şekilde oldu. Önceden amatör spor kümelerinin maçlarını izlemeye giderdim. Maçları izledikten sonra hakemlerden kadroları alırdık, maç öncesinde kadroların fotoğraflarını çekerdik. Kaçınca dakikada

kim gol attı not alırdık. Mesleğe babamdan dolayı bu şekilde bir sevgi başladı. Mutlaka alaylı olmakla mektepli olmak arasındaki farkı biliyorum ama ben alaylı olarak mesleği öğrenmeyi tercih ettim. İlk olarak Konya Postası gazetesinde çalışmaya başladım. İlk kadrolu çalışmaya başlamam ise Yeni Konya Gazetesi'nde oldu. Çalıştığım süre boyunca bu mesleği profesyonel şekilde yapmaya karar verdim. Başka bir sanatım, mesleğim yoktu. Babam spor Gazetecisi olduğu için bende spor üzerinden ilerlemek istedim. Türkiye'nin en genç Spor Yazarları Derneği kartı sahibi oldum. 18 yaşında bu karta sahibtim. Gazetecilik mesleğini çok sevdiğim gibi babamın meslekte hiç kaybolmayan heyecanını ben de yaşamaya başladım.

GAZETECİ KALETİSE DE OKUR KALİTESİ DE DÜŞTÜ

Babam hakikatten mesleğine aşık bir adamdı. O zamanki birlikte çalıştığı ve yetiştirdiği kadrosu şimdi iyi yerlere geldi. Çok zor şartlar altında çalışmamıza rağmen babam mesleğine aşık bir adamdı. Bizim evimizde her daim spor konuşulurdu. O zamanlarda eleştiri vardı. İlan kaygısı, reklam kaygısı olmadan gerçekler iletilyordu. Benim en büyük şanslarımdan bir tanesi babamın ustam olması. Ustam babam olmasına rağmen beni diğer çalışanlardan ayırmazdı. Diğer çalışma arkadaşlarımı nasıl yetiştirmiş ise onlar gibi yetiştirdi. Henüz şehir bu kadar gelişmemişken, şu anki durumun yansı kadar okuyucu sayısı çok fazlaydı. Yeni Konya Gazetesi pazartesi günleri 14 bin gazete satardı, diğer günler de ise 10 bin gazete satardı. O zamanlar yapılan haberler dikkate alınır eksikler giderilir sıkıntılara çözüm bulunurdu. Şimdi tek taraflı gazeteciliğe dönmeye başlanınca gazete kalitesi de, gazeteci kalitesi de, okur kalitesi de düştü. Eskiden gazetelerde 10 tane haber varsa 9 tanesi birbirinden farklı haberler olurdu. Ama şimdi bakıyorum tam tersi bir durum var. 1 tane belki farklı haber var kalan 9 haber tüm gazetelerde aynı şekilde girilmiş. Ve insanların da bunları doğal olarak okumak istemiyor.

GAZETECİLERE EDEPSİZLİK ETMİŞ OLURUM

Bir süre gazeteciliği bırakmış olsam da gündemi takip etmeyi hiç bırakmadım bu dönemde hiç bilmediğim, duymadığım ve tanımadığım insanların yaka kartlarına gazeteci yazar, araştırmacı gazeteci şeklinde unvan yazılmış olarak gördüm. Gazetecilik farklı bir şey, yaşanması gereken bir meslek, Gazetecilik yapmak isteyen adam evini bu işle geçindirmeli. Başka sektörlerle yönelmeden sadece gazetecilik yapmalı. Bunlardan ziyade teknik direktörün gazete yazı yazması veya bir bilim insanının branşı hakkında yazı yazıp gazetede yayımlatarak gazeteci ünvanı almasını olumlu karşılamıyorum. Eskiden sadece gazeteciler gazetecilik yapardı. Ben mesela gazetecilik mesleğine ara verip, basın kartımı emniyete teslim ettikten sonra ben artık gazeteci değilim dedim. Ben eğer gazeteci olmadığım halde gazeteciym dersem, gazeteci arkadaşlara edepsizlik etmiş olurum. Ama şu anda gazete için iki satır yazı yazan insanlar ben gazeteciymi diye bir şeyler söylüyor. Gazetecilik hevesle yapılan yürek işidir. Birilerini üzmemek için bir şeyleri yazamıyorsan gazeteci değilsin. Hocalarımız bize gazeteciliği ilaç gibi tanımladı. Bir tane alırsan hastalıklarını iyileştirir, ama 20 tane alırsan seni zehirler. Gazetecilikte de düzgün ve doğru insanlarla bir araya gelip, dostlukla mesleğini karıştırmazsan gazetecilik yapabilirsin. Fakat birilerinin güdümü altına girersen bu mesleği yapamazsın. Bir arkadaşını 20 yıl sırtında taşırsın, daha sonra o arkadaşınla ilgili bir haber yazmak zorunda kalırsın mesleğine ihanet etmemek için. Haberi yazdığın ertesi günü seni arar sen ne biçim arkadaşsın der, ben seni 20 yıl sırtımda taşıdım diyemezsin. Bu yüzden mesafeyi çok iyi korumanız gerekir. Bir insan gazetecilik yapmayı istediği zaman bazı şeyleri de göze almalı. Arkadaşım, dostum çoğalır gibi gözükse de bu oranda düşmanlarınız da çoğalacaktır. O insanlar seni neden düşman gibi görür, doğru yolda olduğun için. Bir gazetecinin ne kadar seveni varsa bana göre o insanın gazetecilik başarısı düşüktür.

YORGUNLUKTAN ARIZA YAPAN MAKİNA

Bir gün İzmir'de Alsancak stadında Konya spor- Altay maçı var Konya'dan otobüse bindim sabah İzmir'de oldum yorulmuşum. Maça iki saat var otelden çıktık Alsancak stadının biraz ilerisinde TARİŞ'in depoları var kepenklerle kapatılmış. Tam onların ortasında salaş bir tane kahve gibi bir yer var. Orda bir çay içeyim ordan maça giderim dedim. O sırada da yorgunluktan uyumuşum orada. Uyandım, saate bir baktım 15'e 5 dakika var. Ve maç 14.00'da hemen apar topar stada gittim ilk yarısı bitmiş. 5 makara getirmemiz gerekiyordu biz 1 makara gönderdik. Babama dedim ki makine arıza yaptı çekim yapamadım. Gittiğimiz yerlerdeki gazeteler bize destek olurdu ekipmanlarını kullanırdık. Fakat bazı gazeteler ise rakip niteliğinde olurdu.

GAZETECİLİK BİTMEZ

Bu mesleğin öleceğine inanmıyorum. Gazetecilik bir belgedir. Sosyal medya insanları gerçekte gayri gerçek arasında gidip geliniyor. Ama gazetede çıkan haber her türlü dikkate alınıyor. Gazetecilik yapmak isteyen arkadaşlara tavsiyelerim gazetecilik ekonomik sorunlardan dolayı karın doyurmuyor. Gazetecilik bir ticari iştir. Her esnaf gibi gazeteci de evlerini geçindirmek için gazete kurar. Arkadaşlar gazetecilik yapacaksa seviyorsa yapsın. Eğer gazetecilik üzerinden farklı bir işkolunda zemin oluşturma çabası içerisinde yapılacaksa hiçbir ilerleme kaydedemezler. Sadece doğruyu yazarsan gazeteler satar. Reklam gelmezse gelmesin diyip okuyucuna güvenerek doğru haberi yaparsan okuyucun memnun olup gazeten çok satacak ve reklamlar da zaten çok satan gazetelere verilir. Farklı şeyler yazarsan ve eleştirmekten korkmazsan gazeteler eskisi gibi çok satmaya başlayacağına inanıyorum

Yaşamlar Sönmeden ÖNLEMİNİZİ ALIN...

**YAN
SAN**

YANGIN
SÖNDÜRME
SİSTEMLERİ

ESKİ SANAYİ ÇARŞISI ŞEFAAT SOKAK NO: 10 KONYA (KENT PLAZA KARŞISI)

TEL: 0332 233 19 13 • FAX: 0332 235 54 14

Yaşadıkları tüm zorluklara rağmen her koşulda kamuoyunu aydınlatmak için büyük bir özveriyle çalışan tüm basın mensuplarımızın **10 OCAK ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ**'nü kutlarım.

İYİ
PARTİ

Fahrettin YOKUŞ
Konya Milletvekili

Farklı gazetelerde farklı görevlerde çalışan, bir dönem işsiz kalan ve sonrasında Recep Konuk ile yolları kesiştiğinde Konya Şeker'de çalışmaya başlayan Erdoğan Nesimioğlu meslek hayatındaki ilginç anekdotları anlattı

'GAZETECİLİK MESLEĞİ İÇERİSİNDE PİŞTİM'

Erdoğan Nesimioğlu kimdir?

1 Mart 1960 yılında Cihanbeyli ilçesinin Pınarbaşı köyünde 7 çocuklu bir ailenin ferdi olarak dünyaya geldim. İlkokulu köyümde, ortaokulu Konya Karma Ortaokulu'nda, liseyi ise o zamanki adı Gazi Lisesi olan şimdiki Konya Lisesi'nde tamamladım. 1981 yılında Marmara Üniversitesi şimdiki adıyla İletişim Fakültesi olan Basın Yayın Yüksek Okulu'na girdim. Ancak, babamın vefatı dolayısıyla 3.sınıfta iken Konya'ya zorunlu bir dönüş yaptım ve 1983 yılının 29 Ekim tarihinde de Yeni Meram Gazetesi'nde stajyer olarak gazetecilik mesleğine ilk adımları attım.

Gazetecilik mesleğine nasıl başladınız?

Gazeteciliğe ilk başladığım yıl gazetenin Yazı İşleri Müdürlüğü'nü Ahmet Tezcan diye bir abimiz yönetiyordu. Beni daha çok stajyer olduğum için Valilik Basın Bürosu'na göndererek bülten almamı istiyor ve haberlere pek göndermiyordu. Hatta, hiç unutmam, o yıllarda gazete yönetiminde bir değişiklik oldu ve Yeni Meram'ın başına rahmetli İbrahim Sur getirildi. Eski müdürüm Ahmet Tezcan, İbrahim Sur abiye "Bundan bir halt olmaz, staj dosyasını imzala gönder gitsin" demiş. Bu anı hiç unutmam ve o zamanlar çok üzülmüştüm. Ama, bu söz beni daha çok kamçıladı. Sayın Tezcan'ın benden hoşlanmadığını biliyordum. Çünkü, ben haberlerimde olanak, olasılık vb. gibi yeni Türkçe kelimeler kullanıyordum. Kendisi iyi bir milliyetçi olduğu için de beni siyasi düşüncemden dolayı pek hazzetmiyordu. Neyse, yıllar yılları kovaladı ve İbrahim Sur başkanlığındaki Yeni Meram'da habercilik adına güzel işler çıkardık.

O dönemin gazeteciliğiyle ilgili neler söylersiniz?

O yıllarda Konya'da sadece 4 gazete vardı. Bunlar da Yeni Konya, Türkiye'de Yarın (şimdiki Merhaba), Konya Postası ve Yeni Meram. Gazeteler arasında kıyasıya bir rekabet, haber atlatma, haber kaçırma gibi olaylar vardı ki, kimse birbirine haberini göstermez ve vermezdi. Yani ciddi anlamda gazetecilik yapıyorduk ve gazete tirajlarımız da 10-12 binlere kadar çıkıyordu. Tabii o zamanlar radyo ve yerel tv ler yoktu. Herkes haberi gazetelerden takip eder, özellikle de spor haberleri büyük önem taşırdı.

O dönem Konya'da ender olarak cinayetler olurdu. Cinayet olduğu zamanda haber değeri büyük olurdu ve okuyucular günlerce bu tür haberleri takip ederlerdi. Bu haberlerden birisi de Dayı-Yeğen ilişkisi ve ardında cinayet. Ölen küçük kız çocuğu-

nun cesedi bir türlü bulunamadı. Cinayet Bürosu sürekli iz üstündeydi ve sonunda kızı öldürüp bir kanala gömen kişinin kızın öz dayısı olduğu anlaşıldı. Sonuçta, cinayetin sırrı çözülmüştü ama, bu haber aylarca tefrika gibi yayınlandı ve o günlerde de gazete tirajları bayağı tavan yapmıştı.

Yerel gazetede çalışan bir muhabirin tek bir amacı vardı o da özel haber yapmak. Herkes birbirinden haberini saklardı, kimse kimseye haberle ilgili en küçük bir tüyo vermezdi. Akşam olup da haberler haber merkezinin mutfağında toplanıp gazeteye girince ancak ertesi gün görülürdü kimin ne yaptığı. Şimdi ise öylemi, herkes birbirine haber paslıyor, kimse doğru dürüst habercilik yapmıyor, bülten gazeteciliğini de aşmıyor. Hal böyle olunca da hem gazetelerin bir değeri kalmadı, hem de çalışan gazetecilerin bir etkisi olmadı. Durum böyle olunca da işte gazetelerin hali ortada, tiraj sayıları ortada, etkinlikleri ortada.

İnanın biz o dönemlerde adliyelerden, polislerden bir kare fotoğraf koparabilmek için ne cambazlıklar yaptık. Gün geldi adliyede jandarmadan dipçik yedik, gün geldi polis copunu sırtımızda gördük. Ama, güzel olan bir şey vardı o da, ertesi gün gazete sayfasında haberimizi gördüğümüzde mutluluğumuz yediğimiz onca dayağa yetiyordu.

Peki günümüz gazeteciliği ve genç gazeteciler için neler söylersiniz?

Şimdiki genç gazeteciler çok şanslı ama bir o kadar da tembeller(!). Haber kovalamıyorlar, yorum yapmıyorlar. Ses getiren bir haberin peşinde koşmuyorlar. 1991 yılında mesleğimin benim için ikinci olayını yaşadım. Yeni Meram Gazetesi ile Asil Nadir'in sahibi olduğu Günaydın Gazetesi'nin ortaklığı vardı. Asil Nadir, o yıllarda Kocaeli, Sakarya, Adana, Bursa, Konya gibi illerde yerel gazetelerle ortaklık yapmıştı. O yıllarda biz de sevgili patronumuz sayın Mustafa Bahçivan'dan maaşlarımıza zam istedik ama, vermediler. Çalışan çalışsın çalışmayan gitsin, dışarıda kapı önünden geçen kimi getirirsek bize gazetecilik yapar dediler. Biz ise sesimizi çıkarmadık ve o yıllarda gazetede çalışan başta Yazı İşleri Müdürümüz rahmetli İbrahim Sur olmak üzere İbrahim Okumamış, Zafer Varol, Seher Önalın, Sabit Horasan, Cihat Yazıcı, Tekin Gürel ve Etem Öyken gibi arkadaşlarla ortak bir karar aldık. "Maaşlarımızı almayacağız ama, işimizi de aksatmayacağız" diyerek güya patronu protesto ettik.

Ama, hey hat gel gör ki, benim dışımda herkes maaşını almış. Bir tek ben almamışım. Patron da beni elebaşı olarak gördü ve bir Ramazan Bayramı döntüşü hiç unutmam patronumuz Mustafa Bahçivan geldi ve bana, "Guzum sen burada huzursuzluk çıkarıyorsun, komünistlik yapıyorsun, git enişteye (Muhasebeci) hesabını görsün" dedi. Ve, böylece Yeni Meram hikayemiz de sona ermişti.

Anadolu Ajansı'na rahmetli Rıdvan Bülbül abim adam alınacak seni de oraya alırsın diye beni 6 ay boyunca oyaladı. 6 ayın ardından Konya Postası'nın Yazı İşleri Müdürü rahmetli Orhan Samur bir gün bana "Gel, kardeşim bizde çalış, işin olursa ayrılırsın" dedi ve bana hiç beklemediğim bir destek verdi. Neyse, bizim Anadolu Ajansı hikayesi de "Kürt olmadığım halde kürtçülük yaptığım gerekçesiyle" noktalandı. O dönem Ahmet Tapu ile Faruk Tolgay ajansa alınmışlardı.

Konya Postası hikayem de fazla uzun sürmedi, oradan da kulakları çınlasın Sabri Altuna bizim "Çare" diye bir dergi çıkarıyordu. Bana "gel" dedi bende gittim ve uzun yıllar orada dergicilik yaptık. Ardından haftalık "Anadolu manşet" diye bir gazete çıkardık ve ardından da günlük gazete olarak yolumuza devam ettik.

Zor, meşakkatli, parasız, pulsuz zor günler geçirdik ama bir türlü de gazetecilik yapmaktan kopamadık. O yıllarda köşe yazıları da yazmaya başladım. Pek çok kişiyle, kurumla mahkemelik olduk. Özellikle Refah Partili belediye başkanlarıyla mahkemelik oldum. Ama, Allaha bin

şükürler olsun ki, hiçbir davadan da ceza almadım.

Peki Konya Şeker'e ilişkin hikayeniz nasıl gelişti?

Günler günleri, aylar ayları kovaladı ve tam tamına 12 yıl Anadolu Manşet Gazetesinde Sorumlu Yazı İşleri Müdürlüğü görevini yürüttüm. Ardından da ilk kez yüzüme bir güneş doğdu ve 1999 yılında Konya Pancar Ekicileri Kooperatifi seçimlerini kazanan değerli insan sayın Recep Konuk'la yollarımız kesişti. Sayın başkanımın o yıllarda Çumra Şeker fabrikası hayali vardı ve o projeyi hayata geçirmek için çaba gösteriyordu. Ama, dönemin kooperatif yönetimi ve Konya Şeker yönetimi bu projeye sıcak bakmadı. Sonuçta, başkan Konuk seçimi kazandı ve Çumra Şeker'in 2003 yılında temellerini attı. Bana da "açık çek" verdi ve "ne zaman istersen bu kapı sana açık, istediğin zaman çekini bozdurabilirsin" dedi.

Biz bu çekin üzerinden de 1 yıl Manşet Gazetesi'nde deyim yerindeyse sürüttük. 2004 yılının Ağustos ayında sayın başkanım değerli insan Recep Konuk'un bana verdiği çeki bozdurdum ve Konya Şeker'deki hikayemiz başladı. İyi ki de burada işe başlamışım. İşimi ve başkanımı çok seviyorum. İşte o gündür bugündür bu kurumda çalışıyorum. 8 yılı Yeni Meram'da 12 yılı Anadolu Manşet'te, 15 yılı da Konya Şeker'de olmak üzere 35 yıldır bu mesleği yapıyorum.

GAZETECİLİK, BENİM HAYATIM, NEFESİM!

Edebiyata olan ilgisi nedeniyle lise yıllarında gazetecilik mesleğine yönelen Duran Çölcü, 30 yılı aşkın bir süredir bu meslekten ekmeğini kazandığını, gazeteciliğin hayatı ve nefesi olduğunu söyledi

Konya'da gazetecilik mesleğinin emektar isimlerinden Duran Çölcü, meslekteki 30 yılını değerlendirdi. Çölcü, gazeteciliği yaşanacak, hissedilecek bir meslek olarak yorumladı.

Duran Çölcü kimdir?

14.3.1964 yılında Konya'da doğdum. Ferit Paşa İlkokulu, Devrim Ortaokulunu bitirdikten sonra Lise eğitimimi de Karatay Lisesinde tamamladım. Lise yıllarında gazetecilik mesleğini yapmaya devam ediyordum. Çalıştığım gazeteleri sıralarsak, 1994 yıllarında yayınlanan Haftalık Sorgu Gazetesi, Objektif Haftalık Gazete, Flaş Dergisi, Ulusal gazetelerden Siyah Beyaz Gazetesinin iki yıl Konya Temsilciliğini yaptım. Yine Ulusal Gazetelerden Dünya Gazetesinde 10 yıl çalıştım. Rahmetli Gazeteci dostum ve Kardeşim Ali Akgül'le birlikte Haftalık Bozkır'ın Sesi Gazetesini çıkararak, iki yıl sürdürdük. Daha sonra merkezi İzmir'de olan Ulusal Ekonomik Gözlem gazetesinin Konya Temsilciliğini yaptım. Ardından Konya Yerel Gazetelerinde Konya Postası Gazetesi, Memleket Gazetesi, Yeni Konya Gazetesi, Anadolu Manşet Gazetesi, Konya'nın Sesi Gazetesinde muhabirlik ve köşe yazarlığı görevini yürüttüm. Son olarak Hakimiyet Gazetesinde muhabir ve köşe yazarı olarak devam ederken, geçen ay emekli oldum. Halen Hakimiyet Gazetesinde köşe yazarlığım sürüyor. Sarı Basın Kartı sahibiyim. Konya Gazeteciler Cemiyetinde iki dönemdir yönetim kurulu üyesi olarak görev almaktayım. Bunun yanında Konya Fikir Sanat Kültür Adamları Birliği Demeği yönetim kurulu üyeliğim devam ediyor. Evliyim.

Gazetecilik mesleğine nasıl başladınız?

Gazetecilik mesleğine ortaokul yıllarımda edebiyata düşkünlüğüm, okumam ve araştırmam sonucu 1987 yıllarında gazetelerde kültür ve sanat sayfalarında şiir ve kısa yazılarım yayınlanırdı. Daha sonra gazeteciliğe karşı bende bir ilgi ve merak oluştu. Konya'da yanlış hatırlamıyorsam rahmetli Rıza Poçan'ın sahibi olduğu ve 1994 yılında Haftalık Sorgu Gazetesinde muhabirlik yaparak mesleğe başladım. Her geçen yıl mesleğe olan ilgim artarak devam etti. Birçok gazete ve dergide muhabirlik yaparken, köşe yazıları da yazmaya başladım. Genelde kültür, sanat, siyaset, ekonomi derken, sosyal olaylarla ilgilenmeye başladım. Daha sonraları mesleki bilgim ve tecrübem sayesinde danışmanlık

işine girdim. Yıllar nasıl geçti anlamadım. Meslekte sanırım 30 yılı aşkındır devam ediyorum.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Gazetecilik bende bir hayat ve nefes oldu. Bu mesleğin dışında başka bir meslek düşünemedim. Nasıl desem gazete kâğıdın ve mürekkebin kokusu bizleri adeta büyülemişti. Heyecan ve koşuşturma bizlere bir mutluluk veriyordu. Mesleğe başladığım yıllarda bugünkü imkânlar da yoktu. Kendi çabamız sayesinde mesleği icra ediyorduk. Tabi bizlere o dönemde yol gösteren, yönlendiren insanların katkıları çok oldu. Buradan onlara teşekkür ediyorum. Biz haberi yaşayarak takip eder, sonra haberi süslerken büyük bir sorumlulukla hareket ederiz. Doğruyu arayıp, kesin bilgilerle haber yapmaya çalıştık. Halende bu anlayışla hareket etmekteyim. Mesleki, ahlaki ve hukuki kurallar kuralları hep önceliğimiz oldu. Toplumun menfaati ve bilgilendirilmesi bizim için önemliydi. Bu anlayışla hareket ettik. Kendimizden emin bir insan olarak dürüstlükten, dik duruştan, hiçbir siyasi düşüncenin etkisinde kalmadan mesleğimizi yapmaya devam ediyoruz.

O dönem ile bu dönem arasında kıyas yapar mısınız?

Mesleğe başladığımız yıllarla bugünü karşılaştırsak çok fark vardır. O dönemin şartlarında gazetecilik mesleği iyi bir yerde olup, itibar ve saygı gösterilen bir meslekti. Sadece işimizi yapar, bundan mutlu olurduk. Her haberi ve her toplantıya takip eder, notlar alır. Sonra kendi düşüncelerimizle haber yapar, kamuoyu ile paylaşırdık. Yani haberi kaynağından alırken, bir heyecan yaşardık. Hatta arkadaşlarımız arasında haber atlatma konusu bizlerde bir yarış içinde geçerdi. Bazen de birbirimizle yardımlaşır, eksiklerimizi tamamlardık. Günümüzdeki sosyal medya gibi, kulaktan dolma, eksik ve yalan yanlış bilgiler ve hazır basın bültenleri ve masa başı gazetecilik yapmadık. Dayanışma ortamı vardı. Şimdilerde mesleki dayanışma konusunda yetersiziz. Bizler herkesin soruna, derdine koşarsın ama kendi sorunumuz olursa hiçbir şey yapmayız. Gelinek noktada korku ve siyasi yapıya göre hareket etmek hiçbir sorunu çözmediği gibi, sorun üstüne sorun ekliyor. Geçmiş dönemlerdeki siyasal iktidarlar dönemlerinde basın biraz daha özgür, rahat ve tarafsız çalışabiliyordu. Zamanla siyasal ve ekonomik kaygılar ön

plana çıkmaya başladığından, meslekteki tarafsızlık ortadan kalmaya başladı. Artık eskisi gibi değildir. Tabi ki duruma gelmede ekonomik şartların zorlaşması da olumsuz bir etki yapmaktadır. Önümüzde ekonomik sorunlarla birlikte rahat çalışacak bir ortamın sağlanması mesleğin geleceği açısından oldukça önemlidir. Asıl önemlisi günümüzdeki sosyal medyanın gelecekte sebep olacağı tehlikelerin önüne geçilmelidir. Yasası çıkartılarak, hukuki bir statüye bağlanması şarttır. Yazılı basın her zaman öncelikli olmalı ve desteklenmeli, ekonomik olarak güçlendirilerek, özgür bir ortamda işini yapması sağlanmalıdır. Daha demokrat bir ortam oluşturularak, hukuki yönden eksiklikleri giderilmelidir. Kimseyi suçlar gibi bir derdim yok. Basın hür ve özgür olmalı, çalışma koşulları iyileştirilmelidir. Bunun yanında basının önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır. Kısacası basın ve basın çalışanları rahat olmalıdır. Gelişim geçici çözümler yerine, kalıcı, şeffaf, demokrat bir ortam hazırlanmalıdır. Basın milletinin sesi, kulağı ve gözüyle hiçbir şeyden korkmadan mesleğini sürdüreceği bir sistem oluşturulmalıdır.

Gazeteciliğe yeni başlayacaklar için tavsiyeleriniz nedir?

Bu mesleği sevmiyorsan ve iş olsun diye yapacaksın hiç yürümez. İşini seveceksin, heyecan duyacaksın devam edilmelidir. Sorumluluk ve görev bilinciyle yapılan bir meslek olan gazetecilikte toplumsal menfaat ön planda tutulmalıdır. Haber takibinde ulaşılan bilgilerin doğruluğu araştırılmalıdır. Kulaktan dolgu, yalan yanlış bilgilere itibar edilmemelidir. Her meslek hakkında bilgi sahibi olunmalıdır. Toplumu iyi gözlemlemeli, sorunları gündeme getirirken de tarafsız ve objektif davranmalıdır. Mesleki etik, ahlaki ve hukuki kurallara önem vermelidir. Yani kamu menfaati, kişilik hakları gözetilmelidir. Ülkemizin ve şehrimizin sorunlarını takip ederken, hiçbir etki altında kalmadan gündeme taşınmalıdır. Toplumda her yönüyle örnek bir insan olmalı. Oturup, kalkmasını bilen, hal ve hareketlerine çok dikkat eden, saygı kuralları çerçevesinde davranan, çok okuyan, kendini geliştiren, bulunduğu şehrin ve ülkenin geçmişiyle geleceğini iyi analiz eden, ilkeli ve dürüstlükten taviz vermeyen bir kişilik sahibi olmalıdır. Gazetecilik yaşanarak, hissedilerek sürdürülen bir meslektir.

Doğruyu gösteren, gerçeği yazan, hakkı savunan bütün gazetecilerimizin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü kutlu olsun.

Şenol METİN

Eğitim-Bir-Sen Konya 2 Nolu Şube Başkanı

Basın meslek ilkelerine bağlı
bir şekilde milletimizin sesi ve
sözcülüğünü yapan gazetecileri-
mize, mesleki hayatlarında
başarılar diliyor, 10 Ocak
Çalışan Gazeteciler Günü'nü
kutluyorum.

Mehmet Ali GENÇ
İş Adanı

İHA Antalya Bölge Müdürü Cafer Eser Konya'da başladığı gazetecilik serüvenini Antalya'da devam ettiriyor. Gazeteciliğin gönül işi olduğunu vurgulayan Eser, aynı zamanda gazeteciliğin zevkli bir meslek olduğunu belirtiyor

'GAZETECİLİK GÖNÜL İŞİ'

İnsanların rahat koltuklarında takip ettiği haberlerin hazırlanması hiç de kolay olmuyor. Gazeteci Cafer Eser de en zor koşullarda en iyi haberi okuyucuyla, izleyiciyle buluşturup haber alma özgürlüğümüzü keyifle yaşatanlardan. İHA Antalya Bölge Müdürü Cafer Eser'le gazeteciliği konuştuk. Gazeteciliğin çok para kazanılabilen bir meslek olmadığına dikkat çeken Eser, "Bu işten zengin de olunmuyor. Biraz idealist, çokça da gönül işi. Baştan sona sıkıntılı, bir o kadar da keyifli" dedi.

Gazetecilik mesleğine nasıl başladınız?

Çocuklar büyüdüğünde ne olacaksınız sorusuna doktor, avukat, mühendis

vs gibi elit meslekler sıralayarak cevap veriler. Ben gazeteci olacağım diyen çocuk görmedim. Lise son sınıfta Türkiye Gazetesi'nin Konya Bölge Müdürlüğü'nde başladı gazetecilik hayatım. Hemen de haber merkezi olmadı tabi, öncesinde gazetenin deposundan tutun da, sekreterliğine kadar birkaç farklı bölümünde çalıştım. Türkiye Gazetesi'nin orta sayfasına küçük yazılar gönderirdim, yayımlandığında çok mutlu olurum Türkiye Gazetesi'nde spor muhabirliği yapan bir arkadaşımın yanında çalışmaya başladım. Nerede ihtiyaç varsa o işi yapıyorum, telefonlara bakıyor ve her işe koşuyordum. Şu anda halen Türkiye Gazetesi'nde Hakem Kulisi isimli köşeyi yazan Spor muhabiri arkadaşım Ömer

Faruk Ünal'ın askere gitmesiyle birlikte haber merkezinde ihtiyaç hasıl oldu ve Türkiye Gazetesi'nin o zamanki Bölge Müdürü Numan Aydoğan Ünal Bey bana haber merkezine geçeceğimi ve spora bakacağımı söyledi. Spora bakacaksın dedi ama spora nasıl bakılır onu bilmiyorum. Zaman içinde, ekipteki arkadaşlarımın da desteğiyle yavaş oldu her şey. 1988'den 1991'e kadar spor servisinde çalıştım. Ardından askere gittim, döndüğümde İhlas haber Ajansı kuruldu. Ajans kadrosunda kameraman olarak göreve başladım, 1997 yılında Afyonkarahisar'a tayin edildim, Orada büro kurup ajans teşkilatlanmasını tamamlamaya çalıştım, 2000 yılında Antalya Bölge Müdürlüğü'ne Haber Müdürü olarak tayin edildim. 2002 yılında Bölge müdürü olarak görevlendirildim. O günden bu yana da aynı görevi devam ettiriyorum.

Konya'da uzun yıllar görev yaptınız. Mesleki anlamda size sağladığı en önemli kazanımlar neler?

Konya'da 1987 ile 1997 yılları arasında görev yaptım. Mesleki anlamda kazanımlarımın neredeyse tamamı Konya'ya aittir. Haber nedir, nasıl yazılır, fotoğraf nedir, haber kaynağı nedir, nerelerdir? Kısacası bugün öğrendiğimiz bir şeyler varsa eğer; bunun hepsini Konya'da öğrendik. Sebep olanlardan ve bildiklerini bizimle paylaşmaktan kaçınmayanlardan Allah razı olsun. Konya benim ömrümdür. Mesleğimiz gereği sınırların dışına biraz erken çıktık ama Konya, her zaman Konya'dır. Güçlü bir yazılı yerel basını var, güçlü bölge televizyonları, dergileri var. Bizim zamanında birlikte muhabir olarak çalıştığımız arkadaşlar halen aktif olarak yöneticilik yapıyorlar. İstikrar olmasa, bunlar olmaz. Her yerde sıkıntılar var, yerel basın Türkiye genelinde sıkıntılı, çözülmesi gereken çok problemi var ama Konya büyük bölümünü çözmüş bir kent.

**Gazetecilik yaparken
unutamadığınız bir anınız var mı?
Varsa paylaşabilir misiniz?**

Yüzlerce hatıra var iyisi kötüsü. Yaşadıklarınızı unutabiliyorsunuz detaylar aklınızda kalmıyor ama hissettirdikleri unutulmuyor. Konya'da Hastane muhabiri olarak çalıştığım dönemlerde işkenceye maruz kalmış, 6-7 yaşlarında bir çocuk yoğun bakımda yattığı bilgisi geldi. O zamanlar ilk görüntülü haber ajansı bizdik. Muhabir arkadaşım İsmail Oral ile birlikte önce doktorla röportaj yaptık. Çocuk komadaydı. Yoğun bakım ünitesindeki diğer hastaları rahatsız etmeden gerekli tedbirleri alıp içeri girdik. Yakın çekim esnasında çocuğun gözünden yaş aktığını fark ettim. Ahırlı'da çoban eşini zabıtayla aldatan bir kadının çocuğunu ve annesini zabıtayla görünce, zabıta tarafından vücudunun her yerinde sigara söndürülerek işkence yapılmış. Üzerine çok da kötü bir şekilde dövülmüş. Bu masum çocuğun çektiği acıyı, komada olmasına rağmen gözünden akan yaş anlatıyordu zaten. Çekim yaptığımın ertesi günü ölen çocuğu ve gözünden akan yaşı hiç unutmadım, unutamadım. Sonrasında Konya'dan Ahırlı ilçesine kadar gidip bu işi yapan vicdansız jandarmaların arasında elleri kelepçeli olarak adliyeye sevk edilmesini çekmek te kismet oldu. Yine Konya'da bir gece yansı yoldan çıkıp savrulan otomobil ihbarı için olay

yerine gittiğimde gazeteci arkadaşım Ömer Karadeniz'in cesediyle karşılaştım. Ne yapacağımı şaşırıyorum insan, gecenin bir yarısı. Önce kimi araması gerektiğini, nasıl haber vereceğini. Her şey haber değil elbette. Hele günümüzde haberin ömrü bir saat bile değil ama yaşanan acılar, acının muhatapları için bir ömür boyu sürer. Herkesin nasıl olmuş dediği birçok şeye istemseniz de şahit olursunuz.

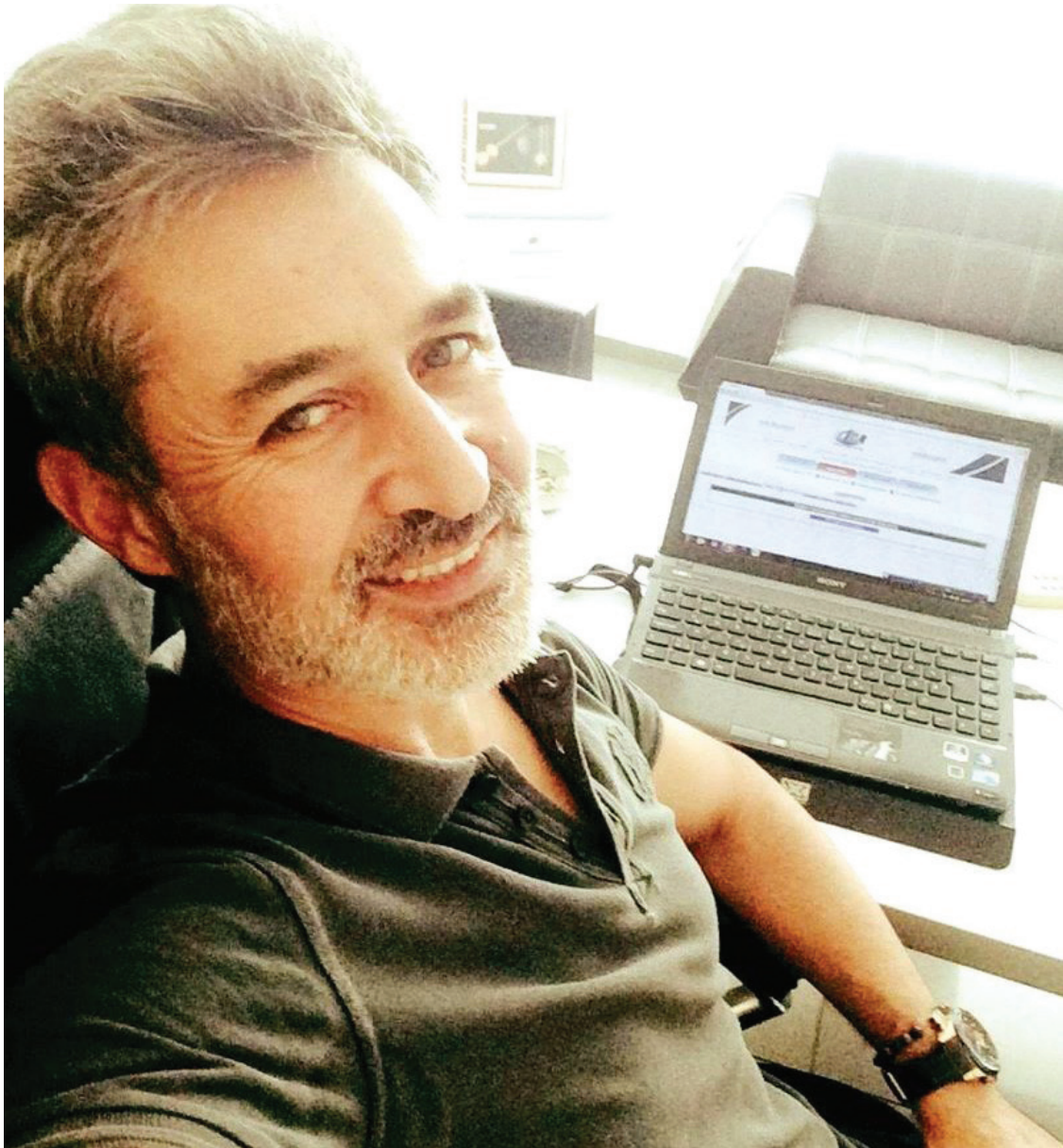

IHA
İhlas Haber Ajansı

**Genç gazetecilere
tavsiyeleriniz nelerdir?**

Öncelikle gelişen çağa ve teknolojiye uyum sağlamak ve bunların nimetlerinden faydalanacak teknik bilgiye erişmek için muhakkak bu işin okulu okunmalıdır. Hatta okurken 2. sınıftan itibaren gerekirse hiçbir karşılık beklemeden yerel ya da ulusal bir haber organında muhakkak çalışmak gereklidir. Sahada çalışmak okul hayatındaki başarıyı da muhakkak olumlu bir şekilde etkileyecektir. Yeni arkadaşlara bakıyoruz ama genelde kameraman ve foto muhabiri olarak kendilerini yetiştiriyorlar. Ya da montaj konusuna ağırlık veriyorlar. Dijital dünyanın bu noktada kendilerine daha çok iş imkanı sağlayacağını düşünüyorlar. Bir noktada haklılar da. Ama medya alanında çalışmak istiyorsa haber yazma konusunda kendisini geliştirmeyen, yani neyin haber olduğunu, detayı göremeyenler iyi bir foto muhabiri ya da kameraman da olamıyor maalesef. Çünkü bu işin en sıkıntılı tarafı haberi toplayıp yazmak. Elbette habercilik bir ekip işidir. Görüntü, fotoğraf, kurgu ve haber birbirini tamamlamalı. Biri eksik olduğu zaman hepsi eksik kalıyor. Çok iyi bir konuyu, bu dört unsurdan eksik olan biri çöp yapıyor. Gazetecilik artık kâğıda amade olmaktan çıktı. Gazete cepte, televizyonda sosyal medyada ve her yerde artık. Bunun da ötesinde cep telefonu olan herkes potansiyel muhabir. Teknolojinin gelişmesiyle birlikte haber ağı ve yayımlama teknikleri oldukça gelişti. Bu yüzden haber sayısı ve akışı da son derece hızlı bir hale geldi. Tüm bu hareketlilik içinde meslekte başarılı olmak isteyenler, okurken sektörün içine girmeye çalışmalı. Malum çok para kazanılabilen bir meslek değil. Bu işten zengin de olunmuyor. Biraz idealist, çokça da gönül işi. Baştan sona sıkıntılı, bir o kadar da keyifli.

"GİDECEN, ÇEKECEN, GELECEN YAYINLAYACAN..."

Gazetecilik çok zorlu bir meslek. Olmazsa olmazı tercih edileceksin. O bizim haberleri yayınlamıyor dedirtmeyeceksin. Gazeteci, işini sevecek, gittiği programdan ikinci bir haber yapacak. Çok mu önemli evet çok önemli. Biz olmasak bazı şeyler ortada kalır. Fırtına olmayacaksın kasırga olacaksın. Sürekli haber arayacaksın, haber bulacaksın, halkı bilgilendireceksin. Sürekli fotoğraf makinem yanımda, silahsız gezmem. Haberi üreten, bilgiyi veren gazetecinin tanımı bu. Gidecen, çekecen, gelecen yayınlayacan. Haber yazmak önemli değil haberin kaynağını bulmak önemli. Haber yazmayı kim olsa yapar, ama haberin kaynağını bulmak zor. Onun için bu işi hiçbir zaman ödül almak için yapmadım. Gazetecilikten zevk aldım Bu cümlelerin sahibi Konya'nın duayen muhabiri Ferit Hepokur ile güzel bir söyleşi...

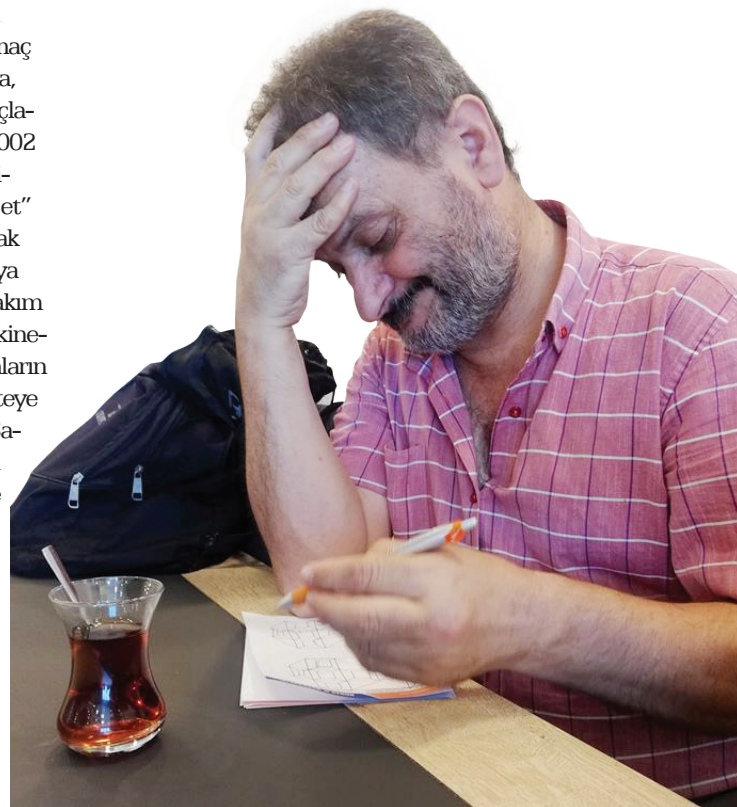

Gazeteciliğe nasıl başladınız?

Gazeteciliğin bir okulunu okumadım, eğitimini almadım, mesleğim değil. Sevgiden dolayı bu işe başladım. Tesadüf oldu. Askerden geldikten sonra çiçekçide çalışırken gazino işleten bir arkadaşım vardı. Yeni Meram Spor isminde takım kurmuşlar, benden de takımın malzemesini yapmamı istedi. İsteği kabul ettim ve böylece stadyum maceram başladı. Kendi takımımızın maçlarını gazeteci arkadaşlara veriyorduk. 1984-85 yıllarında Vakıflar Çarşısının altında Konya Postası'nda çalışan Mustafa Güden'e maç bilgileri veriyordum. . Hasan Kayıncaya, Nail Bülbül gibi gazetecilere maç sonuçlarını vererek başladık mesleğe. 1999-2002 yılları arasında Konya Postası el değiştirdikten sonra Uğur Özteke çağırıldı "gel yardım et" diye. O günden sonra profesyonel olarak başladım. İlk fotoğraf makinesini Konya Postası'nda Uğur Özteke zamanında takım fotoğraflarını çekerek elime aldım. Makineyi veriyorlardı git çek diyorlardı. Takımların fotoğraflarını çekip isimlerini alıp gazeteye getiriyordum. Daha sonra Gazetenin Sahibi Erdal Kara kadroya aldı. 2001'den beri de kadrolu muhabir olarak göreve başladım. Bugüne kadar da alaylı olarak devam ediyorum. 1985'ten beri yapıyorum ama 2000'den sonra gazeteci olduğumu anladım.

Gazeteciliğe başlarken ben bu işi yaparım dediniz mi?

'Ben bu işi yaparım' dedim. O zaman bir iddiam vardı; Nail Bülbül'ü meslekte geçmek. Çünkü Nail ağabeyim her şeyi dördörtlük yapardı. Oyunun tüm ayrıntularını verirdi. Az takım az maç vardı. Şuanda 6-7 maç veriyoruz ama o zaman haftada 2 maç oluyordu. En iyisini ben yapacağım diye kendime hedef koydum. Hedefim noktasında da işimi en iyi şekilde yaptığımı inanıyorum.

İlk imzalı haberiniz ne zaman çıktı?

İlk imzalı haberimi hatırlamıyorum. Ancak Ereğli Voleybol Takımı birinci lige çıkmıştı ama maddi olanakları yetersiz olduğu için kapma durumu vardı. O zaman dönemin Ereğli Belediye Başkanı Ahmet Özdoğan ile röportaj yapmışım ve ilgi de görmüştü. Amatöre çok emek verdiğim için imzalı haberlerim sık sık çıkıyordu. Şimdi herkes ismini yazıyor. Halterci Sibel vardı onun şampiyonluğunu yayınlamışım. Dönemin önemli spor şahsiyetleri ile söyleşilerim oldu. Bir keresinde okulun basketbol potası yok diye haber yapmışım. Bunun üzerine her okula basketbol potası diye Basketbol Federasyonu kampanya başlatmıştı.

Mesleğe başladığınızda hayatınızda değişiklik oldu mu?

23 yaşında bu mesleğe başladım. Gazeteci gibi davranıyordum. Gazetecilik mesleği ile birlikte sorumluluk kazandım. Çünkü halkı bilgilendireceksin ve doğru şekilde bilgilendireceksin. Günümüzde o geçmiyor. Hayatımda çok fazla değişiklik olmadı ama insanların yaptığı şeyleri halka iletmekten haz duydum.

Gazetecilikle birlikte çevrenizle ilişkileriniz nasıl oldu?

Bu mesleği öncelikle ailem destekledi. Çünkü çok hızlı biriyim. İki işi bir arada yapıyordum. Malzemecilik ve gazetecilik. İş seveceksin işi severek yapacaksın. Şu kişi ile röportaj yapacağım deyip yapacaksın, yarın yaparım demeyeceksin. Çoğu yere koşarak gidiyordum. Çünkü gazetecilik çok mübarek iş. İnsana bilgi öğretiyorsun. Dolayısıyla meslekte küsmeye, darılmaya olmaz. Bunu hiç yapmadım herkesle iyi oldum ve bugün de aynıyım. İşini sevdiğin için koşturuyorsun. Yani böyle seviliyorum. Geniş bir çevre edindim. İşini sevince, programlarına gidince gözde oluyorsun. Karşılıklı ilgin neticesinde çevren genişliyor. Kimseye bir kinimiz, husumetimiz, zararımız olmadığı için geniş bir çevre edindim.

Günümüzde gelişen iletişim teknolojisi sizi nasıl etkiledi?

Teknoloji bizi engelledi. Geçmişte yerinde sonuç alıyorduk şimdi internetle herkes anında sonucu alıyor. Takımları telefonla maçın kaç kaç diye arıyordum. Tuşa bastımı sonuç geliyor. Muhabirin stadyuma gitmesine gerek yok televizyondan izlemesi yetiyor. Aynı haber herkeste oluyor. Herkesten daha farklısını yapmaya çalıştım. Farklı oluyum ki takdir edileyim diye çok uğraştım. Gazeteciliğin ruhunu da engelledi teknoloji.

Geçmişe baktığınızda günümüz gazeteciliğini nasıl görüyorsunuz?

Günümüzde gazeteci olmak çok kolay. Şu anda kulüpler kendi takımının fotoğrafını çekiyor atıyor, sen de kullanıyorsun. Fotoğraflar sosyal medyada yayılıyor. O zamandan bu zamana sürece farklılaştı, bilgiye ulaşım kolaylaştı bilgiye ulaşım kolaylaştıncaya da gazetecinin değeri kalmadı.

Gazetecilik mesleğinden kazanabildiniz mi?

Ekmeğimi kazandım. Karnım doyuyor durumum iyi. Maddi durumdan bu işi yapıyorum. İnsanlara bilgi vermeyi sevdiğim için hem haz duyuyorum hem de kazandığımı hissediyorum. İnsanlara bilgi vermek bilgilendirmek açısından fotoğraflarını haberlerini geleceğe taşımak için her şeyin üstesinden geliyorum. İnsanlara faydalı oluyorsak mutlu oluyorum tabii ki aldığımız maaş bugünün yeni genç gazetecileri tatmin etmez ama ben işimden haz alıyorum. Gazeteye gitmeden önce sanırım gazete de dağıtıyorsunuz? Sabah 5'te kalkıyorum. Gazete dağıtımını uzun zamandır yapıyorum. Konya Postası'nda çalışırken Basın İlan Kurumuna gazete götürüyordum. Bu işi isteyerek yapıyorum, zorlama olmuyor. Sporcu biri olduğum için yürüyüş yapmak açısından yapıyorum. Sırf bu gazete dağıtımını para için yapmıyorum. Erken yatıp erken kalkıyorum. Aynı zamanda sabah yürüyüşümü yapmış oluyorum.

Haber toplantılarında çok fazla oyalanmıyorsunuz. Hemen basın bültenini alıp gidiyorsunuz, neden toplantının bitmesini beklemiyorsunuz?

Bir kere bu meslekte işini sevecen. Beni herkes görsün diye koşarak gidiyorum her yere, özveriyle. Gazetecinin işi bilgiyi almak. Günümüzde basın bülteni var zaten, herkes aynı metni giriyor. Orada durup, ne yapacağım. Laklak edeceğime gidip başka bir kaynakla görüşüyorum. Gazeteci adam aktif olmak zorunda. Alacağımı aldıktan sonra diğerine koşacaksınız. İletişimin geliştiği günümüzde gazeteci ancak toplumda böyle tanınır yoksa yoğun kaybolursun.

Gazeteci nasıl olmalı, nasıl bir duruş sergilemeli?

Bir kere gazeteci olacak kişi bu unvana saygı göstermeli. Elif gibi dik durmalı, mesleğini yapmalı. Bu kurum için de sürmeli. Yöneticinin sizden çay istediği zaman bir kere getirdiğiniz de devamlı ister ama getirmediğin zaman istemiyor. Onun için gazeteci adam dik durmalı, gazeteciliğini yapmalı. Siyasetle ilgilenir misiniz? Hiç siyasi bir kuruluş için de bulundunuz mu? Siyasetle ilgilenmem. Bize göre değil. Siyaset farklı bir mecraya her şeyi mubah sayan bir yer o yüzden ben yapamam

Mesleğinizle ilgili ilginç anılardan anlatır mısınız?

Bir keresinde hızlı trenin son raylarını döşemek için Kadınhanı'na yakın bir köye götürdüler. Hava soğuk gece saat 1 civarı. Sayın bakanım derken tamam sana bakacağım dedi. Küçük, Cannon marka el makinesi var. Hadi dedim sendeydim dedi o zaman da makine çekmedi. Uyanıklık yaptık, 'tamam bakanım çektim' dedim. 'Getir bakıyım' dese fotoğraf yok. Bir haberde tashih çıkmış. Ama önemli bir tashih hatası. Yazı İşleri Müdürü beni çağırdı; 'Ya bu niye böyle oldu?' dedi. Bunun üzerine işten sıyrılacağım ya; 'İyi bakaydın, ben seni denedim. Sende bakmamışsın hata çıkmış haber de' dedim. Öyle bir muhabbet oldu. Suçumu ona attım. Ama okusun haberi demi işi o. O da, 'öyle mi' deyip gitti tabii arkadaşlar gülmekten kendini alamadı.

GAZETECİ FERİT HEPOKUR KİMDİR?

1963 Konya doğumlu. Eski ismiyle bilinen Türbe Önü'nde dünyaya geldi. Gazeteciliğe 1985-86 yıllarında malzeme sorumlusu iken gazetelere maç sonuçlarını vererek başladı. 2000 yılından itibaren kadrolu muhabir olarak mesleğini devam ettiren ve şu anda Anadolu'da Bugün Gazetesi'nde çalışan Ferit Hepokur, evli ve 1 çocuk babası.

10 OCAK

ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ

Basın, demokrasinin vazgeçilmez kurumlarından biridir.
Toplumunu aydınlatma ve doğru bilgilendirme görevini yerine getiren
basın, bireysel hak ve özgürlükleri esas alarak görev yapar.

www.atomedia.com.tr

Sizi Cümle Aleme
Reklam Ederiz!

0332 320 10 90
f @/atomedia

ATOMEDIA

Konya spor basınının son 30 yılına damga vurmuş isimlerden birisi Selahattin Akçakaya. KON TV'de yayınlanan ve Mustafa Durmuş ile birlikte hazırlayıp sundukları spor programı bir Konya klasiği adeta. O da mesleği aşk olarak tanımlayanlardan. Başarının anahtarını da hep uyanık olmakta görüyor

BAŞARININ YOLU HEP UYANIK OLMAKTA

Selahattin Akçakaya... Konya spor basınının son 30 yılına damga vurmuş bir isim. Özellikle Konyaspor taraftarı arasında gazeteci denildiğinde akla ilk gelen isimlerden. Mustafa Durmuş ile birlikte hazırlayıp sundukları spor programı bir Konya klasiği. O da gazeteciliği 'aşk' olarak tanımlayanlardan. Mesleği bir de KON TV Spor Müdürü Selahattin Akçakaya'dan dinleyelim...

Selahattin Akçakaya kimdir?

1974 Konya doğumluyum. Babamın öğretmen olması ve tayinler nedeniyle ilk ve orta öğrenimimi Cihanbeyli, Konya Merkez ve Ereğli'de tamamladım. Selçuk Üniversitesi Sağlık Hizmetleri Yüksek okulu mezunuyum. Üniversite eğitimine başladığım 1994 yılında part-time olarak Suntutv'de başladığım spor gazeteciliğini halen Kontv'de sürdürmekteyim. Mesleğim ile ilgili olarak faaliyet gösteren Türkiye Spor Yazarları Derneği Konya Şubesi yönetim kurulunda genel sekreter, Türkiye Okul Sporları Federasyonu'nda Yönetim Kurulu Üyesi olarak görev yapmaktayım. Evli ve iki çocuk babasıyım.

Mesleğe ne zaman ve nasıl başladınız. Başladığınız şartlar ve bugünkü şartlar arasındaki farkı değerlendirebilir misiniz?

Basın mesleğine öğrencilik yıllarımda

akşamları çalışarak başladım. Özel televizyonların ilk yıllarında ve bu kadar yaygın olmadığı dönemde başladığımız görsel yayıncılık alanında çok mesafe kaydedildi. İletişim ağının henüz inşa edilmediği, internet kullanımının yaygın olmadığı dönemlerde görsel yayıncılık çok zordu. Haber yapabilmek için ihtiyaç duyulan görüntünün temin edilmesi

ancak kendi kayıtlarınız ile gerçekleştiği bu dönemde Konyaspor'un yer aldığı ligdeki maç sonuçlarını bir araya getirmek ve puan durumunu oluşturmak bile bazen saatlerimizi alıyordu. Zamana karşı yarıştığımız bu dönemde belki sayı olarak daha fazla haber üretilmekte ancak o dönemde içerik olarak daha zengin ve daha özgün haberler üretilmekteydi.

MUSTAFA DURMUŞ

SELAHATTİN AKÇAKAYA

AYKUT KOCAMAN

KONYASPOR TEKNİK DİREKTÖRÜ AYKUT KOCAMAN SPOR GÜNDEMİ'NDE SORULARINIZI CEVAPLIYOR

SPOR
GÜNDEMİ

Hangi görevlerde bulundunuz ve hangi kurumlarda çalıştınız? Kariyeriniz nasıl gelişti?

Yaklaşık 25 yıl oldu. Mesleğe ilk adımı attüğümüzde Spor muhabiri olarak çalıştım. Sonrasında ilk olarak Suntutv'de daha sonra Kontv'de Spor Müdür olarak görev yaptım. Bu süreç içerisinde gazete köşe yazarlığı, Tv program yapımcılığı, radyo program yapımcılığı görevlerinde de bulundum.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor? Meslekle duygusal bağınız nasıl?

Basın çalışanı olmak bir gurur kaynağı. Şanslı olduğumu düşünüyorum. Ancak çok çalışmak gerekli ve kesinlikle ücret tatmini beklenmemeli. Mesai gözeterek yapılacak bir meslek değil. İçinizde bu mesleğe sevgi yoksa yapamazsınız. Bizimki mesleğine olan aşk sanırım. Başkada bir açıklaması olmazdı...

Meslekte unutamadığınız birkaç anınızı anlatabilir misiniz?

Özellikle deplasman anıları çoktur spor basındaki arkadaşların. Genelde de olaylı maçlardır. Son yıllarda Mustafa Durmuş her ne kadar deplasmanları bana bırakmasa da içimizde bir özlemdir. 2002 yılıydı sanırım. Siirt Jetpa- Kombassan Konyaspor maçı. Hakem Kuddusi Müftüoğlu. 80'li dakikalarda deplasmanda 1-0 öne geçti Konyaspor. Bir iki dakika sonra ev sahibi takım golü attı. Hakem Müftüoğlu yardımcıının ikazıyla golü vermedi. Ofsayttı. O anda önce sana sonra tribünler karıştı. Kale arkasındaydım. Tek yapabildiğim hakemleri kalkanlarla koruyan güvenlik güçlerine sığınmak oldu. Uzun süre sahada bekledik. Stadyumun dışından yağmur gibi taş yağmıyordu saha içine. Çıkamayacağımızı düşündüm bir ara. Yara almadan çıkardı bizi güvenlik güçleri. Hala minnettarız

onlara.

Kombassan'ın sponsor olduğu dönem yine. Takım Bolu Abant'ta kampa. Misafir ettiler bizi bir hafta takımla kaldık. Yöneticilerden bazıları kısa süreliğine kampa gelip geri döndükçe çekimleri yaptığımız kasetleri Konya'ya gönderiyoruz. Başka türlü görüntüyü Konya'ya ulaştırma imkanı yok. İyi oyuncular transfer etti Konyaspor ve kampa dahil oldular. Tabi çokta maliyetli oldu. Televole'nin meşhur olduğu dönem. İlk kez görüntüledik yeni futbolcuları. Biz de magazin yaptık tabi futbolcuları ata bindirdik, fayton gezisi yaptık. Kasetleri de Konya'ya gönderdik. İki gün sonra otele telefon üstüne telefon. 'Bu kadar para harcanan futbolcular nasıl olur-

da ata biner. Ya düşer ayağını kırarsa'... Uzun süre gündem oldu...

Bu mesleği yapmak isteyen gençlere ve yolun başında olan gazeteci arkadaşlara tavsiyeleriniz nelerdir?

Severek yapılacak bir meslek. Sevmez iseniz hiç bulaşmayın. Zaten mesleği aşk ile yapılmazsa meslek sizi kabul etmez. Aile yaşantısından ve özel hayatınızdan feragat etmeniz gerekli ve az kazanacağınız bir sektör. Fakat alacağınız haz çok fazla. Sürekli kendinizi güncel tutmalısınız ve gündemi sürekli takip etmelisiniz. Başarılı olmanın yolu hep uyanık olmak.

"RADYODA HERŞEY SESTİR"

"Radyocu sesini kullanarak kitlelere ulaşır bu kısmı da en zordur. Hata yapma riskiniz faz olduğu kadar düzeltme şansınız da bir o kadar azdır"

Konya'da radyoculuk alanında sesi ve mimikleriyle kısa zamanda dikkat çekmeyi başaran ve adından söz ettiren Halis Kiraz ile radyoculuk üzerine ile güzel bir söyleşi gerçekleştirdik. Konuk olarak katıldığı bir şiir programı ile keşfedilen Halis Kiraz bugün sesiyle, diksiyonu ile Konya'nın aranan radyocuları arasına girmeyi başardı.

Radyoculuk mesleğine nasıl başladınız?

Ortaokul ile lise yıllarımda sürekli mikrofona ve sahneye karşı bir ciddi derecede ilğim vardı. Düzenlenen yarışmalara ve organizasyonlara katılır, görev alırdım. Çevremdekilerin olumlu düşünceleriyle beraber elde etmiş olduğum başarılarla ilğim giderek arttı. Tiyatrolarda, törenlerde sürekli beraber görev aldığım arkadaşım bir gün beni aradı ve yeni yayın akışıyla yayın yapmakta olan Radyo Express'te şiir programı yapmaya başladığını belirterek programına konuk olmamı istedi. Heyecanla kabul ettim. Programı dinleyen yönetim kurulu üyeleri beni ekte görmek istediklerini belirttiler ve radyoculuk serüvenim böylelikle başlamış oldu.

Radyoculuk sizin için ne ifade ediyor?

Radyoculuk aslında medya sektörünün okulu diyebiliriz çünkü en temelden başlayarak insana ve insanlara çok şey öğretiyor. Radyoculuk dışardan basit gibi görünse de icra etmesi çok zor bir meslektir. İletişimde göndericinin, iletiyi alıcıya gönderebileceği birçok kanal çeşidi vardır. Jest mimik, görüntü, ses vs. bu çeşitlerin en başlıca olanlarıdır. Mesela bir TV ekranında spiker hata yaptığı zaman bunu jest ve mimikleriyle telafi edebilir veya söylemlerini beden diliyle destekleyerek güçlü bir iletişim kurabilir. Radyoda her şey SES ten ibarettir. Program sunucusu sadece sesini kullanarak dinleyicilere duygu ve düşüncelerini aktarmak zorundadır. Kısıtlı bir iletişim yoluyla kitlelere hitap etmek, bireylere dokunabilmek hem çok zor hem

de oldukça zevklidir. Kısacası radyoculuk herkesin yapamayacağı ama herkesi de kapsayan güzide bir meslektir.

İlk başladığınız dönem ile bu dönem arasında kıyas yapar mısınız?

Radyo artık ülkemizde gelebileceği en son noktaya geldi. Radyoculuk asla bitmez ama bundan daha fazlası da olmaz. Gelişen

teknoloji çağında radyo kendine az da olsa bir yer edindi ve o yeri de kaybedeceğini düşünmüyorum. Kıyas yapacak olursak mesleğe başladığım günden bugüne vatandaşın radyoya bakış açısında önemli bir değişiklik görmüyorum lakin radyoculuk mesleğini icra eden insanların hem bilgiye daha kolay ulaşabilmesi hem de gelişen teknolojiyle beraber teknik imkanların daha da iyileştiğini düşünüyorum.

Meslekle ilgili unutamadığınız bir anınız var mı?

İyi veya kötü tabii ki de birçok anım var. Aklıma ilk gelen anımı paylaşmak isterim. Mersin Erdemli’de bölgesel bir yarışma olan Kız Kalesi Medya Günleri’ne yarışmacı olarak katıldık. Yarışmaya 16 ilden 350 yarışmacı katılmıştı. Ekibimizdeki 4 kişiden biriydim. Dürüst olmak gerekirse bir ödül belediğimden değil, tatil yapmak ve tecrübe kazanmak için katılmıştım. Akdeniz bölgesindeki iletişim fakültelerinden gelen akademisyenler önceden göndermiş olduğumuz kayıtları dinleyerek puanlama sistemiyle kazananları belirliyordu. Yılın En İyi Yerel Radyo Programı kategorisinde 'Radyo Express / İslî Çıralar' Halis Kiraz' anons edilince inanmadım ve büyüklerimin dürtmesiyle kendime gelerek sahneye gittim. Bir andan ziyade o yarışma süreci hayatımda ve meslekte unutamadığım günlerdir.

Radyoculuğa yeni başlayacak gençler için tavsiyeleriniz nelerdir?

Bir müddet canlı yayın stüdyolarında izleyici olarak bulunmaları, mikrofonun tozunu yeteri kadar yutmalarını, dünya ve ülke gündemini takip etmelerini, teknik açıdan kendilerini hazır hale getirmelerini ve en önemlisi de hatayı zor kaldıran, bir kelimeyle dahi kitlelerin huzurunda rezil olabilecekleri ciddi bir meslek olduğunun yeterince farkına varmalarını isterim. Son olarak bol bol okumalarını da (Deneme, Köşe yazısı vb.) tavsiye ederim.

Halis Kiraz Kimdir?

Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün şu sözünü hayatımda bir ilke olarak benim sedim.

“Vatanımı en çok seven, görevini en iyi yapandır.”

Hem radyocuyum, haber spikeriyim hem Necmettin Erbakan Üniversitesi'nde Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik Ana Bilim Dalı öğrencisiyim hem de okuduğum üniversiteyle beraber Karatay Belediyesi'nin ve şehrimizdeki çeşitli kurumların sunuculuğunu yapıyorum.

İnsanın, hayallerini gerçekleştirip ideal benliğine ulaşabilmesi ve de topluma, sevdiğilerine faydalı olabilmesi için ilk önce kendini tanıması gerekir. Halis Kiraz için; kendini tanımaya çalışsan, bu yolda da kararlı ve sağlam adımlarla hedefine kilitlenmiş bir yolcu diyebiliriz.

Son olarak bu dergide emeği geçenlere en önemlisi de sana (Mehmet Ali Elmacı) sonsuz şükranlarımı iletiyorum Ağabey.

Gazeteciliğin önemli bir meslek olduğuna dikkat çeken İsmail Özkan, "Gazetecilik benim için meslek aşkını ifade ediyor. Çünkü bu mesleğe aşık olmayan gazeteci olamaz" dedi

'GAZETECİLİK MESLEK AŞKI DEMEKTİR'

Konya'nın yakından tanıdığı ve Konya Ticaret Borsası (KTB)'nda uzun yıllar başarılı bir şekilde çalışmalarını sürdüren İsmail Özkan, gazetecilik üzerine önemli açıklamalarda bulundu. Konya Postası Gazetesi'nde başlayan gazetecilik serüvenine KTB'de devam eden Özkan, burada kurumla basın arasında köprü vazifesi gördü. Gazeteciliğin önemli bir meslek olduğuna dikkat çeken Özkan, "gazetecilik ve gazetecilik sektörü benim açımdan toplumların vazgeçilmezi konumunda kutsal bir hizmettir. Böyle bir sektör içinde yer almaktan ziyadesiyle mutluyum ve gururluyum" dedi.

**Kısaca kendinizden bahsedebilir misiniz?
İsmail Özkan kimdir?**

1969 yılında Konya'da doğdum. Selçuk Üniversitesi Ziraat Fakültesi Tarım Makineleri Bölümünden mezun oldum. 2002- 2009 yılları arasında Konya Postası Gazetesinde çalıştım. 2009 yılında Konya Ticaret Borsası Özel Kalem ve Basın Müdürü olarak göreve başladım. 2019 yılında KTB'den emekli oldum. Emekliliğimin akabinde Milliyetçi Hareket Partisi İl Sekreteri olarak göreve başladım. Bu görevimin yanında 2010 yılından bu yana merkezi Ankara'da olan Ulusal Hububat Konseyi Genel Sekreterliği görevimi sürdürmekteyim. Evli ve bir çocuk babasıyım.

Gazetecilik hayatına nasıl giriş yaptınız?

Gazetecilik hayatıma 2002 yılında Konya Postası Gazetesi sahibi saygıdeğer abim Erdal Kara'nın telkini ve teklifiyle başladım. Gazetede, daha çok ticari haberler ile tarım haberleri üzerinde çalıştım. Ziraat mühendisi olarak; gerekli bilgiye, terminolojilere, mesleki çevreye hakim olman nedeniyle tarımsal haberler üzerinde yoğunlaştım. Bu konudaki çalışmalarım neticesinde birçok habere ve röportaja imza attım. 2009 yılında Konya Ticaret Borsası Başkanlığına seçilen Muhammer Uğur Kaleli'nin isteği ile KTB'de Özel Kalem ve Basın Müdürü olarak göreve başladım. Uğur Başkan'ın milletvekili seçilmesiyle birlikte aynı kurumda Hüseyin Çevik başkanıyla da dört sene çalışarak borsadan emekli oldum.

Bu meslekle ve/veya sektörle ilgili düşünceleriniz nelerdir?

Gazetecilik, kamuoyunu bilgilendiren, aydınlatan, toplumda meydana gelen olayları değerlendirerek yorumlayan bir meslektir. Bu açıdan kolay gibi gözükse de zor bir meslektir. Gazeteci, zaman kavramı olmaksızın mesleğini icra eder, haber yaparken çeşitli zorluklarla karşılaşır, strese girer, yorgun düşer ancak yaptığı haberle

kamuoyunu bilgilendirmenin, bir soruna parmak basmanın mutluluğunu yaşar. Onun için gazetecilik ve gazetecilik sektörü benim açımdan toplumların vazgeçilmezi konumunda kutsal bir hizmettir. Böyle bir sektör içinde yer almaktan ziyadesiyle mutluyum ve gururluyum.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Gazetecilik benim için meslek aşkını ifade ediyor. Çünkü bu mesleğe aşık olmayan gazeteci olamaz. Haberin yazılması aşamasında büroda görev yapar, olayların araştırılması aşamasında açık havada, kapalı yerlerde, sıcakta, soğukta, dağda, savaş bölgesinde, baskı altında çalışabilir, çalıştıkları alanlarda saldırıya uğrama tehlikeleri olabilir. Dediğim gibi mekan ve zaman kavramı yok. Her insan bu zorluklara katlanabilir mi? Bu bakımdan gazetecilik benim için fedakarlığı, heyecanı, mutluluğu ifade eden bir meslektir. Uzun yıllar KTB'de basın müdürlüğü yapmam nedeniyle, kendimi çok da gazeteci olarak tanımlayamıyorum. Zira kurumda yaptığımız işi sadece gazetecilik olarak tarif edemeyiz. Çalıştığımız kurumun faaliyetlerini ve düşüncelerinin sağlam ve sağlıklı bir şekilde kamuoyuna aktarılmasında en önemli köprü olan gazeteci dostlarımıza yardımcı olmak olarak tarif edebiliriz.

Gazetecilik sektöründe günümüzde yaşanan sorunları veya eksiklikleri nasıl tarif edersiniz?

Gazetecilikte günümüzde yaşanan sorunların başında finansal kaynak gelmektedir. Özellikle bu durum yerel basında daha fazladır. Gazeteler yeterli ekonomik kaynaklara sahip olamadıkları için ayakta durmakta zorlanmakta, sektörde çalışanlar ise maalesef yeterli maaş alamamaktadır. Bu bakımdan gazetelerin kaynak sorununun çözümü noktasında gerekli adımlar atılmalıdır. Diğer yandan gazeteler günümüz internet çağında kendilerini yenilemeyi de ihmal etmemelidir. İçerik, mizanpaj, baskı noktasında yeniliklere imza atarak daha fazla okuyucu kazanmaya çalışmalıdır. Bir diğer sorun ise; gündeme getirdikleri konular ile daima güncel siyasetin merkezinde yer alan basın, olaylar hakkında gereğinden fazla vurgulama yapmakta veya geri planda bırakmaktadır.

Bir gazeteci veya yazar olmak için ne tür çalışmalar yapılmalı? Ya da hangi vasıflara sahip olunmalı?

Bir gazeteci veya yazar olmak için önce düzenli kitap okunmalı, yaşadığı ülkenin-şehrin kültürünü-tarihini-coğrafyasını-sosyo-ekonomik yapısını çok iyi bilmeli, sürekli makale yazarak kendini geliştirmelidir. Çünkü kendini geliştirmeyen gazeteci sektörde başarılı olamaz. Sektörde öne çıkmış kişiler bu anlamda kendilerini iyi yetiştirmiş, mesleğin bilgi ve donanımına sahip olanlardır.

Her meslekte olduğu gibi gazeteci olmak için doğru ve kaliteli haber yapmak adına önce iyi ve dürüst insan olmak sonra da işin teorisini bilmek kadar pratiğini yapmış olmak önemlidir. İyi bir gazeteci veya yazar olmak için, öğrencilerin doğru bir kariyer planı yapmaları ve henüz öğrenci iken sektöre iyi bir kurumda girmek için çalışmalarını gerekiyor. Bu, sektörü tanıma ve kendinizi tanıtmak için de önemli bir fırsat olacaktır. Gazetecinin daima aktif ve gündemden haberdar olması gerekir. Gündemi takip etmenin en kolay yolu sosyal medyadır. Bu yüzden iyi bir gazetecinin sosyal medyaya da hakim olması gerekir. Sosyal ağları kullanarak hem güncel olay ve konular ile ilgili anında bilgi sahibi olabilir hem de çalışmalarını daha geniş kitlelere duyurabilirsiniz. Son olarak; yeteneğinin farkında olan, özgüven ile hareket eden her gazeteci başarılı sonuçlara ulaşacaktır.

İnternet mecrası ve sosyal medya yapılarının gelişmesiyle birlikte gazeteciliği ve yazmak kavramlarını nasıl değerlendirirsiniz?

İnternet mecrası ve sosyal medya geleneksel gazetecilik anlayışını da değiştirmiştir. Bu durum, "Yazılı basın bitiyor mu?" sorusunu da gündeme getirmiş ve yıllardır tartışılmaktadır. Ekonomik açıdan yazılı gazeteyi sürdürmek şuan için anlamsız görülebilir ancak gazetenin varlığı da devam edebilir. Çünkü internet mecrasının sınırları yok. Doğru haberciliğin yanında yığınla asparagas haber, bilgi kirliliği var. Onun için yazılı basın veya görsel basın halen

güvenilir kaynak olarak duruyor. İçinde bulunduğumuz iletişim çağında, gündem çok hızlı değişebildiği için haberin eskimesi daha kolay ve çabuk olmaktadır. Özetle; eğer sosyal medya aktif ve faydalı kullanılabilirse, gazeteciliğe ve yazmaya olumlu etkileri vardır.

Bir Gazeteci/Yazarın toplumu doğru yönlendirme ve doğru yola sevk etme gibi bir görevinin olduğunu düşünür müsünüz? Bu açıdan bakılınca Konya ve Türkiye'deki medya sektörü ve kalemleri millilik konusunda nasıl değerlendiriyorsunuz?

Gazetecinin görevi toplumu aydınlatmaktır. Dolayısıyla verdiği bilgilerle toplumu doğru yola sevk etme büyük önem taşır. Yanlış haberlerle ortaya çıkabilecek olumsuzluklardan kaçınması gerekmektedir. Bu durum aynı zamanda basın ahlak ve meslek ilkeleriyle de belirlenmiştir. Diğer yandan gazeteci tabii ki yaşadığı ülkeye, şehre karşı millilik duygusu içinde hareket etmelidir. Milli ve manevi değerleri koruyarak mesleğini icra etmeli, ülkesini küçük düşürücü, ulusal güvenliği tehlikeye atacak anlayıştan kaçınmalıdır. Diğer türlü gazetecilik yapmış olmaktan ziyade gazetecilik adı altında silahşorluktan öteye gitmez yapılan iş.

Sektöre yeni girecek olan genç beyinlere ne tür tavsiyelerde bulunursunuz?

Sektöre yeni girecek olan genç arkadaşlara tavsiyem, mezun olmadan önce olabildiğince pratik yapmanın ve farklı projelerde yer almanın size katkıları olacaktır. Sadece bölgeyi değil, ülkeyi ve dünyayı yakın takip etmelidir. Bunun için bilginin yanında iyi bir yabancı dil öğrenmelerini şiddetle tavsiye ederim. Zira yıl içinde gazetecilik fakültelerinden yüzlerce öğrenci mezun oluyor. Bu rekabet ortamında sizin diğerlerinden ayıran öne çıkarak birkaç özelliğinin olmalı ki, iyi bir gelecek inşası için şansınız artsın. Halkla, etkileşim halinde olunan kişi ve kurumlarla ilişkilerde ölçülü, ilkeli, sağlıklı bir iletişim halinde olunmalıdır. Ve her şeyden öte meslek aşkı.

Tüm basın mensuplarımızın **10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü**'nü kutluyor, tüm zorluklarına rağmen mesleğini fedakarca yürütmeye çalışan basın mensuplarımıza başarılar diliyoruz.

DIYANET - SEN
KONYA ŞUBESİ

Ali KOÇ
Diyanet-Sen Şube Başkanı

1 0 0 0 C A K
Ç A L I Ş A N
G A Z E T E C İ L E R
G Ü N Ü

AS

Gazetecilikle ilgili önemli detaylar paylaşan Hayrettin Atak, "Sevmek. Bu meslek için olması gereken en önemli vasıf bu" dedi

GAZETECİLİK SEVGİ İŞİDİR!

Konya'nın gazetecilik sektöründe yetiştirdiği önemli isimlerden biri olan Hayrettin Atak, gazetecilik üzerine dikkat çeken değerlendirmelerde bulundu. Sektörde birçok alanda çalışmalar yürüten ve şuanda Meram Belediyesi Basın Birimi'nde görev yapan Atak, mektepli olmasının da verdiği heyecanla, sektörden kopmadı. Gazeteciliğin sevgiyle yapılan bir meslek olduğuna dikkat çeken Atak, gazeteciliği ise kendine has cümlelerle tarif ediyor. "Balık için deniz, bitki için fotosentez, yaz için güneş, kış için kar, avcı için av, altın için siyanür, şoför için araba, futbolcu için top, öğretmen için öğrenci, ergen için sosyal medya, polis için silah, usta için boru anahtarı, doktor için stereoskop, temizlikçi için süpürge, bankacı için para neyse gazetecilik de benim için onu ifade eder" diyen Atak, iyi bir gazetecinin nasıl olması gerektiğini de tarif ediyor.

Kısaca kendinizden bahseder misiniz? Hayrettin Atak kimdir?

Bu soru bende her zaman, içe doğru mu dışa doğru mu döndüğü anlaşılmayan sarmal izleme hissiyatı doğuruyor. Ne yanıt vermeliyim? Yaşım mı, boyum mu, kimliğim mi, geçmişim mi? Hangisini anlatabilirim bilemiyorum, gözüne far tutulmuş av gibi kalıyorum. Milyarlarca yıllık dünya tarihine bir yerinden dahil olmuş, dahil olduğumun çok da fazla kimsenin farkında olmadığı, hayatta esasında hiçbir şeye sahip olamayacağını bilen, tek kimliği 'İslam' olmasına rağmen kimliğinin hakkını hiçbir zaman verememiş, bu sebeple de içindeki huzursuzlukla ama yine ümitle Allah'ın huzuruna çıkacak olan bir garip yolcuymum. . .Hepsi bu.

Gazetecilik hayatına nasıl giriş yaptınız?

Tevafuk tamamıyla. Televizyoncu olmak istedim. O zamanlar yeni yeni yayılıyor. Revaçta fazlasıyla. Yerel kanalların açıldığı dönemde işe başvurduğum. Haber Dairesine verdiler. Fark ettim ki dünyanın en güzel en eğlenceli en heyecanlı en zevkli işi gazetecilik. Üniversitede de Radyo-Tv-Sinema okudum. Ama gazetecilik beni bırakmadı. İyi ki de bırakmamış. . . Karşılıklı hissettiklerimiz! Hikayelerdeki dönüp dolaşan geri gelen o tilki benim. . .

Bu meslekle ve/veya sektörle ilgili düşünceleriniz nelerdir?

Önce meslekle ilgili; "Dünyanın en güzel mesleği" diyeceğim, diğer mesleklerle uğraşanlar "Yok canım, daha neler" diyecekler. Şöyle anlatabilirim; Bütün mesleklerin bileşeni gibi bir şey gazetecilik ya da daha geniş anlamıyla habercilik. Biraz doktor, biraz polis, biraz hakim, biraz savcı, biraz bilim adamı, biraz siyasetçi, biraz öğretmen, biraz sanatçı, biraz fotoğrafçı, biraz grafiker, biraz aşçı, biraz belediyeçi. Hepsi var, uzayıp gider liste böyle. Tüm bu meslekler en iyi taraflarıyla vardır gazetecilikte. Tüm güzellikleri ve en zevkli taraflarıyla. Birde üstüne gazeteciliğin heyecanını ve karizmasını da ekleyince dünyanın en güzel mesleği ortaya çıkıyor. Bütün insanların yemeye doyamayacağı kadar lezzetli bir yemek, ya da insanların hayatlarının her anını birlikte geçirmekten büyük keyif alacağı bir eş bir hayat arkadaşı gibidir. Gelelim sektöre; Tabii dünyanın en lezzetli yemeği ya da en cazibeli eşi olunca talipisi de çok oluyor. Bir cadı kazanının içinde bulabiliyorsunuz kendinizi. Süreklilik arz eden menfaat çatışmaları için güçlü bir sinir sisteminize sahip olmanız gerekir. Ya da bir sarraf titizliği ile tartamazsanız tüm dengeleri işler sinir bozucu bir hal alır. Acımasız bir yarışa benzediği için tüm gelişmelere aynı hızda ayak uyduramazsanız, gündemi kaçırırsanız, masum bir kelimeyi en olmadık yerde kullanıp bir anda tarih olmanız da mümkün. İşte bu heyecan belki de bu işi zevkli kılıyor. Tüm bu zorluklara ekonomik zorluklar ve piyasa şartları da girince sektör iyiden iyiye zorluyor gazeteciye. Birde tüm bunlara Konya'nın kendine mahsus sektörel sorunları eklenince bu şehirde gazetecilik yapacak 5 babayiğit bulmak, yerli otomobili

yapacak 5 babayiğit bulmaktan daha zor bir hale getiriyor işi.

Kısaca; Meslekle ilgili ne kadar güzel duygular varsa insanların sektörle ilgili de o oranda sıkıntıları var.

Gazetecilik anlamında ne tür çalışmalar yaptınız? Hangi kurum ve kademelerde görevlerde bulundunuz?

Haberciliğe 93 yılında Kon-Tv Haber Dairesinde başladım. 2000'lere kadar Yurt Haber Ajansı, Kanal 7 gibi ulusal yayınların bölge temsilciliği ile birlikte oradaki görevimi yürüttüm. 2000'lerin sonrasında sektöre uzun bir ara verdim. 2014 yılında Yeni Haber Gazetesi Yazı İşleri Müdürlüğü ile sektöre dönüş yaptım. Bu fırsatla gencecik bir çocuğa bu işin kapılarını Kon-Tv ve ara verdiğim onca yılın ardından bana yeniden güvenerek -ki ben olsam güvenmezdim- işe başlatan Yeni Haber Gazetesine teşekkür ediyorum. Şimdi de Meram Belediyesi Basın Biriminde çalışarak yine sektörün eteğinin bir ucundan tutmaya çalışıyorum. Bu yaşta sonra kendimizi tatmin ve ifade edebilmemizin en güzel yollarından biri de bu işte.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Balık için deniz, bitki için fotosentez, yaz için güneş, kış için kar, avcı için av, altın için siyanür, şoför için araba, futbolcu için top, öğretmen için öğrenci, ergen için sosyal medya, polis için silah, usta için boru anahtarı, doktor için stereoskop, temizlikçi için süpürge, bankacı için para neyse gazetecilik de benim için onu ifade eder.

Gazetecilik sektöründe günümüzde yaşanan sorunları veya eksiklikleri nasıl

tarif edersiniz?

Bu önemli soruyla bana bu konudaki fikirlerimi açıklama fırsatı verdiğiniz için ayrıca teşekkür ediyorum. Bence bu noktada çok önemli bir teşhis hatası yapılıyor. Tabii teşhiste hata olduğu için tedavi de yanlış ilerliyor, sorun çözülüyor. Sektörün içindeki ya da yakınından teğet geçen insanlar bile "Gazetelerin ve gazetecilerin artık bu görevlerini yapmadıkları için rağbet görmediklerini falan sanıyorlar. Ki gerçeğin hiçte öyle değil. Elbet iyi bir ürünün müşterisi her zaman olacaktır. Bu gerçeği yadsımıyorum. İyi ilgi çekici yada sansasyonel bir haberin okuyucusu olacaktır elbet. Ama o habere ulaşmak için bir gün sonra kimse gazete satın almayacaktır. Ona ulaşmak için yine internet ve sosyal medyayı kullanacaktır. Bizim bu işlere başladığımız yıllarda çok güzel işler çıkardığımız için değil, insanların habere ulaşmak için başka çaresi olmadığından satın alıyordu gazeteyi. Ya da televizyonu izliyordu. Şimdi insanların haberi satın alma şekli değişti. Biz gazeteler olarak ta sektör olarak ta bunun gerisinde kaldığımızı düşünüyoruz. Basın sektörü gelişen teknoloji, internet ve sosyal medya sebebiyle olabildiğince daralmıştır. Bu gerçeği kendi lehlerine çeviremeyen kendileri için kullanamayan basın kuruluşları beklenen! sonu yaşamak zorunda kalacaklar. İnsanlar bir olay olduktan bir-iki dakika sonra bunun tüm ayrıntılarını internet aracılığı ile öğrenmektedir bugün. Hiç kimse bir gün sonra gazeteyi alarak bu olayın ayrıntılarını öğrenmek istemez. Çünkü kimse taze bir ürün varken bayatını alıp tüketmez. Basın sektörü teknoloji, internet ve sosyal medyayı kendi lehlerine çeviremedikleri sürece kaybetmeye mahkum görünüyor. Sektörün yaşadığı sorunların temelinde de bu var; Gazete satamayıp reklam alamadıkça iyi ve okunacak haberler üretmekte zorlanıyor. İyi haber üretecek isimleri çalıştıramıyor. Çalışanlarına yeterli olanakları sunamıyor. Yeteri kadar kazanamayan iyi gazeteci ya günü kurtarıyor ya işine tam anlamıyla konsantre olamıyor ya da başka işlere kayıyor. İyi haber üretmedikçe okuyucu ve reklam veren daha da azalıyor. Bu bir kısır döngü... Bizim farklı iç dinamiklerimiz var belki ama diğer tüm sektörlerde geçerli olan kurallar bizim sektör içinde geçerli kısaca. Diğer piyasalarda alınan ciddi önlemler alınmadıkça doğal seleksiyon ile başan bir yere kadar gelecektir. Kısaca; "Eskiden herkes çok iyi ve başarılı idi de ondan gazeteler çok satıyordu" fikri yanlış teşhistir. Biz şanslıydık, çünkü bizim rakibimiz yoktu. Sonuç itibarıyla, gelecek interneti en iyi şekilde kullanabilenlerin olacaktır. Tabii "Her şey bir gün aslına rücu eder" diyerek basılı yayının yeniden revaçta olacağı günü bekleyenler, bi 50 yıl kadar beklemek durumundalar. Nostalji kuşağında oda...

Bir gazeteci veya yazar olmak için ne tür çalışmalar yapılmalı? Ya da hangi vasıflara sahip olunmalı?

Bugün bu tür örnekleri fazlasıyla verdim ama yine vereceğim. En iyi talebeden daha iyi dinlemeli öğretmenini. Bir bilim adamından daha çok araştırma konuyu. Bir siyasetçiden çok daha fazla insanla konuşmalı. Bir kriminal uzmanından daha çok incelemeli. Bir doktor, savcı yada hakimden daha çok okumalı. Bir filozoftan daha çok düşünmeli. Bir avcıdan daha sabırlı davranmalı. Bunun örneğini de olabildiğince uzatabilirim. Aslına bakarsanız, tüm bunları yapan bir insanın gazetecilik dışında daha mantıklı bir iş yaparak çok daha fazla kazanması mümkün. Niye gazetecilik yapayım diye düşünülebilir -ki yerden göğe haklılar. Bu özelliklerde birinin büyük bir şirketin CEO'su olması içten bile değil. İşte tam da bu yüzden en önemlisi bu mesleği sevmeniz, hedef olarak belirlemeniz. Sevmek. Bu meslek için olması gereken en önemli vasıf bu. İnsanı, dünyayı, adaleti, haberi, haberciliği, insanın yolunu aydınlatmayı ve anlatmayı sevmek...

Yazmak veya kamuoyuna bir konu hakkında bilgi aktarmayı yapmak şehre veya ülkeye ne tür bir katkı sunuyor? Düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Bilimin yöntem basamakları var herkesin malumu. İddia, hipotez, tahmin, deney diye uzayıp giden. İşte bir şehre ya da ülkeye yapılacak hizmetin birinci basamağı da bu yazılar, tartışmalar ve bilgi aktarması. Bazen de tam tersi tündengelim. Her şey yapıp bittikten sonra yapılan doğru mu-yanlış mı? Onun tartışmasının yapıldığı mecradır.

Çok şeyi başlatan yada bitiren yerdir medya. En doğru yolu bulma yolculuğu gazetecilerle ve onların haberleri-yazılarıyla başlar çoğu zaman. Ya da onların haberleri-yazılarıyla şekil alır. İşte en son örneği 'Kanal İstanbul' tartışmalarında artık tüm kamuoyu yatırımın sismik boyutuna kadar her ayrıntıyı biliyor. İşte bu gazeteci sayesinde... Şimdi artık sosyal medya da işin içinde ama. Daha tam anlamıyla değil. Haberi gerçek anlamda işleyenler hala haberciler,

gazeteciler ve medyaacılar.

Görülen bir cinayet/işkence görüntüsü toplumu harekete geçirebiliyor, yeni yasalar yeni kurumlar, kazandırabiliyor, yatırımların önünü açıyor yada kesiyor. Yapılan yapılmayan her şey toplumun da katılmasını/bilgi-lenmesini/etkenliğini sağlıyor. Bundan daha büyük bir katkı olabilir mi? İşte tüm bu güzelliklerde bir aktör olmanın verdiği hazı kelimelerle ifade edebilmek çok zor.

Gazetecilik mesleğini özlüyor musunuz?

Özlemez miyim? Mesleğinizi bir tutku haline getirmişseniz, hayatta var olduğunuzu yaşadığınızı hissedebilenizin tek yolu bu mesleğe devam edebilenizdir. Özlemi büyük çapta yaşamamak için kendimce aldığım önlemler var. Hala ilk yaptığım iş bütün haberleri, yazıları tek tek okuyup, onlar hakkında yazı yazmak. Ben olsam hangi başlığı atar, hangisini haber yapardım onu düşünüyorum. İlgimi çeken konular hakkında yazıyorum ama kendime saklıyorum. İşte böyle gizliden gizliye yürüttüğüm platonik bir aşk bu.

Gazetecilik yaptığınız yıllarda unutamadığınız anılar varsa birkaçını kısaca anlatabilir misiniz?

Bir gazetecinin ulaşabileceği en üst ve en güzel makam 'Muhabirlik'tir diye düşünüyorum. Ben fazla muhabirlik yapmadım/yapamadım. En büyük üzüntüm budur belki meslekte. Ama ona rağmen çok fazla anı biriktirdim. Bir gazetecinin meslekte biriktirebileceği tek şey de dostlar ve anılar... İki oldu ama bunlar tektir.

Ama anılarının hangisini anlatsam bir diğerine haksızlık olur diye düşünüyorum. En küçüğünden en büyüğüne hepsi benim için değerli.

Sektöre yeni girecek olan genç beyinlere ne tür tavsiyelerde bulunursunuz?

Girmeyin' tavsiyesinde bulunurum. Özellikle en iyi olmayı arzulamıyorsunuz. İstanbul ya da Ankara'da Ulusal Basın'ın bir parçası olmayı planlamıyorsunuz. Ulusal bir gazetenin genel yayın yönetmeni ya da ulusal bir kanalın anchorman'ı olmayı hedeflemiyorsanız, dünyanın en iyi ajanslarında çalışmayı hayal etmiyorsunuz. Bu işe hiç girmeyin. Üzültür ve yorulursunuz. Kendimden biliyorum, hayalimin en güzel yerinde uyandırıldım! Sektör en iyi olma yolunda farklılık oluşturanlara yer açıyor sadece. Onun dışındakileri sadece öğretiyor. Sürekli okuyup araştırmaktan koşturumaya, kendini geliştirebilmekten araştırmaya, çalışmaktan savaşmaya kadar oyunu kurallarına göre oynamam diyenler ise zaman kaybetmesin...

Medya sektörüne hedefleri doğrultusunda girdiğini belirten başarılı haber spikeri Şahin Karakaya, "Çok zorlu bir süreçten geçtim. Ancak mücadelemi hiçbir zaman bırakmadım. Bırakmaya da niyetim yok" dedi

'BU SEKTÖRÜN VİCDANI YOK!'

Medya sektöründe Konya'nın yetiştirdiği önemli ve başarılı isimlerden biri olan, Kanal 7 Medya Grubu'nda haber spikerliği görevini başarıyla sürdüren Şahin Karakaya, sektöre ve gazeteciliğe ilişkin açıklamalarda bulundu. Konya'da Üniversite Televizyonu ve sonrasında yerel basında farklı medya kuruluşlarından görev alarak, önemli bir tecrübe kazanan Karakaya, kariyer basamaklarını emin adımlarla çıkarak, ulusal medyaya başarıyla adım attı. Bir süredir Konya'yı en iyi şekilde ulusal medyada temsil eden Karakaya, Konya'yı mesleğinde edindiği tecrübelerin temeli olarak görüyor. Sektörün oldukça çetin bir yol olduğunu belirten Şahin, sektörde tutunabilmek ve yükselebilmek için çok çalışmak gerektiğini ifade ediyor.

Kısaca kendinizden bahsedebilir misiniz? Şahin Karakaya kimdir?

Merhaba; 1988 yılında Adana'nın Pozantı ilçesinde doğdum. İlkokulu burada bitirdim. Ardından babamın işi dolayısıyla Konya maceram başladı. Macera diyorum çünkü Konya bana acısıyla tatlısıyla o kadar müthiş tecrübeler kattı ki, insanın hayatına gelebilecek iyi kötü her şeyi ben bu şehirde tattım diyebilirim.

Meslek hayatınıza nasıl giriş yaptınız?

Öncelikle şunu belirtmek isterim. Ben 'kervan yolda dizilir' anlayışıyla hayatıma yön çizmedim. Hedeflerim doğrultusunda hangi üniversitede hangi bölümü okumam gerektiğine küçük yaşlarda karar verdim. Benim hayalim ilkokul sıralarından itibaren hep 'spiker' olmaktı. Hatta o dönem öğretmenlerimiz her birimize ilerde ne olacağımızı sorduklarında, benim 'spiker olacağım' demem sınıfta gülüşmeleri de beraberinde getirirdi. Konya'da henüz lise öğrencisiydim. Evimize her gün gazete alır, boş bir odaya geçer, bütün sayfaları tek tek bir satır atlamadan başıra başıra okurdum. O dönem liseden bir arkadaşım, Selçuk Üniversitesi uygulama kanalı ÜN TV'nin

bir ilanından bahsetti. Muhabir olmak için başvurduğumu söyledi. Detayını bilmiyordum. Bir cesaretle ÜN TV'yi aradım ve muhabir olmak istediğimi söyledim. Konuştuğum kişi şuan İnönü Üniversitesi'nde öğretim üyesi olan Mevlüt Akyol hocamdı. Beni kampüse çağırdı, kanal binasına gittim. Hocam ile görüştüm. Benim sesimi dinlediler ve perfore için uygun olduğunu söylediler. Bu arada perfore, haber arkası seslendirmeye verilen isim. Ancak ben perforenin ne olduğunu dahi bilmiyordum. Sonra Mevlüt hoca bana hangi bölümde okuduğumu sordu. Çok iyi hatırlıyorum bir 10 saniyeye yakın hocanın yüzüne bakakaldığımı. Çünkü ben henüz lise öğrencisiyim desem beni almayabilir diye korktum. Bir an kararsız kaldım, ancak en nihayetinde yalan söylemedim, hocam lise öğrencisiyim ben dedim. Ufak bir şaşkınlık sonrası beni Rektörlük binasında bulunan ÜN-TV Haber merkezine gönderdiler. Orda benim için yeri bambaşka olan ve abim, büyüğüm, meslekte bana öğrettiği ile hala duacıyım olduğum hocam Selman Selim Akyüz ile tanıştım. Ve okul sonrasındaki boş zamanlarımı geçirdiğim ÜN-TV serüvenim başladı. Televizyonculuğa ilk adımı orda attım.

Bu meslekle ve/veya sektörle ilgili düşünceleriniz nelerdir?

Yapmış olduğumuz iş, sürekli yenilik isteyen, kendinizi geliştirmeniz gereken ve tutunmanızın çok ama çok zor olduğu bir sektör. Bazen yetenekleriniz, işinize olan bağlılığınız dahi bu meslekte ilerlemeniz için tek başına yeterli olmayabiliyor. Sabırlı olmanız, sadece işinize odaklanmanız, günlük tartışmalardan kimi zaman uzak kalmanız gerekiyor. Eğer ki aceleci ve aşırı özgüvenle bu sektöre girerseniz, kalıcı olmanız mümkün değil. Ağır ve sağlam adımlarla, çok çalışarak belki de en önemlisi politize olmadan işinize sarılmanız gerekiyor. Eğer ki ipin ucunu kaçırıp duygularınızla hareket ederseniz gazeteciliği sadece bir zümreye ithafen yapmış olursunuz. Burada kritik olan en

önemli faktör: Vicdan. Sektörün vicdanı yok, duyguları yok. O yüzden mücadeleyi en başta sektörle yapıyorsunuz. Tutunabilmenin ne kadar zor olduğunu varın siz düşünün.

Bu mesleği neden tercih ettiniz? İsteddiğiniz bir meslek miydi?

Elbette istediğim bir meslekti. Söylediğim gibi ben bir hayal kurdum, kendime hedef seçtim. Bu menzile doğrultusunda okul okudum, eğitimimi aldım. Çok zorlu bir süreçten geçtim. Ancak mücadelemi hiçbir zaman bırakmadım. Bırakmaya da niyetim yok.

Mesleğe girer girmez ekran yüzü olarak dikkatleri toplamayı başardınız. Bunun sırrı nedir?

Esasında mesleğe girer girmez ekran yüzü oldum diyemem, dersem eğer ekrana gelene kadar verdiğim emeğe haksızlık etmiş olurum. Ben ekrana mutfaktan geldim. Kimi zaman seslendirme yaptım, kimi zaman oturdum haber yazdım, montaj yaptım, kimi zaman elime mikrofonu alıp şehir şehir haber peşinde koştum, çünkü ben ÜN TV'de böyle yetiştirildim. Bir habercinin ekrana verdiği haberle ilgili tüm aşamaları bilmesinin başarıyı getireceğine inandım. Senin yüzün gözün güzel, kaşın kara diye ekrana çıkartılmadım. Zira bu şekilde ekrana çıkanların da olduğunu bilerek işimin kolay olmadığını zaten biliyordum. Şuna inanıyorum, sen çok çalışır, emek verir, sadece işine odaklanırsın ve sabredersen, rabbim yolunu bir şekilde açar. Ama çalışmaz, sadece para kazanmak için zaman doldurmaya çalışırsan yaptığın işin lezzeti olmaz. Ben bir kere yaptığım işten zevk almaya bakarım. Siz ekranda haber sunarken, ya da program yaparken keyif alıyorsanız emin olun bu izleyiciye de yansıyor. Bir diğer husus samimiyet. Bazı meslektaşlarımız, ekran arkasında başka,

kamera karşısında bambaşka bir insan oluveriyor. Ben bunun doğal olmadığına inandım hep. Bir olayı Haber merkezinde nasıl yorumladıysam, ekran karşısında da öyle anlattım. Hafta için her gün sabah saat 6'dan 10'a kadar 4 saat canlı yayın yapıyorum. İzleyiciden gelen mesajları, herhangi bir siyasi görüş ayırımı yapmadan ekrandan okuyorum. Ve bu interaktif yayıncılık izleyicinin sana olan güvenini artırıyor. Yine ön yargıyla yaklaşan, bakın size bu mesajı atıyorum ama okumazsınız diyen izleyicilerimizin paylaşımını ilk sıraya alıp okuyorum. Ancak bazen ne yaparsanız yapın, maalesef insanların gözündeki algıyı yıkamıyorsunuz.

Konya'da çalıştığınız süre boyunca mesleğe ilişkin ne tür kazanımlar elde ettiniz? Konya sizin için nasıl bir tecrübe oldu?

Konya'nın benim için yeri bambaşka. Her yıl bir kez kesin giderim. Mesleği orda öğrendim. Her bir köşesinde anılarım var. Hatta yapmış olduğum program nedeniyle her bir ilçesini beldesini iyi bilirim. Yapmış olduğum mesleğe dair kazanımlarımın temelidir Konya.

Konya'dan ulusal bir televizyon kanalına nasıl geçtiniz? Bu başarıyla ilgili detayları paylaşır mısınız?

Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden mezun olduktan sonra, piyasanın merkezi olan İstanbul'a gitme düşüncem zaten hep vardı. O dönem Türkiye Futbol Liginin yayıncı kuruluşu Lig Tv Spikerlik yarışması açtı. Her hafta farklı bir maç anlatılacak ve anlatım videoya çekilip, Lig Tv'ye gönderilecekti. 7 hafta sürdü. Yarışmaya 4 bin kişi katıldı. Bende bir maç anlatımı ile yarışmaya girdim. 4 bin kişi arasından son 3'e kalarak Lig Tv'ye davet edildim. Finalde yayın öncesinde spikerlerden tam not aldım ancak kazananın canlı yayında belirleneceği söylendi. İşin garip tarafı 1. Olanı Şansal Büyüka, Tümer Metin belirleyecekti. Yani spikerlerden oluşan bir jüri yoktu. Sonra bu iki isme Melih Gümüşbıçak eklendi. Neyse yayın başladı. Bizim final anlatımlarımız gösterildi. Şansal Büyüka ve Tümer Metin bir başka arkadaşımızı seçti. Melih Gümüşbıçak'ın tercihi ise ben olmuştum. Benim kazanamamış olmam ve yıllardır maç anlatan ismin beni seçmesi, yönetimi 3 ismi de alım tercihine yönlendirdi. Velhasıl Lig Tv bana kapılarını açtı. Tecrübeli spikerlerle iyi bir eğitim dönemi geçirdim. Ancak kurum, o dönem TMSF'deydi. Ve ileriye yönelik plan yapabilmem mümkün değildi. Tam da böyle bir sırada Kanal 7 medya grubundan bir telefon geldi. Benimle görüşmek istediklerini söylediler. Seslendirme yapacak bir personel aradıklarını ve beni bunun için aradıklarını belirttiler. Görüştüm ve kafama yatan bir teklif aldım. Lig Tv'den şefim Melih Şendil'e durumu anlattım. Bana gitme dersen senin hakkına girmiş

olum, buranın durumunu biliyorsun kardeşim dedi ve müsaadeyi verdi. Kanal 7 Medya Grubu ile olan birlikteliğim böylelikle başladı.

Ulusal bir televizyon kanalında ve metropol bir şehirde çalışmanın zorluklarını yaşadınız mı? Adapte olma noktasında ne tür sorunlarla karşılaştınız?

Elbette yaşadım. Öncelikle İstanbul; Konya gibi Anadolu'nun sıcaklığını, cömertliğini ve insani bir takım duygularını bulabileceğiniz bir metropol değil. Dolayısıyla siz Konya terbiyesi ve kültürü ile yetişen bir genç olarak 15 milyonluk bir şehrin içinde birden insanlığa yabancılaşıyorsunuz. Çünkü gördükleriniz ve yaşadıklarınıza çoğu zaman inanamıyorsunuz. İnsanların bu denli çıkar ilişkisi ile yaşamlarını sürdürmesi sizi ürpertiyor. Hele hele bulunduğum sektördeki çekişme ve rekabet bazen sizi insanlığınızdan utandırıyor. Size dostum diyen, arkadaşım kardeşim diyenlerin gerçek yüzünü çok geçmeden görüveriyorsunuz. Sizin saf temiz duygularınız, iyi niyetli tavrınız bir

süre sonra, çevredekilere karşı korkunç bir güvensizliğe dönüşebiliyor. Kimse inanmıyor ve güvenemiyorsunuz. Üzülerek söylemeliyim ki İstanbul'un ruhunda var bu. Bu şehirde kimsenin kimseye karşı bir itimadı yok. Konya'da sırtımı yaslayıp, gözüm kapalı güveneceğim kişi sayısı 10 ise, İstanbul'da 1 hadi bilemedin 2 olsun. Tablo bu derece vahim anlayacağınız. Bu durum tabii ki sizin adaptasyonunuzu zorlaştırıyor. İşinize mi konsantre olacaksınız, yoksa arkanızdan iş çevirenlerle mi mücadele edeceksiniz? Şehrin acımasızlığı ise cabası. Acımasızlığından kastım ekonomi. Parasızsanız İstanbul için değersizsiniz, çok acı değil mi? Maalesef.

Çalıştığınız kurumda veya bulunduğunuz ortamlarda Konya'yı pozitif anlamda etkileyecek çalışmalar yürütüyor musunuz?

Bulduğum sektörde Konyalı ya da Konya'dan yolu geçmiş o kadar çok arkadaşım var ki. Burada Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi'ne de bir parantez açmak gerekiyor. Bakınız abartmıyorum, emin olun duygusal da yaklaşmıyorum, ancak

İstanbul'da gazete, televizyon, radyo hiç farketmez, bu sektörlerde faaliyet gösteren şirketlerin hepsinde Selçuk İletişimden isim bulursunuz. Hem de bir tane de değil. Benim çalıştığım Kanal 7 Medya grubunda 10'dan fazla Selçuk İletişim mezunu var. Emin olun en kallavi üniversitelerin iletişim mezunları bizim elimize su dökemezler. Burada hiç tevazu gösteremeyeceğim kimse kusura bakmasın. Çünkü bizim okulumuz kalifiye eleman yetiştiriyor, adeta bir fabrika gibi. Adam gelmiş ülkenin en önemli üniversitelerinden birinden, iletişim mezunu. Ama boş hiçbir şey yok. Eee ne yaptın 4 yıl diyorum, okudum diyor. Bizim sektör tek başına okuyarak bir yerlere gelebileceğin bir iş değil. Hem okuyacak, hem de bunu uygulayacak çalışmalarda bulunman lazım. Eline mikrofon almamış, sahanın tozunu yutmamış, tripod taşımamış, kablo toplamamış adam, abi ben de ekrana çıkmak istiyorum diyebiliyor. Ben bunu derken çekinirdim utanırdım herhalde. Tamam bir hedefinin olması güzel de, bunun için ne yapmam gerekir? Sorusu bizi doğruya götürür diye düşünüyorum. Cinsiyetçilik yapmak değil niyetim ama, kadınların bu anlamda avantajlı olduklarını görüyoruz ekranlarda. Adam yıllarını televizyonculuğa vermiş, adeta derya deniz, diğer tarafta eli yüzü düzgün ancak habercilikten uzaktan yakından ilgisi olmayan bir hanımefendi gelip, işini elinden alabiliyor. Efendim kalite, tecrübe, liyakat... Geçiniz efenim onları, deniyor. Konu nereye geldi. Konya'yı her anlamda sonuna kadar destekliyorum. Bazen Konyalı firmalar seslendirme yapmam

için arıyorlar, emin olun birçoğundan para dahi almıyorum. Yeter ki Konya'nın ismi duyulsun. Konyalının benim gönlümdeki yeri bambaşkadır.

Meslek hayatında Konya'da önemli tecrübeler edinmiş biri olarak; hala hem sektörel hem de genel gündeme ilişkin Konya'daki gelişmeleri takip ediyorum musunuz?

Etmeyiz olur muyum? Kendi yayın akışıma son halini verirken haberlere şöyle bir göz gezdiririm, çünkü haberi promterdan okumak benim pek hoşuma gitmez. Yorumlayarak, basit bir anlatımla aktarmak için haberin detayına hakim olmak gerekir çünkü. Konya ile ilgili bir haber varsa, tek tek detayına inerek okurum. Nerde olmuş hangi caddede Konya'nın neresine düşüyor, tüm ayrıntılara bakarım. Onun haricinde Konya ile ilgili haberleri editör arkadaşlara paslarım, yapılmasını isterim yayını için. Bazen gözden kaçabiliyor çünkü. Teyit ederim. Sosyal medyadaki arkadaşlarımın yarıya yakını zaten Konya'daki meslektaşlarım. Etmemem de zaten mümkün değil. Mesela biraz önce annemle konuştum, kar serpiştirdi dedi, hemen Konya'nın hava durumuna baktım. Emin olun yakın takipteyim.

Sektörel anlamda bundan sonraki hedefleriniz nelerdir?

Rabbim imkan verirse, sağlığımızı inşallah elimizden almaz ise, hedeflerime ulaşacağıma olan inancım tam. Bunun için

gece gündüz çalışıyorum diyebilirim. O kadar çok kanal, o kadar çok rakip var ki, 10 yıl öncesinden daha zor işimiz. 10 yıl sonra daha da zor olacak. Hedefim her zaman, hak ve vicdan ekseninden kopmamak oldu. Paranın ve popülerliğin gözümde hiçbir değeri harbiyesi yok. Yaptığın işte şeref ve onurunu koruyabiliyorsan ne mutlu sana. Para da popülerlik de harcanır, şeref ve onur bize kalır.

Sektörde emin adımlarla yükselişini sürdüren bir isim olarak, sektöre yeni girenlere tavsiyeleriniz ne olur?

Yol yakınken dönsünler derim. Bu iş için hayal kurmayanlar, karşlarına çıkacak zorluklara göğüs geremeyecek olanlar bir an önce kendilerine başka bir sayfa açsınlar. Önce çok çalışmak, çok okumak, tek bir kaynaktan beslenmemek, her şeyden biraz bilgi sahibi olmak, ancak bir alanda uzmanlaşmak. Dışişleri Bakanı kim diyorum, hmmm diye düşünüyor arkadaş, ama öncesinde bana diplomasi muhabiri olmak istediğini söylüyor. Ona direk söylüyorum kendine başka uğraş alanı bul, demek ki senin ilgin yok, çünkü eğer ilgin olsa bana tek tek meclis listesini sayardın. Genç arkadaşlara pembe tablolar çizemem, onlara umut pazarlayamam, çünkü bu sektör acımasız. Yarın sektöre girince yaşadıkları büyük hayal kırıklıkları onları daha derinden yaralar çünkü. Yeni başlayacak olan kardeşlerime son cümlem olsun. Oku, araştıır ve çok sabret. Selametle

10 OCAK

ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ

*kutlu
olsun*

perlamedya

www.bayirhotels.com

BAYIR DIAMOND
HOTEL & CONVENTION CENTER
KONYA

MEHMET ALİ ELMACI
Yeni Medya Koordinatörü

ZOR ZAMANDA MÜJDE KGC'DEN

Gazetecilik evriliyor...

Önce internet haberciliği sonra da sosyal medya haberciliğine doğru...

Son zamanlarda bu cümlelere sıkça rastlıyoruz. Üstelik bu cümleleri kendimiz kuruyoruz. Kendimizi de buna alıştıyoruz.

Ama buna hazır mıyız? Bundan çok emin değiliz.

Yaygın basında 2019 sonu itibarıyla basılı hayatına son veren gazeteler oldu.

En son Güneş ve Star da bu kervana katılarak 1 Ocak 2020 itibarıyla yayın hayatına internet haberciliği şeklinde devam edeceklerini açıkladı.

Konya'da da baskıyı sonlandıran gazeteler oldu. Bundan sonra neler olacak? Onu da henüz kestiremiyoruz.

Star Gazetesi gibi grupların internet haberciliğini götürebilmesi yerele göre daha kolay. Ellerin altında ciddi bir ekip var ve bu ekiple aynı hızla devam edecekler.

Ama Konya buna hazır değil...

En azından kurumsal olmadıği sürece hazır değil.

Ne demek istediğimi önümüzdeki günlerde daha iyi anlayacağız.

Bir diğer konu ise sosyal medya haberciliği her ne kadar gün geçtikçe artsa da güvenilirliği azalıyor. Güvenilirlik azaldıkça rağbet de azalıyor.

Bunun yanında gazetelere olan güven yüksek ama ilgi az. Konya'dan bahsediyorum.

Bütün bu realiteler yanında meslektaşlarımızın da çalışma alanlarının kısıtlandığını görmek bizleri

üzüyor.

Bütün bu realiteler çerçevesinde 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyoruz.

Kolay bir süreç yaşamıyoruz.

Hayırlısı diyelim...

Bunları yazarken gazetecileri sevindirecek tek bir başlık yok mu? diye düşündüm.

Birçok genç gazeteci arkadaşım da zaman zaman istişare etme fırsatım olur. Bu zor süreçte tek sevindirici haberi Konya Gazeteciler Cemiyeti'nden aldıklarını ve süreci merakla takip ettiklerini dinliyorum.

Malum, Konya Gazeteciler Cemiyeti Konya'daki gazeteci arkadaşlarımıza konut kazandırabilmek adına uzun süredir çalışma yürütüyor. Ve konu son aşamaya geldi.

Cemiyet Başkanı Sefa Özdemir bu konuda çok çaba harcadı. Süreci sonuna kadar takip etti ve çok kısa bir süre içerisinde de müjdeli haberi gazeteci arkadaşlarımızla paylaşacak.

Başkan Sefa Özdemir çok dua alacak.

Şimdiden beklenti ve dönüşleri görüyoruz.

Gazeteler zor durumda...

Gazeteciler sektörde devam edip etmeme konusunda ince bir çizgide...

Bu zor zamanda en güzel haberi Sefa Özdemir verecek.

Öyle umuyorum ki bütün bu zorluklara rağmen bu yıl 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü müjdeli geçecek...

Teşekkürler başkan...

*Bu devirde fikirler ile arpışıyoruz.
Gazetelerde kalelerimizdir.*

Mehmet YAKA
Karapınar Belediye Başkanı

'SENİ DÖVERİM' UYARISI RADYO SAHİBİ YAPTI

Konya'da radyoculuk alanında uzun yıllar hizmet etmiş, adından söz ettiren Mustafa Şafak radyoculuk üzerine ile güzel bir söyleşi gerçekleştirdik. Mustafa Şafak, yapamam korkusuyla başladığı radyoculuktan bugün radyo sahibi olmasına kadar yükselen başarı grafiğini özetlerken 'yılmadan çalışmalısınız' tavsiyesinde bulunuyor

Radyoculuğa nasıl başladınız?

Liseyi bitirdim. O zamanki şartlar mı, ailenin maddi durumu mu, yoksa benim okuma hevesimin olmaması mı her ne sebepten! Bir an evvel bir iş bulayım çalışayım aileme, kardeşlerime destek olayım hesabı içindeydim. Okul bitti bir dersane de kafeterya kısmında çay , tost işleriyle iş hayatına başladım. Yaz tatili geldi, ücretsiz iki ay izine gönderdiler.

Boş duramazdım ailemin durumu iyi değildi. Uzatmayayım birkaç ay arı sütü bal pazarlama işi yaptım. Orada da istediğimi alamadım veya bulamadım. Çocukluk arkadaşım, dostum, canım, ciğerim şu an İmam Hatiplik yapan aynı zaman da Karaman Önder Başkanlığı başarıyla yürüten Mehmet Sarı Hocamla bir muhabbetimizde taa çocukluğumuzdan (Bacanak deriz birbirimize) dedi ki "bacanak RİBAT Fm de reklamcı arıyorlar gel gidelim bir görüşelim" dedi. Mehmet hocam da o dönemde Gençlik Fm de reklam

işlerine bakıyor. Bacanak ne radyosu, ne reklamı ben ne anlarım dedim.

Anlamasam da gidip görüşeceğiz artık. Kulakları çınlasın Memiş Arlı müdürümle görüştük. Bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor ama sektöre yabancı olduğum için anlamasam da tamam abi diyorum. 15- 20 dakika görüşmemizin ardından işe alındık. Benim günlere gelmemde gururla her yerde savunduğum ilk göz ağrım RİBAT' ımla 1996 yılı 9. ayında radyo maceram başlamış oldu.

Daha çok anlatılacaklar varda kısaca özetledim.

Radyo sizin için ne ifade ediyor?

Bir dost, bir arkadaş, derttaş, yoldaş, samimiyet, sırdaş... Bilgi, kültür, haber, ulaşabileceğin hızlı iletişim aracı... Arabanda, evinde, ofisinde Her anında seni meşgul etmeyecek gönül muhabbeti kurabileceğin, anlık görünmez vakit geçirebileceğin yoldaşım.

Mesleğe başladığımız ilk dönemle bu dönem arasında ne gibi farklar var?

İlk sahip olduğun ne varsa kıymetli olur ya; Radyolar yeni yeni açılmış radyolar kıymetli, programcılar kıymetli, cihazlar kıymetli. Çok iletişim aracı olmadığı için bir kıymeti vardı. Bir istek istemek için radyoya geliyordu dinleyiciler. Radyoların telefonları susmazdı. Bir sevdiğine istek istemek anons bırakmak için. Cihazlar, kasetler, kasetçalarlar. Bildiğin çapa, kürek çalışır gibi çaba sarf edilirdi. Ama zevkle Çünkü dinleyiciyi memnun etmemiz lazımdı. Şimdi teknoloji gelişti. Herkes her ne istiyorsa ulaşabiliyor. Herkes her konuda bilgili. Radyoculuğu da biliyor, ekonomiyi de, teknolojiyi de, siyaseti de, vs vs. aklınıza ne geliyorsa... Ulaşamadığın şey kıymetli olur ya... Nerde eski Bayramlar deriz ya. İşte o muhabbet nerde o eski günler Zordu, zahmetliydi ama bir o kadar tatlı ve keyifliydi.

Radyoculuğa yeni başlayacak arkadaşlar için tavsiyeleriniz ne olur?

Önce şunu unutmamaları lazım: Önce ruhunu verecekler doğal olacaklar, doğaçlama bir şeyler üretebilme yeteneğine sahip olabilecekler! Ne tarz program düşünüyorlarsa. Daha samimi daha kabul görürler. Geçici değil; kalıcı bir meslek olarak görürlerse koluna bir bilezik daha takmış olurlar. Lazım olduğu zaman çıkartıp kullanmaları açısından. Ne yaparsan yap önce işine, işyerine saygın olacak. En iyisini yapama gayretin çaban olursa sonunda başarı gelecektir. Sen fark etmezsin; ama seni fark edenler çıkar. Örnek : Halis KIRAZ

Unutamadığınız bir anınızı paylaşır mısınız?

Mesleğe başladım, radyoda reklam işlerine bakıyorum. Sektörü yeni tanıyorum, işten fazla anlamıyorum 2- 3 ay iş alamadım primle çalışıyorum. Taban maaşım da olmasa elde var sıfır. Durumum iyi değil , ailenin durumu iyi değil kardeşler küçük sen ilgileniyorsun evin abisi olarak. 2-3 ayın sonun da Müdürümüz Memiş abiye konuyu açtım. Abi ben işi bırakacağım dedim.

"Hayırdır" dedi. Abi sende gö-

rüyorsun yok bir şey yapamıyorum olmuyor dedim. İnşaatta çalışmayı düşünüyorum dedim. Unutmuyorum ilk cümlesi "seni döverim" dedi. Ne fark ettiyse bende bu işi sen yapacaksın dedi. "Para lazımsa yardımcı olacağım ama pes etme bu işi sen yapacaksın" dedi. Bırakmadı. Allah razı olsun Memiş abimden Bu anımı hiç unutmadım unutamam. Geriye dönüp bakıyorum 24 sene geçmiş tek radyo reklamına başlamışsın. Şimdi yine söylüyorum işine, işyerine saygın olursa olmaz diye bir şey yok. Gurur duyduğum RİBAT MEDYA GRUP RADDYOLARI Ribat Fm bünyesine Radyo En, Gözyaşı Fm, Radyo Selam gibi radyoları dahil etmiş bu radyoların reklam organizatörlüğünü yapıyorsun. Nasip oldu 3 yıl önce Radyo Express 'i devraldık. İşletiyoruz.

Mustafa Şafak kimdir?

Mustafa Şafak kendini bildi bileli 7 yaşlarından itibaren tarlada, bahçede çalışmaya başlamış. Ortaokul, lise yılları okul sezonu hafta içi okul hafta sonu iş buldukça çalışan yaz tatili adı ama Benim için çalışma sezonu olan lise bittikten sonra tamamen iş hayatına başlayan ömrü çalışmayla geçen 1974 Bozkır doğumlu, şimdi Güneysınır ilçesine bağlı Kızılöz köylüyüm. Zoru seven, başarmak için mücadele eden, olduğu kadar değil! daha iyisi olsun diye uğraşan. Kıt imkanlarla mükemmeliyeti kovalayan yeniliklere açık. Kendi işimle alakalı söylüyorum! Hayalin ve hedefin yoksa Radyoculuk yapma diye düşünenlerdenim. Sevgi, Saygı, Muhabbetlerimle!

Lise yıllarında adım attığı gazetecilik hayatını bugün Radyo Ülkü Yönetim Kurulu Başkanlığı göreviyle sürdüren Nurettin Özerdem, sektörün devlet tarafından daha çok desteklenmesi gerektiğini düşünüyor

'DEVLET DAHA ÇOK DESTEK VERMELİ'

Konya'da lise yıllarında okul gazeteciliğinde yazdığı yazılarla gazetecilik hayatına giriş yapan Nurettin Özerdem, sonrasında aylık bir gazete çıkardı daha sonra ise medya sektörünün bir ayağı olan radyoculuğa başladı. Uzun zamandır Radyo Ülkü'nün Yönetim Kurulu Başkanlığını sürdüren Özerdem, sektörde önemli çalışmalar yürüten bir isim olarak dikkat çekiyor. "Gazetecilik emeği, çabayı, bilgiyi, hizmeti ifade ediyor" diyen Özerdem, gazeteciliği kendisi açısından olmazsa olmaz bir meslek olarak görüyor. Radyoculuğun gelişim sürecini de değerlendiren Özerdem, gelişen teknoloji sayesinde radyoların daha da önem kazandığını belirtiyor. Özerdem, sektörün devlet tarafından daha çok desteklenmesi gerektiğini düşünüyor.

**Kısaca kendinizden bahseder misiniz?
Nurettin ÖZERDEM kimdir?**

Konya'nın Bozkır ilçesinde, 1960 yılında dünyaya geldim. İlk ve orta tahsilimi Bozkır ilçesinde tamamladıktan sonra 1974 yılında, Konya'ya taşınmamız nedeniyle lise tahsilimi, ismi o zaman "Gazi Lisesi" olan Konya lisesinde tamamladım.

Liseden sonra Ankara'da üniversite kazandım ama o yıllardaki anarşi ortamı nedeniyle okula devam edemeyince, tahsil hayatıma son vererek askere gitmek zorunda kaldım. Askerden sonra baba mesleği olan oto yedek parça satışı yaptığımız işyerini çalıştırdım.

Karatay ilçesinde uzun müddet Milliyetçi Hareket partisi ilçe başkanlığı yaptım.

1994 Yılında şu an yönetim kurulu başkanlığını yaptığım RADYO ÜLKÜ'yü kurdum.

1999 Yılı yerel seçimlerinde Karatay ilçesinde MHP'den il genel meclisi üyesi seçildim. İki yıl il daimi encümen üyeliğim oldu. Bu görevim süresince Konya'mıza önemli hizmetlerde bulunma fırsatım oldu.

2002 yılı genel seçimlerinde MHP'den milletvekili aday, 2018'de aday adayı oldum.

Konya Gazeteciler Cemiyeti üyesi

ve basın kartı sahibiyim. Konya'da karasal yayın yapan "RADYO ÜLKÜ" isimli radyoda yönetim kurulu başkanlığı görevini sürdürmekteyim.

Gazetecilik hayatına nasıl giriş yaptınız?

Geçmiş yıllarda Lise 2. sınıfta Fen ve Edebiyat bölümleri vardı. Fen bölümü şu anki sayısal bölümünde ki dersleri görüyordum. Edebiyat bölümü ise daha çok sosyal ve sanatsal ağırlıklı dersler vardı, Resim, Müzik, Kompozisyon gibi. Bu konulara ilgim olduğu için bende Lisede Edebiyat bölümünü seçtim. İlk olarak Lisede duvar gazetesinin yazı, fotoğraf ve inceleme konularını hazırladım. Bu benim gazeteciliğe ilk adımım oldu. Daha sonra bazı gazetelerde köşe yazılarım ve şiirlerim yayınlandı.

Bu meslekle ve/veya sektörle ilgili düşünceleriniz nelerdir?

Gazeteciliğin veya bizim gibi yayın kuruluşlarının toplum için önemli olduğuna inanıyorum. İnsanların haber almalarını, bilgi sahibi olmalarını sağladıkları için faydalı bir meslek olduğu şüphesiz. Lakin her mesleğin kendine has zorlukları olduğu gibi gazeteciliğin de zorlukları vardır. Geri-

ye dönüp baktığımızda bu gün ki teknoloji, internet, Watsap, sosyal medyanın sektöre faydası olduğu kadar zararını da görmekteyiz.

Gazete ve dergilerin hazırlanması, basması, resim ve yazılan haberin gönderilmesi geçmişe göre şimdi daha kolay.

Aynı şekilde Radyo ve Televizyon gibi kuruluşlarda gazeteler gibi bilgisayar ortamı ve programlar sayesinde daha hızlı ve düzenli bir çalışma ortamına kavuşmuş görünüyor.

Sanal medyaya olan ilgi haliyle basın yayın sektörüne olumsuz etkisi olmuştur.

Gazetecilik anlamında ne tür çalışmalar yaptınız? Hangi kurum ve kademelerde görevlerde bulundunuz?

MHP Karatay ilçe başkanı görevinde iken 1997 yılı Ocak ayında, "Karatay'da Hareket" isimli aylık bir gazete çıkarmıştık. Bu gazete 2000 yılı ekim ayına kadar sürdü. Geçmişte bazı gazetelerde ve internet sitelerinde köşe yazılarım olmuştur. 2010-2012 yıllarında "Radyo Ülkü" isimli aktüel, kültür ağırlıklı aylık derginin imtiyaz sahipliğini yaptım.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Gazetecilik emeği, çabayı, bilgiyi, hizmeti ifade ediyor, aksini düşünmek mümkün mü? Çaba ve emek ardından hizmete sunulan eser, buna "Gazete" denir. İnsanlar bilgi sahibi oluyor, haberi alıyor, faydalanıyor. Gazetecilik benim için olmazsa olmazı ifade ediyor.

Gazetecilik sektöründe günümüzde yaşanan sorunları veya eksiklikleri nasıl tarif edersiniz?

Gazetecilik sektörü bugün başta maddi olmak üzere birçok sorunu aşmaya çalışırken, sektöre olan ilginin azaldığını görmekteyiz. Girdi maliyetlerinin artması, gelirin düşmesi ana sorunu oluşturmaktadır. Yayın organlarında baskı sayısı gün geçtikçe düşmekte,

abone sayısı yeterli olmamaktadır. Bu durum kuruluşları sıkıntıya sokmaktadır. Yaşanan sıkıntı eksiklere neden olunca emeğin karşılığı alınmıyor. Emeğin karşılığı alınmayınca gazetecilik cazip meslek olmaktan çıkıyor. Sektör Devlet tarafından daha çok desteklenmeli, buna ihtiyacı var.

Bir gazeteci veya yazar olmak için ne tür çalışmalar yapılmalı? Ya da hangi vasıflara sahip olunmalı?

Gazeteciliğin şimdilerde meslek lisesi, yüksekokulu olmasına rağmen bu okullarda gerekli eğitimin verildiğini söyleyebilir miyiz? Bir mesleğin okulu olması çok iyi ama pratiğe daha çok önem verilmeli. Bu sektörde meslek sevgisinin önemi çok olsa da, gazeteci veya yazar olmak için bu sevgiyi çok çalışmak, okumak ve araştırma ile pekiştirmeli.

Kimsenin bilmediği bir konuyu kamuoyuyla paylaşmak veya o konuya kendinizce farklı bir bakış açısı getirmek nasıl bir duygu?

Gazeteciliğin amacı zaten halkı bilgilendirmek, önemi konuları kamuoyuyla paylaşmaktır. Haberi paylaşırken doğallığını bozmadan çarpıtmadan paylaşılmalı. Konunun yorumunu okuyucu veya dinleyici kendisi muhakeme edip değerlendirmeli. Haber çarpıtılır farklı yönler çekilirse o zaman art niyet ortaya çıkar.

Yazmak veya kamuoyuna bir konu hakkında bilgi aktarmayı yapmak şehre veya ülkeye ne tür bir katkı sunuyor? Düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Yazılan yazılarla, yapılan haberlerde bilgi aktarmak sosyal, kültürel ve ekonomik yönden birçok katkıları vardır. Sağlanan iletişim sayesinde konunun aktarımı ile o şehrin veya ülkenin bilgi sahibi olması yani ilgisi sağlanacaktır. Dolayısıyla konu hakkında ilgi alanı genişlemiş olacağı için destek veya tepki konusunda gereken tavır alınması sağlanacaktır.

Radyoculukla ilgili bize bilgiler verir misiniz?

Ülkemizde özel Radyo ve Televizyonların yayını serbest kaldıktan sonra, FM kanalından özel radyoların yayınları başladı. Radyo yayını karasal vericilerle Yerel, Bölgesel ve Ulusal yayın olarak ruhsat altına alınmıştır. Yayınlarımız kısa adı "RTÜK" olan "Radyo ve Televizyon Üst Kurulu" tarafından denetlenmekte, kontrolü sağlanmaktadır. Radyolar kendilerine tahsis edilen frekans üzerinden yayınlarını gerçekleştirmektedir. Bazı radyolar uydu üzerinden yayın yapmaktadır. Ayrıca

internet sayesinde çok geniş bir bölgeye yani internetin olduğu her yerde, dünyanın neresinde olursanız olun Radyo yayınlarını dinleme imkânı oluşmuştur. Her Radyonun kendine has yayın formatı bulunmakta olup, dinleyici kendine uygun veya sevdiği yayınları yapan Radyo'yu dinlediği gözlenmektedir.

Radyoculuğun zorlukları var mı?

Her sektörde olduğu gibi Radyo yayıncılığında kendine has zorlukları vardır. Yayınladığımız eserlerin telif hakları konusunda tam bir kavram kargaşası yaşanması en büyük sorunlarımızdan birisi. Sanatçı eserimi yayınlayın diye albümümü gönderir yayınlarsın, sonra yapımcı firma meslek kuruluşu ile anlaşır o yüzden ceza ödemek zorunda kalırsın.

Bu şekilde binlerce Radyocu meslektaşlarımız mahkemelerde ceza almaktadır. Telif için meslek kuruluşları afaki ücretler

talep eder, kontrol yok, kimin eli kimin cebinde belli değil. Ayrıca kullandığımız cihazların çoğu yurt dışından geldiği için fiyatlarının yüksekliği büyük sorun olmaktadır. Diğer bir konu ise kalifiye eleman bulma konusunda zorluklar yaşıyoruz.

Geçmiş yıllarda radyolar toplum için oldukça önemliydi. İnternet, televizyon gibi araçların artmasıyla radyoculuk önemini yitirdi mi? Ne düşünüyorsunuz?

Özel radyoların yayın hayatına geçmesi ile başlayan süreç ilk zamanlarda yaşanan karışıklık ve başboşluk zamanla çıkan kanunlar sayesinde belirli bir düzene girdi.

Radyolar internet üzerinden yayın yaparak daha çok kitleye ulaşma imkânına kavuştu. Radyo dinleme oranı geçmişe göre azalmış gibi görünse de, bana göre önemini yitirmedi.

Cep telefonlarda ki uygulamalar

sayesinde dinleyici istediği radyoyu istediği zaman dinleyebiliyor. Bunu radyolar için olumlu bir gelişme olarak görüyorum.

Radyoların gelişim süreciyle ilgili değerlendirmelerde bulunur musunuz?

Radyolar yeni teknolojilerle hem gelişti hem de değişti. Yayınlar kasetlerden yapılıırken, şimdi bilgisayar programlarından daha kaliteli şekilde daha kolay yapılıyor. Bir oda dolusu yüzlerce kaset şimdi bilgisayar hafızalarında kayıt altında arşivlenebiliyor. Yayınlar uzaktan bağlanarak kontrol edilebiliyor. Yeni cihazlar, yeni programlar işimizi daha kolaylaştırdı yayın kalitesini artırdı. Radyolar geçmişe göre daha gelişti. Avrupa'da dijital radyo yayına geçen ülkeler var. Bizde ise şu anda dijital yayın için alt yapı ve araştırmalar yapılmakta. Zaman zaman gündeme gelse de, dijital yayın için yeterli alt yapı hazır görünmüyor. Ne zaman gerçekleşir bilemeyiz.

Mesleğinizle ilgili unutamadığınız anılar varsa birkaçını kısaca anlatabilir misiniz?

Yaptığımız yayınlarda sanatçı, iş adamı, milletvekili, siyasetçi konuk aldığımız için onlarla tanışma fırsatı oluyor. İstek programlarında ilginç mesajlar geliyor. Radyo yayıncılığında dinleyici ile farklı bir diyalog kuruluyor. Bazen aile gibi oluyorsunuz, dinleyicilerin sevincini, dertlerini paylaşıyorsunuz. Unutamadığım ve aklıma gelince uygulandığım bir anım var.

Radyomuzu arayıp bazı eserleri yayınlamamızı isteyen özel hareket polisinin bir müddet aramadığını fark ettim. Daha sonra arayan arkadaşlarına o kişinin neden aramadığını sordum. İki hafta önce operasyonda şehit

olduğunu söylediler. O anki halimi anlatacama kelimeler boğazıma düğümlendi.

Sektöre yeni girecek olan genç beyinlere ne tür tavsiyelerde bulunursunuz?

Radyo yayıncılığı, diğer sektörler gibi severek yapılmalı. Çalışanlar, yönetici herkes işini sevmeli kendini işe vermeli. Hata yapmadan dinleyiciye ulaşan yayın kaliteyi artırır. Ülke genelinde yaşanan ekonomik sorunlar bizleri de etkilemekte. Sektör maddi sıkıntıları aştığı anda istihdam açısından faydalı olacaktır. Yayıncılık hareket ister, gecesi gündüzü yoktur. Temponun hızlı olması haliyle insanı diri tutar, beyin ve vücut birlikte çalışır. Bu nedenle gerek gazetecilik gerekse yayıncılık insan sağlığını destekleyen meslekler olarak görmekteyim. Yetenekli gençler sektörde kendilerini daha çabuk ifade etme ve tecrübe kazanma fırsatı bulacaklardır.

Gökhan TOZOĞLU
KONYA İL BAŞKANI

Ahlak kuralları doğrultusunda kamuoyunu bilgilendiren ve bunun yanı sıra toplumun talep ve beklentilerini dile getirerek önemli bir sorumluluğu yerine getiren değerli basın mensuplarımızın ve çalışanlarının 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutlar, çalışmalarınızda başarılar dilerim.

MÜDERRİS

Konya'da radyoculuk alanında uzun yıllar hizmet etmiş, adından söz ettiren Sibel Karaca ile radyoculuk üzerine ile güzel bir söyleşi gerçekleştirdik. Radyoculuk kendini ifade edebilme şeklidir diyen Sibel Karaca, stüdyoyu, Beni ben yapan, beni de bana anlatabilen kendimi en iyi hissettiğim zaman ve mekan... diye tarif ediyor

BENİ EN GÜZEL RADYO TARİF EDER

Radyoculuğa nasıl başladınız?

Radyoculuk mesleğine 2005'de üniversite öğrencilik hayatımın bittiği sene bir radyonun yöneticisiyle çok tesadüfî bir tanışmanın sonucunda ondan gelen teklifle başladım .Ama şunu itiraf etmeliyim ki çocukluğumun en büyük hayallerinden birisiydi. Bu teklif benim için bir çocukluk hayalimin gerçeğe dönüşmesiydi zaman heyecanla başladığım mikrofon tutkumun bu zamana kadar beni hala en güzel heyecanı ile taşıyabileceğini hiç hayal etmemiştim. Mustafa Şafak ile bir iftar yemeğinde karşılaştı yollarımız. İyi ki gittiğim dediğim bir yemek oldu her daim. Hayatımda çok kullandığım bir kelime vardı kendimden yaşça da büyük olsa benden küçük de olsa ya da akranı da olsa abi kelimesi. Ama hayatımda da ilk defa gerçek anlamıyla tam bir abim olarak gördüğüm en zor zamanlarımda kapısını çalıp derdimi anlatabildiğim ,en sevinçli anlarımda da heyecanla koşup soluğu yanımda aldığım can abim..Rabbim iyi ki onunla yollarımızı keşsettirdi. İyi ki var..

Radyoculuk sizin için ne ifade ediyor?

Radyoculuk benim için, hani her insanın kendini bir ifade etme şekli vardır. Kimi kendini müzikle, kimi sessizlikle, kimi tebessümle, kimi güzel sözle ya da başka şekillerle ifade eder ya. Benim kendimi ifade edebilme ,duygularımın hepsini bir arada yaşadığım bir tutku radyoculuk...

Mikrofon başında bazen en mutlu duygularımın, bazen hüznülerimin ama en çok da güzel duygularımın sesimle buluşturup o kavuşma anında dinleyicilere ulaştırabilmek. Mesela hep yaptığım bir şey gün içerisinde ya da hayatımda yaşadığım bir olayı hemen çok büyük bir heyecanla bunu dinleyicilerimle de paylaşmalıyım, anlatmalıyım duygusunu çok seviyorum. Beni ben yapan, beni de bana anlatabilen kendimi en iyi hissettiğim zaman ve mekan...

Mesleğe ilk başladığınız yıllar ile şimdiki radyoculuk çalışmalarınız arasında bir kıyas yapar mısınız?

O dönem mesleğe ilk başladığım yıllar-

da, sosyal medyanın olmadığı zamanlarda dinleyicinin radyo programcısını sesinden başka görme olanağı yoktu. Gizem vardı. Çünkü sadece sesiyle programcının nasıl olduğunu tahmin etme hayalinde bir profil canlandırma vardı. Ama şimdi artık dinleyicilerimiz sosyal medyadan bizleri görme imkanı var. Değişmeyen bir şey var ama her ne kadar başka yayın mecraları da olsa hayatımızda, radyonun yeri ve radyo dinleyicisinin sadakati hiçbir zaman değişmedi. Dinlemek dinleyebilmek artık her şekilde ulaşabilmek daha kolay. Zaman geçse de radyo hep güncelliğini koruyacaktır bence.

Express

RADYO
Express
FM 95.4

Sibel Karaca kimdir?

Sibel Karaca 22.05.1983 Almanya doğumluyum. İlk,orta,lise eğitimi Denizli’de tamamladıktan sonra,2001 yılında Üniversite eğitimim için Konya’ya geldim. Mesleğe ilk 2005 yılında Kontv’de başladıkdan sonra sonrasında çeşitli tv kanallarında aktüel,haber,stüdyo canlı yayınlarıyla izleyici karşısında oldum hep.2016 yılında Radyo Express ailesiyle sınımsız kurumumla kesişti yollarımız.2016’dan beri Radyo Express’te sabah 7.30-10.00 Sibel’le Sabah Expressi akşam tekrar 17-19 saatleri arasında Radyosyon programımla dinleyicinin huzurunda oluyorum. Ve ayrıca Kontv’de de hafta içi hergün 14.00-15.30 arası Hayat Var programımla stüdyodan canlı yayınlarla izleyicilere ulaşıyorum. Ayrıca şuan bir yandan da öğrenciyim. Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi’nde yüksek lisans yapıyorum. İşimi çok severek yapıyorum. Bazen “bu kadar yoğunluk nasıl yetişiyorsun” diyenler oluyor bana. Diyorum ki içinde aşk olan sevgi olan sadakat olan her şeyin nazına zorluğuna katlanmaz mı insan?. Aşkla yapıyorum işimi. Ve son olarak da dünya tatlısı iki evladın da annesiyim.

Radyoculuğa yeni başlayacaklar için tavsiyeleriniz ne olur?

Çalışmış olduğum Radyo Express’e sürekli stajyerlerimiz ya da meslekle alakalı meraklı olan gençlerin gelmesi beni çok mutlu ediyor. Yeni başlayacaklar için hep şunu söylerim. Bu iş önce istek ama öyle sadece ben istiyorum demek değil. Gerçekten ama gerçekten yüreğten istemek. İstemek ve enerjini güncel tutabilmek bu iş için en önemlisi. Her andan her olaydan yaşanan her duygudan esinlenebilmek. Ve iş olarak görmemek...

Radyoculukta unutamadığınız anlardan birini paylaşır mısınız?

O kadar çok güzel anım var ki.Hangisini anlatsam? Bir gün yayında soğuk bir kış günüydü. Çok üşüdüüm hava nasıl soğuk ayaklarım hiç ısınmadı bugün demiştim. Dinleyicim çeyizinden patikler getirmişti.

Radyonun Konya'da genç ve ihtişamlı seslerinden olan Kerim Yıldırım ile radyoculuğa dair söyleşi gerçekleştirdik. Aileden gelen bir meslek olduğu için de bu mesleği severek yaptığını söyleyen Kerim Yıldırım, "aileden çok faz ismin radyocu olması dolayısıyla radyodan beslenmiş bir bireyim" dedi

"RADYOCULUKTAN BESLENİYORUM"

Radyoculuğa nasıl başladınız?

Radyo kültürü ile yetiştim,televizyonun çok hayatımızda olmadığı bir aile ortamında en baskın yayın organı radyoydu.

(Ailemden bir çok insanın da basın yayın sektöründe olması bunda belirleyici olmakla beraber) Radyodan beslenmiş bir birey olarak ; sesimin ve diksiyonumun yeterliliği bağlamında da olumlu yorumlar almam bu mesleğe başlamam da en önemli etken oldu.

Radyo sizin için ne ifade ediyor?

Radyoculuk benim için; kitle iletişim araçlarının yaygınlaştığı ve daha da özele nüfuz ettiği bir ortamda , mahremiyetin muhafazasında daha kapalı bir unsur olduğu için , homojen bir iletişimi ifade ediyor!

Radyoya başladığınız dönem ile bu dönem arasında kıyas yapar mısınız?

Mesleğe başladığım dönemi bu dönemle kıyasladığımda çok bariz bir fark olmamakla birlikte; Sosyal mecrala-

rın derinliğini artırması ile birlikte daha seri ve popüler unsurlar üzerinden bir yayıncılığı kaçınılmaz kılmıştır. Bu dönüşüm bir handicap oluştursa da " çağın hızına yetiş" mesajını daha iyi anlamamıza vesile olmuştur.

Radyocu olmak isteyenler için tavsiyeleriniz ne olur?

Çağımız bir iletişim çağı ve sürekli kendisini güncelleyen aygıtlarla yükseliyor. Nostaljik bir kavrama hapsedilmeye çalışılan radyonun da bu gelişimlerle domine edilerek ve sosyal platformlar formuna taşınması ile geliştirilebilir bir meslek olması koşuluyla tavsiye edebilirim. Gelişime sürekli kapı aralayıp entelektüel gelişimi de buna ilave edip bir nüfuz elde etmek hayal değildir. Tavsiye ederim fakat hem dimağı hem teknik bilgileri sürekli güncellemek koşuluyla...

Radyoculukta unutamadığınız bir anınızı paylaşır mısınız?

Meslekte unutamadığım olaylardan bir tanesi şudur ki; Bir yayımda evde erkek ve kadın iletişimi ve iş paylaşımı noktasında " Maneviyatçı ve İslami " tavsiyeleri dikkate alan duyarsız bir kocanın , karısı ile teşekkür ziyaretine gelmeleri ve sözün gücünün insan üzerindeki etkisini görmek mucize gibiydi benim için. İnsana dokunmak diyorum ama en içine dokunmak. Güzel söz bir maddeye bile hükmedebilir, bir bitki bile güzel söze reaksiyon gösterirken neden bir insana tesir etmesin. Bir sözle hem savaş başlatabilir hem de barış sağlayabilirsiniz.

Bu inancımın yaşadığım bu hatıra ile pekişmesi olağanüstü bir hatıra olarak bende kaldı.

Kerim Yıldırım kimdir?

İnsanın kendini takdim etmesi çok zordur.- Şimdilik yalnızca insan Konya'nın Akören kazasına bağlı bir köyün ,geleneğini ve maneviyatını kutsal bir apolet gibi omuzlarında taşıyan bir annenin 6 evladından sonuncusuyum. Radyo ve mikrofona gönül vermiş ve bu kültürle harmanlanmış ve bu sahada eğitimini devam ettirmeye aday bir yolcuym.7 Yıllık yayıncılık serüvenim, bu minvalde devam edecek yayın hayatımın başlangıç halkası. Ve şu an bünyesinde bulunduğum mukaddesatçı ve benim aldığım aile kültürü ile bağdaşan kurumum Radyo En'de 1 yılını doldurmak üzereyim. Kim olduğumu bu meslekte aldığım ivme belirleyecektir. Teşekkür ediyorum

CUMA

GAZETECİ

10/01/2020

Biz başkanız, biz muhtarız, biz doktoruz, biz hemşireyiz, biz mühendisiz, biz muhasebeciyiz, biz maliyeciyiz, biz polisiz, biz askeriz, biz milletvekiliyiz, biz avukatız, biz şahidiz, biz öğrenciyiz, biz öğretmeniz, biz memuruz, biz tamirciyiz, biz boyacıyız, biz bakkalız, biz manavız, biz fırıncıyız, biz eczacıyız, biz emlakçıyız, biz pazarcıyız, biz ayakkabıcıyız, biz bankacıyız, biz çiftçiyiz, biz lokantacıyız, biz terziyiz, biz çaycıyız, biz dolmuşçuyuz, biz taksiciyiz, biz şoförüz, biz güvenlikçiyiz, biz temizlikçiyiz, biz sekreteriz, biz yöneticiyiz, biz işçiyiz, biz sanayiciyiz, biz iş adamıyız, biz sendikacıyız, biz vakıf insanıyız, biz gönüllüyüz, biz bilim insanıyız, biz akademisyeniz, biz rektörüz, biz sanatçıyız, biz yazarız, biz fotoğrafçıyız, biz reklamcıyız, biz ev sahibiyiz, biz kiracıyız, biz kadınız, biz erkeğiz, biz çocukuz, biz anneyiz, biz babayız, biz insanız, biz ağacız, biz toprağız, biz doğayız, biz halkız, biz mahalleyiz, biz şehiriz, biz bayrağız, biz vatanız, biz gazeteciyiz.

**Kendini Herkesin Yerine Koyan,
Millet için, Ülke İçin
Çalışan
Gazeteciler Gününü Kutlarız.**

'GAZETECİLİK HEP VAR OLACAKTIR'

Gazetecilikle ilgili önemli açıklamalarda bulunan KSO ve OSBÜK Basın Müşaviri Fatih Ulutaş, "Gazeteciliğin giderek zorlaştığını görmekle beraber, 'haber alma' ihtiyacı devam ettikçe gazeteciliğin de hep var olacağını düşünüyorum. Ancak hız artabilir, şekil ve yöntemler değişebilir" dedi

Konya Sanayi Odası (KSO), Organize Sanayi Bölgeleri Üst Kuruluşu (OSBÜK) Basın Müşaviri Fatih Ulutaş, gazetecilik üzerine önemli değerlendirmelerde bulundu. 2002 yılından buyana gazetecilik sektörünün içerisinde yer aldığını bildiren Ulutaş, gazeteciliğin önemli bir iş olduğunu söyledi. Bu nedenle, günümüz gazetecilerinin her alanda kendini geliştirme gerektiğine vurgu yapan Ulutaş, sektöre girecek yeni isimlere de dikkat çeken önerilerde bulundu.

'İŞİMİ HEP İYİ YAPMAYA ÇALIŞTIM'

Ulutaş yaptığı açıklamada, 2002 yılından buyana sektörde

yer aldığını söyledi. "Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi mezunuyum. Fakülte de bir yıl İngilizce eğitimi aldıktan sonra, bir yandan okulumu devam ederken, aynı zamanda iş hayatına başlamış bir kardeşinizim" diyen Ulutaş, üniversite 1. Sınıftayken sektörde çalışmaya başladığını söyledi. Bu durumun avantajını hep hissettiğini dile getiren Ulutaş, şöyle devam etti, "Çünkü, bana göre hangi mesleği seçerseniz seçin, bu gazetecilik de olabilir, mühendislik fakülteleri de olabilir veya eğitim fakülteleri de, fakülteyi bitirmeden mutlaka sahaya inmek gerekiyor. Sektörün algılarını, beklentilerini görmek, tanımak, tanışmak önemli bir konu öğrenci iken. Çünkü, sizinle beraber aynı yıl içerisinde binlerce öğrenci aynı fakülteden mezun oluyor. Sizin bu mezunlardan ayrışmanız, fark ortaya koymanız için mezun olduğunuzda işi bilmeniz, sahada tanınmanız çok kıymetli bir rekabet unsuru. Evet rekabet unsuru. Çünkü dünyada sadece işletmeler rekabet etmiyor, insan kaynağı da rekabet ediyor. Onun için bazen iletişim fakülte-

lerinden genç kardeşlerimiz sohbet için geliyor, onlara ilk olarak üniversitede bir yandan eğitim hayatlarını sürdürürken aynı zamanda çalışmaya başlamalarını tavsiye ediyorum. Ancak üzülerek ifade etmeliyim ki, gençlerimizin önemli bir kısmı bu konuda çok istekli değiller. Birilerinin kendilerini keşfetmesini bekliyorlar adeta. Ancak ben hayatım boyunca hep şuna inandım, buna göre davrandım. Eğer bu yaşam benimse, ben kendi hayatımı ve geleceğimi bir başkasının, başkalarının eline bırakmam. Günlük gelişmelerin rüzgarında savrulmam. Bu yüzden elimden geldiğince hep sektörün içinde olmaya, işimi iyi yapmaya çalıştım.”

BİRÇOK BAŞARIYA İMZA ATTI

Sektörde yürüttüğü faaliyetler hakkında bilgi veren Ulutaş, şunları kaydetti, “Antalya’da başladığım gazetecilik serüvenimde şu anda birkaç şapka taşıyorum aslında. Asli işim, her zaman bir parçası olmaktan gurur duyduğum Konya Sanayi Odası’ndaki Basın Müşavirliği görevim. 2007 yılının Ocak ayından bu yana Konya Sanayi Odası’nda bu birimde çalışıyorum. Konya Sanayi Odası’ndaki görevimin yanı sıra Ankara’da, Türkiye’deki tüm organize sanayi bölgelerinin çatı kuruluşu olan Organize Sanayi Bölgeleri Üst Kuruluşu (OSBÜK)’nin Basın Müşavirliğini yürütüyorum. Görev aldığım kurumlarla basın arasında bir köprü vazifesi görürken, aynı zamanda paydaşlarımıza yönelik bir dizi iletişim faaliyetleri yürütüyoruz. Bu faaliyetlerin yanı sıra, Konya Sanayi Odası’nın LONCA dergisinin yazı işleri müdürlüğü görevini yürütüyorum.

Basın Müşavirliğini yürüttüğüm OSBÜK’te de, OSB Dünyası isminde Türkiye’nin 7 bölgesindeki OSB’lere ve iş dünyasına hitap eden OSB Dünyası dergisini yayın hayatına kazandırdık. OSB Dünyası-

sının Genel Yayın Yönetmeniyim. Ayrıca merkezi Ankara’da bulunan Endüstri Gazetecileri Derneği’nin Başkan Yardımcısıyım. Yani aslında masanın her iki tarafında da aktif olarak görev yapıyorum.”

MUHABİRLİK HABER İŞÇİLİĞİDİR

Ulutaş, gazetecilik ve sektör üzerine önemli açıklamalarda bulundu. Son dönemlerde sektörün özellikle ekonomik açıdan zor bir süreçten geçtiğini belirten Ulutaş, “Masanın her iki tarafında da bulunan bir isim olarak, sektörün sıkıntılarını gören, yaşayan birisiyim. Özellikle son dönemde ekonomide yaşanan olumsuzluklar, maalesef basın sektörünü de olumsuz etkilemiş durumda. Özellikle gazetelerdeki basın maliyetlerindeki artıştan dolayı, dijitalde doğru hızlı bir kayma var. Bunun bir süre daha devam edeceğini düşünüyorum. Aslında bu değişim ve dönüşüm, tüm sektörlerde yaşanıyor. Herkes kendi sektöründe yeniden konumlanıyor, yeniden pozisyon oluşturuyor. Medya dünyasında, dijitaldeki hızlı değişimden dolayı yeni bir değişim sürecinde. Bu süreç mutlaka bir yerde tamamlanacak ve sektör yeni bir dengeye gelecektir. İşte bizim tam da burada, insan kaynağımızı, muhabir kardeşlerimizi iyi eğitmemiz gerekiyor diye düşünüyorum. Çünkü, gazetenin olmazsa olmazı muhabirdir. Muhabirlik, haber işçiliğidir. Gazeteciliğin giderek zorlaştığını görmekle beraber, ‘haber alma’ ihtiyacı devam ettikçe gazeteciliğin de hep var olacağını düşünüyorum. Ancak hız artabilir, şekil ve yöntemler değişebilir. Ki bu değişimlere direkt olarak yerine, gazetelerin ve gazeteciliğin geleceği açısından yeni medya olarak adlandırdığımız mecralarda doğru pozisyonlanmak daha önemli diye düşünüyorum” diye konuştu.

MEDYA OKURYAZARLIĞI KRİTİK ÖNEM TAŞIYOR

Gelişen ve artan sosyal medya alanlarının doğru kullanılması gerektiğini savunan Ulutaş, bunun için eğitimin önemine değindi. “Bu yeni medya döneminde, aslında her vatandaş bir muhabir olmakla birlikte, vatandaşların sosyal medyada paylaştığı her dedikodunun doğru olmadığını da unutmamak gerekiyor” diyen Ulutaş, “Bunun için ben medya okuryazarlığına çok önemsiyorum. Artık çocuklarımıza, ilkokul çağlarından itibaren medya okuryazarlığı derslerini vermek zorundayız. Bunu da iletişim fakültelerinden mezun olmuş veya alaylı da olsa sektörde tecrübeli, uzman isimler vermelidir. Aksi halde önümüzdeki on yıllarda toplum, ciddi tehlikelerle yüzleşmek zorunda kalacak. Ben Yeniğin Gazetesine, değerli büyüğüm, ağabeyim Mustafa Arslan beye ve bu yayında emeği geçen bütün arkadaşlarımıza çok teşekkür ediyor, tüm gazetecilerin 10 Ocak Gazeteciler Günü’nü kutluyorum” ifadelerini kullandı.

Gazetecilikle ilgili düşüncelerine yer veren İl Sağlık Müdürlüğü Basın ve Halkla İlişkiler Uzmanı Barış Şayir, gazeteciliğin tutkulu bir meslek olduğunu belirtti

'GAZETECİLİK TUTKULU BİR MESLEK'

İl Sağlık Müdürlüğü Basın ve Halkla İlişkiler Birimi'nde uzman olarak görev yapan Barış Şayir, aynı zamanda bir döneme önemli haberlerle imza atmış bir gazeteci. Her ne kadar kendini 'Gazeteci' olarak görmediğini belirtse de Şayir, bu alanda yaptığı çalışmalarla takdir toplayan isimlerden biri. Gazetecilikle ve sektörle ilgili düşüncelerini aktaran Şayir, gazeteciliğin tutkulu bir meslek olduğuna dikkat çekiyor. Bu nedenle gazeteciliği özlediğini dile getiren Şayir, gazetecilik sektörü adına önemli tespitlerde de bulunuyor. Bir gazetecinin sorgulayıcı ve heyecanlı olması gerektiğini belirten Şayir, gazeteciliğin ekonomik şartlarının kötü olmasına karşın yaptığı işten dolayı aldığı geri bildirimlerin insanı motive ettiğini belirtiyor.

**Kısaca kendinizden bahsedebilir misiniz?
Barış Şayir kimdir?**

1979 Konya doğumluyum. İlk orta ve lise öğrenimimi Konya'da, Üniversiteyi ise 1997-2001 yılları arasında Elazığ Fırat Üniversitesi'nde tamamladım. 2001-2005 yılları arasında Hâkimiyet ve Konya'nın Sesi Gazetelerinde haber muhabiri olarak görev yaptım. 2005 yılında Doğanhisar Devlet Hastanesi'ne atandım. 2012 yılında ise Konya İl Sağlık Müdürlüğü Basın ve Halkla İlişkiler Birimi'nde göreve başladım. Daha sonra Konya İli Kamu Hastaneleri Birliği Genel Sekreterliği'nde Basın ve İletişim biriminde görev yaptım. Halen, Konya İl Sağlık Müdürlüğü'nde Basın ve İletişim Birim Sorumlusu olarak görev yapmaktayım.

Gazetecilik hayatına nasıl giriş yaptınız?

Üniversiteyi tamamlayıp Konya'ya döndüğümde gazeteleri okurken yerel bir gazetemizde 'İş arkadaşları arıyoruz' şeklinde bir ilanla karşılaştım. İş ilanında haber muhabirliği yapabilecek nitelikte iş arkadaşlarına ihtiyaç duydukları yazıyordu. Ben de hiç vakit kaybetmeden adreste yazılı olan gazeteye giderek iş başvurusunda bulundum. Bir ay süren deneme sürecinin ardından gazeteye haber muhabiri olarak alındım ve yaklaşık

5 yıl bu görevi sürdürdüm. Böylelikle basın maceramız başlamış oldu.

Bu meslekle ve/veya sektörle ilgili düşünceleriniz nelerdir?

Kamuoyunu bilgilendirme ve vatandaşları doğruya yönlendirme konusunda basın mensubu arkadaşların çok önemli görevleri olduğuna inanıyorum. Bu kadar önemli bir sorumluluğu yerine getiren gazeteci arkadaşlarımıza ise gereken önemin verilmediğini üzülerek belirtmek istiyorum. Karda, kısta her türlü olumsuzluğa rağmen fedakârca görevini yapmak için uğraşan gazeteci arkadaşlarımızın almış oldukları ücretlerin ve yaşadıkları mesleki sorunların en kısa sürede çözüme kavuşturulmasını arzu ediyorum. Sektörün de son yıllarda oldukça zor bir durumda olduğunu görmek ve özellikle yerel gazetelerin kapandığına şahit olmak bizlerin üzüntüsünü artırıyor.

Gazetecilik anlamında ne tür çalışmalar yaptınız? Hangi kurum ve kademelerde görevlerde bulundunuz?

2000'li yılların başında adı sonradan Hâkimiyet Gazetesi olarak değiştirilen 'Yeni Gazete'de haber muhabiri olarak çalışmaya başladım. Daha sonra Hâkimiyet Gazetesi'nde ve Konya'nın Sesi Gazetelerinde görev aldım. Çok sayıda özel haber ve röportaj çalışması yaptım. Kamu personeli olarak atandıktan sonra da İl Sağlık Müdürlüğü'nün Basın ve Halkla İlişkiler Birimi'nde memur ve uzman pozisyonlarında görev yaptım. Halen, Konya İl Sağlık Müdürlüğü Basın ve Halkla İlişkiler Birimi'nde uzman olarak bu görevimi sürdürmekteyim.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Gazetecilik mesleğini yaparken türlü olumsuzluklardan dolayı en başta ekonomik sebepler nedeni ile en kısa sürede başka bir mesleğe geçmek istiyorsunuz. Ama yaptığınız haberler ve aldığımız geri bildirimler sizi öylesine motive ediyor ki bu işin büyüğünden

kendinizi ayıramıyorsunuz. Meslekteki pek çok duayen abimizden de yukarıda söylediğime benzer ifadeleri mutlaka duymuşsunuzdur ama gerçekten durum böyle. Gazetecilik bir tutku ve hiçbir zaman kopmak istemeyeceğiniz bir meslek dalı.

Gazetecilik sektöründe günümüzde yaşanan sorunları veya eksiklikleri nasıl tarif edersiniz?

İletişim Fakültesinden mezun olan arkadaşların iş alanlarının kısıtlı olduğunu görüyorum. Bu durumun düzeltilmesi ve istihdam oluşturulabilmesi adına çalışmalar yapılması gerektiği ise bir gerçek. Son dönemlerde yaşanan ekonomik sıkıntılar nedeni ile özellikle yerel gazetelerin yayın hayatını devam ettirmekte güçlük çektiğine şahit oluyoruz. Bu anlamda da bizleri yöneten idarecilere önemli görevler düştüğüne inanıyorum.

Bir gazeteci veya yazar olmak için ne tür çalışmalar yapılmalı? Ya da hangi vasıflara sahip olunmalı?

Bir insanın gazeteci vasfını taşıyabilmesi için öncelikle bu işin saha kısmında ciddi bir emek sarf etmesi gerektiğine inanıyorum. İşin zorluğunu ancak bu şekilde anlayabileceğini düşünüyorum. Aynı zamanda bir gazeteci sorgulayıcı ve adaletli karar verebilecek bir kişilikte olmalıdır.

Kimsenin bilmediği bir konuyu kamuoyuyla paylaşmak, veya o konuya kendinizce farklı bir bakış açısı getirmek nasıl bir duygu?

Daha önce de bahsettiğim gibi bu işi belki de vazgeçilmez kılan duygu tam da işte bu duygu. Bir olayı araştırmak ve gerçekleri kamuoyu ile paylaşmak, sonrasında ise sizin yaptığınız haber ile ilgili çeşitli mekânlarda bu konunun tartışıldığına şahit olmak. Gerçekten anlatılması zor ama müthiş mutluluk hissi veren bir duygu. Zaten bu duygu ile birlikte, gazeteciler her türlü zorluğa rağmen

bu mesleği bırakmak istemiyor ya da bırakmalar bir vesile ile geri dönebilmenin yolunu arıyorlar.

Yazmak veya kamuoyuna bir konu hakkında bilgi aktarmı yapmak şehre veya ülkeye ne tür bir katkı sunuyor? Düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Vatandaşların en doğal hakkı olan zamanında, doğru ve eksiksiz bilgi almalarını sağlamak bir basın mensubunun en önemli görevi. Özellikle son dönemde sosyal medya aracılığı ile son derece yanlış ve hatalı bilgi akışının rahatlıkla sağlanabildiğine hepimiz şahit oluyoruz. Bu bağlamda olaylarla ilgili en doğru ve güncel bilgileri yazabilmek ve haklıyı haksız ortaya koyabilmemizin hem yerelde hem de ülkemiz genelinde son derece önemli olduğunu düşünüyorum.

İnternet mecrası ve sosyal medya yapılarının gelişmesiyle birlikte gazeteciliği ve yazmak kavramlarını nasıl değerlendirirsiniz?

'Herkes gazeteci oldu' deyiimi belki de bu sorunuza verilebilecek en kısa cevap. Başka bir kişinin doğruluğunu ortaya koymadan paylaştığı gerçek dışı bir haber bakıyorsunuz bir anda ülke gündemini değiştirebiliyor. Bu nedenle internet ve sosyal medyanın da ehil ellerde olması ve sadece güvenilir kaynaklardan gelen paylaşımlara itibar edilmesi önemli. Yazılı ve görsel olarak yayın yapan medya kuruluşlarımızın bu nedenle internet haberciliğini son derece önemsemesi ve bu alanda yatırım yapması gerekiyor.

Bir Gazeteci/Yazarın toplumu doğru yönlendirme ve doğru yola sevk etme gibi bir görevinin olduğunu düşünür müsünüz? Bu açıdan bakılınca Konya ve Türkiye'deki medya sektörü ve kalemleri millilik konusunda nasıl değerlendiriyorsunuz?

Elbette düşünürüm. Özellikle yazdığı yazılarla binlerce kişiye ulaşabilen kalemlerin doğruyu adaletli bir şekilde dile getirmesinin en önemli görevi olduğuna inanıyorum. Millilik meselesine gelince şehrimizde görev yapan gazeteci arkadaşlarımızın bu konuda

son derece başarılı olduğuna inanıyorum. Ulusal anlamda ise Millilik değerlerinden son derece uzak ve art niyetli yazılar yazarak ülke gündemini geren gazetecilerin olduğunu görmek de maalesef bir gerçek.

İl Sağlık Müdürlüğü'ne geçiş süreciniz nasıl oldu? Buraya girdikten sonra gazetecilikten koptuğunuzu düşünüyor musunuz?

Fırat Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi mezunu olarak Sağlık Bakanlığı'nda er ya da geç görev alacağımı biliyordum. Girmiş olduğumuz KPSS ile Doğanhisar Devlet Hastanesi'nde memurluk hayatım başladı. Burada uzun sayılabilecek bir zaman diliminde görev yaptıktan sonra Konya İl Sağlık Müdürlüğü'ne atandım. Tabii sağlık alanında görev yaparken gazetecilik mesleğinden uzaklaştık. Ben zaten kendimi de işin aslı hiçbir zaman bir gazeteci olarak görmedim. Çünkü bu işe yıllarını vermiş ve büyük fedakârlıklar yaparak 'Gazeteci' unvanını almış olan abilerimize ve arkadaşlarımıza haksızlık olacağını düşünüyorum. Benim gibi bazı kişiler kaderin belki de bir cilvesi olarak bu mesleğin içine girdi, iyi ki de geçmiş ve az da olsa bu heyecanı tadabilmişiz. Yaptığım meslek gereği basın camiasından arkadaşlarımızın en acı ve en mutlu günlerinde yanlarında olduğum için de Rabbime her zaman şükrediyorum.

Gazetecilik mesleğini özleyor musunuz?

Gazetecilik, gerçekten tutku ile yapılabilecek bir meslek. Bu mesleği yerine getirirken hiçbir zaman içinizdeki heyecanı kaybetmemeniz gerekiyor. Yapmış olduğunuz bir haberin sahada nasıl ses getirdiğini, bizim gibi resmi kurumların basın birimlerinde görev yapanların servis ettiği bir haberin hangi gazete veya televizyonlarda yayınlandığının heyecanı ile güne uyanması tarifi zor bir duygu. Bu nedenle muhabirliğin hazzını alan ve bu görevden ayrılmak zorunda kalan herkesin gazetecilik mesleğini özlediğinden eminim.

Gazetecilik yaptığınız yıllarda unutamadığınız anılar varsa birkaçını kısaca anlatabilir misiniz?

Gazetecilik mesleğine yeni başladığım dönemlerde halen basın camiasının içerisinde yer alan bir büyüğümüzle birlikte basın toplantısına katılmıştık. Yaklaşık 8-9 gazeteci arkadaşın takip ettiği bir programdı. Programı düzenleyen kurumun bir yöneticisinin bizlere karşı bazı saygısızlıkları oldu. Bunun üzerine içimizdeki en tecrübeli olan gazeteci abimiz arkadaşlar bu haberi hiç kimse yazmasın, yarın bu haber yayınlanmasın oldu mu? Diye bizlere sordu. Bizlerde tamam abi olur dedik ve gazeteye döndüğümüzde türlü bahanelerle bu haberi yazmadık. Toplantı, bir alışveriş merkezinin haberi olduğu için haber müdürümüz haberin yayınlanması gerektiğini bana söyledi ve haberi hemen yazmamı istedi. Ben ise haberi yazamayacağımı, kesin karar aldığımız arkadaşlara ayıp olacağını falan anlattım ve haberi yazmadım. Ertesi gün gazetelere baktığımda bizlere haberi yapmamamızı söyleyen abimizin çalıştığı gazetede haberin yarım sayfa yer aldığını gördüm. Abimizi gördüğümde halen olayı hatırlıyor ve birlikte gülüyoruz. Tabii o zaman baya bi kızmıştım, biz de haberi bir gün sonra yayınladık bu arada.

Bir de Konya'mızın unutulmaz sanatçısı rahmetli Ahmet Özdemir nam-ı değer Kör Ahmet ile yapmış olduğum röportajı unutmuyorum. Alâeddin Tepesi çay bahçesinde röportaj yapmıştım sorduğum sorulara vermiş olduğu cevaplarla rahmetli beni oldukça güldürmüştü.

Sektöre yeni girecek olan genç beyinlere ne tür tavsiyelerde bulunursunuz?

Gazetecilik mesleğine yeni girecek genç arkadaşlarımıza tavsiyem, çalışacakları ilk iş yerinden beklentilerini yüksek tutmamaları gerektiğidir. Gazeteci arkadaşlar ilk çalıştıkları medya kuruluşunda, bir sonraki adımı düşünerek bilgi ve pratikliklerini artırmalıdır. Zaman içerisinde beklendikleri imkânlar mutlaka kendilerine gelecektir. Sahada gösterdikleri sabır bence güzel günlerin habercisi olacaktır. Bunun yanı sıra özellikle teknoloji ile aralarını iyi tutmaları ve iyi birer sosyal medya yöneticisi olmaları da çağımızın olmazsa olmazları arasındadır.

**MİLLİ HASSASİYET VE TOPLUMSAL
BİLİNCİN ADRESİ 9 YAŞINDA**

10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü Kutlarız

Devriş Ahmet ŞAHİN

Gönül Gözü Kültür ve Yardımlaşma Derneği Genel Başkanı

Kamuoyunun
aydınlatılması
ve bilgilendirilmesi
doğrultusunda, her şartta
görevleri peşinde koşan,
gazetecilik mesleğinin zor
şartlarına rağmen mesai
kavramı gözetmeksizin hizmet
eden tüm gazetecilerin,
10 OCAK ÇALIŞAN
GAZETECİLER GÜNÜ'nü
kutluyoruz.

“Mesleğin idealistliğini, karakterini, milliliğini savundum” diyen KTB Basın ve Özel Kalem Müdürü Hasan Ayhan, isteyerek girdiği gazetecilik mesleğini severek yaptığını söyledi

'GAZETECİLİĞİ SEVDİM'

Hasan Ayhan kimdir?

1986 Konya doğumlu. Babamın adı İbrahim, annemin adı Meliha'dır. Baba tarafından Hadim'in Yelmez Köyünden anne tarafından Hadim'in Göynüktaşla Köyünden olan bir ailenin 6 evladından biri. İlköğretimi; Ayşe Tümer İlköğretim Okulu'nda, liseyi; Erbil Kuru Lisesi'nde tamamladı. 2005 yılında Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümünü kazandı. 2009 yılındaki mezuniyetin ardından 2013 yılında yüksek lisansını, “İnönü Dönemi Basını 1938-1950” teziyle başarıyla tamamladı. Memleket, Merhaba, Yeniğün gazetelerinde ve SÜ Basın Müşavirliği'nde çeşitli görevlerde bulundu. Konya Gazeteciler Cemiyeti'nin düzenlediği yarışmada üçüncülük ödülü ve Akşehir İstasyon Gazetesi'nin düzenlediği yerel basın makale yarışmasında ikincilik ödülü kazandı. 2015 yılında Türk Deniz Kuvvetleri İstanbul Boğaz Komutanlığı'nda vatani görevini 6 aylık kısa dönem er olarak yerine getirdi. 2009 yılından itibaren muhabir, sayfa sekreteri ve sorumlu yazı işleri müdürlüğü görevlerinde bulunduğu Konya Yeniğün Gazetesi'nden ayrılarak 2018 Kasım ayında Konya Ticaret Borsası Özel Kalem ve Basın Müşavirliği biriminde göreve başladı. 20 Ekim 2019'da Hülya Nur Yağcıoğlu ile hayatını birleştirdi. Konya Gazeteciler Cemiyeti üyesi olup ekonomi gazeteciliği, basın tarihi, kültür ve politika alanları çalışma konularını oluşturmaktadır.

2005 yılında kazandığı İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nü başarıyla tamamlayan Hasan Ayhan, daha okul hayatı devam ederken sektöre ilk adımı attı. Severek başladığı meslek hayatında önemli tecrübeler edinmek üzere birçok çalışmaya imza atan Ayhan, okul hayatını tamamladıktan sonra meslek hayatında kendine önemli bir yer buldu. Sektörde çalıştığı 14 yıl boyunca gazeteciliğin neredeyse her kademesinde başarıyla görevini sürdüren Ayhan, gazetecilikle ilgili önemli bir duruş ortaya koydu. Gazetecilik mesleğini severek yaptığını ve bu meslekte olduğu için gurur duyduğunu belirten Ayhan, “Mesleğin idealistliğini, karakterini, milliliğini savundum” dedi. 14 yıllık gazetecilik serüveninin ardından Konya Ticaret Borsası (KTB) Basın ve Özel Kalem Müdürlüğü görevini yürütmeye başlayan Ayhan, başarılı çalışmalarına burada devam ediyor.

Gazetecilik istediğiniz bir meslek miydi?

Gazeteciliğe, 2005 yılında Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi'ni kazandığım andan itibaren başladım. Aslında hedefim tarih okumaktı çün-

kü tarihe karşı ilgim büyük. Geçmiş olayları araştırmak, neler olduğunu öğrenmek, geçmişle günümüz arasında bağlantı kurmak heyecan veriyor. Ancak tercihlerim arasında gazetecilik de vardı ve kazandığıma da sevindim. Çünkü tarih ve gazetecilik birbirleriyle bağlantılı iki bilim dalı. Bu nedenle severek ve isteyerek gazetecilik bölümünü okudum.

Sektörde ne tür görevlerde bulundunuz?

Fakülteye başladığım ilk yılın ikinci döneminde Mart ayında Adem Alemdar'ın imtiyaz sahipliğini yaptığı Memleket Gazetesi'nde muhabir olarak göreve başladım. Gazete 2019 yılında basılı yayın hayatına son vererek, internet üzerinden yayın yapmaya başladı. Burada 4 aylık bir çalışmanın ardından Selçuk Üniversite Rektörlüğü Basın Müşavirliği'ne geçiş yaptım. Dönemin Basın Müşaviri İlker Küçük-tunç ile 2 yıllık bir çalışmanın ardından görevimi bıraktım. Ayrıca Konya'nın kültür yayınlarından olan Çalı, KTO İpekyolu Konya Kitabı Özel Sayısı gibi yayınlarda makaleler yazarak hem kendimi geliştirdim hem de teorik bilgileri pratiğe dönüştürme şansını elde ettim. Mezuniyetin ardından yeniden

iş aramaya başladım. İletişim Fakültesi'nde akademisyen Dr. Öğretim Üyesi Adem Demirsoy ile bundan sonra ne yapmayı konuştuğumuz bir anda Merhaba Gazetesi'ne götürüp, iş için referansım oldu. Neticeyi sabırsızlıkla bekliyorum... Bir hafta sonra gazetenin İmtiyaz Sahibi Mustafa Arslan ile görüşüyoruz... "Hayırlı olsun" diyerek Selçuklu Yayın Grubu bünyesindeki Yenigün Gazetesi'nde muhabir olarak başlıyorum... Muhabirlik, sayfa editörlüğü, köşe yazarlığı, sorumlu yazı işleri müdürlüğü görevleri... Gazeteciliğin vermiş olduğu stres, gerilim, heyecan, mutluluk... Hepsini Yenigün'de yaşadım...

Uzun yıllar Yenigün Gazetesi'nde çalıştınız. Burada çalıştığınız süreci kısaca değerlendirir misiniz?

2013 yılında Yönetim Kurulu Başkanımız Mustafa Arslan, Selçuklu Yayın Grubu'ndan ayrılıp Yenigün Gazetesi ile yayıncılığa devam etme kararı alıyor. Ben de yeni ekibin içine dahil oluyorum. Çünkü kendisi bir gazete patronundan öte hedefleriyle yolumuzu açtı, ufukumuzu geliştirdi. İşin okulumu okuması ve 23 yıllık tecrübesi ile gerçek gazeteciliği ortaya koydu. Gazetecilik aşkı, özgür düşünceye önem vermesi ve fedakârlığı ile Yenigün, Konya insanının gelişimini, değişimini, dertlerini, tasalarını kendi kaderi gibi ele alarak yansıttı. 2013'ten 2018'e tasarımı ve içeriğiyle fark oluşturan Yenigün Gazetesi, 10'LAR Dergisi, Yeşilbeyaz Dergisi, Şehrin Hafızası, röportaj serileri, yerel dinamikleri marka yapan ekonomi haberi ile güçlü bir ekiple güzel çalışmalara imza attık.

Konya Ticaret Borsası'na geçiş sürecinizle ilgili bilgiler verir misiniz?

Tabii ki her başlangıcın bir bitişi de var.

Meslek hayatımın dönüm noktası, ailemin bir parçası olan Yenigün'den ayrılma kararı aldım... İşimiz, ekmeğimiz, hayatımız gazetecilik. Yine medya sektöründe bir işte yer alacaktım. 2018'in Kasım ayında Konya Ticaret Borsası Özel Kalem ve Basın Müşavirliği'nde göreve başladım. Mesleki bilgi ve tecrübelerimi aktif gazeteciliğin dışında ancak tarımsal üretim ve ticaretine değer katan Konya Ticaret Borsası'nda devam ediyorum. Umarım 10 yıl kurumun Özel Kalem Müdürlüğü ve Basın Müşavirliği görevini yürüten İsmail Özkan gibi başarılı çalışmalarda ve hizmetlerde bulunabiliriz. İdealist düşüncede bir gazeteci olarak görevimizi en iyi şekilde yaparak geçmişte olduğu gibi "Baki kalan kubbeye, hoş seda" bırakmak en büyük arzum olacaktır.

Gazetecilikle ilgili düşünceleriniz nelerdir?

Gazetecilik güzel fakat içinde türlü fedakârlıkları barındıran bir meslektir. Gazeteci toplumla bütünleşmiştir. Yaşadığı toplumun dinini, gelenek ve göreneklerini, yaşam tarzını tanıyan kişidir. Uzun yıllar içinde mesleğin çile ve sıkıntısını çekmiş insandır. Birilerinin çıkarı veya kendi menfaati için değil önce ülkem ve mesleğim ideali ile çalışır. Hayatının en önemli dönemlerinde mesleğin kendisine verdiği zorluklar ile karşılaşır. Çeşitli olaylarda haber yaparken tehdit edilir, hakkında dava açılır, işten atılır, bazen de yazıları nedeniyle öldürülür... Yasadığı stres içinde zaman zaman kalbi sıkışır, yüreği daralır, psikolojik sorun yaşar, aile düzeni bozulur, sosyal yaşamdan uzaklaşır kısacası her gün yeni bir haberi yakalamaktan hayatın zevkini unuttur... Ama yaptığı haber beklediği etkiyi yaptığında olumsuzlukları sineye çeker yeniden koşturmaya başlar.

Bu açıdan gazetecilik meslekten öte bir karakter işidir. Karakterli insan doğruluktan, dürüstlükten ödün vermez, kişisel hak ve hürriyetleri ihlal etmez, gazetecilik ilke ve kurallarına bağlı kalır.

Bir gazeteci olarak şunu vurgulamak isterim ki şahsımda ilkeli gazeteciliği savundum. Çünkü maalesef şahsi menfaat ve çıkar için gazeteciliğe büyük darbe vuran şahsiyetsizler dün de vardı, bugün de var. Gazeteciliğin bir karakter işi olduğu inancıyla mesleğin otur ve ilkesini korumayı sürdürürsek mesleğe zarar verenler kendiliğinden yok olacaktır. Necip Fazıl'ın, "Oluklar çift; birinden nur akar; birinden kir" dizelerinde olduğu gibi ilkemizden taviz vermeden gazeteci olarak kalmaya çalışmalıyız.

Sektörü değerlendirecek olursak neler söylersiniz?

Gazetecilik sektörü son 5 yıldır hayatta kalma mücadelesi vermektedir. Bu mücadelenin en başında ekonomik zorluklar gelmektedir. Artan maliyetler sonucunda gazeteler kapanmakta, sayfa sayıları düşmekte, işten çıkarmalar yaşanmaktadır. Özellikle şehrin hafızası olan, yerel demokrasiyi güçlendiren, binlerce iletişim fakültesi mezunu öğrenciye de iş imkanı sunan Anadolu Basını ayakta tutmak için harekete geçilmelidir.

Sosyal medya ve internet mecrasını düşünecek olursak basınla ilgili neler söyleyebilirsiniz?

İnternet mecrası ve sosyal medyanın gelişmesi her ne kadar yeni medya kavramıyla açıklanmaya çalışılsa da gazetecilik yok olmayacak bir meslektir. İnternetin yaygınlaşması ile haberlerin her yere ulaşımı kolaylaşmıştır ancak yazılı gazete de

bu süreçte varlığını sürdürecektir. Çünkü internet sanal bir ortam olmasının yanında doğruyla yalananın iç içe geçtiği bir 'kaos' içinde. Yazılı basın ise güvenilirliğini ve tutarlılığını korumayı başarıyor. Yeni medya kavramı içinde yazılı basın, doğruluğunu ve dürüstlüğünü internet medyası içinde de sürdürebilirse varlığını devam ettirebilecektir ki bunu da gerçekleştiriyor.

Türkiye'de gazeteciliğini geçmişten bugüne değerlendirecek olursak, geldiği noktayı nasıl tarif edersiniz?

Son olarak şunu vurgulamak gerekirse gazeteci karakterli olduğu kadar milli de olmak zorundadır. İlk resmi gazetesinin çıktığı 1831 yılından itibaren Türkiye'de basın tartışılan bir konu olmuştur. 150 yıldır Türk Basını milli olma noktasında tam bir duruş gösterememiştir. İstisnalar kaideyi bozmamakla birlikte daima devletin aleyhinde, Anadolu'nun değerlerini dışlayıcı, İslam'ın özüne aykırı bir yayın içinde olmuştur; gazeteler maalesef...

Gazeteler milli olamadığı için; Meşrutiyet dönemlerinde Osmanlı'ya ihanet edenlerle kol kola girilmiştir. Birinci Dünya Savaşı yıllarında Batı'nın destekçisi olunmuştur. Milli Mücadele döneminde zaferler küçümsenmeye çalışılmıştır. Cumhuriyet yıllarında darbecilerin sesi olmuştur. Laiklik ayağına Anadolu insanının maneviyatına darbe vurulmuştur. Terör ve terör örgütleri desteklenmeye çalışılmıştır. Türkiye'nin kurtuluşunun Batı ve Amerika olduğu vurgulanmıştır.

İşte bu nedenle milletin gazetelere bakışı değişmiş, Türk Basını itibarını kaybetmiştir. "Türk insanı gazete okumuyor" diye eleştiri de bulunan millilikten uzak gazete patronları, yazarçizerleri, idari kadroları, basının itibarını kaybetmesinin bir numaralı sorumlularıdır.

15 Temmuz bu noktada gazetelere, televizyonlara ders olmalıdır. Bu ülke artık medya ile iktidarların devrildiği dönemi geri de bırakmıştır. 27 Mayıs 1960, 12 Eylül 1980, 28 Şubat 1997, ordunun göreve çağrıldığı 2007 yılları bitmiştir. Türk Milleti kendi iradesinin dışında bir iradenin üzerini çizmiştir.

Türk Basınının yeni bir reforma ihtiyacı vardır, titreyip kendine dönme vakti gelmiştir. Türkiye'nin değerlerinden uzak bir basının ülkeye verebileceği bir katkısı yoktur. Bugün Batı'da hangi basın kuruluşu kendi ülkesi aleyhine yayın yapabiliyor, milli ve manevi değerlere saldıracıdır. O zaman ülke olarak bende saldırılmasına müsaade etmem. Kim ne derse desin, kim ne yakıştırmayı yaparsa yapsın devletin onuru ve milletin bekası her şeyden önceliklidir.

Onun için, "Gazetecilik milliliktir" yerinde ve doğru bir ifadedir.

KONYA BASIN MÜZESİNİN KURULMASI TEMENNİSİYLE...

*10 Ocak Çalışan Gazeteciler
Günü Kutlu Olsun*

Deneyimli gazetecilerden Ebru Mut, sektörle ilgili dikkat çeken açıklamalarda bulundu. Sektörün büyük sorunları olduğuna dikkat çeken Mut, kalıcı çözümler için devletin bu konuya el atması gerektiğini söyledi

"AZ KENARDA DURAYIM DEMEYİ KALDIRMAYAN BİR MESLEK"

Medya sektörüne radyo sunuculuğuyla adım atan Ebru Mut, meslek hayatı boyunca sektörde birçok alanda çalışmalara imza attı. Ana haber spikerliği, asayiş muhabirliği, haber programcılığı, seslendirme, köşe yazarlığı, haber editörlüğü ve son olarak yazı işleri müdürlüğü gibi birçok görevi başarıyla yürüten Mut, bugün Konya'nın saygın ve sevdiği isimler arasında gösteriliyor. Basın sektöründe işin mutfağında kazandığı deneyimi dönemin şartlarına uyarlayarak halen Sun Tv ve Anadolu Telgraf Gazetesi internet haberciliği görevini sürdüren Mut, basın sektörünün birçok sorunları olduğunu ve bu sorunların çözümünü noktasında kalıcı çözümler gerektiğinin altını çiziyor.

Ebru Mut kimdir?

Konya doğumluyum. 18 yaşında radyo sunuculuğuyla medya sektörüne adım attım. 6 yıl süren radyoculuk serüveni sırasında kendimi bu sektörde biraz daha geliştirmek adına çeşitli eğitimler aldım. Diksiyon, güzel konuşma, haber spikerliği kurslarına gittim. Aldığım eğitimler bana televizyon spikerliğinin kapılarını açtı, biraz daha bu mesleğe faydalı olmak adına haberin mutfağına da merak saldım. Haber editörlüğü, kısa bir dönem asayiş muhabirliği ve haber programcılığı yaptım. Ana haber spikerliği uzun yıllar sürdü. 5 yıl kadar televizyon devam etti. Biraz yıprandığımı hissettiğim an medyaya ara verdim. 5 yıl bir teknoloji mağazasında satış temsilciliği yaptım. Güzel ve ufku açık bir işti ama ben medyadan kopamayacağımı anladım tekrar televizyon ekranlarına döndüm. Ardından televizyon bünyesinde kurulan gazetede yine haber editörlüğü, köşe yazarlığı yapmaya da devam ettim. Son olarak yazı işleri müdürlüğü görevini yürüttüm. Gazetemizi kapattık ama medyaya televizyon ve internet haberciliğiyle devam

ediyorum. Sunuculuk, seslendirme aynı şekilde sürüyor. Konya Gazeteciler Cemiyeti Yönetim Kurulu üyesiyim. Fırsat bulduğunda yazıyorum, yayınlanmış 2 şiir kitabım var.

Gazeteci olmaya nasıl karar verdiniz?

Eğer kendinize bu işi meslek seçmişseniz, meraklı ve öğrenmeye açkınsanız, medya sektörü farklı branşlara da ilgi uyandıracak kadar geniş. Televizyon haberciliğinde edindiğim deneyimi gazeteye de yansıtmak istedim. Ayrıca yazmayı çok seven biriyim, bu anlamda da köşe yazarlığına başladım. Yaklaşık 7 sene gazetecilik sürdü.

Konya basınına uzun yıllar emek vermiş sayılı kadın gazetecilerden olmanın size getirdikleri neler?

Ben medya sektörüne başladığım gün prensip ve duruşumdan taviz vermeyeceğime dair kendime söz vermiştim, çizgimi ve tarzımı bozmadan çalışmaya gayret ettim. Bu da size yıllar sonra tecrübe ve saygınlık olarak geri dönüyor. Ben hep Konya'ya

hizmet ettim, maddi olarak karşılığını iyi alamazsınız bile, manevi olarak emeğinizin geçtiğini hissediyorsunuz. Sağladığımız kazanımlar size mutlaka fayda getiriyor.

Meslek hayatınızda yaşadığınız, unutamadığınız bir anınızı bizimle paylaşır mısınız?

Çok insan ve çok anı birikiyor elbette. Fakat beni en çok etkileyen çalışma arkadaşımızı bir trafik kazasında kaybetmek oldu. Gazetemizin geçmiş dönemlerde grafikerliğini yapan Nevin Çalışkan'ı 7 Ocak 2016'da trafik kazasında kaybettik. Gündüz mesai sırasında aynı sofrayı paylaştık, namaz vaktinde aynı seccadeyi paylaştık. O günün gecesinde kaza geçirdi ve ertesi sabah aramızdan ayrıldı. Saatler önce beraberdik, konuştuk, güldük ama son mesai günümüzümüş. Bu beni çok etkilemişti. Allah rahmet eylesin.

Gazetecilik mesleğini sürdürme noktasında size şevk veren bir durum var mı?

Şartlar çok değişti, gazeteciliğe, medya sektörüne insanların bakış açısı değişti. Değer kaybediyor meslek. Maddi anlamda da elbette pek çoğumuzun sıkıntıları var. Bu şartlarda bu mesleği yapmak için bu işi çok çok sevmemiz gerekiyor. Tabiri caizse aşkla yapmanız gerek, ben de hala sürüyorum.

Meslekte kaç yılı geride bıraktınız? Gazeteciliği bir cümleyle anlatmanızı istesem nasıl tanımlarsınız?

Medyada, verdiğim arayış saymazsak 20 yılım geçti. Haber

hayattır, gazetecilik ise yaşam tarzı.

Meslek hayatınızda cinsiyetçi bir yaklaşımla karşılaştınız mı? Gazeteci olmak isteyen hemcinslerinize önerilerinizi alabilir miyiz?

Negatif ayrımcılık ufak tefek de olsa yaşanabiliyor. Ama bu meslek "Ben bayanım, az kenarda durayım" demeyi zaten kaldırmaz. Gazeteci olmak isteyen arkadaşlarıma ilk söyleyeceğim bu. Bu iş merak ve araştırma işidir, heves olması gerekir, zorlukları vardır ama aşılmayacak zorluk yoktur. Fakat medya sektörü ilk başlarda "ben oldum, ben tamamım" diyeceğiniz bir sektör değil, bunu dediğiniz zaman yerinizde sayarsınız. Yeniliğe açık, öğrenmeye açık olmak gerek. Kadın gazeteci olmanın ayrıca bir havası vardır, ilgi uyandırır, merak uyandırır. Fakat cefasını çekmeden havasını atamayız.

Yerel gazetelerin son yıllardaki durumu hakkında ne söylemek istersiniz?

Yerel gazeteler, yerel medya, Anadolu basını destek bekliyor. Özellikle devletimizden Gazetecilik Meslek Yasası bekliyoruz. Kalıcı çözümler gerekiyor. Maddi anlamda teşvik gerekiyor. Maalesef çözüm sağlanamadığı sürece gazeteler, televizyonlar tek tek kapanıyor. Bu işten ekmeğe yiyen insanlar işsiz kalıyor. Bir de işin siyasi boyutu var. Tarafsızlık basın meslek ilkelerinden biridir ama buna kim ne kadar uyabiliyor, işte bu da bir handikap. Kısacası yerel basının işi zor.

Tek bir haber kanalı altında uzun yıllar hem spiker hem de haber yazarı olarak çalışmanın yararları ve zorlukları neler?

Tecrübe ve deneyim kazanıyorsunuz, donanım kazanıyorsunuz. Sadece haber spikeri olarak kalsaydım, bugün bu noktada olamazdım. İşin mutfağını merak ediyorsunuz, şunu acaba ben yapabilir miyim deyip, deneyimliyorsunuz. Biraz da inat varsa, bozup bozup daha iyisini yapmayı öğreniyorsunuz. Bu süreçte yıpranabiliyorsunuz, burada azmin devreye girmesi gerekiyor. Azim ve sabır. Üstelik dünya hızla değişiyor, gelişiyor. Bakıyorsunuz sizin öğrendiklerinizin eskimeye başladığını, şekil değiştiriyor. Buna ayak uydurabilirsiniz, devamı geliyor. Eskiden seslendirme ajanslarında pek çok iş alırken, şimdi İstanbul merkezli ajanslar tercih ediliyor. Hal böyle olunca alternatifler arıyorsunuz. Ben sesimle de para kazanan bir insandım ama artık bunun yolu tıkanı.

TV haberciliği mi, gazete haberciliği mi?

Her ikisini de seviyorum. Ama TV haberciliği ilk göz ağrım, beni kamçılayan unsur.

Gazeteciliğin geçirdiği evrelere şahit olmuş biri olarak teknoloji devrinde yaşadığımız şu dönemde gazetecilik hakkında ne söylemek istersiniz?

Her şey dijitalleşiyor, hatta insanların

yaptığı bazı işleri robotlar yapıyor artık. Her işimiz teknolojiyle yürüyor neredeyse. Gazeteciliğin kâğıt kokusu bitmeye başladı, insanlar habere daha çabuk ve daha hızlı ulaşabildiği haber sitelerini tercih ediyor artık. Bir haberin detayını okumak için ertesi gün çıkacak gazeteyi bekleme devri kapanıyor, bu yüzden ayak uydurmak gerekiyor. Ama tabii ki bunun da kriterleri olması gerekiyor, herkes kolayca internet sitesi kurup haber yayınlıyor. Kontrol altına alınması lazım bu konuda da yine hükümetimizden atılacak adımları bekliyoruz. Bizim ülkemizde yalan haber oranı yüksek. Bunları denetleyebilecek mekanizma gerekiyor.

Basın özgürlüğü hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yaralı olduğumuz bir konu. Bu konunun içinde siyaset var, politika var her şey var. Umarım daha özgür yayınlar yapabileceğimiz zamanlar gelir. Fakat şunu önemle söylemek isterim, basın özgürlüğü demek keyfi uygulama, hakaret, aşağılama, ötekileştirme demek değildir.

Gazeteci olmak için olmazsa olmaz dediğiniz kavramlar neler?

İlkeli bir duruş, zora gelince bırakılmayacak bir kalem, heves, merak, yeniliğe açık olmak, farklı açılardan bakabilmek, objektiflik.

Gazetecilik saygınlığını koruyor mu?

Bence hala koruyor. Koruması için çalışan hala çok gazeteci arkadaşımız var. Ama devamının gelmesi lazım. Bizden sonra gelecekler bu saygınlığı devam ettirebilmeli. Bu da ilgili fakültelerde yetişen, yetişecek öğrencilere bağlı.

Haber dili dışında bir yazın hayatınız var kemikleşmiş haber anlayışı hakkında ne söylemek istersiniz?

Haber yazmanın belirli kuralları vardır,

düz yazar yorum katmadan olduğu gibi aktarabilirsiniz. Ya da kendinize has bir üslubunuz vardır, bunu haberin içeriğini bozmadan yansıtırsınız. Düzgün cümle kurabilmek ve imlaya dikkat etmek de çok önemlidir. Ama asıl mevzu, insanlar tarafından doğru anlaşılmasıdır, halkın dilini anlamak ve yansıtılabilmektir. Çünkü siz halka hizmet ediyorsunuz, nasıl bir dil kullanırsanız, alacağınız geri dönüş de ona göredir. Ben köşe yazılarımda kendime has bir üslup kullanıyorum. Gerekirse haberde de aynı şekilde. Kalıplardan çıkmak güzeldir fakat bunu usulüyle yapmak gerekiyor.

Gazeteciliğin geleceği hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ben alaylıyım, okullu değilim. Ama bu meslek ne sadece sahada ne de sadece okulda öğrenilebilecek bir meslek değil. Bu sektör zorluklarıyla da ünlüdür. Televizyonculukta 10 kere TV'ye çıktığınızda sizi sokakta tanımaya başlarlar, gazetecilikte 5-10 tane iddialı haber yaptığınızda isminiz geçmeye başlar. Önemli olan devamlılıktır. Gazeteciliğin geleceği de istikrara bağlıdır. Genç arkadaşların önünü kapatmamamız gerekiyor, kendilerini ifade etmeleri için fırsat lazım. Siyasi görüş, fikir bunlar doğru yerde ve doğru zamanda kullanılırsa değerlidir ama gazeteciliğe direkt siyaset sokarsanız geleceği de tehlikeye girmiş olur.

Gazetecilikte kariyer yapmak mümkün mü?

Elbette yapılabilir. Zaman ve emek ister, yıl hesabı değil, ne kadar iyi çalışırsanız o kadar güzel bir kariyer yapabilirsiniz.

Ajans haberciliği gazeteciliği nasıl etkiledi?

Tembelleştirdi biraz. Eskiden geceleri asayiş muhabirleri hastanenin önünde sabaha kadar dolaşır. Şimdi ajans gidirse zaten gitmeye gerek olmuyor, abonelere servis ediliyor. Kopyala-yapıştır devri başladı, o da ne yazık ki biraz tembelleştirdi.

Ajans haberciliği doğrultusunda gazetecilerin rekabetinin düştüğünü söyleyebilir miyiz?

Aslında iyi bir ekibiniz varsa, özel haberler, sağlam haberler yapabilecek donanımlı muhabiriniz, elemanınız varsa ajans haberleri sizin yardımcınız olur. Manşetiniz olmaz. Fakat gazetelerin içinde bulunduğu zor ekonomik şartlar düşündürdüğünde, evet ajans haberleri başı çekiyor.

Sizin eklemek istedikleriniz neler?

Bana kendimi ifade etme imkânı verdiğiniz için çok teşekkür ediyorum. Çalışarak ulaşılmayacak hedef yoktur, ben bana görev verildiği sürece ister radyo, spikerlik ister televizyon ister gazetecilikte, aldığım işleri layıkıyla yapmaya Konya'ya hizmet etmeye devam edeceğim.

"SORUMLULUĞUMUZ ÇOK BÜYÜK"

Konya'nın son dönemde yetiştirdiği en değerli muhabirlerden olan Servet Ramazan Çolak ile sektör hakkında konuştuk. Mesleğin çocukluk hayali olduğunu söyleyen Çolak, kamuoyunda en etkili mesleklerden birisidir. Sorumluluğumuz çok büyük diye konuştu

Gazetecilik mesleğine nasıl başladınız?

Aslında gazetecilik mesleği küçüklükten beri heveslendiğim ve yapmak istediğim bir meslekti. Her insanda olduğu gibi hayallerin yaşama uyumaması bende de oldu ve çok istediğim gazetecilik mesleğini yapamayacağım dünyaya sürüklendim. Yani hayallerim suya düştü. Her ne kadar hayallerim suya düşse de umutlarımı asla yitirmedim. 2011 yılının Şubat ayında askerlik görevimi tamamladıktan sonra gazetecilik mesleği yeniden umutlanmaya başladım. Daha sonra 2012 yılında önünde

hiçbir engelin olmadığına inandım ve kısa süreli ÖSYM sınavına çalışarak, 2013 yılında Selçuk üniversitesi Gazetecilik Bölümü'ne yerleştim. Teorik olarak gazetecilik mesleğine bu tarihte başladım diyebilirim. Daha sonra gazetecilik mesleğinin sadece teori öğrenilerek yapılabilecek meslek olmadığını anladım ve pratikte yapmak gerektiğini gördüm. Ardından 2015 yılında Konya'nın yerel gazetelerinden birisi olan Memleket Gazetesi'ne stajyer olarak gazeteciliğe başladım. 2017 yılında mezun oldum ve 2018 yılında Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanlığı tarafından Basın Kartı almaya hak kazandım. Artık

mesleğim tamamen gazetecilik mesleğine başlamış oldum. Şu an yine Konya'nın yerel gazetelerinden birisi olan Anadolu'da Bugün gazetesinde muhabir olarak görev yapıyorum.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Gazetecilik, her şeyden önce kamuoyunu en doğru tarafsız ve dürüst şekilde haberdar etmektir. Çünkü biz gazeteciler devlet ile halk arasındaki köprüyüz. Devlet ve bürokrasi, halka ulaşmak istediğinde bunu bizimle birlikte yapar ve etki/inandırıcı gücünü artırır. Aynı şekilde

halk da devlete ve bürokrasiye ulaşmak istediğinde bunu gazeteciler üzerinden yapar ve etki/inandırıcı gücünü artırır. Gazetecilik tabii ki bunlarla sınırlı değildir. Bunların yanında gazeteciler, haksızlıkları, hukuksuzlukları ve buna benzer binlerce olayı çözerek kamuoyuna aktarır. Yani gazeteciler toplumun savcılarıdır ve onları her zaman koruyan bir güçtür. Gazeteciliği en güzel şekilde anlatmak gerekirse 2016 yılındaki hain FETÖ terör örgütü tarafından kalkışılan 15 Temmuz darbe gecesini incelediğimizde açıkça görülebilir. O gece Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın CNN Türk'e FaceTime programında katılarak darbenin bastırılmasında bir numaralı etken olmuştur. Yine hain FETÖ terör örgütü üyeleri TV kanallarını ve gazeteleri 15 Temmuz gecesi ele geçirmeye çalıştılar. Bunun nedeni medyayı ele geçirip darbeyi yapabilmektir. Sonuç olarak medyanın ve gazetecilerin etkisi kamuoyunda bir numaralı etkiye sahiptir ve gazetecilik bu yüzden kutsal sayılacak mesleklerden bir tanesidir.

Gazeteciliğe ilk başladığınız dönem ile bu dönem arasında kıyas yapar mısınız?

Gazetecilik mesleğine teorik olarak ilk başladığım 2013 yılını baz alarak konuşmak gerekirse, o dönemlerde siyasetin ne şekilde işlediği, ekonominin durumunun nasıl iyi olduğunu ve toplumun neler istediğini tam olarak anlamaya çalışıyordum. Eğer bu işleri severek yapabileceğime ve yakından takip edebileceğime inanıyorsan gazeteci olmaya karar veriyorsun. Gelişen süreç içinde mesleğe pratik olarak da başladığında taşlar yerine oturuyor ve mesleğinin özelliklerini tanımaya başlıyorsun. Tam olarak mesleğin içine girdiğinde ise yaptığın işin ne kadar önemli olduğunu iyice farkına varıyorsun. Benim için gazeteciliğe ilk başladığım yıllarla bugünün geldiğim nokta arasındaki temel fark bundan ibaret. Artık etrafımdaki tüm olanları net anlayabiliyorum ve kamuoyuna bu doğrultuda aktarabiliyorum. Her ne kadar iyi olduk desek de tabii ki her geçen gün yeni şeyler öğreniliyor. Özellikle gazetecilik mesleğinde, bir gazeteci her gün kendine yeni bir şey katıyor ve kendisini geliştiriyor. Bugün öğrendiklerim kadar önümüzdeki yıllarda da daha çok şeyler kazanacağıma inanıyorum.

Gazeteciliğe yeni başlayacaklar için tavsiyeleriniz nedir?

Gazetecilik mesleği her şeyden önce sevgi ve büyük istekle yapılacak bir iş. Aynı zamanda büyük dikkat ve özen gerektiren bir meslektir. Çünkü yanlış veya hatalı yapılan birinin haberi yapıldığında bu o kişinin hayatını tamamen değiştirecek, hayatını altüst edebilecek bir durum olabilir. Bunun içindir ki gazetecilik gerçekten dikkat gerektiren iyi araştırma yapılacak meslekler arasındadır. Gazeteciliğe başlamak isteyenler, tüm bunların yanında kendini topluma karşı büyük sorumluluk sahibi hissetmeleri lazım. Tabii bunların yanında bir gazetecide bazı temel özellikler olması gerekiyor. Bunların başında şüpheci olması gerekiyor. Bunun yanında merak ve doğru bilgiyi arama gayreti de olmazsa olmazlardan. Eğer bir kişide bu özellikler yoksa gazetecilik mesleği ona göre değildir demektir. Bunların yanında iletişimin etkili olması, inandırıcı ve ikna kabiliyeti de yüksek olmalı.

Meslekle ilgili unutamadığınız bir anınız var mı?

Her gazetecinin unutulmayan

birçok olayı vardır. Bazı olaylar anlatılmayacak derecededir. Benim anlatabileceğim birkaç durum var. Bunlardan bir tanesi gazeteciliğin ne kadar farklı ve birbiriyle alakası olmayan durumların içinde bulunduğumdur. Bir vakfın restore ettirdiği caminin haberi için vakfın mütevellisi ile randevu aldım. Beni vakfın merkez olarak kullandığı eve davet etti. Ev, Konya'da 'Bey evleri' denilen kerpiçten yapılan bir konaktı. Evin içinde de klasik hava hakimdi. Duvardaki tablolar, mobilyalar, kütüphane ve diğer tüm dekoreler eve küçük bir saray izlenimi veriyor. Burada vakfın mütevellisi tarafından oldukça kibar karşılandım. Nazik ikramlardan sonra haberi güzelce bitirdik. Hemen ardından evsiz ve aynı zamanda ailesi olmayan bir gariban ile geçmiş ile haber yapmak için randevulaştığımız. İsmi vermek istemediğim bu kişi beni yaşadığı küçük kulübesinde ağırladı. İki saatin içinde saray yavrusu denilecek evde güzel bir hayat hikayesi dinlerken, hemen ardından yaşanması imkansız olan bir kulübede bir insan hayatının nasıl yıkıldığına şahit oldum.

Servet R. Çolak kimdir?

Ben Konya Ereğli ilçesinde 1988 yılı Nisan ayında dünyaya geldim. İlkokul ve lise eğitimimi Ereğli'de tamamladıktan sonra askerlik görevimin ardından Selçuk Üniversitesi'nde Gazetecilik Bölümü'nü bitirdim. Daha sonra Memleket Gazetesi'nde 4 yıl çalıştım. Burada gazete kapandıktan sonra Anadolu'da Bugün gazetesinde çalışmaya başladım. Şu an gazetecilikte tam anlamıyla profesyonelliğe geçmek için daha çok çalışan, öğrenme isteğimi artıran, okuyan, araştıran bir gazeteci olarak yaşamımı sürdürmeye çalışıyorum.

1961 yılında gazetecilerin çalışma haklarına önemli iyileştirmeler getiren ve sosyal haklarını güvence altına alan 212 sayılı yasanın kabul edilmesi ve 10 Ocak 1961 günü Resmi Gazetede yayınlanması üzerine resmiyet kazanan gazetecilerimizin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü tebrik ediyorum...

Nazif KARLIER

Eğitim-Bir-Sen 1 Nolu Şube Başkanı

Şems-i Tebrizi Mah. Şerafettin Cad.
Zenginhan İş Merkezi
Kat: 2/107 Karatay/KONYA

Tel: 0.332 351 08 15

Fax: 0332 350 68 28

Kamuoyunun aydınlatılması ve bilgilendirilmesi doğrultusunda,
her şartta görevleri peşinde koşan,
gazetecilik mesleğinin zor şartlarına rağmen mesai
kavramı gözetmeksizin hizmet eden

**TÜM GAZETECİLERİN,
10 OCAK ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ'NÜ KUTLUYORUZ...**

BELGE DEĞİL EĞİTİM VERİYORUZ

**TR ÇELİKLER
SÜRÜCÜ KURSU**

fatihkocakafa@hotmail.com - celiklersurucukursu@hotmail.com

Aziziye Mah. Köprübaşı Cad. Çelikler İşh. No: 6 Karatay/KONYA

Kurs: 0332 353 75 28 - 0505 652 55 95

30 yıllık devlet memurluğu hayatı içinde 20 yıldan bu yana basın bürolarında görev yapan, çalıştığı kurumlarda hep basın mensupları ile iç içe olan, onlara yardımcı olan, Konya Basının ağabeyi H. Rahmi Dalmaç ile Gazetecilik mesleğini girişini anlattı

GAZETECİLİK OTURDUĞUNUZ YERDEN YAPILACAK BİR MESLEK DEĞİL

H. RAHMİ DALMAÇ KİMDİR?

Aslen Trabzonluym. 1995 yılından buyana Konya'da görev yapmaktayım. Daha önce Konya Valiliği İl Basın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğü ve Konya İl Özel İdaresi Basın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğünde memur ve idareci olarak görev yaptım. 30 Mart 2014 Mahalli İdareler seçimleriyle birlikte,

Konya İl Özel İdaresinin tüzel kişiliği kaldırılınca (kapatılınca) yasa gereği bir süre Konya Büyükşehir Belediyesinde görev yaptım. Aralık 2014'de Başbakanlık Basın Yayın ve Enformasyon Konya İl Müdürlüğüne Araştırmacı olarak atanarak göreve başladım. Bilindiği üzere, Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi ile birlikte Başbakanlık Basın Yayın ve Enformasyon Genel Müdürlüğü kapatılarak, Cumhurbaşkanlığı teşkilat yapısı içinde yapılan değişiklikle İletişim Başkanlığı kuruldu. Şu an İletişim Başkanlığı Konya İl Müdürlüğünde Araştırmacı olarak görev yapmaktayım.

30 yıllık devlet memurluğu hayatı içinde 20 yıldan bu yana basın bürolarında görev yapan, çalıştığı kurumlarda hep basın mensupları ile iç içe olan, onlara yardımcı olan, Konya Basının ağabeyi H. Rahmi Dalmaç Gazetecilik mesleğini girişini anlattı. Gazeteciliğin oturduğu yerden yapılmayacak bir meslek olduğuna dikkat çeken H. Rahmi Dalmaç, "Gazetecilik oturduğunuz yerden yapılacak bir meslek değil. Kendine göre zorlukları var. Tatili yok, mesaisi yok, 7 gün 24 saat, sürekli bir çalışma temposu. Herhangi bir mesleğin yapılmasında, meslek elemanları mesleki etiğe ne kadar bağlı kalırlarsa o meslek toplum indinde o kadar saygı ve güven kazanır" dedi.

BASIN SEKTÖRÜ İLE TANIŞIKLIĞINIZ NASIL OLDU?

30 yıllık devlet memurluğu hayatımın içinde çalışmaktan her zaman zevk aldığım basın sektörü ile tanışmam 20 yıl önce oldu. 1999 yılının sonlarına doğru Erzurum Valisi Ahmet Kayhan, Konya Valisi olarak atanmıştı. Vali bey göreve gelir gelmez, Marmara Depremi sonrasında yaraları sarmak amacıyla, Konyalı hayırseverler vatandaşların desteği ile Sakarya'da yapılması planlanan Konya Mahallesi projesi kapsamında, Vali bey sanayici iş adamlarını, odaları ve sivil toplum kuruluşlarını ziyaret ederek ev yapılması konusunda teşvik ediyordu. Vali bey günlük mesaisinin öğleden önceki bölümüne bürokratik işlemlere, öğleden sonra ise ziyaretlere ayırıyordu. Resmî programlar dışında bu ziyaretler günlerce aylarca sürdü. Bu vesileyle Vali Bey'in hakkını teslim etmek lazım, projeye destek olanlardan Allah razı

olsun. İşte tam bu dönemde Vali Bey'in programlarını takip etmek üzere, Valilik İl Basın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğünde fotoğraf ve kamera kullanabilecek personele ihtiyaç duyulmaktaydı. Bende daha önce Trabzon'da fotoğraf stüdyosunda çalıştığım için bu konuda mesleki tecrübem olduğundan dolayı bu birime geçerek göreve başladım. Basınla tanışmam bu şekilde oldu. O günlerde sahada birlikte çalıştığımız arkadaşların bir kısmı kamuda bir kısmı ise gazete ve televizyonlarda bugün önemli mevkideler. Geçtiğimiz günlerde yine bu arkadaşlarımızdan birinin haberini ulusal gazetenin manşetinde okuduğumda çok sevindim. Valilik basında ilk başladığım dönemde basın bültenleri düz yazı şeklinde, haber kurgusu yapılmadan servis ediliyordu. 5 N 1 K kuralına yeni yeni uygulamaya başlamıştık. Haberde başlık bile kullanmazdık. Haber metinleri, 10x15 ebadında fotoğraf ile birlikte varsa görüntüsü gazete ve televizyonlara tahsis edilen araçla dolaşarak dağıtılırdı. O zamanlarda fotoğraflar için 36 pozluk dediğimiz renkli negatif film, video görüntüsü için ise VHS kamera kullanırdık. Dijital makine henüz çıkmamıştı. Televizyonların haber merkezlerindeki arkadaşlar sağ olsun geldiğimizde işlerine ara verir, getirdiğimiz kasetteki görüntüyü aktarmaya çalışırlardı. Bu arkadaşlarımızdan bir tanesi de "Çocuklar Duymasın" ve "Seksenler" gibi ünlü TV dizilerinde karakter oyuncusu olarak rol aldı. O dönemde Vali Bey'in ilçe ziyaretleri olsun veya bir devlet büyüğü Konya'ya ziyarette bulunacağında programı takip etmek isteyen basın mensuplarımız için araç tahsis edilirdi. Tarım İl Müdürlüğünün Toyota marka yeşil minibüsü neredeyse Konya basını ile özdeşti. Çok güzel

anılarımız oldu. Valilik basında ilk göreve başladığım dönemlerde Müdürümüz şöyle demişti. Yüzde 51 gazeteci, yüzde 49 devlet memuru gibi çalışacaksınız demişti. Kamu yönetimi mezunu olmama rağmen, basınla iç içe çalıştığımız için bu mesleğin teorik olarak da eğitimini almak için Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi Medya ve İletişim Bölümüne kayıt oldum. Bölümü, Yüksek Onur belgesiyle bitirerek mezun oldum. Gazetecilik bana göre bir kabiliyet meselesi insan sonradan gazeteci olamaz diye düşünüyorum Allah vergisi bir şey resim, tiyatro veya müzik gibi kabiliyet gerektiriyor. Doğuştan insanda var olan bir şey. Bir de bu mesleği sevmeniz gerekiyor. İçine girdiğinizde kolay kolay bırakmanızda mümkün değil. Olaylara bakış açımız, sezgi, merak, kuşku, fikri takip, araştırma yapmak, haber takibi gazetecinin olmazsa

olmazlarındandır. Özellikle kamu kurum ve kuruluşların basın ve halkla ilişkiler birimlerinde görev yapacaklarını. İletişim Fakültesi mezunu veya gazetecilik tecrübesi olması gerekiyor. Gazetecinin dilinden gazeteci olan anlar. Gazeteci gibi düşünür. Hatta Basın ve Halkla İlişkiler Müdürlüklerinin de Özel Kalem Müdürlüğünde olduğu gibi istisnai müdürlük kadrosu olarak değerlendirilerek atamasının yapılması gerekiyor diye düşünüyorum.

BASIN SEKTÖRÜNDE GÖREV YAPARKEN UNUTAMADIĞINIZ ANINIZ VAR MI?

Görevimiz esnasında ilginç anlarımız da oldu. Hiç unutmuyorum. Karlı bir Pazar günü, öğleden sonra, çocuğun veli toplantısına katılmak üzere okula gidiyorum. Anıt alanına geldiğimde telefonum çaldı. Arayan Konya İl Özel İdare Genel Sekreteri Mehmet Kaçmaz beydi. Konya Valisi Aydın Nezih Doğan bey, İlçelerde kapanan köy yollarının ulaşımına açılmasıyla ilgili çalışma yürüten Konya İl Özel İdaresinin karla mücadele ekip sayısının artırılmasını ve ayrıca Valilik Basın Müdürlüğü tarafından servis edilen bir önceki bültenin iptal edilerek, artırılabilecek ekip sayısına göre yeni bir bültenin hazırlanarak İl Özel İdaresi tarafından servis edilmesi talimatını vermiş. Genel Sekreter de bana bu talimatı verince, acilen daire dönüp hazırlık yapmam gerekiyordu. Şimdilerde

Karatay Belediyesi Başkan Yardımcısı olan, dönemin Konya İl Özel İdaresi Altyapı ve Ulaşım Daire Başkanı Ramazan Şevik beyi aradım. Tabi daireye giderken de haberi kafamda kurduğum. "İşte şu kadar köy yolu kapandı. Şu kadar araç ve personel çalışıyor. Şu kadar yol ulaşımına açıldı" şeklinde. Ramazan beyden bu bilgileri alacağım. Her zaman rutin yaptığımız bir şey. Ramazan bey bu bilgileri verdikten sonra bir de demez mi, "Rahmi bey Derebucak'taki mermer madeninde işçiler yoğun kar yağışından dolayı mahsur kalmışlar o bölgeye de ekipleri seferber ettik" diye. Bizim rutin diye baktığımız haberin şekli değişti. Hemen basın bültenini hazırlayarak "Konya İl Özel İdaresi karla mücadele ekipleri, mermer madeninde mahsur kalan işçileri kurtarmak için seferber oldu." spoytuyla haberi basına servis ettik. O akşam Konya Valisi NTV'ye canlı bağlanarak yürütülen çalışmalar hakkında bilgi verdi. Buna vesile olmanız inanılmaz bir duygu. 2000 yılından buyana Valilik ve Özel İdare de basınla çok güzel anılarımız oldu. Bir keresinde, Tarım Bakanı Sami Güçlü bey göreve yeni atanmış. Sarayönü İlçesi Konuklar Beldesindeki Tarım İşletmelerinde bir program var. Basın mensuplarımız ile birlikte programı takip ediyoruz. Program bitti ancak Bakan doğduğu büyüdüğü kasabayı da ziyaret edecek. Basın mensupları yanına haber yetiştirmek için ayrılmak istediler. Vali Ahmet Kayhan bey de Rahmi sen bizi takip et dedi. Basın

mensuplarına da teşekkür ederek onları uğurladı. Benimle birlikte Valilikte stajyer olarak görev yapan bir bayan arkadaşım vardı o da basın mensupları ile Konya'ya döndü. Ben koruma aracında Bakan beyi takip ediyordum. O an malzeme çantamın yanımda olmadığını fark ettim. Stajyer arkadaşına vermiştim. Fotoğraf makinası o zamanlar dijital değildi. Makinamda çok az bir poz kalmıştı. Şimdi ne yapacağım diye düşündüm. Allah'tan Vali bey fazla fotoğraf çekti. Bende Vali bey beni görüp fotoğraf çekti istemesin diye görünmemek için korumaların arkasına gizlendim durdum. Ahmet Kayhan Valimizin çok programını takip ettim. Günlük programı bir gün önceden Özel Kalem tarafından size verilir. Sizde ona göre hazırlık yaparsınız. O dönem koruma aracında Vali Beyi takip ederdik. Bazı durumlarda tripod olmadan hem kamera ve hem de fotoğraf makinesini aynı anda kullanmanız gerekebilirdi. Seri olmanız gerekiyor. En önde eskortluk yapan polis aracı onun arkasında Vali beyin makam aracı ve son da koruma aracı yer alırdı. İlçeye geldiğimizde karşılama olurdu ve bende zaman zaman eskort aracına geçerdim. Ama genellikle koruma aracında takip ederdik. Hatta programları takip ederken hızlı hareket edeceğim diye koruma aracı tam durmadan inmeye çalışırdım. Bu şekilde ikiz kez ayağım ezildi. Bildiğiniz tekerlek ayağımın üstünden geçti. Tabi siz hiç belli etmemeye çalışıyorsunuz. Cumhurbaşkan-

ni, Başbakan bir çok yerli ve yabancı devlet büyüğünün programını takip ettim. Hatta eşimin doğum yaptığı gün Başbakan Konya'ya geldi. Başbakanın programını bile takip ettim. Zümrüt apartmanı çıktığımda bir hafta süreyle orada görev yaptım. Kriz masası oluşturulmuştu. Burada çalışmalar sürdürülürken zaman zaman enkaz altında canlı olup olmadığını anlamak için dinleme yapılırdı. Dinleme öncesi anons geçilir, ses çıkarılmaması için megafonla uyarı yapılırdı. Çalışan her şey susardı. O sessizliği hiç unutamıyorum. Bir keresinde tanıdık bir arkadaş yanıma geldi. Valilikte çalıştığını biliyordu. Onun da arkadaşının yıkılan binada dairesi varmış, eşiyle çocuğu enkaz altında, belki sağdırlar diye kurtarılmayı bekliyor. Arkadaş bana ricada bulunarak iş makinalarının arkadaşının dairesinin de bulunduğu bölgede çalışması için yardımcı olmama istedi. Tabi bizim böyle bir şey yapmamız mümkün değildi. Etikete değildi. Allah var adamcağızda kabul etmedi zaten. Daha sonra eşiyle çocuğunun cesetleri çıkarıldı. Adam nakliyeciymiş, gazeteye ilan verdi. Ailesinin herhangi bir kişiye borcu varsa müracaatta bulunmasını istedi. Okuduğumda çok duygulandım. Enkazdan çıkan aile fotoğrafları, özel eşyalar bu satırları yazarken hep gözümün önünde canlanıyor. Anlatılamaz bir duygu. Hayatını kaybedenlere Cenab-ı Allah'tan rahmet, yakınlarına sabırlar diliyorum.

bu yönde yayın yapmamalıdır. Halkın bilgi edinme hakkı uyarınca, kendi açısından sonuçları ne olursa olsun, gerçeklere ve doğrulara saygı duymak ve uymak zorundadır. Haberi hazırlama aşamasında kişisel fikirlerini, ideolojisini ve yorumlarını askıya almalı ve tarafsızlığını korumalıdır. Haberde konu edilen bütün tarafların ifade özgürlüğüne saygı göstermeli ve adil olmak ve tarafsızlık adına görüşlerine haberde yer vermelidir. Gazeteci haber yaparken onu, devleti yönetenlerin belirlediği ulusal ve uluslararası politikalar değil, halkın haber alma hakkı doğrultusunda mesleğin temel ilkeleri ve özgürlükçü demokrasi anlayışı yönlendirmelidir. Gazeteci, çalıntı, iftira, hakaret, lekeleme, saptırma, manipülasyon, söylenti, dedikodu ve dayanaksız suçlamalardan kesinlikle uzak durmalıdır. Bu bakımdan gazetenizin daha çok okunmasını, haber programlarının daha çok izlenmesini veya internet sayfanızın daha çok takip edilmesini istiyorsanız farkındalık oluşturmanız ve daha çok özel haber yapmanız gerekiyor. Rutinlerden, kurumların bülten haberciliğinden uzaklaşmanız gerekiyor. Kendi oluşturduğum Whatsapp veya mail gurubundan zaman zaman basın mensupları ile bilgi notları paylaşıyorum. Geri dönüşler çok olumlu oluyor. Basın mensuplarını bilgilendirmek, onlara yardımcı olmak güzel bir duygu. Paylaştığınız bir haberin veya bilgi notunun haber olarak basında yer olması beni mutlu ediyor. Tabi son zamanlardaki ekonomik sıkıntılar basını da etkiledi. Kapanan ve devreden gazeteler oldu. Zorunlu olarak işten çıkarmalar oluyor. Duyunca çok üzülüyorum. Allah yardımcılarını olsun. İnşallah bugünleri de atlatırız. Gönül ister ki emeğin, hakkın karşılığı alınsın.

SİZE GÖRE GAZETECİLİK NEDİR?

Gazetecilik oturduğunuz yerden yapılacak bir meslek değil. Kendine göre zorlukları var. Tatili yok, mesaisi yok, 7 gün 24 saat, sürekli bir çalışma temposu. Herhangi bir mesleğin yapılmasında, meslek elemanları mesleki etiğe ne kadar bağlı kalırlarsa o meslek toplum indinde o kadar saygı ve güven kazanır. Gazetecinin hakları, halkın haber alma hakkının ve ifade özgürlüğünün; meslek ilkeleri ise dürüst ve doğru iletişimin temelidir. Gazetecinin temel amacı kamuoyuna hizmettir. Gazeteci bu görevini yerine getirirken de uzmanlık alanı ne olursa olsun, öncelikle gazeteci olduğu bilinciyle hareket ederek herhangi bir kurumun, kişinin veya partinin üyesi ve sözcüsü gibi davranmamalı

KARATAY ZİRAAT ODASI BAŞKANI

RIFAT KAVUNEKER

Basın ulusun ortak sesidir.
Bir güç, bir okul, bir yol göstericidir.

**10 OCAK ÇALIŞAN GAZETECİLER
GÜNÜ KUTLU OLSUN**

2001 yılında babasından etkilenecek girdiği gazetecilik sektöründe uzun yıllar başarılı çalışmalar ortaya koyan Mustafa Dört Yol, "Gazetecilik ve haber, benim açımdan yaşamaktır. Heyecandır. Fotoğraf çekmek ise, o anı ölümsüzleştirmektir" dedi

'GAZETECİLİK VE HABER YAŞAMAKTIR, HEYECANDIR'

K'TV'de çalışan babasından etkilenecek 2001 yılında başladığı gazetecilik mesleğinde önemli başarılar ortaya koyan Mustafa Dört Yol, meslek hayatındaki önemli detayları ve gazetecilikle ilgili düşüncelerini aktardı. Sektörün mutfağında birçok görevde bulunan ve bu görevleri başarıyla sürdürerek adını kısa sürede duyuran Dört Yol, mesleğini sevgiyle ve heyecanla sürdürdü. "Gazetecilik ve haber, benim açımdan yaşamaktır. Heyecandır. Fotoğraf çekmek ise, o anı ölümsüzleştirmektir. Haber yazmak bir sanattır. Gazetecilik ve haber geçmişin bir arşividir. Mesainiz yok, sıcak soğuk yok, çalışırken açlık ve susuzluk hissettirmez. Severek yapılan bir meslek olduğu için, başarı da arkasından gelmektedir" diyen Dört Yol, bu anlayışla çalıştığı sektörde çeşitli başarılar da elde etti. Haberleriyle çeşitli ödüller almayı başaran Dört Yol, sektörde başarısını tescillemiş oldu. MÜSİAD Konya Şubesi'nde çalışmalarını başarıyla sürdüren Dört Yol, gazetecilikten tam kopmasa da, mesleği özlediğini söylüyor.

Kısaca kendinizden bahseder misiniz? Mustafa DÖRTYOL kimdir?

1985 yılında Konya'nın Meram İlçesi Yaylapınar Mahallesi'nde dünyaya geldim. Eğitim hayatıma yine Konya'da başladım ve Anadolu Üniversitesi Medya ve İletişim Bölümü'nü bitirdim. Askerliğimi Jandarma Muhabere Er olarak

2014 yılında tamamladım. 2012 yılında bir haber dolayısıyla tanıştığım Fatoş Ünver ile 2014 yılında evlenerek hayatımı birleştirdim. 4 yaşında Âdem Berat ve daha henüz 1,5 ay önce kucagımıza aldığımız Asel Su adında bir kız çocuğum var. Okumayı, yeni şeyleri keşfetmeyi, haber yazmayı, fotoğraf çekmeyi, yolculuk yapmayı, ailemle ve sevdiğilerimle vakit geçirmeyi ve en önemlisi de işimi severek yapan biriyim.

Gazetecilik hayatına nasıl giriş yaptınız?

Lise eğitimimi sürdürürken babam Âdem Dört Yol, KTV'de ulaştırma şefi olarak görev yapmaktaydı. Babam, mesaisi bittikten sonra kamera ve polis telsiziyle eve geliyordu. O dünya gün geçtikçe bana cazip gelmeye başladı. Hafta sonları KTV'ye gidiyordum. Burada Metin Temiz ağabeyim ve ekibi bana kamera kullanmayı öğretiyorlardı. Dünyaya vizörden

bakmak beni daha da cezbedti ve bu işe SUNTV'de gece yayın görevlisi olarak 2001 yılının Kasım ayı içerisinde başladım. Burada da program çekimlerine çıkarak, dönemin Haber Müdürü Galip Marlalı ağabeyime haberler verdim. Verdiğim haberler ses getirdi ve Galip ağabeyimin de beni haber dairesi kadrosuna dâhil etti. Haber dairesi ekibiyle gece gündüz heyecanlı ve özverili çalışmalar yürüttük. Bugünlere gelmemde ve yetişmemde büyük emek harcayan başta ailem olmak üzere bütün herkese teşekkür ediyorum.

Bu meslekle ve/veya sektörle ilgili düşünceleriniz nelerdir?

Gazeteci toplumların aydınlatılmasında önemli bir görev üstlenmiştir. Dünyamızın küreselleştiği, iletişim çağına girdiğimiz bugünlere ulaşmada en büyük katkı basın-yayın organlarından gelmiştir. Gazeteler sayesinde, dijital dünyaya tamamen geçişle birlikte dünyanın herhangi bir yerindeki olaylardan anında haberdar olabilmekteyiz. Bu yönüyle teknolojiyi en iyi kullanan meslek olma özelliğini de sürdürmektedir. Ekonomik koşullardan çok çabuk etkilenen bir sektör olan gazete/gazeteciler desteklenmelidir. Gazeteleri ekonomik çalkantılara yem etmemeliyiz. Gazeteyi açtığımız zamanda da içeriği dolu dolu olmalı ve o kokuyu okurlara hissettirmeliyiz. Bu konuda herkese büyük

görev düşmektedir. Doğru, tarafsız ve ülke menfaatlerinin ön planda tutulduğu haberlere daha da çok yer verilmelidir. Bu mesleği seversen ve isteyerek çalışırsan en kazançlı sen olursun.

Gazetecilik anlamında ne tür çalışmalar yaptınız? Hangi kurum ve kademelerde görevlerde bulundunuz?

Benim geçmişim aslında Televizyon Haber Muhabirliğine dayanmakta. Bir nevi de gazeteciyim. Televizyon haberciliğim döneminde araştırma haberleri, haber serilerini ve haber yapılmayana, duyurulmayana yapmayı çok özen gösterirdim. Bu konuda da önemli birçok haberi televizyon ekranlarına taşıdım. 2001-2002 yıllarında SUNTV'de merhaba dediğim televizyonculuk serüveninde Yayın Dairesi Sorumlusu, Haber Muhabirliği, Kurgu Şefi, Haber Müdür Yardımcılığı ve Spor Müdürlüğü görevini üstlendim. 2002 yılında SUNTV'den ayrılarak, yine kasım ayında KONTV Haber Dairesinde Gece Haber muhabirliği görevine başladım. Sırasıyla, haber kurgu şef yardımcısı, haber muhabirliği, haber editörü, İnternet Reklam Müdürü ve İnternet Genel Yayın yönetmenliği görevini üstlendim. 2016 yılında ise Müstakil Sanayici ve İş Adamları Derneği (MÜSİAD) Konya Şubesinde Basın Müşavirliği görevine başladım ve hala bu görevi yürütmekteyim. Aynı zamanda belirli periyotlarla çıkartılan MÜSİAD Konya Şube Bülteninde Yazı İşleri Müdürü olarak görev almaktayım.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Gazetecilik ve haber, benim açımdan yaşamaktır. Heyecandır. Fotoğraf çekmek ise, o anı ölümsüzleştirmektir. Haber yazmak bir sanattır. Gazetecilik ve haber geçmişin bir arşividir. Mesainiz yok, sıcak soğuk yok, çalışırken açlık ve susuzluk hissettirmez. Severek yapılan bir meslek olduğu için, başarı da arkasından gelmektedir.

Gazetecilik sektöründe günümüzde yaşanan sorunları veya eksiklikleri nasıl tarif edersiniz?

Sürekli gelişen dünya, karşımıza çıkan her yenilikle birlikte hayatımızın her noktasına temas etmektedir. Teknolojik yeniliklerle gelişen her yeni şey gibi çalışma endüstrisi ve sektörler de bu yeniliklere adapte olmaya çalışıyor. Gazetecilik yani yazılı basın da, maalesef ki gelişen teknolojiye ve dijital dünyaya zamanla yenik düşmektedir. Gazetelerin kapanması için Devletimizin var olan desteğini artırması gerekiyor. Basın sektöründe çalışan arkadaşlarımızda başka sektörlere yönelmemesi için de arkadaşlarımız da

desteklenmelidir.

Bir gazeteci olmak için ne tür çalışmalar yapılmalı? Ya da hangi vasıflara sahip olunmalı?

Gazetecilik, sadece bugün değil, gelecekte ön plana çıkacak meslekler arasındadır. Gazeteci olmak istiyorsanız, yapabilir miyim? Yorulur muyum? Aç mı kalırım? İşsiz mi kalırım? İleride beni ne bekliyor, bu meslek mi ki? sorularına cevap vermelisiniz. Eğer kendinize doğru cevap verirsiniz, istekli ve heyecanlıysanız sizden iyi bir gazeteci olacaktır. Çekirdekten yetişmeli, sahada olmalısınız, havanın tozunu toprağını tabiri caizse yalayıp yutmalısınız. Aynı zamanda da gazetecilik eğitimi başarılı bir şekilde tamamlamalısınız. Okulda aldığımız eğitimi, sektörde pratiğe dökmelisiniz.

Kimsenin bilmediği bir konuyu kamuoyuyla paylaşmak veya o konuya kendinizce farklı bir bakış açısı getirmek nasıl bir duygu?

İşte, bu duygu anlatılmaz yaşanmalıdır. KONTV'de haber muhabirliği görevini sürdürürken, özel haberlerimize Mustafa Dört Yol'un ve Ali Güler'in haberini birlikte izliyoruz gibi isimlerimizi yazardık. Çünkü o dönemdeki çalışma arkadaşlarımızla en iyi ve en güzel özel haberi yapma yarışını içerisindedik. Her muhabir spotun sonuna imzasını atardı. Ben de birçok haberimin sonuna adımı ve soyadımı yazdım. Bir gün habere giderken bir Avukat, kamerayı ve mikrofonu görünce durdurdu ve dedi ki, Mustafa Dört Yol kim? Aynı şekilde Mevlana Müzesinde, Türbenin bilinmeyenleri haber dizisini hazırlarken, çay ve kahve molasında bir bayan yanıma gelerek aynı şekilde soruyu yöneltince şaşış kalmıştım.

Ne oldu deyince, haberini çok beğeniyoruz, duymadığımız, işitmediğimiz haberleri yapıyor ve heyecanla izliyoruz, tebrik etmek için sordum deyince, büyük bir şaşkınlıkla benim dedim ve o an çok mutlu olmuştum. Bilinmeyi kamuoyuna duyurmak bence oldukça önemli bir konudur. Ama az evvelde ifade ettiğim gibi, anlatılmaz bu yaşamakla mümkündür.

Yazmak veya kamuoyuna bir konu hakkında bilgi aktarımı yapmak şehre veya ülkeye ne tür bir katkı sunuyor? Düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Hiç kuşkusuz dünya var olduğundan bugüne sürekli bir değişim ve dönüşüm içerisinde. Ancak son yıllarda iletişim teknolojilerinin gelişmesi, teknolojik aletler ve en önemlisi akıllı cep telefonlarıyla kullanılan internet, artık dünyayı avucunun içine kadar sığdırabilmeyi başarmıştır. Hayatın her alanında kullanılan internet akıllı cep telefonların içine girip insanların vazgeçemediği bir alan olmuştur.

İnternet temelli kullanılan sosyal medya da toplumsal bir güç olmaktadır. Sosyal medya, insanlar için faydalı olsa da büyük bir zarar da vardır. Çünkü sosyal medya da yazılan çizilen her türlü şeylere insanlar kolaylıkla inanmaktadır. Doğruluğu hiçbir şekilde araştırılmadan... Bazen bir terör örgütlerine, bazen de ülkemiz tizerinde kara propaganda yapmak isteyenlerin mağası haline gelene bilinmektedir. Onun için, yazmak ve bir konu hakkında kamuoyunu bilgilendirmek isterken, ülkemize, şehrimize ve de yazarken değiştirdiğiniz her kelime, insanlığa yarar getirmek yerine büyük zararlara neden olabilir. Bir konu hakkında bir bilgi birikim varsa veya araştırmadan kesinlikle yazıp çizilmemelidir. Yazarken ve kamuoyunu bilgilendirirken, büyük bir sorumluluğunuz olduğunu asla unutmayın.

Bir Gazetecinin toplumu doğru yönlendirme ve doğru yola sevk etme gibi bir görevinin olduğunu düşünür müsünüz? Bu açıdan bakınca Konya ve Türkiye'deki medya sektörü ve kalemleri millilik konusunda nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bir Gazetecinin toplumu doğru yönlendirme ve doğru yola sevk etme gibi önemli ve kutsal bir görevinin olduğunu asla unutmamalıdır. Siz ne yazar ve neyi resmederseniz toplumda sizin arkanızdan gelecektir. Bu açıdan bakınca Konya ve Türkiye'deki medya sektörü ve kalemleri, millilik konusunda önemli yol kat etmişlerdir. Ulusal basında bazı kalemler doğruyu göstermeyip, yanlış doğru olarak vermektedir. Buda milli ve manevi değerlerimizden tamamen uzak olmaktadır. Gelişen teknoloji ve bilgiye rahat ve kolay erişim sayesinde bu tür kalemlere taviz vermemektedir.

Sektöre yeni girecek olan genç beyinlere ne tür tavsiyelerde bulunursunuz?

MÜSİAD'da çalışma hayatını sürdüren bir gazeteci olarak gazetecilikten koptuğunuzu düşünüyor musunuz? Gazetecilik mesleğini özlüyor musunuz?

Evet, maalesef ki meslekten biraz uzaklaştım ama bir programda siz değerli arkadaşlarımızı şubemizde ağırlamaktan oldukça mutluluk duyuyordum. Sahada olmayı, siz değerli arkadaşlarımla birlikte oradan oraya koşuşturmayı, her gün farklı insanlarla diyalog içinde bir haber çıkarmayı, toplumun nabzını tutmayı, bir sorunun veya bir sıkıntının giderilmesinde bir emek harcamayı, en önemlisi de haberin gelmesini değil de, habere gitmeyi, araştırmayı ve mikrofonu çok özledim diyebilirim.

Gazetecilik yaptığınız yıllarda unutamadığınız anılar varsa birkaçını kısaca anlatabilir misiniz?

Basın sektöründe faal olarak çalıştığım 15 yıl boyunca birçok anı ve dostluk biriktirdim. 17 yaşında başladığım sektörde iyi ve kötü birçok günüm olmuştur. Örnek verecek olursam Konya'da habere giderken haber olan en çok benim diyebilirim. 2004, 2007 ve 2013 yıllarında 3 trafik kazası geçirdim. Bu kazaların olduğu tarih ise ekim ve kasım aylarıydı. Rab-bime şükürler olsun ki, ağır yaralı olarak geçirdiğim trafik kazalarını ufak tefek kalıtsal hasarlarla atlattım. İlk kazam, mesaimе giderken oldu, ikinci kazam ise dönemin sanayi Bakanı Zafer Çağlayan'ın konvoyunda, son kazam ise Prof. Dr. Mehmet Erikoğlu hocamdan, organ bağı-şı haftasıyla ilgili değerlendirme röportajı yapmaya giderken oldu. Belediye otobüsüne tır çarpmıştı. Otobüsün koltukları

tamamen doluydu. O anda sadece tırın logosunu görebildim ve gözümü açtığımda kendimi yolun ortasında buldum. Boynumdan aşağısını hissetmiyordum, hastanede tedavi süreci dönemin Valisi Sayın Aydın Nezih Doğan Bey, Telefonla beni arayarak geçmiş olsun dileklerini ilettiler. Yine hastanede akşam haberleri izlerken ikinci şoku yaşadım, haber ben değildim de arkadaşım Ali Güler üzerine kurulmuştu. Bir çok ulusal ve yerel basında önce kaza yaptı, sonra arkadaşımı görüntüledi şeklinde yayınlanmıştı. Halen bu konuyu zaman zaman gündeme getiriyoruz ve ne büyük bir kazayı atlattığımızı konuşuyoruz. Kötü bir anı ama 30 Nisan 2009 Perşembe günü markete ekme almaya gittikten sonra ortadan kaybolan 4 yaşındaki Beyza Çökekoğlu'nun ailesi kanalımıza gelerek yardım istemişti. Haberini ilk yapan ben idim. Günlerce onu aramıştık. Komşusu tarafından öldürüldüğünü öğrendiğimde gözyaşlarına hakim olmadım, canlı bulacağız derken vahşice öldürüldüğünü öğrenmiştik. Bu beni çok etkilemişti. Bir basın çalışanının tek bir anısı olmaz aslında. Benimde birçok anım var. Son örneklerimden de kısaca bahsetmek istiyorum; 2010 yılında Konya Gazeteciler Cemiyeti tarafından düzenlenen (KGC 2010 Yılı Başarı Ödülleri) TV Haber Program Dalında Jüri Özel Ödülü, Anadolu Medya Grup (KONTV) bünyesinde düzenlenen en iyi haber ve en iyi kurgu dalında birincilik ödülüne sahibim. Bu iki yarışmaya da çevremdekiler girme kazanamazsın demişlerdi, ama ben dinlemedim ve gece gündüz çalışarak bu ödülleri aldım. Buda azmedince her şeyin üstenden geleceğinin bir örneğidir.

Sektörü tercih ettiyseniz, her şeyi göze almışınızdır demektir. Sabit bir çalışma mekânınız olmayabilir. Belirli bir çalışma saatiniz olmayacaktır.

2004 yılında Kurban Bayramının ikinci gününde çöken zümrüt apartmanından bir canlının çıkmasını dakikalarca, saatlerce ve günlerce bekleyeceğimiz günlerde olacak. BU arada Allah o acı günleri bir kez daha yaşatmaz İnşallah.

Her hangi bir olayda saldırıya uğrayacaksınız, haber yetiştirme konusunda büyük bir stres ve hareketlilik altına gireceksiniz.

Günün her saatinde ve her türlü hava şartlarında çalışmak zorunda kalacaksınız, aç ve susuz da kalabileceksiniz. İş hayatında ilerlemek isterseniz, mesai merhumundan tamamen uzak kalacaksınız. Bu zorluklara göğüs germelisiniz. Her türlü zorluğu yaşamama rağmen yıllarca severek ve büyük bir heyecanı koruduğum basın sektöründe, üç defa trafik kazası geçirmeme rağmen, mesleğe bağlılığımı bir an olsun bile yitirmeden canla başla çalıştım. Mesleğe yeni girecek olan arkadaşlarımıza aynı şekilde çalışmasını tavsiye ediyorum. Ama önlerine çıkan şansları da çok iyi bir şekilde analiz edip değerlendirmelidirler. Kendinizi geliştirin, yetiştirin. Her zaman azimli ve istekli çalışın.

Bu vesile ile başta Yeniğün Gazetesi Ailesi olmak üzere bütün meslektaşlarımızın 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü tebrik eder, başarılarının devamını diliyorum.

şampiyonların kulübü

**İÇİNDEKİ
YETENEĞİ
KEŞFET!**

10 OCAK
ÇALIŞAN
GAZETECİLER
GÜNÜ KUTLU
OLSUN

BULCUKSPOR

K U L Ü B Ü

GAZETECİLİĞİ BIRAKMAK!

Gazeteciliğin bir meslek olmanın yanı sıra bir yaşam biçimi olduğunun kanıtı Mustafa Solak'ın hikayesi. 10 yıl profesyonel anlamda gazetecilik yapan ve daha sonra farklı bir sektöre geçen Solak, çocukluğunun hayali, gençliğinin tutkusu gazetecilikten hiç kopamamış. Maddi kaygılar olmasa bir an düşünmeden geri dönecek kadar özlem duyuyor, Konya'daki en önemli Konyaspor arşivini oluşturacak kadar da işin içinde

Unutmak insanın en doğal ve gerekli özelliklerinden birisi belki de. İlk günkü tazeliği ile kalsaydı acılar, sıkıntılar, buhranlar yaşamın temel kuralı olan devamlılık sağlanabilir miydi? Unutmak bir güzellik, lakin bazen de insanlığın en önemli zafiyeti. Tekrarlanan yanlışların, rahatsızlık verici hataların, ruhsuz bir kısır döngünün temel kaynağı. Bu yüzden var belki de Tarih, bu yüzden önemli arşivler. Unutulmaması gerekenlerin abidesi...

Bir de geçmişte yaşayanlar var. Tarihte heyecan duyanlar, arşivlerde huzuru bulanlar. İğne ile kuyu kazarak gerçekleri damıtanlar. Bir de o huzurun Gazetecilik tutkusu ile birleştiğini hayal edin...

Mustafa Solak. Babasının eve getirdiği gazete ve dergilerle tutulduğu o köklü tutkunun peşinden giden, 10 yıl Konya basınına hizmet veren ve hayatın zorluklarına karşı kendini kurban edenlerden birisi. Gazeteciliğin bırakılacak bir şey olmadığını canlı örneği. Hala içinde yanan o ateşte ısınan bir kalem erbabı. Kendi söküğünü dikemeyen terzi misali kendi geçmişini yazamayan gazeteciliğin, arkasını toplayan adam...

Mesleğe ne zaman ve nasıl başladınız?

1-2 yıllık internet haberciliğini ve internet sitelerine Konyaspor ile ilgili içerik oluşturmak için Konyaspor Tarihi ile ilgili yaptığım araştırmaları saymazsak mesleğe başlangıcım Saffet Susiç'in Konyaspor ile tanıştığı dönemdir. İnternet haberciliği döneminde gazetecilerle tanıştık. Sun

Tv'de muhabir ihtiyacı doğmuş. Hüseyin Altay ve gazeteciliği bırakan Mustafa Ayas aracılığı ile teklif geldi. Kısa bir süre tereddüt yaşadım ancak aslında hayalimde buydu. Rahmetli duayen Gazeteci İbrahim Sur'un da cesaretlendirmesi ile ilk adımı atmış olduk.

Başladığınız şartlar ve bugünkü şartlar arasındaki farkı değerlendirilebilir misiniz?

'Bizim zamanımızda söyleydi' klişesine ve tekrarına çok da girmek istemiyorum. Ne geçmişte ki gazeteciler var ne de o dönem ki okuyucu. Yapılacak karşılaştırmalarla hangi dönemin iyi olduğuna karar vermek zor. Alışkanlıklar ve talep edilenler her dönem farklı olmuştur. Her dönemi kendi şartları içerisinde değerlendirmek gerekiyor. Zafer'de ki Nutuk Parkı'nda bulunan Yerel Gazete Köşesi önünde kuyruk olurdu. Gazetelerin 1. ve spor sayfaları olurdu. Orada gazete okuyanlar gün boyu hiç eksik olmazdı. Toplum gazetecilerin ortaya koyduğu işin kalitesinden, mesleğin içerisinde bulunanlar da insanların okumamasından gazete satılmamasından şikayetçi. Okuyucu tarafında hayatında gazete okuma alışkanlığı olmayıp 'gazeteci eleştirisi' yapan, gazeteci tarafından ise kaygısı 'gazetecilik' olmayanlar var. Herkes haklı. Geçmişte kurumlar Konyaspor'un deplasman maçlarına birkaç kişi gönderirken, şu an Konyaspor'un iç saha maçına muhabir göndermeden spor sayfası yapan gazeteler var. Tamam kabul ediyorum. Geldiğimiz nokta itibarıyla 'Bilgi 1 tık ötede' ama doğru bilgi? Detaylar...? Ayıntılar...?

Mustafa Solak Kimdir?

Devlet dairesinde çalışan babasının haftada birkaç kez getirdiği yerel gazetelerle Konyaspor'dan ve gazetecilikten haberdar olan, ayrıntı ve Konyaspor ile ilgili tutkusu nedeniyle gazeteciliği küçük yaşlarda hayal eden, bilgisayar ve işletme alanında eğitim almasına rağmen tesadüflerle mesleğe adım atan ancak tıpkı mesleğe girişte yaşadığı tesadüflerle farklı sektörlere geçiş yapan ve aldığı bu karardan pişmanlık duyan bir Konyaspor taraftarıdır Mustafa Solak.

Hangi görevlerde bulundunuz ve hangi kurumlarda çalıştınız? Kariyeriniz nasıl gelişti?

Meslekle alakalı ilk ilişkim web siteleri oldu. Bedava domainli siteler ve daha sonra www.konyasporum.com ile profesyonelliğe geçiş. Buralarda haber yazmayı öğrendim. Bu dönemde Hüseyin Altay ve Mustafa Ayas'ın çok büyük katkıları oldu kendimi geliştirmemde. Daha sonra Sun Tv dönemi. İlk günden itibaren spor bültenini kendim yapmaya başladım. Zira spor haberciliğini öğrenebileceğim kimse de yoktu kurumda. Yaşanan ayrılıktan sonra yine Konya'nın bu alanda ki duayenlerinden biri olan Uğur Özteke ile tanıştık ve Memleket Gazetesi'ne başladım. Kısa bir süre sonra ekibe katılan Hüseyin Altay ile kesişti yollar. Kısa bir süre olmasına rağmen meslek hayatımın en güzel ve önemli dönemini burada yaşadım. Daha sonra spor muhabiri aradığım Anadolu Manşet Gazetesi'nde Spor Müdürü olarak göreve başladım.

Mesleki anlamda doyum yaşadığım alanlar ise dergiler oldu. Anadolu Manşet Gazetesi ile olan birlikteliğimiz tamamlandıktan sonra Mirror Reklam Ajansı bünyesinde sevgili hocam Ahmet Ergün'ün önderliğinde 42 Spor Ayna dergisini çıkardık. Burada herhangi bir

yayın kuruluşu bünyesinde bulunmamanın dezavantajlarını yaşadık. Ortaya güzel, övgüyle bahsedilen bir ürün çıkmasına rağmen maddi kazanım olmaması ve maliyet yükünün ağır gelmesi nedeniyle derginin yayın hayatına son verildi.

Anadolu Manşet Gazetesi'nde Yazı İşleri Müdürlüğümü yapan, hem mesleki hem insani dokunuşlarla rol model olan Mehdi Demir ile kendi memleketim olan Sarayönü'nde bir yola girdik. Küçük bir ilçe olmasına rağmen 70'li, 80'li yıllarda gazetesinin bulunduğu ilçede 2000'li yıllarda gazete yoktu. Mehdi Demir ilçeye yeniden gazete kazandı. Sarayönü Manşet Gazetesi'nin yayın hayatına başladığı 2008'den 2012'ye kadar aktif gazeteciliğe devam ettim. Sonraki süreçte gazete ve gazetecilikle olan ilişkim devam etti belki ama 2012'de farklı bir sektörde çalışmaya devam ettim.

Ancak 2012'den sonra yine yazılarında, hayata bakışında kendimi bulduğum sevgili dostum Yunus Altınbeyaz'ın çıkardığı Konya'nın en uzun soluklu spor dergisi Yeşil Beyaz Konya'ya Konyaspor Tarihi dosyaları, bilgi ve fotoğraflarla katkıda bulunmaya çalıştım. Aktif gazeteciliği bıraktığım dönemde DHA Konya Bölge Müdürü İsmail Akkaya'nın 2012 yılı sonundaki teklifiyle ajans adına 2016-2017 sezonu sonuna kadar Konyaspor maçlarını takip ettim.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Tutku...

Meslekle duygusal bağınız nasıl?

Ailevi sorumlulukların olmasa resmi kurumda ki görevimden istifa edip geri dönecek kadar...

Konyaspor ile ilgili ciddi bir arşiviniz var. Hatta birçok gazetenin arşivinden daha geniş bir arşiv?

Arşiv önemli. Söz uçar yazı kalır. Söylediğiniz de haklısınız. Birçok gazete yaşanan değişim sürecinde (digitale geçme) arşivlerini sanı basın kartlı çaycılara, temizlik görevlilerine teslim etmiş. Onlarda gerekeni yapmış. Gazetelerin dijital fotoğrafa geçmeden önce ki film ve kart baskılı fotoğraf arşivi Asım Çöplüğü'nde. Balık hafızalı bir toplum olmamız arşivin önemini daha da artırıyor ama bu tip çalışmalar çoğu gazeteciye zul geliyor. Gazetecilerin geçmişi gelecek nesillere aktarma gibi bir misyonu var ancak Konyaspor özelinde bu misyon yeterince yerine getirilememiş maalesef. Onlarında haklılık payı var. Çünkü gazetecinin ekmeği suyu okunurluğu ve takip edilebilirliği. Bu tip çalışmalar emek ister. Bir ay boyunca emek sarf edilen bir çalışmanın altında 'Konyaspor devre arasında kaç transfer' yapacak sorusu geldiğinde gazetecinin pamuk ipliğine bağlı olan bu konularla alakalı olan şevki kayboluyor. Arz talep meselesi belki ama ben talep olmasa da arz etmeye devam edeceğim.

Bu mesleği yapmak isteyen gençlere ve yolun başında olan gazeteci arkadaşlara tavsiyeleriniz nelerdir?

Öncelikle her alanda olduğu gibi yapacağın işi sevmek gerekir. Üst seviyede maddi kazanım hayaliyle bu işe başlamak hayal kırıklığına neden olur. Herkesle düşman olabilirsiniz belki ama tavırlarınız, karakteriniz net olursa bir süre sonra insanlar sizin hakkaniyetinize inanır. Toplumun belli bir kısmını memnun edersiniz, diğer kısmı memnun edemezsiniz. Bu ön kabullerle mesleğe adım atarsanız biraz daha rahat edersiniz.

Meslekte unutamadığınız bir kaç anınızı anlatabilir misiniz?

Çok fazla. 10 yıl gibi gazetecilik için kısa bir süre olmasına rağmen her anı dolu dolu geçti. Üzüldüğümüz sevdiğimiz ve tarihe geçen birçok an. Ancak her hatırladığımda güldüğüm, kendime kızdığım Sun Tv'de çalışırken yaptığım bir haber var. Konyaspor, sezon öncesi hazırlık kampında ve hazırlık maçı var. Kulübün resmi internet sitesi aktif değil. Maçı takip eden ajans falan da yok. Hatta kamp da bulunan Konyalı gazeteci de. Hazırlık maçı bittikten sonra kampta bulunan bir kulüp çalışanını aradım. Birkaç kişi daha var ama maç sonrası meşgul etmeyeceğim, işini yapmasına engel olmayacağım tek kişi oydu. Maçın 1-0 galibiyetimizle sonuçlandığını öğrendikten sonra detayları aldım. Haberi yazdım. Spor Bülteni'nde haber girdi. Gece evdeyim. Televizyon izliyorum. Kanallar arasında gezerken bir başka yerel kanalda 'Konyaspor'un 2-0 galibiyetiyle' ifadesini duydum. Geri döndüm ama bir başka habere geçilmişti bile. Tabi ben rahatım. Aklıma geliyor ama 'yok canım onların verdiği bilgi hatalıdır' diyorum. Kendimden emin bir şekilde yattım, uyudum. Sabah evden çıktım. Kendimden eminim ama bir taraftan da 'Ya ben yanlış girdiysem' düşüncesi de aklımdan gitmiyor. Hemen gazete bayiiine gittim. Yerel gazetelerden bazıları hazırlık maçını beklemeden baskıya girmiş. Haberi girenlerde maç sonucunu 2-0 olarak girmiş. 'Demek ki haber kaynakları aynı yada paslaşmışlar' diyorum. Bu düşünceler içerisinde kuruma girdim. Ana haber spikerimiz Ebru Mut 'Maçın sonucunu yanlış mı girdik?' diye sordu. 'Hayır. Onlar hatalı girmiş' dedim. Tabi gün içerisinde maçın 2-0 bittiğini öğrendik. Akşam mesai bitince haber kaynağımı tekrar aradım. '..... çünkü hazırlık maçı kaç kaç bitti' diye sordum. '1-0 bitti Mustafa abi' dedi.

MUHAMMED ESAD ÇAĞLA

Muhabir

10 OCAK ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ

Türk basın tarihine 'Dokuz patron olayı' olarak geçen ve gazetecilerin haklarının ilk kez yasal güvence altına alındığı gün 10 Ocak 1961'dir. 1961-1971 arasında "Çalışan Gazeteciler Bayramı" adıyla kutlanmış; 1971 yılındaki askeri müdahaleden sonra ülkede gazetecilerin bazı haklarının geri alınması üzerine kutlama gününün adı, "10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü" olarak değiştirilmiştir. 4 Ocak 1961'de kabul edilen ve basın çalışanlarına bazı haklar ve yasal güvence sağlayan "212 sayılı kanun" adlı düzenlemenin Resmî Gazete'de yayınlanması nedeniyle 10 Ocak günü kutlama günü olmuştur. Söz konusu düzenleme, iş sözleşmelerinin yazılı olarak yapılması, sözleşmelere işin türü ve ücret miktarının yazılması gibi gazetecilerin sosyal ve yasal haklarını belirleyen hükümleri içeriyordu. Bu yasa ile kendilerine yüklenen sorumlulukları kabul etmek istemeyen 9 gazete patronu (Akşam, Cumhuriyet, Dünya, Hürriyet, Milliyet, Tercüman, Vatan, Yeni İstanbul ve Yeni Sabah) 212 sayılı yasanın ve Basın İlan Kurumu'nun oluşmasına ilişkin 195 sayılı yasanın mesleki sakıncalar doğuracağını iddia eden bir ortak bildiriye imza atarak gazetelerini 3 gün kapadıklarını duyurmuşlardır. "Dokuz patron olayı" olarak basın tarihine geçen bu gelişme üzerine gazeteciler, boykot boyunca "Basın" adlı bir gazete yayımlamaya karar vermişlerdir. Basın gazetesi 11 Ocak günü yayına başladı ve üç günlük boykot sırasında düzenli olarak yayını sürdürdü. "Çalışan Gazeteciler Günü" bu olayın bir sonucu olarak ortaya çıktı. 10 Ocak, "Çalışan Gazeteciler Bayramı" olarak kutlanmaya başladı ve 1971'de "Çalışan Gazeteciler Günü" halini aldı.

Ne iş yapıyorsanız yapın, işinizi sevmeniz ve aşkla yapmanız, başarılı olabilmemiz için kilit bir rol oynamaktadır. Ben de yaklaşık 5 yıldan bu yana gazetecilik mesleğini Konya'da severek icra ediyorum.

Şükürler olsun. İnşallah ömrümün sonuna kadar da bu mesleği sürdüreceğim. Mesleğe olan saygım ve heyecanım hiç bitmeyecek.

Anadolu basını içerisinde Konya her zaman ön planda oldu ve olmaya da devam ediyor. Konya vatan, bayrak ve din konusunda da asla taviz vermez. Anadolu basını arasında önemli bir yere sahip olan Konya'da gençler sahada aktif olarak görev yapıyor. Bu konuda şehrimizde genç muhabirlere yeterince destek verilmediğini düşünüyorum. İstanbul Ankara, İzmir gibi şehirlerde meslek odaları ve STK'lar basın sektöründe çalışan basın mensuplarını teşvik etmek amacıyla bir takım programlar düzenlerken, Konya'da bu tarz etkinlikler yapılmıyor. İnşallah genç muhabirleri teşvik edici programlara şehrimizin yöneticileri ve STK'lar gereken önemi verir. Türkiye'nin ve gazetecilik mesleğinin geleceği biz gençlere bağlı. Bu yazıyı okuyan yetkililerin bu konuda gereken desteği vereceğine inanıyorum.

Yenigün gazetesi olarak Konya'da fark yaratmaya devam ediyoruz. Her ay düzenli olarak yayınladığımız On'lar dergimizin bu sayısını basın mensuplarına ayırdık. Derginin hazırlanmasında desteklerini esirgemeyen herkese teşekkür ediyorum.

Bu vesile ile bir kez daha yerel basına destek olma konusunda herkese büyük görevler düştüğünü belirtmek istiyorum. Tüm Konyalıları gazete bayilerinden günlük yerel gazete almaya davet ediyorum. Okuyalım, okutalım... Her gün en az bir tane gazete alalım. Hem okuruz hem de yazılı basının yaşamasına, ayakta kalmasına katkımız olur. Onuruyla ve emeğiyle mesleğini yapmaya çalışan tüm meslektaşlarımızın "10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü" kutlu olsun.

Ahlaki değerlerden yoksun, çıkar peşinde, demagog
bir basın, zaman içinde kendi gibi bir halk yaratır.

10 OCAK ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜNÜZ KUTLU OLSUN

**KAHVE
ATEŐİ**
• 2011 •
kahve yıl hatırmız var...
**exclusive
gourmet**

Kahve Dükkanı · Kahvaltı ve Brunch Lokantası · Fast Food Restoranı

Selçuker Center Parsana Mah. Zümrütova Sok. No:1/38 Selçuklu/KONYA
(0332) 248 42 22 - www.kahveatesi.com,

YAKUP YILDIRIM
ASKON Konya Şube Başkanı

BASIN OLMAZSA OLMAZIMIZDIR

Hak ve hürriyetlerinizi elde ettiğiniz yıl dönümünde, milletimizin sesi, vicdanı olan, yedi gün yirmi dört saat vatandaşlarımızın doğru bilgiye ulaşması için mesai harcayan tüm gazetecilerimizin günü kutlu olsun.

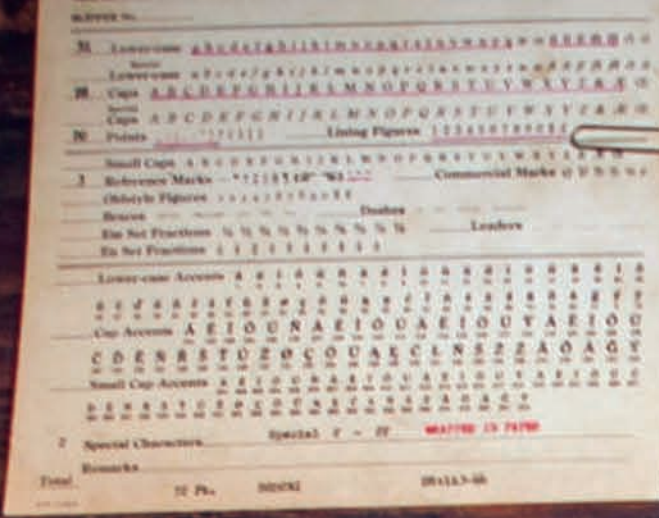
Tarafsız ve objektif basın, demokratik toplumların olmazsa olmazı, milli birliğin sağlanmasında, hak ve özgürlüklerin korunmasında önemli bir mihenk taşıdır.

Basın mensuplarımız, halkımızın kanaat ve beklentilerinin tarafsız bir şekilde gündeme taşıyıp kamuoyu ile paylaşarak hayati bir görevi yerine getirmektedir. Her an, her yerde ve büyük bir özveri ile görevinin başında olan basın çalışanları bu görevi ifa edebilmek için zaman mefhumu gözetmeksizin çalışmaktadır. Yaptığımız her işte, attığımız her adımda, basın çalışanlarının ortaya koydukları emek ve gayrete şahidiz.

Yaptığı çalışmalar ile Konya basını da bu noktada Türkiye'ye örnek olmaktadır. Şehrimizdeki tüm sektörlerin başarıya ulaşmasında ve bu başarının da ülkemiz ekonomisine olumlu yönde yansımada, basın çalışanlarının çok önemli rolü ve katkıları bulunmaktadır. Yakaladığımız istikran devam ettirmek ve daha büyük başarılarla imza atmak için de bizlere olduğu kadar basın mensuplarına da büyük bir sorumluluk düşmektedir.

Tüm basın çalışanlarımıza özverili katkılarından dolayı içtenlikle teşekkür ediyor, şehrimize, ülkemize ve milletimize katkılarının aynı duyarlılıkla devam etmesini temenni ediyorum.

Tüm bu duygu ve düşüncelerle gazetecilerimizin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyor, çalışmalarında başarılar diliyorum

Güçlü gazeteci, güçlü basın kuruluşunun, güçlü basın kuruluşları da güçlü demokrasinin tesisini sağlayacaktır. Toplumun gelişimi ve kalkınma süreci de, basın çalışanlarının desteği ile daha da hızlı olacaktır.
10 OCAK ÇALIşAN GAZETECİLER GÜNÜ KUTLU OLSUN.

Av. Ali SÜZGÜN
ERKONSİAD Yönetim Kurulu Başkanı

BASIN DEMOKRASİNİN VAZGEÇİLMEZİDİR

Milletimizin ortak sesi tüm basın mensuplarımızın 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyorum.

Demokrasinin temel taşlarından olan basın, düşünce, anlatım ve haber alma özgürlüğünün en etkili aracıdır. Bu anlamda kurumlarla vatandaş arasında bilgi akışını sağlayarak, demokrasinin korunmasında önemli bir görev üstlenmektedir.

Haberleri doğru ve tarafsız bir şekilde ortaya koyan basınımızın, toplumun bilgilendirilmesinde, bilinçlenmesinde, toplumsal barış, huzur ve güven ortamının güçlenmesinde önemli payı bulunmaktadır.

Ülkemizin, şehrimizin, iş dünyasının sorunlarını topluma aktaran, önemli çözüm önerileriyle toplum dinamiklerini daha sağlıklı bir şekilde çalışmasına yardımcı olan, vatandaşla devlet arasında köprü görevi üstlenen basın mensuplarımızın, yapmış oldukları haber, yorum ve görüşleri; bizlere çalışmalarımızda

önemli faydalar sağlamaktadır.

Gece, gündüz demeden, zor şartlar altında fedakarca görev yapan değerli basın mensuplarının, Konyamız'ın sosyal, kültürel ve ekonomik gelişmesi, kalkınması için yürütülmekte olan çalışmalar ile projelerin vatandaşlarımızla paylaşılmasında ve kamuoyu tarafından sahiplenmesinde önem katkıları bulunmaktadır.

Ülkemizin her köşesinde kamuoyu yararına özveri ile görevlerini sürdürmeye çalışan değerli basınımızın daha güzel şartlarda halkımızı bilgilendirmesi noktasında 2020 senesinin de güzellikler getirmesini temenni ediyorum.

Tüm bu duygu ve düşüncelerle işine gönül veren başta şehrimiz basın mensupları olmak üzere tüm gazetecilerimize, sağlık ve huzur dolu bir hayat diliyorum, vefat eden gazetecilerimizi de rahmetle anıyorum.

10 Ocak Çalışan Gazeteciler günü kutlu olsun...

ŞÖFÖRLER ODASI

DÖNÜM NOKTASI: GAZETECİLİK

Öğrenim gördüğü sırada meslek hayatına atılan Berkcan Baş, Gazetecilikle ilgili düşüncelerini aktardı. Baş, üniversite hayatına devam ederken gazeteciliğe giriş yapmanın kendisi açısından dönüm noktası olduğunu söyledi

2000 yılında Konya'nın Akşehir ilçesinde doğan Yeniğün Gazetesi Stajyer Muhabiri Berkcan Baş, İlkokul öğrenimini Çakıllar Hürriyet İlk Öğretim Okulu'nda, orta öğretiminin Çakıllar Vali Kemal Kattaş Orta Okulunda tamamladı. Orta okul öğreniminin ardından Akşehir Şehit İsmail Cem Yakınlar Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde lise öğrenimi gören Baş, Üniversite öğrenimine Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik bölümünde başladı. Baş'ın, tesadüfen tercihlerinin arasına yazdığı gazetecilik, tüm planlarını geride bırakarak severek yaptığı bir meslek haline gelmeye başladı. Üniversite öğreniminin 2. Yılında Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik bölümüne yatay geçiş ile gelen Baş, Konya'da öğrenim görmeye başladığı sırada meslek hakkında temel bilgileri edinmek ve kendini geliştirmek adına Yeniğün Gazetesi'nde çalışmaya başladı. Üniversite öğrenimi gördüğü sırada yapmaya başladığı gazeteciliğin hayatında önemli bir yer edindiğini belirten Baş, gazeteciliğin severek yaptığı bir meslek haline geldiğinin altını çiziyor.

'EN SAYGIN MESLEK'

"Gönülden yapıldığı zaman zevk alarak yapabileceğiniz en güzel meslek gazeteciliktir" diyen Baş, sözlerine şöyle devam etti, "Gazetecilik her zaman sevilen, saygı gören ve insanlara doğruyu ileten bir meslek olmuştur ve olmaya devam etmektedir. Ayrıca hayatınız boyunca yapabileceğiniz en saygın meslek diyebilirim. Gazetecilik yapmak kolay olmadığı kadar getirisi de düşük olan bir meslektir. Fakat gazetecilik yapmak istendiği zaman para her zaman ikinci planda kalmalı, ilk hedef her zaman vatandaşa doğruyu olduğu gibi iletmek olmalıdır. Gazetecilik mesleği bu şekilde icra edildiği zaman zevk veren ve sevilerek yapılan bir iş haline gelir. Mesleğin zorlukları göze görülmemeyerek, şartlar ne olursa olsun görevinizi yerine getirmek için canla, başla çalışırsınız. Mesleğe yeni başlayacak olan ve gazetecilik alanında öğrenim gören arkadaşlarımızın hedefi daima halkı doğru bilgilendirmek ve bilinçlendirmek olmalıdır. Kendilerine sunulan imkanları en iyi şekilde değerlendirmeleri ve görevleri layığıyla yerine getirmeleridir. Ne olursa olsun pes etmeden, geri adım atmadan sabırla mesleklerini icra etmeye devam ettikleri takdirde başarılı olacaklardır."

'ÇALIŞMA ARKADAŞLARI KADERDİR'

Gazeteciliğe başladığı süre boyunca sektörle ilgili edindiği izlenimlerini paylaşan Baş, "Öğrenim gördüğüm sürede meslek hayatına atılmak ve okuduğum bölüme ilişkin bir iş ile yoluma devam etmek istedim. Yatay geçiş ile Selçuk Üniversitesine geldiğim ilk günlerde iş görüşmesi için Yeniğün gazetesine gittim. İşe başladığım ve devam ettiğim süre boyunca işimi hakkıyla yapmak için gayret ettim. Nasıl ki öğretmenlerimiz kaderimizi belirleyen etkenler arasındaysa, çalışma arkadaşlarımız ve üstlerimiz de aynı şekilde belirleyici etken konumundadır. Mesleği öğrenme sürecim boyunca müdürlerimin ve çalışma arkadaşlarımızın yardımları, hoşgörülerini, tavsiye ve yönlendirmeleri mesleği sevmemde etkili oldu. Yanlış yaptığım zaman kızmak yerine doğrusunun nasıl yapıldığı göstererek yönlendirdi. Yeterli olmadığım alanlarda eksiklerimi tamamlayarak

her zaman en iyisini yapmamı ve görmemi sağladı. Onların bu yaklaşımları ve sabırları git gide beni mesleğe bağlayan en önemli etkenlerden bir tanesi oldu ve severek yapabileceğim bir meslek olmadığımı düşündüğüm sıralarda gazetecilik, hayatımda dönüm noktası oldu" ifadelerini kullandı.

Gerçeğin ışığında yol almamızı sağlayan tüm basın çalışanlarının
10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü tebrik ederim

- HAK VE ADALETİ
ÜSTÜN TUTACAĞIZ
- SEVGİ VE ŞEFKAT
BİRİNCİ ÖNCELİĞİMİZ
- DÜRÜST GÜVENİLİR
VE ŞEFFAF OLACAĞIZ

Mustafa ÖZERDEM
Yeniden Refah Partisi Konya İl Başkanı

- TEK BEŞERİ GÜÇ
MİLLET İRADESİ
- ÜLKEMİZ İÇİN
YAPICI SİYASET
- ÜRETEN
GÜÇLÜ EKONOMİ

İşimiz muhalefet yapmak değil sorunlara çözüm üretmektir

Nişantaşı Mahallesi Dr. Hulusi Baybal Caddesi Katra İş Merkezi Kat 5 No: 22/503
Selçuklu/KONYA

Tel: 0332 238 00 42 • Whatsapp: 0555 152 42 01

**YENİDEN REFAH
PARTİSİ**

FOTO MUHABİRLİĞİ

SEVGİ İŞİ

Anadolu Ajansı Konya Bölge Müdürlüğü Foto Muhabiri Abdullah Coşkun, "Bir meslekten bahsederken yaptığınız işin hakkını maddi anlamda alabilmek aklınıza geliyorsa, foto muhabirliği bir meslek değildir. Bu noktada sevgi ve bağımlılık devreye giriyor" dedi

Türkiye'den pek çok meslektaşım da bu olayları yakından izleyip fotoğrafları ile yaşananları dünyaya anlatıyor. Foto muhabirliğinin Türkiye'de 'meslek' gibi değil, daha çok kendini sevgiyle bu işe adanmaların yaptığı bir iş olduğuna dikkat çeken Anadolu Ajansı Konya Bölge Müdürlüğü Foto Muhabiri Abdullah Coşkun ile foto muhabirliğini konuştuk.

Abdullah Coşkun kimdir?

1981 yılında Adana'da doğdum. Afyon Kocatepe Üniversitesi'ndeki eğitimimin ardından, aynı ilde Kurtuluş Gazetesi'nde muhabir ve haber müdürü olarak çalıştım. Daha sonra İhlas Haber Ajansı'nda (İHA) foto muhabiri olarak mesleğe devam ettim. Aralarında Afganistan, Irak, Lübnan, Gürcistan, Suriye, Mısır, Libya, Tunus, Somali ve Ukrayna'nın bulunduğu 57 ülkede görev yaptım. Ulusal ve uluslararası çok sayıda ödülün sahibiyim, halen Anadolu Ajansı Konya Bölge Müdürlüğü'nde Foto Muhabiri olarak görev yapıyorum.

Gazetecilik mesleğine nasıl başladınız?

Gazetecilik mesleğine alaylı olarak başladım. Üniversitede Maden Mühendisliği okuyordum. Afyon Kocatepe Üniversite'sin-

de. Üniversite de okurken mesleğe yerel bir gazetede başladım. Yerel gazetede elaman arıyordu. Eleman arıyor ilan ile gittim başvurudum. Aylık cüzi bir miktara çalışıyordum. Okul bittikten sonra memleketim Adana'ya gittim. İhlas Haber Ajansı'na (İHA) giderek iş başvurusunda bulundum. İş başvurumu kabul etmediler ve işe almadılar. O dönemde herkes fotoğraf çekip yıkayamıyor. Tab edemiyor. Ben hem fotoğraf çekerim. Hem de gelip o fotoğrafları yıkanırım dedim. Baskısını da yaparım deyince olabilir dediler. Bu sonraki süreçte oldu. Fotoğraf merak ile bu işe girdik. Gazetecilikte haber çok önemli ama beni etkileyen cümlelerden çok fotoğraflar oldu hep. Fotoğraf çekmeyi yaşam biçimi haline getirdim, son 14 yıl içerisinde fotoğraf çekmediğim gün sayısı 10 günü geçmez desem abartmış olmam, fotoğraf makinesi benim bir uzvum gibi artık. Foto muhabirleri aynı zamanda çok iyi

bir gözlemcidir. Ben de bunu başarmaya çalışıyorum. Birçok savaş bölgesinde buldum. Dünyanın en iyi foto muhabirleriyle aynı ortamlarda çalışma imkanım oldu.

Fotoğraf merakı sizde nasıl oluştu?

Fotoğraf merakı küçüklüğümünden beri görselin ilgiyi çekmesi sebebi ile başladı. Eskilerden gazete ve dergilerde çok fazla fotoğraf olmazdı. Olduğu zaman da sağlam bir kare olurdu. Şimdilerdeki gibi

fotoğraflar hızlı tüketilmiyordu. Bir web sitesinde şimdi galeri yapılıyor ve 100 tane fotoğraf girilebiliyor. Fotoğraflara geçmiştense beri ilgi duyardım. Çocukluğumda gelen ilgiden dolayı fotoğraf sevgisi başladı. Fotoğrafa ilgi özenmek ile başladı. Foto muhabirliği Türkiye'de 'meslek' gibi değil, daha çok kendini sevgiyle bu işe adanmaların yaptığı bir iş. Meslek denince akla bu işin hakkı parayı almak geliyorsa. Meslektaşlarının büyük bölümü bu işten iyi paralar kazanmıyor. İşte tam burada sevgi ve bağımlılık devreye giriyor. Foto muhabirliği karşılıklı para olan bir iş değil.

Bir foto muhabirinin yanında haberde gittiğinde neler olur?

Gittiği göreve göre Foto Muhabirinin yanında eşyaları gittiği göreve göre değişir.

Foto Muhabiri her ikisini de bir arada yapması gerekir. Foto Muhabiri ortamı dikkatli bir şekilde gözlemler. Mutlaka yanında fotoğraf makinesi olacak. Fotoğrafları geçebilmek amacıyla bilgisayar olacak. Fotoğraf Makinesi lensi, hafıza kartları yanımızda oluyor.

Türkiye'de foto muhabirliği mesleğinizi nasıl görüyorsunuz?

Herkesin kolayca fotoğraf çekiyor olması, fotoğraf çekenleri daha ön plana çıkarır. Herkesin fotoğraf çekmesi güzel bir olay. Bu meslekteki sayıyı azaltabilir. Ama iyi fotoğraf çeken insanlar silinmezler. Bir şekilde devam ederler. İnsan her zaman görsele ihtiyaç duyar. Yoğunla fotoğraf çeken kişinin olması, bizim mesleğe katkısı var. Fotoğrafi en iyi açıdan ve şekilden çeken kişi sıynlarak en üst tarafa çıkar. İyi fotoğraf yoğunla fotoğraf arasından iyi fotoğraf daha kolay üste çıkar. Fotoğraflarda maalesef imza yok. Ulusal ve yerel gazetelerde Türkiye'de bu durum maalesef çok kötü. Foto Muhabiri imza için çalışır. Bazen imza gazeteler için çok görüyor ve isimimizi yazmıyorlar. Türkiye'de imza atan bir ya da iki gazete var. Onun dışında yok. Önce bu mesleği yapan kişiler imza atacak ki, toplumda kendi sosyal medya adresinde paylaşım yaparken, isim yazsın. Önce bizlerin yol göstermesi gerekiyor. Türkiye'de olduğu gibi yurtdışında da örnek aldığımız Foto Muhabirleri var. Türkiye'de Coşkun

Aral, ne kadar medyanın önünde olmasa da Türkiye'de sağlam işler yapmış birisi.

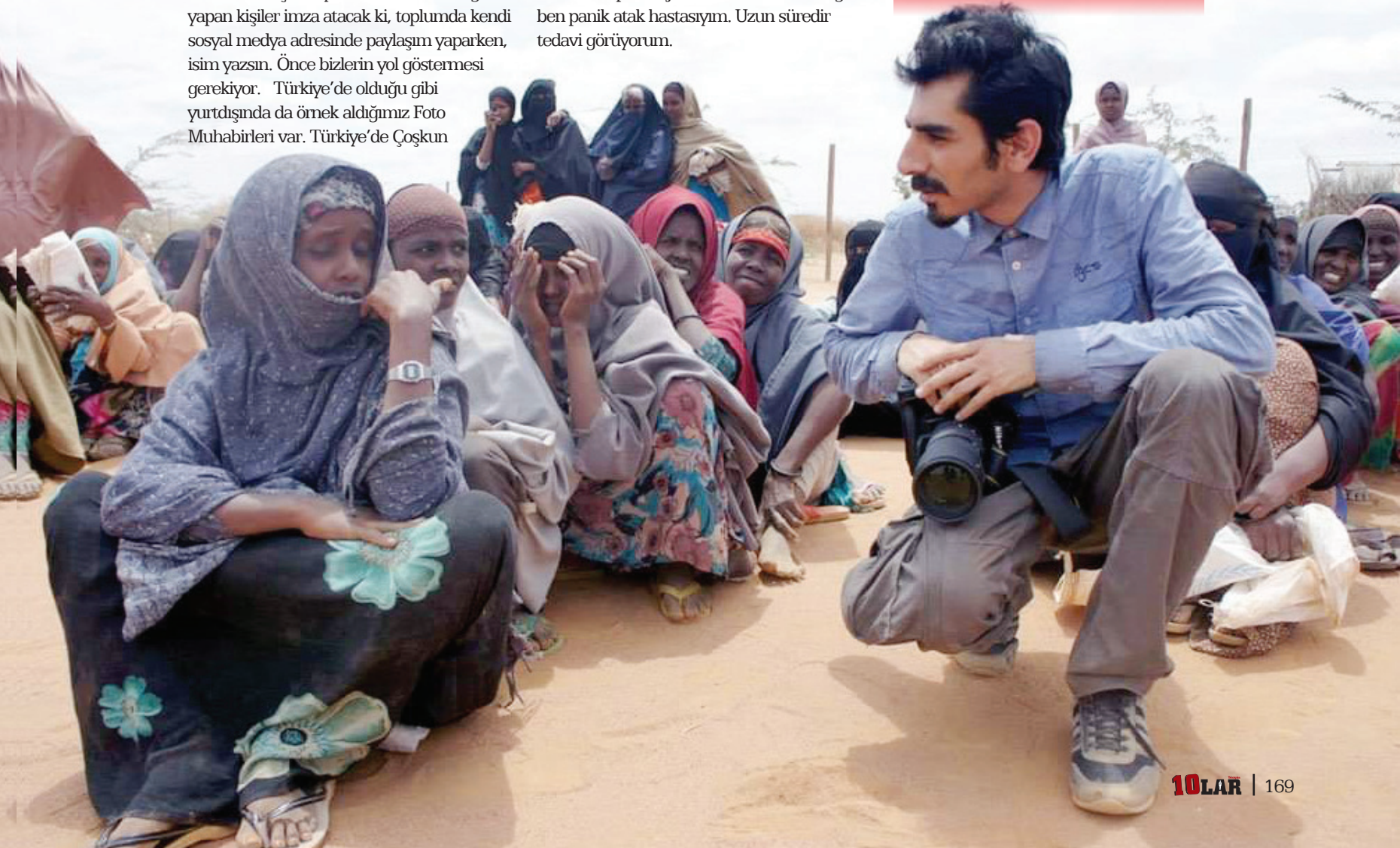
Sıcak bölgeler de görev yaptınız. O bölgelerde görev yapmak nasıl bir duygu?

Savaşlarda insanlar ölüyor ve oralarda görev yapan gazeteciler de bunun farkındadır. Arap Baharı adı verilen son dönem savaşları düzenli savaşlardan daha tehlikeli olmaya başladı. Çünkü gerilla savaşı denilen bir taktikle savaşıyor. Düzenli savaş bölgelerinde gazeteciler duracakları yeri bilir, taraflar da gazetecileri resmi anlamda tanır. Ancak son dönem savaşlarında şansa gazetecilik yapılıyor. Libya ve Suriye'de bunları yaşadım. Bizler çoğu kez zor anlarda deklanşöre basıyoruz. Bu bile büyük bir cesarettir aslında. İnsanlar hayatlarını kaybederken, gazeteciler görevlerini yapar. Her ne kadar başkasının acısı da olsa, sonuçta bir makine değiliz, insanız. Birçok sıcak olayda yanındaki kişiler öldü. İçimin yandığı zamanlar oldu. Cenaze törenlerinde hiç anlamadığınız bir dille yakılan ağıt dahi yüreğinizi burkabiliyor. Bizler acıya bakarken, o acıyı orada olmayan insanlara ulaştırmaya çalışıyoruz. Bu durum psikolojinizi de bozabilir. Örneğin ben panik atak hastasıyım. Uzun süredir tedavi görüyorum.

Fotoğraf çekerken neler hissediyorsunuz?

Fotoğraf makinesi kullanmak bambaşka bir olay. Fotoğraf çekerken, fotoğraf çeken kişinin kendisini yansıtmaması bambaşka bir olay. Herkes 10 dakika içerisinde fotoğraf makinesi kullanmayı öğrenebilir. Günümüzde herkes fotoğraf çekiyor. Cep telefonu da fotoğraf çekilebiliyor. Ben de bazı haberlerde cep telefonu ile fotoğraf çekiyorum. Çünkü görsel, görsele olan ihtiyaç. Her haberde bir ruha bürünmüyorsun. Sadece işi kurtarayım, en sağlam işi çekeyim. Her işte aynı duygu ile. En iyi açıdan çekmeye çalışayım. Foto Muhabiri onun mücadelesini verir. İyi kareyi çekmek için uğraşır. Etrafında rakibinin olup olmadığına bakmaz. Foto Muhabiri bir habere gittiğinde ne varsa olayı en iyi şekilde alıp çekmesi lazım. Bu görev kısmı. Birde Foto Muhabirinin kendinden katarak çektiği fotoğraflar vardır. İyi bir fotoğraf oradaki ortamı gözlemleyerek, hem de duygularınızı katarak ortaya çıkarıyor.

Mustafa Arslan, "Gazetecilik bitmeyen bir maratonun daima son yüz metresini koşma yükümlülüğüdür. Aşk mesleğinin sevdalıları tarafından yapılması gereken bir meslektir. Serdengeçtiliği ve deliliği gerektirir. Biz bu anlamda hem aşık hem deliyiz" diyerek gazetecilik sevdasını anlattı

'GAZETECİLİK BİR AŞK MESLEĞİ'

Uzun yıllardır Konya basınına hizmet etmenin yanında halen Basın İlan Kurumunda Genel Kurul Üyeliği ve Anadolu Gazete Sahipleri temsilciliği görevini yürüten Yeniğin Gazetesi Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Arslan Gazetecilik mesleğine giriş hikayesini, Gazetecilik kendisi için ne ifade ettiğini, Yerel basının önemini dair birçok konuda sorularını cevaplandırdı. "Gazetecilik bitmeyen bir maratonun daima son yüz metresini koşma yükümlülüğüdür. Aşk mesleğinin sevdalıları tarafından yapılması gereken bir meslektir. Serdengeçtiliği ve deliliği gerektirir. Biz bu anlamda hem aşık hem deliyiz" diyerek gazetecilik sevdasını anlattı.

Gazetecilik mesleğine nasıl başladınız?

Çumra İmam Hatip Lisesi'nde 6 ve 7 sınıflarda benden önceki ağabeylerim önderliğinde Şaban Çalış, Hamdi Yıldırım, Faruk Özçelik, Yavuz Selim Köşger ağabeylerim Çağrı gazetesini kurmuşlardı. Bizde mesleğe orada bir adım atmış olduk. Üniversite sınavına girerken, bir duam oldu. Yarabbi bana İslam'a ve Müslümanlara hizmet edebileceğim bir yerde istihdam et diye duam oldu. Sınav kılavuzunda okulumu seçerken çok bilinçli değilim. Çağrı Gazetesinden gelen bir sempati ile ilk defa adımı gördüğüm Ankara Üniversitesi Basın Yayın Yüksekokulu Gazetecilik ve Halkla İlişkiler bölümünü yazdım. Yüzde 1'lik dilimle okula girmiş oldum. Duamızın tezahürü böyleydi. 1986 yılında Basın Yayına girdim. Okulun son iki yılında 3 ve 4. sınıflarda Görünüm Gazetesinin editörlüğünü yaptım. Okulun bitişinde de Ankara'da Milliyet Gazetesinde Yazı İşlerinde çalışmaya başladım. Aynı grup bünyesinde Meydan Gazetesi'nin

çıkması ile birlikte Meydan Gazetesi'nin Ankara Yazı İşleri Müdürlüğü sorumluluğunu üstlendim. İddia ve dünya bakışımı yansıtabilecek şekilde mesleğimi devam ettirme adına bir yılın sonunda çok kısa sürede mesafe almış olmama rağmen Konya'ya döndüm ve 1992 yılından da itibaren Konya'da çalışmalarımı yürüttüm. Hayatımda bugüne kadar geldiğim zamana kadar gazetecilik dışında bir işle meşgul olmadım. Ailemin işleri var. Birlikteyiz ama onlar yürütüyorlar. Ben Gazetecilik faaliyetlerimi hep yürüttüm. Bununla beraber Basın İlan Kurumunda bir dönem basın kartları komisyonunda da yine mesleki alanda, STK'lar anlamında Türkiye Gazeteciler Konfederasyonu çatısı altında da hem mesleğe, mesleğin içerisinde de özellikle yerel basına hizmet etmeye çalıştım. Hayatımın özetine baktığımızda Gazetecilik bitmeyen bir maratonun daima son yüz metresini koşma yükümlülüğüdür. Aşk mesleğinin sevdalıları tarafından yapılması gereken bir meslektir. Serdengeçtiliği ve deliliği gerektirir. Biz bu anlamda hem aşık hem deliyiz. Bu mesleğe hizmet edenlere de elimin ve gönlümün dokunabilir olmasından dolayı da büyük mutluluk duyuyorum.

Gazetecilik sizler için ne ifade ediyor?

Gazetecilik bir aşk mesleği. Çoğu zaman karşılıksız gibi gözükür, bir nevi kara sevdanın adı. Ancak, bir karşılığı var ebet. Hem de en beklenmedik zaman ortaya çıkıveren, tam da yaptıklarımızın boşuna olup olmadığını sorgulamaya başladığımız anda, içimizde umutlar filizlendiriveren, önümüzde güzellikler koyuveren bir uğraşın, mücadelesinin adı gazetecilik. Bir başka deyişle; bitiş olmayan bir koşunun

her daim son metrelerini koşmaktır gazetecilik. İlkel olarak beni mutlu eden temel unsurlara baktığımızda bir peygamber mesleğidir gazetecilik. Şöyle ki, Cebrail vasıtasıyla peygamberler rabbimizden aldıkları mesajları topluma aktarırlar ve toplumlarda hayatlarında uygularlar. Bu mesajı aktarırken de eğmezler bükmezler. Bu yönü ile bakıldığında gazetecilik öz itibarıyla doğruları, gerçekleri topluma aktarma olarak tezahür etmesi gerekir. Diğer taraftan beni diğer taraftan memnun eden tarafı iyiyi göstermek, kötülükten sakındırmak gibi temel misyonumuz var. İnanç değerlerimiz itibarıyla baktığımızda böyle. Pozitif alana doğru baktığımızda ise temel bir ihtiyaç olan haberleşme ihtiyacını gidermeye dönük bir yaklaşım. Kirlenmemiş doğru haberi topluma aktarmakta temel bir vazife. Ve Kamu yararı içerisinde olan, yapan içinde bir kamu görevi olan bir meslek. Bu temel bakış açıları itibarıyla meseleye bakıyorum. Bir kamu görevi yerine getirdiğimizi. Bizim dünya görünüşü itibarıyla de kirli olmayan bilgiyi iyiliği gösterip, kötülükten sakındırarak topluma aktarma görevini yerine getirdiğimizi. Dolayısıyla aslında rabbimize karşı kulluk görevimizi, topluma karşı da doğru bilgiyi ulaştırma görevini yerine getirdiğimizi düşünüyorum.

Yerel basın sizin için ne ifade ediyor? Yerel basını sektörel anlamda nasıl tarif edersiniz?

Ajansların bizden bir kısım haberleri alıp geliştirmesi, bizim için memnuniyet verici bir durumdur ama, niye böyle yapıyorlar diye yadırgadığımız bir durum değil. Aslında eşyanın tabiatında bu var. Konya coğrafyamızın hizalandığı şehirlerin hemen başında yer alıyor. Bu şehir bugüne kadar merkez med-

ya dediğimiz medyanın şehre yanlı bakışından dolayı güzelliklerinin , iyiliklerinin, farklılıklarının, üretim gücünün ötelendiği daha çok ideolojik bakışlarla sürekli dayak atılan bir şehirdi. Bu yönde bizim yaptığımız haberlerin gülümseten, gülen pozitif mesajlar veren, şehrin birikimlerini yansıtan kısımlarının ajanslar vesilesi ile ülke geneline ve dünya kamuoyuna yayılmasında ayrıca mutlu oluyoruz. Yerel basın ile ilgili bakışım yaygın medya uluslararası sermaye ve ideolojilerin etkisine açık ve kontrol edilebilir durumda her zaman. Bugün şöyledir. Yarın böyledir. Dün şöyleydi bağlamında değerlendirdiğimizde kontrol edilme imkânına tekelleşme imkanına sahiptir. Ama yerel basın bu toprakların tadını, kokusunu taşıyan, bu toplumun değerleri ile sevindikleri ile sevinen. Üzüldükleri ile üzülen bir yapıdadır. Nerede oluyorsa olsun. Hangi ideolojik yapıya, hangi coğrafyaya, hangi toplumsal kesime ait olursa olsun. Anadolu insanının temel değerlerinin sürdürülebilirliğine hizmet etmektedir. Yerel basın. Belki güç olarak tek tek çok güçlü noktada değil. Ama ihtiyaç anlamında, toplumun ihtiyacı anlamında kontrol edilebilirliğin dışında değerlendirdiğimizde ise kolaylıkla kontrol edilemeyen. Dolayısıyla yukarıda söylediğim güzelliklerini yansıtmaya dönük bir mecradır. Bu mecraya mutlak suretle hizmet etmek lazım. Bu maceranın mutlak bir suretle sürdürülebilir olması lazım. Bu maceranın öncelikle ekonomik özgürlüğünü kurumsallaşmasını sağlamak lazım ki, hep dillendiren ve

şikayet edilen basın özgürlüğü gerçekleşebilsin. 2009 yılından itibaren Basın İlan Kurumu Genel Kurulu Anadolu Gazeteci Sahipleri Temsilciliği seçimlerine girmem. Oradaki yönetsel ve genel kurul görevlerinde hep bunu öncelemeye çalıştım ve Kurumun İstanbul, İzmir ve Ankara gazetecisi ve cemiyete dönük yapısını Anadolu'ya çevirmek gibi temel bir yaklaşım ile hareket ettik. Belli oranda da ürünler ortaya çıktı. Onu biz takdir etmeyelim kamuoyu değerlendirsın.

Basın İlan Kurumu nezdinde uzun bir süredir önemli bir görev yürütüyorsunuz. Bu göreve talip olma fikri nasıl ortaya çıktı? Bu süreçte ne tür çalışmalar yaptınız?

Basın İlan Kurumu Türk Basınına can suyu mesafesinde ayakta tutan en kötü ekonomik şartlar altında dahi bir şekilde hizmetlerini devam ettirmeyi sağlayan bir kurumdu. Böylesi çeşitli bir kurumu Türkiye'nin çeşitli alanlarında süzülüp gelen hükümet kanadı, basın kanadı ve bağımsızlar kanatlarının olduğu karar alma, mevzuat üretebilme imkanına sahip bir yapısı vardı. Bu yapının içerisinde Anadolu basınından temsilcilerin var ve etkili olmaları gerekiyordu. Bu çerçevede yola çıktık. Allaha şükürler olsun bir dönem tek başımıza daha sonra kanun değişikliği ile kip arkadaşlarımızla beraber girdiğimiz her seçimde başta Konya gazete sahipleri ve gazetecilerin. Sonra Türkiye'deki meslektaşlarımızın destekleri ile görevimizi devam ettirmiş olduk.

Sektörde önemli bir konuma gelmiş isim olarak, sektöre yeni girenlere tavsiyeleriniz ne olur?

Hayatın tamamında bütün aşamalarında ciddi sınamalar ile karşı karşıya kalırız. Tam vazgeçme anımız aslında belki bir eşiği atlama ve yeni bir boyuta geçiş aşamamızdır. Öncelikle bu meslek mutlaka ama mutlaka yapılması gereken gerçekten son derece önemli. Önemszenmesi gereken bir meslek. Bu meslekten zengin olma hayali olan meslektaşlarımız var ise ya da meslektaş adaylarımız var ise bu asla gerçekleşmeyecek.

Bu meslekten zengin olunmaz. Ama bu meslekte insan gönülleri kazanır. İnsan toplumu kazanır. İnsan yapmış olduğu bir haberin belki yıllar geçtikten sonra hiç beklemediği bir yerde beklemediği bir kişi tarafından değerlendiriyor olmasının hazzını yaşar, kazanır. Bunun da parasal bir karşılığı yoktur. Zordur. Ayakta ölünen bir meslektir.

Kalp hastalıklarının, diyabet hastalıklarının, sinirsel hastalıklarının en yoğun olduğu bir alandır. Ama bu meslekten duyulacak hazlarında başkasını yaşamadığım için bilmiyorum. Çok az faaliyet alanında yaşanacağını düşünüyorum. Kararlı olan. Aşkı olan. Karnını doğuracak kadar paraya tayin olan genç kardeşlerime ısrarla tavsiye ediyorum.

Yerel basının hayatiyetini sürdürmesi gerektiğini düşünenlerdesiniz? Yerel medyada ekonomik olarak sıkıntılar yaşanıyor? Sosyal medya çıktı gazeteler okunmadığını ifade ediyorlar? Gazeteler her daim yaşıyor? Bu anlamda görüşleriniz nelerdir?

Sadece yerel medya değil, yaygın ekonomik sıkıntılar içerisinde. Bu ay başı itibarıyla Güneş Gazetesi ve Star Gazetesi de kağıt gazete ortamındaki yayımlarına son vermiş oldu. Ondan önce Habertürk ve Radikal gazeteleri de benzer adımları atmıştı. Basın işletmeleri sonuç itibarıyla ticari işletmeler. Hayatını sürdürebilmeleri onların verimliliği ile alakalı. Verimlilikleri düşmüş ise sürdürülemezse kapanmaya mahkumlar. Öbür tarafta hem yaygın da. Hem de yerelde toplumun ihtiyacından fazla arz söz konusu olduğu. Toplumun talebinden daha fazla gazetenin var olduğunu da tespit etmemiz lazım. O tartışmalar bir tarafa temel tartışmaya geldiğimizde sosyal medya ya da dijital yeni medya dediğimiz yapının geliyor olması gazetelerin hayatiyetinin sona ereceği anlamına gelmez. Ben bu konudaki tartışmaların şurasındayım. İletişim süreci bir zincirdir. Ekosistemdir. Bu sistemin içerisinde nasıl ki gazete varken radyo çıktı. Gazete devam etti. Radyo varken televizyon çıktı, radyo devam etti. Televizyon varken internet mecrası çıktı diğerleri devam etti, ediyor. Gazeteler Osmanlı'nın son döneminde hataların uğradığı işsizlik sorunu ile karşılaşmayacak. Kendini yenileyebilen, kağıt gazete ile internet haber portalını birlikte markalaşmasını başara bilen. Dönüşümü sarsıcı ve ölümcül değil, bu teknolojik gelişmeyi olumlu değerlendirebilen kurumlar yaşayacak. Gazeteler önümüzdeki süreçte şüphesiz süpermarket olmayacaklar. Ama mahalle bakkalı ya da kapanan esnaf durumuna düşmeyecekler. Ortalama market olarak hayatlarını sürdürmeye devam edecekler. Geniş kitleler, toplumun her kesiminden insanlar anlık haberleri internet mecrasından alırken, gazeteler kamuoyu önderlerine, kanaat önderlerine, bürokratlara, siyasetçilere, mahalli idarelere hitap etmeye devam edip. Fikir oluşturucu, olayların arka planına inici yaklaşımlarla topluma mesaj vermeye başlarsa. Diğer taraftan da internet haber mecralarına güçlü tutarlarsa çok daha güçlenerek yollarına gidecekler. Bu dönüşümü sağlayan kurumlar, hele ki şu yaşadığımız kriz ortamında daha ileriye gidecek. Bu dönüşümü sağlama-yan, çağrı okumayan kurumlar üzülsün de kapanma yoluna doğru adım atmış olacaklar. Asıl bir kiriz varsa gazetecilik temel işlevinin yapısına göre bir kriz söz konusu. Bunu internetten yapıyor

olmakla, televizyon ekranında yapıyor olmakla, kağıt gazete ile yapıyor olmak değil, bizatihi görevi topluma doğru ve temiz bilgiyi aktarmayı ilişkin bir krizimiz var. Pratiğe indirgediğimizde ajans haberlerine kolaylık olarak yaklaşmak ve yayın kuruluşlarının içerik olarak birbirlerine benzeşmesi temel sorunu ile karşı karşıyayız. Bunu aşabilen kurumlar toplum tarafından illaki takdir edilecek ve bu çapaları satın alınacaktır.

Gazetecilik hayatınıza ilişkin unutamadığınız herhangi bir anınızı bizimle paylaşır mısınız?

1990'lı yıllarda Melih Gökçek Refah Partisinden milletvekiliydi. Hasan Hüseyin Ceylan ile birlikte. Sık sık Konya'ya gelirlerdi. Konyalılarla buluşurlardı. Bir gün gazetede çağımızın hastalığı AIDS ve çözüm yolları diye ilan gördüm ve konuşmacı olarak da Ankara Milletvekili Melih Gökçek'in olduğunu gördüm. Alaeddin Keykubat Salonu o zamanın en büyük sivil salonuydu. Atatürk Spor Kompleksi içerisindeki salonların dışında. AIDS haftasına yakın bu ilanı gördüm ve o sırada da Türk Tasavvuf Korosunda çalışan Hemofili Hastalığı üyesi AIDS hastalığına yakalanmış. Meseleye yakından baktığımda Kütahtay'da da bir vatandaşımızla birlikte kan menşeli Antiferromanyetik Globulin ilacı kullanmışlar. Kanın pıhtılaşmaması hastalığı. O da muhtemelen Romonya ve Bulgaristan'dan gelen bir ilaçmış. İlacın menşei kan olduğu için kan alınan donerde de AIDS hastalığı varmış. Dolayısıyla o ilacı içtikleri için maalesef AIDS hastalığına yakalanmışlar. Mesleğin heyecanı Melih beyin Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesinde okuduğu bilmem lazım. Çocuk Esirgeme Kurumu Başkanlığı yapmıştı. Oradan aklıma kalan hekimlik bağlantısını olabileceğini düşündüm ve hiç olayın arka planına bakmadan makamını ara-

dım. Konya'da AID S ile ilgili konferansa geliyor. Bu konu ile ilgili bilgilendirmem lazım. Dışarıda ilaçla bağımlılığın doğurduğu sonuçların ne kadar büyük bir sıkıntı olabileceğini aktarmak bakımından. Makamında yoktu. O zaman araç telefonları vardı. Araç telefonundan ulaştım. Heyecanla meseleyi aktardım. Beni rahatsız edecek şekilde kaygısızlıkla dinledi meseleyi. Üzüldüm. Canımda sıkılmadığı değil. Dönemin Büyükşehir Belediye Başkanı Halil Ürün bey ile beraber Alaeddin Keykubat Salonu'nun gelin girişinde Melih beyi karşıladık. Melih bey arabadan indi. Bir arkadaş aradı gazeteciymiş dedi. AIDS hastası mı varmış dedi. Anlamadım dedi. Meğerse mesela şöyle imiş. Rahmetli Necip Alkan abi vardı. Rahmetle anıyorum. Bizim de abimizdir. O Refah Partisi Melih Gökçek'i o zaman 100 Yıl Spor Salonunda konuşturmak istemiş. Sol partinin büyük iktidar olduğu bir dönemdeydi. Gençlik ve Spor Müdürlüğü her programa salonu vermiyordu. Necip abi tınak içerisinde uyanıklık yaparak toplumu ilgilendiren bir konu başlığı ile salonu almak için müracaat etmiş. Yine de vermemişler. Ama o müracaat Valiliği tertip kurumu tarafından AIDS ile ilgili bir program olduğu için öyle gitmiş. Aslında ben 100 Yıl Salonunu almak için yürütülen bir taktiğin ortasına atlayan bir kaya balığı durumuna düşmüş oldum. Bu beni her zaman gülümsetir. Meslek aşkı bakımından motivasyonu yüksek olduğu, yüksek motivasyonun olayın tamamını görmeyi engellediğini gösterir ve gülümsetmeye neden olur. Necip abinin de ne kadar büyük bir siyasi atmosfere sahip olduğunu gösterir. En büyük manevrayı Melih Gökçek yaptı ve programımızın konusu çağımızın hastalığı ve AIDS ve çözüm yolları. Şimdi ben sizlere siyasetteki AIDS ve çözüm yollarını anlatacağım dedi ve konuşmasına devam etti.

MATBAA

OKKALAR